De același autor,
la Editura Nemira a apărut:

Arginții lui Iuda

SCOTT MCBAIN (n. 1960, Stirling, Scoția) este pseudonimul unui scriitor scoțian de succes. A absolvit dreptul la Peterhouse College, Cambridge, iar în 1986 a primit o bursă Fulbright la Harvard University, unde a obținut diploma de master în Drept. A lucrat în sistemul bancar și pentru firme internaționale de avocatură, apoi, în urma succesului literar, s-a dedicat în exclusivitate scrisului. A mai publicat romanele: *The Coins of Judas* (2001 – *Arginții lui Iuda*, Editura Nemira, 2007) și *The Final Solution* (2005).

SCOTT MCBAIN

JOCUL STĂPÂNIRII

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCBAIN, SCOTT
Jocul stăpânirii / Scott McBain ; trad.: Silviu Genescu. -
București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-007-0

I. Genescu, Silviu (trad.)

821.111-31=135.1

Scott McBain
THE MASTERSHIP GAME
© Scott McBain, 2000

© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-007-0

Bărbaţii îşi urmează ţelurile (care, în general, înseamnă dobândirea gloriei şi bogăţiei) prin metode foarte diferite; unul e prudent şi altul impetuos, unul foloseşte brutalitatea, iar altul viclenia, unul este răbdător, iar celălalt taman pe dos; şi, cu toate astea, este posibil să izbândească toţi, cu metodele lor atât de diferite.

MACHIAVELLI, *Principele*

PROLOG

Puterea corupe. Cu cât este mai mare concentrația de putere, cu atât și corupția.

Lucrurile n-au stat niciodată așa, ca la începutul secolului douăzeci și unu. Pentru prima dată, omenirea avea posibilitatea să vadă cum, odată cu evoluția companiilor multinaționale, federalizarea Europei și integrarea comerțului mondial, o putere imensă se concentra în mâinile câtorva. Aceste evoluții au adus beneficii, în sensul unei mai mari bogății materiale, majorității cetățenilor lumii. Ele au amplificat și riscurile apariției unei dictaturi pe scară globală.

În timp ce concentrarea puterii era periculoasă, creșterea masivă a fluxului de informații a făcut ca amestecul să fie letal, pentru că, paradoxal, asta însemna că adevărul era, adesea, mai dificil de determinat. La începutul noului mileniu, omenirea recepționa o cantitate imensă, tot mai mare, de informații despre ea însăși și despre întreaga planetă. Aceste cunoștințe brute circulau pe tot globul prin intermediul supermediei (noul cuvânt născocit pentru a desemna rețelele strâns integrate ale presei, televiziunii, sateliților

și supernetului), ale cărei legiuni de comentatori și analiști erau mai mult decât nerăbdătoare să distorsioneze evenimentele pentru a-și atinge scopul lor real: povestea nemaipomenită. În fond, adevărul era doar arareori interesant. Însă, în spatele imaginii, se afla un preț pe care foarte puțini îl anticipaseră. Curând, oamenii începură să-și dea seama că informația și adevărul însuși erau manipulate pentru asigurarea câștigurilor financiare și politice ale câtorva pe spezele majorității. Drept rezultat, societatea începu să privească neîncrezător fundația pe care era clădită democrația.

Primele căzute în dizgrație fură guvernele. Politicienii schimbau informații economice și politice cu mult timp înainte de difuzarea lor oficială. Adevărul devenise o marfă reîmpachetată și distorsionată de experții în imagine, pentru foloase materiale. Adevărul și realitatea virtuală deveniră de nedeslușit.

De fapt, cine mai spunea oamenilor adevărul? Congresul american? Duma de Stat din Rusia? Parlamentul European? Dieta japoneză? Toate aceste organisme mai conțineau oameni cinstiți? Bărbații și femeile de pe stradă credeau contrariul. Simțeau corupția și vedeau, cu toate că doar pentru scurt timp, în umbră, cum banii treceau dintr-o mână în alta pe sub masă.

Între timp, interacțiunile incestuoase dintre supermedia, baronii tehnologiei și bursă deveniră și mai proeminente. Se mutară din buzunarele fiecăruia în patul fiecăruia. Oamenii știau că erau prostiți de cei în care-și puseseră toată încrederea. Drept urmare, secolul douăzeci și unu deveni o eră de un cinism și o neîncredere profunde.

Deci, ce era adevărul și cine-l mai rostea? Aceasta deveni o problemă acută nu numai pentru mase, dar și pentru conducătorii lor. De la cine putea președintele și prim-ministrul să ceară un sfat avizat și echilibrat? Propriii lor miniștri și grupurile consultative de experți, în timp ce pretindeau că oferă opinii obiective, respectau agende secrete ori erau controlați în mod secret de către multinaționale și crima organizată. Din disperare, liderii s-au adresat organizațiilor și instituțiilor consultative internaționale. Totuși, odată cu trecerea timpului, majoritatea organizațiilor au ajuns să recurgă la manipularea jumătăților de adevăr pentru bani.

Dintre cele câteva instituții care ofereau o consultanță nepărtinitoare, cel mai important era Colegiul. Înființată pe o insulă îndepărtată în vestul coastelor Scoției, în secolul al treisprezecelea, această organizație secretă a fost, timp îndelungat, corpul consultativ de elită al șefilor de stat. Imparțială în interacțiunile sale cu lumea din afară încă de la înființarea sa, avea o singură sarcină: *să-i consilieze pe toți liderii națiunilor să rămână pe calea păcii.* Cei importanți și puternici cereau Colegiului sfaturi pentru rezolvarea celor mai dificile probleme ale societății. Războaiele civile, dezastrele ecologice, disputele de frontieră, chestiunile geopolitice majore îi făceau, la un moment dat, pe liderii națiunilor să bată drumul până la poarta Colegiului pentru a obține o indicație obiectivă asupra rezolvării problemelor. Asta în secret.

Pe insula sa minusculă, gelozia Colegiului îi păzea integritatea. Nu era un institut obișnuit, nu avea studenți, nu impunea examene și nici nu căuta finanțare. Toate cele optzeci de persoane acceptate în structura sa demonstraseră

abilități excepționale. Odată acceptat înăuntru, postul era deținut pe viață, iar membrii erau asigurați din punct de vedere financiar, pentru a-și duce la bun sfârșit activitățile pe care ei și Maestrul le decideau, supuși doar unei singure restricții: legătura lor cu Colegiul și cele ce se întâmplau acolo trebuiau să rămână secrete.

Ce era de spus despre Maestru? Cu toate că marele public era conștient că acesta exista, nu se știa aproape nimic despre cel care deținea puterea absolută. Maestrul rămânea de domeniul speculațiilor, un personaj enigmatic, genial, solitar și ascuns. Totuși, nu existau dispute asupra influenței sale în chestiunile mondiale. Chiar și Papa Iulius al IV-lea făcu o remarcă tăioasă într-una dintre audiențele papale:

„În vreme ce Sfântul Petru deține cheile Paradisului, Maestrul le are pe cele ale puterii trecătoare."

În timp ce secolul douăzeci și unu este la început, iar organismele guvernelor, precum și instituțiile de pe mapamond devin paralizate sau ineficiente, Colegiul a rămas singur deasupra tuturor acestor lucruri, o sursă pură, înaintea căreia liderii națiunilor pot prezenta problemele care-i necăjesc și pot primi, cu toată încrederea, sfaturi obiective. Totuși, acești lideri, în timp ce asistă la dezintegrarea societății lor, se întreabă neliniștiți cât va mai rezista valului și Colegiul. Ce se va întâmpla când și el se va prăbuși? Și ce se va alege de Maestru? Cine să-i ia locul acestui magnific păzitor, care veghează în secret asupra activității oamenilor?

Oricum, niciunul dintre ei nu avea habar de Jocul Puterii, nici despre calea spre adevăr.

NATURA PUTERII

1

Astfel, un prinț care nu recunoaște relele de la bun început nu poate fi numit, cu adevărat, înțelept; pentru că acest dar le este dat numai celor puțini.

Machiavelli, *Principele*

O criză politică l-a făcut pe noul președinte al Statelor Unite să îl întâlnească pe Maestru. Cu toate că acest eveniment nu a afectat în niciun fel Jocul Puterii, nici pe participanți, l-a influențat pe președinte. L-a determinat pe, probabil, cel mai puternic om de pe pământ să reflecteze la adevărata natură a puterii și cine-ar fi cel mai potrivit pentru a o exercita și în ce fel Maestrul a marcat viața președintelui, așa cum a făcut-o cu milioane de alți oameni înainte, fie că ei știau sau nu.

Oricum, înainte de începerea Jocului Puterii au apărut o criză politică și un cadavru.

Jack Caldwell, consilierul special al președintelui SUA, era acolo când a început totul. La fel ca mai

toate marile dezastre politice, n-a fost prevăzut, deşi a survenit într-un moment când politicienii ar fi trebuit să fie foarte atenţi la posibile trădări, adică în perioada Crăciunului, în sezonul bunăvoinţei generale.

– Jack, preşedintele vrea să te vadă imediat.

Vocea secretarului de presă era încordată şi repezită.

Jack se ridică de la biroul său şi o luă de-a lungul coridorului. Era un bărbat înalt şi deşirat, de şaizeci şi ceva de ani, cu păr cărunt şi o figură impasibilă. Lucrase mult timp în cadrul guvernului şi fusese consilier principal pentru un număr de preşedinţi americani. Rămăseseră foarte puţine lucruri în politică pe care să nu le cunoască, iar oamenii aveau încredere în el şi se bazau pe opinia sa. Mergând de-a lungul coridorului, aruncă o privire spre fereastră, spre pajiştea Casei Albe. Ninsese din greu, iar cele două fetiţe ale preşedintelui, Jessica şi Karen, făceau un om de zăpadă în grădină. Alergau, chicoteau şi râdeau, pline de bucuria vieţii. Jack zâmbi. Îi aminteau de anii erei Kennedy, cu preşedintele fotogenic, soţia frumoasă şi cei doi copii mici. Preşedintele Davison era, în toate privinţele, la fel de inteligent şi de fotogenic pe cât fusese Kennedy. Şi el ar putea deveni, odată cu anii, un mare om de stat.

Ceva mai încolo, pe coridor, se deschise o uşă. Apăru o funcţionară.

– Sir, trebuie să intraţi imediat, îi zise ea.

Doamne sfinte! se gândi Caldwell, intrând în Biroul Oval, ţara asta avea nevoie de un preşedinte cinstit. Sistemul politic din Statele Unite fusese cufundat

până peste cap în criză, în ultimii ani, la fel ca în multe alte țări. Cu un Congres colcăind de corupție, cu președintele anterior destituit pentru primirea de foloase financiare (Caldwell nu-i fusese consilier și lui) și cu un guvern din care făceau parte numai oameni doritori să stoarcă bani, și nu să-și servească țara, ultimii ani fuseseră foarte proști, iar dezgustul și cinismul americanilor față de problemele politice se amplificaseră. De aceea-l votaseră pe Davison, în vârstă de patruzeci și trei de ani, ca președinte al Statelor Unite, ales cu o largă majoritate de voturi. Era în funcție de zece luni și deja călcase pe numeroase bombeuri, cele ale unor oameni influenți, care încercaseră să-l împiedice să le dezvăluie corupția găsindu-i punctul sensibil în propria lui armură. Era ceva inevitabil. Totuși, Davison avea sprijinul electoratului american, iar asta mai conta în politică. Deocamdată.

– Jack, intră și ia loc.

Urmă direcția indicată de mâna întinsă a președintelui și se așeză pe canapea. Vizavi se aflau alte trei persoane. Știa totul despre ele. Joe Buchanan, formidabilul vicepreședinte, un bărbat îndesat din Nebraska. Lângă el, consilierul pentru securitatea națională, Paul Faucher, care străbătea cu pașii grei coridoarele puterii, nelăsând celor din jur niciun fel de dubiu privind autoritatea sa ori asupra consecințelor înfruntării lui. Ultimul, William Olsen, ochelaristul și enigmaticul director al CIA, în vârstă de aproape șaizeci de ani, pregătindu-se de pensionare. Erau foarte buni prieteni. Atmosfera din încăpere era tensionată. Caldwell

observă că nu era prezent niciun militar, ceea i se păru curios.

– Domnule președinte, situația este, într-adevăr, foarte gravă, continuă, nervos, Faucher discuția deja începută. De fapt, este cea mai importantă penetrare a securității naționale pe care am înregistrat-o vreodată.

Președintele Davison, așezat într-un fotoliu aflat între cele două canapele, se uită spre Caldwell. Faimosul său zâmbet larg lipsea. Cu un aer absent, își trecu o mână prin coama de păr castaniu închis, prin care începuseră să apară fire cărunte. Aceste semne palpabile ale vârstei îi confereau o alură demnă și nu-l prejudiciau cu nimic. Rămăsese un bărbat chipeș, cu un comportament relaxat.

– Mai bine i-ai spune și lui Jack, Paul.

Faucher se întoarse spre Caldwell. Nu era dificil să-l iriți pe consilierul pe probleme de securitate, însă era un politician subtil, iar în politică președintele era nevoit, uneori, să coopereze cu asociați ciudați: cel bun, cel rău și, în cazul lui Faucher, cel pocit.

– Practic, chestiunea stă cam așa, începu el și lovi într-un dosar de pe masă. Noaptea trecută am primit niște informații de la o sursă foarte bine plasată în cadrul guvernului Rusiei. Au pus mâna pe informații ultrasecrete: planurile sistemelor noastre de lansare a armelor nucleare din Japonia și Turcia.

Ezită.

– Asta-i rău. Însă vestea cea mai proastă este că sursa lor este un document confidențial al guvernului

american, explică și se foi tensionat, de parcă s-ar fi așezat deasupra unei flăcări care ardea încet.

– E autentic? întrebă Caldwell, uluit.

– Oh, da, este autentic, pufni Faucher, făcând cu mâna un gest disprețuitor. Cârtița noastră rusească ne-a trimis o copie. Ai fi crezut că a fost în sala noastră de întruniri și-a citit blestematul de document.

– Nu putea fi scos decât de cineva aflat în vârf, spuse Buchanan. Din cadrul cabinetului, făcu el cu vocea scăzută. Cineva foarte apropiat de președinte. Asta înseamnă că avem un trădător printre noi.

Se lăsă tăcerea.

– Cât mai durează până când mass-media pune laba pe asta? se interesă președintele.

Faucher aruncă o privire spre ceas.

– Estimez că între patru și cinci ore. Știm cu toții că din guvernul rus se scurge totul ca prin sită. În afară de asta, zvonurile au început deja să se răspândească prin Supernet. Va trebui să recunoaștem totul destul de repede.

Își îndreptară privirile spre președinte. Davison era netulburat. Nervii de oțel se numărau printre marile sale calități. Reflecta asupra problemei. Apoi se aplecă înainte, din fotoliul său, având o expresie hotărâtă.

– Ar trebui să facem trei lucruri. În primul rând, Joe, zise și se întoarse spre vicepreședinte, vreau ca tu și Paul – dădu din cap spre Faucher – să aflați, în regim de prioritate maximă, cum a fost scoasă de aici această informație. În al doilea rând, am să convoc, în această seară, o sesiune de urgență a cabinetului.

În al treilea, trebuie să luăm din start vântul din pânza presei.

– Spuneți asta și Congresului, rosti Olsen acru. Armata tocmai a cheltuit miliarde de dolari pentru modernizarea silozurilor de lansare, iar cele din Japonia nu au existat, oficial, niciodată. Se va declanșa o nouă cursă a înarmărilor. Congresul va urla după sânge.

Furia lui devenise explozivă.

– Știu, știu, făcu Davison dintr-odată, retezându-i izbucnirea de mânie, după care se ridică din fotoliu. Și aș mai vrea să-mi pună cineva o întrebare la conferința de presă din această după-amiază. Până diseară trebuie să aflăm de unde a răsuflat informația și cum a ajuns documentul în mâna rușilor.

Davison se uită spre Jack. Privirile li se întâlniră complice. Era o criză, dar controlabilă. Poate că încă reușeau să evite difuzarea știrii. Totuși, dacă documente foarte secrete ale cabinetului ajungeau să fie transmise rușilor, ce alte secrete mai transpirau?

În acea după-amiază, la sfârșitul sesiunii anuale a Asociației Industriei Americane, președintele Davison luă parte la ceea ce părea să fie o conferință de presă spontană. Însă fusese regizată cu cea mai mare atenție, cu o oră înainte. Stătea pe podium, cu un aer relaxat, cu soția sa, Christina, alături. O pereche încântătoare. Întrebările puse erau floare la ureche, mingi ridicate la fileu.

– Domnule președinte, ce părere aveți despre starea economiei și despre inflație? Ce credeți despre pata

de petrol din largul coastelor oraşului Miami? Ce părere aveţi despre dezastrul de la Bursa din Brazilia? Veţi face o vizită în Rusia la sfârşitul anului, să vă întâlniţi cu preşedintele Barhov?

Răspunse la întrebări prin câte-o întorsătură isteaţă şi, din când în când, cu zâmbetul lui strălucitor. Era impresionant. Caldwell îl mai văzuse făcând asta de sute de ori înainte, dar încă-l fascina. Preşedintele era cel mai firesc orator pe care-l văzuse vreodată. Întrebarea veni chiar la sfârşitul conferinţei de presă, când maşinăria media fusese momită să se destindă.

– Domnule preşedinte, este adevărat că un spion a dezvăluit ruşilor detalii privind bazele americane de rachete?

Davison zâmbi vag. *Seamănă de la bun început seminţele îndoielii.*

– Ei bine, ştiţi că trăim într-o lume a conspiraţiilor şi a intervenţiilor extraterestre.

Cei prezenţi izbucniră în râs, amintindu-şi de articolul apărut cu o săptămână în urmă, în care un congresman excentric afirmase că în Casa Albă se infiltraseră extratereştrii.

– Desigur, am aflat şi noi de acest zvon şi l-am urmărit. *Seamănă şi mai multă îndoială.* Credem că s-ar putea să fie vorba despre informaţii perimate cu privire la vechile silozuri nucleare. *Apoi acoperă-ţi urmele.*

Dădu din umeri, transmiţând prin limbajul corporal că informaţia nu valora mai nimic, chiar dacă afirmă exact contrariul.

– Cu toate acestea, noi îi acordăm întreaga atenţie.

Înainte să fie lansată altă întrebare, unul dintre consilierii speciali ai președintelui rosti cu glas tare:

– OK, asta-i tot, oameni buni!

Președintele se răsuci, pregătindu-se să plece. În acel moment, când toate camerele de luat vederi erau încă focalizate asupra lui, pe podium, fiica lui de cinci ani, Karen, alergă spre el, îndemnată ușor de o mână nevăzută. Deodată, președintele o zări, se întinse și luă în brațe ghemotocul roșu, care chicotea. Acasă, cincizeci și opt de milioane de americani priviră la televizor această dovadă de afecțiune părintească și nu există nicio inimă de mamă sau tată care să nu simtă căldura crescând în ea. Cu acest exemplu strălucitor a ceea ce campionii cuvintelor socotiră a fi „un eveniment desfășurat spontan", națiunea uită de ceea ce se spusese și văzură doar mândra familie a celui în care credeau.

Președintele Davison, care o cuprinsese cu brațele pe fiica sa, afișă celebrul său zâmbet larg. Starea Națiunii era solidă. El o personifica. Zâmbetul, comportamentul degajat, aspectul obișnuit. Dumnezeu să-l binecuvânteze! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Desigur, iluzia se spulberă când găsiră cadavrul.

– Nu pot să cred!

Era la începutul serii. Președintele se întorsese de la ședința Asociației Industriei Americane. Înaintea lui se adunase întregul cabinet, și două rânduri de fețe neliniștite priveau acum în jos, spre masă. În șeful Statului Major Reunit parcă dăduse damblaua când

aflase de scurgerea de informații. Oamenii știau acum de jucăriile lui.

– Pur și simplu, nu-mi vine să cred, zise Davison, de data asta pe un ton plat.

Consilierul său pentru securitate națională, Paul Faucher, se ținea tare.

– Îmi pare rău, domnule președinte, însă scurgerea de informații s-a produs la ambasada de la Paris. Serviciile secrete sunt sigure și avem confirmarea de la sursa noastră din eșalonul superior din guvernul rus. Asta limitează pistele. De fapt – aruncă o privire spre cei din jur – există o singură persoană care să aibă acces la astfel de informații. Numai consilierul dumneavoastră politic principal ar fi putut primi acele documente din cabinet și să le ia cu el la Paris.

– Nu. Ai grijă, făcu Davison, ațintindu-și furios un deget spre el, cu glasul tremurând vag de încordare. Ambasadorul Pearlman este la fel de nevinovat ca în ziua în care s-a născut. Eu l-am numit în post. Îl cunosc de ani de zile, e de neconceput ca tocmai el să fie spion.

Membrii cabinetului rămaseră tăcuți. Estimau consecințele a ceea ce spunea președintele. Dacă prietenul său cel mai bun a transmis informații rușilor, el însuși avea să dea de necazuri mari. Chiar așa să stea lucrurile?

Îl cunoșteau cu toții pe Dan Pearlman. Era un bărbat modest, provenit din mediul fermierilor din Montana, care devenise multimilionar din comerțul cu vite. Cu toate că dobândise, între timp, o patină de rafinament, filozofia lui simplă, patriotismul intens

și curajul personal răzbăteau prin această imagine. Era la fel de familiar ca James Stewart și personifica adevărata inimă a Americii.

– Ei bine, începu Davison, apoi se opri, știind că nu avea nicio alternativă. Am să-i ordon ambasadorului să revină imediat, să fie chestionat. Între timp, continuă el, înclinându-și capul spre vicepreședinte și consilierul său pentru securitate, ancheta să-și urmeze cursul. Vreau toate detaliile: cine altcineva mai avea acces la aceste documente din cabinet, cum au fost transmise rușilor și când. Ne vedem din nou mâine-dimineață, la ora șapte. Această ședință de cabinet s-a încheiat.

Se ridică de la masă.

– Joe, îl strigă el pe vicepreședinte, pot să schimb o vorbă cu tine? Și cu tine, Jack?

Intrară împreună într-o mică încăpere alăturată. Președintele își privi consilierii. Într-o lume în care în politică nu-ți făceai prieteni, avea încredere numai în cei doi. Mai reflectă și la faptul că avusese încredere și în Dan Pearlman. Trădarea venea, de obicei, din partea celor mai apropriați.

– Suntem în plină criză, rosti el încet.

Caldwell vedea tristețea adâncă din ochii lui.

– Dar nu vreau ca Daniel Pearlman să fie aruncat în groapa cu lei decât după ce i s-a oferit șansa de a spune ce are de spus în apărarea sa. Înțeles?

Chiar în timp ce vorbea, îi trecu un gând prin minte. De ce-ar fi transmis cineva taman acele documente guvernamentale, și nu altele? Erau atât de

sensibile din punct de vedere politic, încât dezvăluirea lor ar provoca daune politice maxime. Dar cui? Statelor Unite? Sau președinției? Deschise din nou gura, însă nu-și formulă suspiciunile. Anumite secrete nu puteau fi rostite. Erau mult prea personale.

L-ar fi doborît.

Dan Pearlman primi telefonul acasă, în uriașul apartament parizian destinat ambasadorului Statelor Unite. Avea aproape șaptezeci de ani și o stare de sănătate destul de bună, dar când puse receptorul jos se simți mult mai bătrân. În viața sa se confruntase cu multe adversități, iar expresia sa afabilă ascundea o hotărâre de oțel. Deja se pregătea pentru tot ce putea fi mai rău. Tornada se apropia cu repeziciune și se îndrepta direct spre el. Însă fuga nu-i stătea în obicei. Va rămâne să lupte. Era mai îngrijorat pentru soția sa.

– Dan, păstrează-ți calmul. Se va rezolva tot, mormăi el urcând treptele spre dormitor, unde Ingela se pregătea pentru un dineu oficial.

Viața fusese îngăduitoare cu el și era primul care recunoștea. Venise ca din neant. Părinții lui fuseseră mici fermieri, oameni care cunoscuseră necazuri adevărate și suferințe prin anii '30 și care-i insuflaseră cinstea și dorința de a lucra. Când ajunsese în floarea vârstei, era deja un om bogat și mulțumit. Însă norocul avea să-i dăruiască mult mai mult decât se străduise el să obțină. La vârsta de șaizeci și trei de ani, când draga lui primă soție murise de cancer, se aștepta

să-şi trăiască zilele care-i mai rămăseseră în singurătate şi izolare. Dar soarta hotărâse altceva.

Intră în dormitor. Ingela tocmai terminase cu îmbrăcatul. Era o frumuseţe suedeză, cu părul lung şi blond, o figură elegant proporţionată şi cu o faţă atrăgătoare. O întâlnise la o petrecere dată de un vechi prieten de-al său, într-o seară, cu patru ani în urmă, iar asta dusese la o idilă ameţitoare şi la căsătorie. Desigur, ştia ce gândeau oamenii, că era un smintit bătrân, că Ingela, care era cu treizeci de ani mai tânără decât el, se măritase cu el pentru bani, că voia putere, că era foarte ambiţioasă.

– Mda, le răspunsese prietenilor apropiaţi care avuseseră tăria de a aborda subiectul faţă de el, aşa-i. Femeile sunt întotdeauna atrase de bani şi putere, şi aşa au fost dintotdeauna.

Apoi le-a dat lovitura de graţie.

– Dar ea mă şi iubeşte.

Acum se lăsă să cadă pe pat şi-şi studie soţia în vreme ce ea-şi punea bijuteriile. Îl mai iubea? Credea că da. Desigur, auzise şi el anumite zvonuri, dar le ignorase. Nu contau, ci doar dragostea ei pentru el. Dacă era ceva de spus, o va face ea, la vremea potrivită, iar el o va ierta. Aşa fusese întotdeauna, şi nu avea de gând să se schimbe tocmai acum. Nu de dragul lumii. Mai degrabă, lumea trebuia să se schimbe, puţin, pentru el.

– Scumpo, preşedintele mi-a cerut să mă întorc imediat în State, zise.

O informă că tocmai îl sunase un vechi prieten din cabinet să-i comunice.

Ingela primi vestea cea rea cu o totală neîncredere.

– Chiar cred că ești spion? Ce minciuni sfruntate, făcu ea, depărtându-și degetele cu unghiile date cu ojă. Ești cel mai cinstit om pe care l-am întâlnit vreodată. Oricum, de ce-ai fi dispus să divulgi documente guvernamentale? Ce-ai obține?

– Păi, n-am făcut nimic, asta-i clar. Ceea ce înseamnă că altcineva vrea să mă aranjeze.

– Cine?

– Nu știu, scumpo, dar sunt sigur că voi afla.

Ingela reacționă brusc. Cute produse de spaimă și neliniște îi apărură pe față.

– Au să vină aici?

– Mda. În curând, vor fi aici echipele de la CIA, băgându-și nasul peste tot, căutând probe. Dar sunt în siguranță, zise, dând nepăsător din mână. N-am nimic de ascuns, adăugă, apoi se ridică în picioare. Zborul meu e mâine, la ora șase dimineața. Vom merge la dineul din această seară pentru că nu are niciun rost să-i lăsăm baltă pe oameni.

O sărută, el, un bătrân obosit.

– Nu fi îngrijorată. Vom ieși cu bine. Ne vedem jos, scumpo, peste câteva minute.

Ingela îl privi cum pleacă. Când fu sigură că nu mai era acolo, se duse până la biroul închis. Se așeză și scrise rapid un mesaj, în timp ce îi dădeau lacrimile. Pentru ea, sfârșitul jocului venise pe neașteptate.

Dineul a fost un mare succes, iar oaspeții s-au distrat de minune. Dan era un bun povestitor, iar Ingela a strălucit, ca întotdeauna. Nimănui nu i-a trecut măcar prin minte că ar fi fost ceva în neregulă. De-abia la ultima ei deplasare în bucătărie, a rugat-o, cât se poate de firesc, pe bucătăreasa lor filipineză, Marcella, să pună la poștă un pachet pentru ea. Neobservată de nimeni altcineva, îl strecură în vechea sacoșă pentru cumpărături a femeii, apoi își luă rămas-bun de la ea, îmbrățișând-o în grabă.

În acea noapte, în vreme ce la Washington evenimentele începuseră să scape de sub control, Ingela așteptă până când soțul ei adormi buștean. Se strecură din pat și-și puse o rochie peste cămașa de noapte din satin.

– Adio, îl sărută ea pe frunte, cu blândețe, pe soțul ei culcat.

Dan Pearlman era un om bun; nici nu și-ar fi putut dori pe cineva mai bun.

– Te-am iubit, spuse, atât pentru ea, cât și pentru el.

Se îndreptă spre ușă, străbătu palierul, urcă apoi la etaj, unde erau mai multe dormitoare, neocupate în acel moment, pregătite pentru oaspeții ambasadorului. Mișcările ei erau lente și languroase.

Deschizând fereastra unuia dintre dormitoare, ieși pe pervazul îngust și urcă pe scara de incendiu. Uneori, se gândi, nu mai exista o altă soluție. Capacitatea oamenilor de a fi cruzi și răi o surprinsese întotdeauna, dar învățase să o accepte ca pe o trăsătură a

omenirii, imposibil de eradicat. Asta era, nu se vor schimba niciodată. Se ridică pe marginea acoperişului. Un vânt îngheţat îi bătea în faţă. În jurul ei, luminile a miriade de clădiri şi ale traficului auto străpungeau noaptea pariziană. Patru etaje mai jos se afla curtea închisă a ambasadei. Nu era singură. În apropierea ei se aflau milioane de oameni. Cu toate acestea, nu se mai simţise niciodată în viaţa ei atât de singură. Acum n-o mai putea ajuta nimeni.

Îşi deschise încet braţele, hotărârea şi disperarea ei atroce fiind definitive. Privi în jos spre trupul său. Îl dăruise diferiţilor bărbaţi. Nimănui însă atât de mult cât lui Dan şi acelui bărbat pe care, de asemenea, îl iubise. Ingela ştia că Dan greşea. Oamenii aceia nu voiau doar să-l doboare. Şi mai era ceva: încercaseră s-o şantajeze de prea multă vreme.

– Mamă, rosti ea în suedeză, limba ei maternă.

Îşi deschise larg braţele, ca pentru o îmbrăţişare, şi păşi în gol. În sfârşit, era liberă.

– Domnule ambasador, trebuie să vă treziţi.

Îl sculară la ora patru dimineaţa. Ameţit, Dan Pearlman se întoarse în pat pentru a da cu ochii de chipurile înspăimântate ale adjunctului şefului misiunii diplomatice şi a doi dintre membrii personalului.

– Vă rugăm să veniţi cu noi.

Îl duseră în graba mare pe coridor şi apoi coborâră treptele, refuzând să-i spună ce se întâmplase. Pearlman se opri afară, în curtea pătrată. Apoi o văzu pe Ingela. Aşa cum zăcea acolo, părea liniştită, părul ei

blond înflorind, parcă, pe zăpadă, cu chipul frumos în lumina de pe stâlp. Impactul din cădere nu lăsase nicio urmă, cu excepţia unei mici bălţi de sânge care se scurgea din partea stângă a capului. Dan se apropie de soţia sa, târşâindu-şi paşii ca un om bătrân. Ochii ei albaştri erau deschişi şi, în vreme ce-i închidea, izbucni în plâns, pentru că priveau departe, dincolo de el, în lumea cea neprihănită. Nici măcar dragostea lui nu reuşise s-o oprească.

– Domnule ambasador, trebuie să intraţi.

Acum aveau cadavrul.

Când vestea începu să circule, se transformă în scandalul politic al deceniului. Titlurile din ziare dezvăluiau totul:

DOCUMENTE SECRETE ALE GUVERNULUI
TRANSMISE RUŞILOR.
SOŢIA AMBASADORULUI SUA
ÎN FRANŢA S-A SINUCIS.
MENAJERA A TRIMIS UN PACHET PRIN
POŞTĂ. AR PUTEA FI SCRISORI.
DESTINATARUL NECUNOSCUT.

Soţii Pearlman erau prieteni foarte apropiaţi ai preşedintelui. Presa, întărâtată, se apucă să sape mai adânc. Scandalul se amplifică. Ingela avusese o relaţie cu o persoană proeminentă, dar cu cine? Vânătoarea era în plină desfăşurare. Mass-media, comentatorii, analiştii erau încântaţi, iar setea de sânge li se citea în

priviri în timp ce adulmecau victima și banii rezultați din întreaga poveste. Dezvăluirile erau, firește, în interesul publicului, le spuneau oamenilor.

Fabricanții de armament se descurcau și mai bine decât presa. Rusia, China, Pakistanul, Iranul și Irakul, alarmate de dezvăluirea publică a bazelor nucleare de lansare, și confruntându-se cu presiuni militare interne de contracarare a amenințării, anunțară curând planuri de suplimentare a propriilor arsenale.

Bineînțeles că toată lumea știa adevărul, nu-i așa? Cineva, apropiat președintelui, predase secretele SUA pentru a prejudicia interesele americane. Era atât de evident. Politicienii, gata să observe și cea mai mică schimbare în atmosferă, începură să se distanțeze de președinte, și chiar și vicepreședintele Buchanan începu să se îndepărteze discret, clamându-și însă zgomotos, în tot acest timp, loialitatea față de șeful său. În cele din urmă, cabinetul îl așteptă pe procurorul general al SUA să administreze lovitura de grație.

– Domnule președinte, cred că ar trebui să luați în considerare posibilitatea de a...

Între timp, în miezul trădării, întreaga națiune simți tristețea și dezamăgirea în timp ce privea cum tragedia se desfășura pe dinaintea ochilor lor, la televizor. Oamenii știau două adevăruri simple, desconsiderate de presă: că și oamenii buni erau supuși greșelii și că judecata ar trebui suspendată până când se aflau toate amănuntele.

Oricum, erau siguri și de faptul că, atunci când vor fi găsite scrisorile, președintele va cădea.

Era în dimineața celei de-a treia zile, după moartea Ingelei Pearlman, când Jack Caldwell intră în Biroul Oval. Președintele Davison se uita afară, pe fereastră. Avea fața încordată de stres și îmbătrânise vizibil în ultimele câteva zile. Știa că exista cineva care dorea să-l distrugă, însă nu era limpede cine. Rușii? Ingela? Cei din Washington? Acum nici nu mai conta, pentru că scrisorile-i vor pecetlui soarta. Președintele se culcase cu o spioană.

În timp ce Jack pășea pe covorul bleumarin spre biroul care simboliza inima națiunii, știa că, dacă președintelui îi era hărăzit să cadă, urmau implicații profunde pentru sistemul democratic de guvernare din America. Un președinte destituit era un dezastru, dar căderea succesorului său ar fi subminat întreaga structură. Dacă așa se întâmpla, atunci cei care doreau puterea, dar n-ar fi avut cum s-o obțină prin mijloace legitime, ar pătrunde chiar în inima sistemului politic american. Caldwell știa ce avea de făcut.

– Jack...

Davison se întoarse încet de la fereastră. Ochii săi de un căprui închis se ațintiră asupra lui Caldwell. Aceste ultime zile fuseseră foarte instructive. Reflectase asupra puterii și adevăratei sale naturi. Puterea și setea de putere îi rodeau pe bărbați și pe femei ca acidul. Le mâncau din suflet și-i făceau răi. Pentru acestea erau capabili să trădeze, să mintă și să înșele. Cu cât era puterea mai mare, cu atât și efectele. Acum președintele știa. Vedea în cei mai apropiați de el, care-l vor doborî chiar dacă-i juraseră credință. Îl afectaseră

chiar și pe el, orbindu-l în așa fel încât nu mai vedea soluția problemei sale.

– Jack, ezită el. Am decis să demisionez.

Caldwell clătină încet din cap.

– Nu. Trebuie să mergeți să stați de vorbă cu Maestrul.

2

Înțeleptul se pricepe întotdeauna să salveze oameni,
Astfel că nimeni nu-i abandonat degeaba.
Înțeleptul se pricepe întotdeauna să salveze lucruri,
Astfel că nimic nu-i aruncat degeaba.
Asta se numește înțelepciunea ascunsă.

LAO ZI

Zăpada, adusă de un vânt năprasnic, se rostogolea peste mohorâta insulă scoțiană. Președintele privi afară, pe geamul portierei. Era spre sfârșitul amiezii. După o conferință a NATO la Paris, zburaseră în Scoția, apoi de acolo luaseră un elicopter până în insula Tirah. Acum se aflau în ultima parte a călătoriei spre castelul din centrul insulei, unde se găsea Colegiul.

Davison privea cum fulgii de zăpadă se izbeau de geam. Un fost președinte îi povestise cât de mult îi plăcuseră aceste deplasări spre insulă în timpul mandatului său. Îi oferiseră un răgaz să mediteze, să se îndepărteze de politica sterilă, de intrigi și de plictiseala interminabilă. Davison se gândi la celelalte câteva sute de oameni

care veniseră aici de-a lungul secolelor, ca într-un pelerinaj, să afle răspunsurile pe care ei înşişi nu le găseau.

– Mai avem douăzeci şi ceva de minute de drum, domnule preşedinte.

Vocea lui Jack Caldwell îl trezi din reverie. Fusese o decizie înţeleaptă că-l luase cu el, măcar pentru o parte a drumului. Jack se întâlnise cu Maestrul ca urmare a activităţii sale în administraţia precedentă. Asta îl va ajuta să spargă gheaţa.

– Domnule preşedinte?

Davison acţionă un comutator al maşinii. Vocea şefului agenţilor din serviciul secret bubui în auz.

– Au degajat drumul spre Colegiu, domnule, aşa că ar trebui să fie o deplasare fără probleme.

– Mulţumesc, Tom.

Se auzi o bufnitură uşoară când maşina prezidenţială părăsi curbura heliportului. Alte vehicule se aliniară înaintea şi în spatele ei, formând un mic convoi. Apoi izbucni un muget de motoare şi strigătele agenţilor serviciului secret care ţipau în staţiile lor.

Davison era indiferent la mediul înconjurător. Mai erau două zile până la Crăciun. Şi le imagina pe fiicele sale alergând în jurul Casei Albe, cu ochii măriţi de bucurie şi fără să-şi dea seama de tragedia în desfăşurare. Se gândi la soţia lui, Christina, şi la ce-i mărturisise cu o noapte înainte. Se gândi şi la Ingela Pearlman. Încă-i simţea gustul, mireasma trupului şi râsul blând. De ce-l trădase în acest fel?

– Sper să merite, Jack.

Caldwell zâmbi sumbru.

– Așa va fi, domnule președinte.

Davison știa că propriul său consilier pentru securitatea națională și vicepreședintele se împotriviseră cu înverșunare deplasării. Îl avertizaseră că așa-numitul Colegiu nu era un susținător al Statelor Unite. Probabil că-i sprijinea pe ruși, insistaseră ei sumbri. În afară de asta, era mult prea misterios și avea prea multă putere decât ar fi fost indicat. Nu avea niciun rost să-i ofere informații și mai vaste despre problemele interne ale SUA, pe care să le folosească împotriva țării atunci când s-ar fi ivit ocazia. Ei bine, astăzi va vedea cu ochii lui cum stau treburile. Poate că erau doar invidioși, din moment ce numai șefii guvernelor aveau acces la Maestru, pentru a discuta probleme de stat. În pofida îngrijorărilor sale, aștepta cu toată nerăbdarea întâlnirea cu cel a cărui reputație și mister îl fascinaseră.

Înaintea lor se așternea un drum îngust, care ducea spre un petic de pădure. Pe ambele părți, pinii se legănau sub greutatea zăpezii. Limuzina prezidențială își începu călătoria, iar zloata era azvârlită în ambele părți de roțile ei. După o cotitură a drumului, feribotul și heliportul de lângă el nu se mai văzură deloc. Davison asculta fâșâitul monoton al ștergătoarelor de parbriz. În depărtare, se înălțau contururile a doi munți, cu vârfurile ascunse de ceață.

– Cred că ar trebui să-și facă un aeroport sau măcar să ne lase să aterizăm la Colegiu.

Jack Caldwell râse. Era pentru prima dată, după multe zile, când râdea. Ar fi trebuit să fie un râs normal şi uşor, încrezător. Acum avea o anumită tensiune.

– Pomeniţi-i, dacă vreţi, Maestrului, domnule preşedinte, dar nu sunt convins că va fi de acord. Elicopterelor li s-a oferit accesul ca pe o favoare, zona de exclusivitate aprobată de ONU pentru insula Tirah permiţând doar legătura prin feribot. Colegiul îşi păzeşte intimitatea cu foarte mare grijă. Chiar dacă insula ar dispune de o porţiune suficient de mare pentru o pistă de aterizare, mă tem că Maestrul ar interzice-o. În afară de asta – aici glasul îi deveni, din nou, sumbru – o scurtă deplasare cu maşina este întotdeauna bună pentru reflecţii.

Davison dădu din cap. Pădurea se închisese peste tot în jurul lor. În afara maşinii era un ghemotoc de albeaţă, o altă lume. Maestrul chiar ar fi de folos? Cum să ştie mai multe decât preşedintele? Şi totuşi...

Fără a-şi lua privirile de pe geam, Davison glăsui:

– Jack, ultimul secretar general al Naţiunilor Unite mi-a dat nişte poveţe când a părăsit mandatul, acum două luni. M-a bătut pe braţ în acel stil sfătos al său şi mi-a zis: „Aminteşte-ţi un singur lucru. Când apar momente cu adevărat critice, consultă-l pe Maestru."

– Chiar aşa este, domnule preşedinte, răspunse Caldwell.

Davison se întoarse pentru a-l pironi cu privirea.

– Da, dar tot nu pot să cred că ştie atât de mult pe cât se spune: secrete de stat, detalii despre bazele noastre de rachete şi echipamentul militar, lucruri de acest gen.

– Nu ştie chiar toate secretele noastre, rosti Caldwell pe un ton egal.

În calitate de membru al Colegiului, nu voia să dezvăluie prea multe.

– Totuşi, presupun că le cunoaşte aproape pe toate. Are acces la anumiţi oameni şi la informaţii la care alţii doar visează şi se întâlneşte, de mai bine de treizeci de ani, la modul confidenţial, cu liderii mondiali. Îmi închipui că este singurul om în viaţă care a vizitat atât arhivele secrete ale Vaticanului, cât *şi* pe cele ale conducerii comuniste de la Beijing. Aflându-se deasupra viermuielii politice şi confident al celor importanţi şi puternici, află lucruri pe care nici măcar CIA nu le poate scoate de la oameni. Unul dintre foştii preşedinţi mi-a povestit că vizitându-l este ca şi cum te-ai duce la confesional, aşa ceva, ca la preot, pentru că nu divulgă niciodată secretele.

– Niciodată? întrebă Davison pe un ton aspru. Eşti sigur?

– Da, din câte ştim despre el. În cazul acestui om sunt sigur că răspunsul este „niciodată".

– Sper să ai dreptate, Jack.

Preşedintele clătină obosit din cap şi reveni la studierea peisajului de afară. Gândurile i se amestecau prin minte ca într-un iureş. Oare îl va părăsi soţia? Spusese că nu, dar va mai fi aceeaşi când afacerea va

exploda în public și va fi supusă presiunilor mass-mediei? Și ce se va alege de copiii lui? Cum să le explici aceste lucruri unor copii mici, care nu pot decât să te iubească necondiționat? Odată ce le zicea, tatăl lor de până atunci va dispărea, pentru a fi înlocuit de un personaj mai mult suspect și nesigur. Un fost președinte, un tată decăzut. Oftă.

Pădurea făcu loc unui versant stâncos. Vegetația era rară, în mare parte compusă din iarbă-neagră și grozamă. Se apropiau de centrul insulei și, curând, Colegiul li se va înfățișa privirilor. Davison se blestemă pentru prostia lui. Dragostea și puterea erau niște afrodiziace serioase. Din nefericire, nu se potriveau.

– Dă-mi notițele de informare.

Le parcurse din nou, întorcând repede paginile. Ca președinte al Statelor Unite, era îndreptățit la mult mai multe informații despre Colegiu decât înainte de a fi ales. Publicul general și presa știau de insula Tirah, însă nu o vizitase nimeni. Colegiul era o legendă, iar povestea încă-l uimea. Un colegiu, înființat în Evul Mediu de un faimos conducător scoțian, pentru a oferi sfaturi imparțiale liderilor tuturor națiunilor care le-ar fi solicitat, ascuns pe o insulă izolată, care răzbise de-a lungul secolelor. Oare cum? Și totuși supraviețuise și prosperase. În prezent, era cel mai vast și mai secret consiliu din lume. Davison era bucuros că Jack reușise să-l convingă să vină. Cel puțin, acum va vedea pentru prima dată, și poate și singura dată în viață, acest loc. Era ceva de povestit nepoților. Azvârli deoparte notele și-și întinse picioarele.

– Mai exact, cum lucrează Colegiul, Jack? Eu tot nu m-am prins.

Caldwell ridică uşor o sprânceană.

– Nu cred că cineva din afara lui s-a prins. Ştim foarte puţin despre felul în care este organizat intern, în afară de faptul că este condus de Maestru. El este asistat de cinci Arbitri, membri importanţi ai Colegiului, care sunt numiţi de el pentru a-l ajuta la administrare. În total, nu sunt mai mult de optzeci de Membri în exerciţiu. Mai ştim şi că Maestrul este liderul executiv, judiciar şi legislativ suprem al Colegiului.

– Cine numeşte pe cine?

– Maestrul îi numeşte pe Arbitri, aceştia îi numesc pe Membri. De asemenea, după cum ne dăm noi seama, Maestrul îşi numeşte şi succesorul. Mă tem că asta-i cam tot ceea ce cunoaştem.

Preşedintele Davison nu se simţi deloc mai ştiutor.

– Da, dar cum îşi adună Colegiul informaţiile? Şi cum se face că află atât de multe despre noi?

Caldwell se aplecă înainte.

– Păi, e mai degrabă ca la francmasoni. Membrii nu-şi dezvăluie niciodată identitatea în lumea exterioară. Funcţiile lor fireşti vor fi în eşalonul superior al guvernului din diferite ţări sau în institute de cercetare, universităţi sau în organizaţiile internaţionale, peste tot, oriunde este vorba despre putere şi luarea de decizii la scară naţională. Ei sunt ochii şi urechile Maestrului şi Arbitrilor.

– Iar Maestrul? El este singurul care înţelege pe deplin cum se potrivesc toate?

– Da. Vedeți, el se află în centrul unui sistem uriaș de adunare a informațiilor pe care l-au construit timp de câteva sute de ani. În afară de informațiile oferite de Membri și de liderii naționali, suntem siguri că de multă vreme Colegiul are capacitatea de a intercepta orice rețea de computere militare sau comerciale din lume. Dar, chiar și Membrii, cred eu, cunosc doar o mică parte din ceea ce se petrece în rețea. În acest fel, Colegiul își menține secretele și este, practic, impenetrabil. Este un sistem foarte abil, care precede modul în care s-au organizat astăzi celulele teroriste, pentru ca trădarea unuia să nu distrugă întreaga structură. Totul se bazează pe conceptul medieval al unei mari roți a existenței, ca planetele care se rotesc în jurul soarelui, cu deosebirea că, în acest caz, soarele este Maestrul, așezat chiar în centrul puterii.

Caldwell continuă cu explicațiile, spunând că, pe lângă consilierea liderilor mondiali „pentru susținerea păcii", Colegiul nu numai că urmărea toate războaiele și activitățile militare din jurul globului, dar monitoriza toate zonele activității umane. Genetica, drepturile omului, delincvența, mediul ambiant, spațiul cosmic, medicina, economia, politica, tranzacțiile de la bursă, totul. Colegiul avea baze de date despre ele și, prin intermediul Maestrului, oferea consiliere capilor tuturor țărilor despre orice chestiuni politice, mari sau mici. În acest fel, Colegiul avea o influență vastă și de neatins în întreaga lume. Era un fel de paznic benign, care modifica și corecta în secret traseul omenirii. Dacă

vreo instituție omenească știa ceva despre putere, despre folosirea și abuzarea ei, atunci aceasta era.

– Credem că și calculatoarele lor sunt chiar mai sofisticate decât ale noastre.

Președintele Davison îi aruncă o privire vicleană. Zâmbetul său larg străluci o clipă.

– Așadar, tu ai putea fi un Membru, Jack?

Caldwell îi oferi o expresie încărcată de umilință.

– Cine știe? Șeful CIA, judecătorul-șef al Curții Supreme, președintele Băncii Federale de Rezerve, cu toții ar putea fi. Numai Maestrul poate dezvălui cine este Membru și cine nu, iar din câte știm asta nu s-a întâmplat niciodată.

Davison ciocăni cu degetele în brațul banchetei mașinii. Se gândea la ce i-ar zice Maestrului. Cine era mai influent, Maestrul sau președintele Statelor Unite? Începu să pună sub semnul întrebării supremația pe care și-o asumase implicit. Oricum, cât de multe-i spuneau oamenii săi?

– Crezi că acest Colegiu își folosește greșit puterea, Jack?

– Este greu de dovedit, răspunse consilierul său special. Eu, personal, nu cred așa ceva. Colegiul a fost înființat inițial pentru a promova pacea și consider că au menținut acest principiu de-a lungul secolelor. Și, cu toate astea, atât de multe depind de Maestru și de integritatea Colegiului. La fel ca majoritatea instituțiilor omenești, nu poate fi făcută perfect. Dacă ai un singur măr putred, întregul sistem e posibil să se prăbușească. Astea fiind zise, credem că datorită felului în care este

structurat Colegiul există verificări și corecții, iar corupția ar trebui să urce până în vârf, până la Maestru, înainte ca sistemul să fie distrus. Funcția este, oarecum, ca papalitatea, deținătoarea unei influențe enorme la apogeul ei, cu o legătură directă cu toți oamenii importanți, singura excepție fiind Dumnezeu.

– Sper că-și aleg bine Maestrul, rosti Davison sec, apoi adăugă, aproape ca pentru el: Ar exista vreo șansă să adunăm mai multe informații despre Colegiu?

Caldwell știa prea bine ce încerca, de fapt, să spună președintele. Nu s-ar putea ca guvernul Statelor Unite să infiltreze pe cineva în Colegiu și să-l submineze puțin, doar atât cât să le acorde lor favoruri speciale? Cum făcuseră cu aproape toate grupurile consultative de experți și organizațiile de consultanță din întreaga lume. Și ceilalți președinți îl întrebaseră același lucru despre Colegiu, iar unele țări chiar au încercat, însă fără niciun succes.

– Asta ar fi o problemă.

Dezvălui că, deși CIA dispunea de fotografii foarte detaliate ale Colegiului și insulei Tirah, realizate cu ajutorul sateliților, nu erau aproape de niciun folos. Trebuia să ajungi în interiorul sistemului și era extrem de dificil, ca și cum ai fi încercat să pătrunzi într-un ordin monahal închis, cu toate că, în prezent, Membrii se puteau căsători dacă doreau.

– În afară de asta, domnule președinte, preciză Caldwell, tușind politicos, după cum știți, în 1860 Congresul a dat o lege pentru protejarea Colegiului, inclusiv proprietățile și informațiile sale. Tot așa Carta

Națiunilor Unite. Orice președinte care ar plănui să facă o pătrundere ori să-i mituiască pe Membri ar face o mare prostie. Imediat ce Colegiul ar afla, ar trage toate obloanele. Legătura de încredere s-ar spulbera, iar dumneavoastră ați fi perdantul.

– Desigur, făcu Davison grăbit. N-a fost decât o întrebare de curiozitate.

Ca un avertisment în plus, Caldwell îi istorisi cum un plan, făcut cu ani în urmă pe vremea unei alte administrații, în cârdășie cu CIA, fusese menit să ducă la numirea unei anumite persoane în rândul Membrilor. În pofida celor mai mari eforturi ale lor, acest lucru se dovedise a fi imposibil. Caldwell așteptă ca mesajul să fie rumegat bine, în vreme ce chipul său nu trădă deloc faptul că el fusese cel care-l avertizase pe Maestru asupra acestei încercări deosebite. Sistemul avea multe metode subtile și discrete de a se proteja. Davison dădu din cap, spășit de perdaful sugerat.

Călătoria aproape că se terminase. Înaintea lor apărură zidurile masive ale unui castel, iar mașina începu să urce o pantă muntoasă abruptă. Davison privi incitat afară.

– Trebuie să fie ceva unit.

Caldwell răspunse:

– Numai din anumite puncte de vedere. Ideea nu-i deloc nouă. Vechii greci aveau un templu faimos la Delfi. Oamenii se duceau acolo și întrebau Oracolul, o preoteasă, asupra viitorului. Din moment ce fiecare persoană importantă venea să se consulte cu ea, știa mai multe decât oricine despre ce se întâmpla. Drept

rezultat, predicțiile ei erau de o acuratețe uimitoare. Ei bine, Maestrul este, mai degrabă, ca Oracolul. Cineva mi-a zis cândva că nu minte niciodată și că pleci întotdeauna din prezența lui mai deștept decât ai venit.

– Deci o să știe cine a transmis rușilor informațiile secrete?

Glasul său suna cinic și disperat.

Cladwell îl scrută pe președinte. Chipul tânăr și deschis. Zâmbetul atrăgător, care cucerise un milion de inimi. Omul cel mai ușor de recunoscut din lume. Și foarte, foarte vulnerabil.

– Cred că da, spuse el încet.

Colegiul era situat lângă centrul insulei Tirah. Construit pe o formațiune stâncoasă, se înălța deasupra pădurii de pini care o înconjura, având o priveliște aproape nestânjenită asupra întregii insule, cu excepția părții de vest, unde vederea asupra Atlanticului era obturată de munții Mullach Coll și Mullach Mor, piscuri mărețe care se ridicau la mai bine de șase sute de metri deasupra nivelului mării. Colegiul avea toate caracteristicile unui castel medieval: ziduri netede, fără niciun loc ca reazem pentru picioare, așa că părea crescut direct din promontoriul stâncos unde fusese construit, ferestrele erau săpate adânc în structura de piatră, astfel că erau ascunse vederii, iar meterezele erau alcătuite din blocuri masive din granit. Într-adevăr, fusese un castel înainte ca Lordul Insulelor să-l cedeze Frăției. Apoi lucrurile s-au schimbat. Cu toate

că la exterior se păstrase aspectul străvechi şi rece, interiorul castelului fusese modificat considerabil de-a lungul secolelor, iar acum părea aparţinând unei vechi universităţi, cu sculpturi în piatră şi lucrări în culori mult mai blânde şi mai atrăgătoare.

Exista un singur drum spre Colegiu. Se sfârşea chiar lângă zidurile castelului, într-o mică parcare. Apoi, orice oaspete – nimeni nu putea ateriza pe insula Tirah fără permisiunea Maestrului – urca nişte trepte abrupte din piatră şi traversa podul din lespezi de piatră spre singura intrare în castel. Aceasta era alcătuită dintr-o boltă masivă din piatră, cu porţi mari, din lemn de stejar, lăsate întotdeauna deschise în timpul zilei. Odată trecut pe sub boltă, vizitatorul traversa două curţi.

Prima, cea mai largă, era aproape de formă dreptunghiulară. În centrul ei se afla o fântână arteziană mare, iar împrejurul ei, cărări pietruite. În fiecare colţ al curţii erau pini, plantaţi cu multă vreme în urmă, erau protejaţi de vântul năprasnic de înălţimea meterezelor. În jurul perimetrului erau diverse clădiri cu faţada placată în calcar, cu spatele lipit de zidurile exterioare ale castelului. Au fost construite în secolul al cincisprezecelea şi printre decoraţiunile lor erau incluse ferestrele cu vitralii pe sticlă mată, scările în spirală şi zidurile acoperite cu iederă. Aici stăteau Membrii când veneau la Colegiu. În general, prima curte avea o atmosferă universitară şi monastică, liniştită, contemplativă, netulburată.

În celălalt capăt al primei curți, un coridor îngust ducea spre cea de-a doua. Aceasta era mai mică și mai pitorească decât cealaltă. Conținea o grădină întinsă, cu un iaz mare în mijloc, plin de crapi bătrâni. În dreapta se afla Sala Mare, unde cina Frăția, iar în apropiere, biblioteca Colegiului, o clădire elegantă, cu o fațadă de marmură, modelată după Parthenon, deși la o scară mai redusă. Ambele clădiri erau plasate în apropierea zidului exterior al Colegiului și erau eclipsate într-o proporție considerabilă de copaci înalți și tufe, chiar și în plină iarnă. În stânga celei de-a doua curți se afla o sală de recepții. Placată în calcar și asemănătoare ca aspect cu celelalte clădiri din prima curte, conținea încăperi unde Maestrul își primea oaspeții.

În vreme ce prima curte era liniștită, a doua avea o aură de irealitate, ca și cum coridorul îngust ducea spre un locaș interior misterios, accesibil numai câtorva aleși. Ambele curți erau plăcute estetic, mai ales în contrast cu exteriorul atât de mohorât al castelului. Într-adevăr, pentru vizitatori ele arătau, adesea, ca niște bijuterii prețioase ascunse într-o cutie confecționată grosolan. Aceste două curți păreau să constituie întregul ansamblu al Colegiului și pentru toți, cu excepția unuia, chiar așa și era.

Doar pentru Maestru – pivotul în jurul căruia gravita instituția – secretul Colegiului persista chiar și în așezarea fizică a clădirilor. Cea de-a doua curte se termina la baza zidului înalt, de formă și mărime identice cu celelalte ziduri exterioare ale castelului, astfel că pentru toată lumea părea că nu mai era nimic dincolo.

Era aproape imposibil să contrazici această impresie din moment ce atât terenul muntos, cât și pădurea de pini din jurul Colegiului împiedicau pe oricine să facă un circuit exterior al castelului. Cu toate astea, era doar o iluzie.

Plasată într-un colț al zidului din partea de vest a celei de-a doua curți, se găsea o ușă încuiată, aproape acoperită de copaci și iederă. În spatele ei, se întindea o a treia curte, sanctuarul interior al Colegiului, un loc secret unde erau numai încăperile Maestrului. Drept urmare, cea de-a treia curte era invizibilă, iar Colegiul, chiar așa cum era alcătuit fizic, rămânea învăluit în secrete, reflectând natura și aspirațiile ocupanților săi.

Președintele Davison, însoțit de gărzile sale de corp și de Jack Caldwell, se afla în pragul coridorului medieval care ducea spre cea de-a doua curte. Încadrată de o arcadă, intrarea îngustă dezvăluia grădina mare de dincolo de ea. Acum era acoperită de zăpadă, cu excepția unei singure cărări curățate. Președintele se uită la oamenii lui.

– Rămâneți aici.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Agenții de securitate se foiau pe loc, descumpăniți, în costumele lor care ascundeau microaparatura de comunicații.

– Suntem obligați să vă însoțim peste tot, domnule, spuse apăsat unul dintre ei, pentru propria dumneavoastră siguranță.

– Nu și aici. Iar acesta-i un ordin, răspunse și intră în pasaj. Haide-odată, Jack.

Președintele și consilierul său principal traversară agale grădina Colegiului până când dispărură din raza vizuală a protectorilor lor. Davison se așeză pe o bancă din piatră, aflată lângă iaz, înfofolit în haina lui groasă, de lână. Caldwell se așeză lângă el.

– Este foarte dificil de explicat, vorbi președintele, privind peste iazul înghețat.

Pentru o clipă, cei doi simțiră încremenirea și calmul locului.

– Jack, este posibil ca documentele din cabinet să fi fost transmise rușilor prin intermediul meu.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Davison oftă.

– Ingela și cu mine am avut relații sexuale. Dacă era spioană, ar fi avut acces la documentele oficiale lăsate de mine prin camerele mele. Era nemulțumită de recenta noastră despărțire, dar n-aș fi crezut niciodată că m-ar trăda pe mine sau țara ei adoptivă. S-a sinucis înainte să fi discutat cu ea.

Se opri, apoi continuă să vorbească încet cu un glas copleșit de disperare.

– Nebunia este un dar făcut nouă, tuturor, de către zei, Jack. Dacă aș putea schimba trecutul, aș face asta. Dar nu pot.

Deci asta părea să fie problema. Trădarea comisă de cineva foarte apropiat președintelui. Exact cum bănuia și presa.

– Cred că toată lumea caută un colet cu scrisorile trimise de mine pentru Ingela, urmă președintele. Sunt chestii intime. Vezi tu, am avut încredere totală în ea.

Davison se vedea cu ochii minții luând-o pe suprafața înghețată a iazului din fața lor, iar pe sub tălpi se formau crăpături întinse.

Caldwell auzi cuvintele, însă nu spuse nimic. Conștientizase deja tot ce-i zisese președintele.

– Cine credeți că are scrisorile? întrebă el.

– Ori rușii, ori niște oameni din Washington. Indiferent care-i realitatea, cred că s-a terminat, rosti președintele cu tristețe. Nu mai e nimic de făcut. Scrisorile îmi vor pecetlui soarta dacă vor fi publicate vreodată. Congresul nu va trece cu vederea legăturile cu o spioană.

Caldwell dădu din cap.

– Crezi că Maestrul are vreun răspuns?

Caldwell privi spre el, apoi la cerul încremenit.

Symes, cel mai vârstnic majordom, bătu discret în ușa camerei de studiu, apoi intră. Într-un colț, lângă fereastră, se afla un pupitru masiv, iluminat de o lampă de birou antică. Pe el stăteau risipite o mulțime de hârtii. Symes înțelese dintr-o singură privire că Maestrul lucrase întreaga noapte. Se încruntă. Încetase de multă vreme să mai fie uimit de capacitatea lui extraordinară de a prelucra și asimila informații într-o mulțime de limbi. Oricum, îmbătrânea. Nu mai putea continua să lucreze într-un asemenea ritm. Symes îi aducea alte documente, alte probleme, alte cereri urgente pentru întrevederi din partea liderilor mondiali. Ce-ar fi dacă

Maestrul n-ar mai fi aici, cine i-ar lua locul? Cine ar purta inelul și i-ar sfătui pe conducătorii națiunilor pentru cauza păcii?

– Maestre, a sosit președintele Statelor Unite.

Maestrul își ridică privirile de pe birou și dădu din cap. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu ochii cenușii și un păr care-i albea. În orice caz, chipul său și nu constituția sa fizică atrăgea atenția. O frunte lată, pomeți puternici și un nas acvilin, împreună cu o expresie imperturbabilă îi confereau o prestanță și o hotărâre ce se impuneau. Era un chip deloc nelalocul său în epoca Renașterii, acela de conducător al vreunei republici italiene, al unuia dintre membrii familiei de Medici. O față vibrând de știința puterii și exercitării ei.

– Banchetul Membrilor va avea loc la ora opt, în această seară, continuă Symes.

Îl văzu pe Maestru uitându-se asupra documentelor aduse și punându-le de-o parte. Așteptă. Știa că următoarea informație îl va surprinde chiar și pe capul Colegiului.

– Maestre, mai există o întrevedere astăzi. Arbitrul Senior ar dori să discute de urgență cu dumneavoastră. De asemenea, a cerut ca nimeni altcineva să nu mai fie informat de aceasta.

Maestrul își ridică privirile de la ceea ce studia. Lui Symes i se păru că expresia sa era încărcată de tristețe, poate chiar înțelegea că ceva se apropia de sfârșit.

– Symes?

– Regulile Colegiului permit Arbitrului Senior să solicite o astfel de întrevedere în ocazii speciale. Acest lucru nu s-a mai petrecut înainte, în prezența mea la Colegiu. Oricum, se pare că...

Vocea lui se stinse treptat, cumva într-o notă nervoasă. Se simțea de parcă l-ar fi trădat pe Maestru pentru că nu-l prevenise de mai din timp de această cerere. Totuși, cuvintele Arbitrului Senior fuseseră precise și tranșante.

Maestrul vorbi pe un ton neutru:

– Te rog, spune-i Arbitrului Senior că solicitarea sa a fost acceptată. Întâlnirea va avea loc în apartamentul meu, imediat după Banchetul Membrilor.

Președintele Davison și Jack Caldwell ședeau într-o cameră mare, de desen, în clădirea din cea de-a doua curte. Era luminoasă și aerisită. Decorațiunile erau în stilul Ludovic al XIV-lea, toate numai aur și suflate în aur, cu tablouri mari și antichități de calitate. Vizitatorii aflați la Colegiu erau, invariabil, surprinși de interiorul său bogat, după ce văzuseră aspectul rece al castelului și peisajul spartan al insulei. În șemineu duduia un foc straşnic. Părea inutil, din moment ce încăperea era deja încălzită. Se deschise o ușă.

– Domnule președinte.

Președintele Davison dădu mâna cu Maestrul pentru prima oară. Observă că strângerea de mână a acestuia era puternică și sigură. Deci acesta era păzitorul multor secrete.

Maestrul se întoarse spre celălalt oaspete.

– Domnule Caldwell, noi ne-am mai văzut.

Glasul îi era dulceag.

Caldwell privi spre președinte.

– Mulțumesc, Jack, zise Davison. Poți pleca acum. Ne întâlnim afară.

Maestrul și președintele se așezară. Symes le turnă cafea și ieși. Președintele își contemplă interlocutorul cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât el. Avea fața ridată și degaja un aer răbdător și calm, ca și cum era dezinteresat și decuplat de lumea exterioară. Cu toate astea, Davison întâlnise tot felul de oameni de-a lungul carierei sale politice și știa că aparențele puteau fi înșelătoare. Cei mai distanți dintre indivizi erau, adesea, și cei mai interesați. De ce-ar fi Maestrul altfel? Și ce sfat să-i ofere cu adevărat? Își închipuia că niciunul. N-ar avea cum, n-ar avea cum să știe destule. Era aproape sigur că-și pierduse vremea cu deplasarea asta. Decise să adopte aceeași atitudine rezervată membrilor cabinetului său, ferm și tăios. Ce naiba, acest individ nu era decât un alt consilier, un fel de funcționar, cu toate că nu se plătea pentru consultanță.

– Ați citit documentul introductiv pe care vi l-a trimis Jacks asupra scurgerii de informații din guvern? întrebă Davison.

– Da, zise Maestrul. Am discutat și cu președintele Barhov.

– Nu mi-a răspuns la apeluri.

– Premierul Rusiei este, într-o foarte mare măsură, reprezentantul său, comentă Maestrul, după care privi o clipă afară, pe fereastră, apoi își întoarse privirea

spre președinte. Cred că partea aceasta a problemei dumneavoastră s-a rezolvat.

– Adevărat?

Davison era uimit de autoritatea cu care-i vorbise Maestrul.

– Da. Așa cum deja știți, președintele Barhov are planurile bazelor nucleare de lansare ale SUA aflate în Turcia și Japonia. Are de gând să facă astăzi un anunț despre asta.

Deci rușii aveau să fie cei care-l doborau. În cele din urmă, tot el avusese dreptate.

– Ca să vă ajute, continuă Maestrul.

Președintele se holbă la el, luat cu totul prin surprindere. În final, rosti cu un glas marcat de uimire:

– Dar de ce-ar vrea Barhov să mă ajute?

– Pentru că documentele din cabinet n-au fost transmise de un spion rus, rosti Maestrul direct. Au fost dezvăluite de oameni din propria dumneavoastră administrație, ca parte a unui plan de a vă destitui din funcție.

Davison nu spuse nimic. Apoi întrebă:

– Cine?

– Președintele Barhov mi-a zis că serviciile lor secrete au primit documentele de la un oficial al ambasadei SUA aflat la post la Paris.

Maestrul menționă un nume, nu cel al lui Dan Pearlman.

– Totuși, este cât se poate de clar că hârtiile provin din interiorul cabinetului dumneavoastră.

– Cine?

Vocea președintelui era seacă și răgușită.

Maestrul scrise două nume. Davison citi ceea ce scrisese și inspiră abrupt.

– Dumnezeule, rosti el aproape în șoaptă. Aveți dovezi?

Maestrul dădu din cap și continuă:

– Președintele Barhov a trimis astea, să le citiți.

Îi întinse lui Davison niște documente.

– Le-am tradus pentru dumneavoastră, pentru că este cel mai bine ca hârtiile să rămână aici. Așa cum vă puteți da seama, este o operațiune bine planificată. Avem majoritatea numelor. Mai există unele detalii de verificat. Astă-seară vi se vor înmâna informații suplimentare, pentru confirmarea lor. Eu v-aș recomanda să acționați repede, domnule președinte. Aceasta este o chestiune foarte serioasă și există niște interese foarte mari în Statele Unite și Rusia care vă sunt potrivnice.

– Caldwell e de încredere sau e cu ei?

Maestrul îl cercetă cu atenție.

– Nu vă va trăda.

– Iar Olsen, șeful CIA?

– La fel. Vă sugerez ca, la revenirea la Washington, să-i înlocuiți pe agenții dumneavoastră de pază cât de repede posibil.

– Ce intenționează acești oameni?

– Să vă facă să renunțați la mandat. Două săptămâni după aceea, veți pieri într-un accident de avion.

Cuvintele erau cât se poate de directe prin simplitatea lor și devastatoare ca efect.

Conversația era total diferită de ceea ce anticipase Davison. Acum pricepuse ce voia Caldwell să spună despre Maestru. Pentru că aici nu era niciun consultant, niciun oficial. Era un bărbat care vorbea ca un oracol, cu un glas scăzut, dar totuși convingător, cu un ton de siguranță absolută, cu o figură senină și netulburată. Era un bărbat care-i zicea președintelui Statelor Unite ce se întâmplase în realitate și ce se pregătea. Așa era? Davison citi documentele în tăcere și traducerea notei scrise de mână trimise de președintele Rusiei. În timp ce le parcurgea, își dădu seama că Maestrul avea dreptate și că acest lucru va deveni, curând, foarte evident.

Tensiunea îngrozitoare și temerile personale care-l însoțiseră în ultimele zile începură să se disipeze. Adevărul nu era ceea ce crezuse. De fapt, Ingela nu-l vânduse. Se lăsă pe speteaza fotoliului pentru a-l asculta fascinat pe sfătuitor, ca și cum s-ar fi aflat în prezența unu prieten vechi și înțelept.

– Vă veți întreba de ce-ar vrea să vă ajute președintele Barhov, continuă Maestrul mieros. El crede că n-ar avea nimic de câștigat dacă ar permite să fiți înlăturat din funcție. Dacă dumneavoastră cădeți, situația politică din Statele Unite va deveni foarte instabilă. În cele din urmă, asta nu va aduce niciun câștig guvernului rus și niciunui alt guvern care contează. Se pare că intenția conspiratorilor a fost aceea de a forța și un transfer de putere în Rusia, pe viitor.

Maestrul se opri, permițând ca afirmațiile sale grave să fie asimilate cum se cuvine. Apoi continuă:

– Ca rezultat al propriilor sale îngrijorări, președintele Barhov dorește să vă informeze în prealabil de planurile sale. Peste o oră va ține la Moscova o conferință de presă-surpriză. Vă va invita oficial în Rusia pentru o discuție asupra continuării reducerii numărului de arme nucleare. De asemenea, el va sugera că are convingerea că scurgerea de documente guvernamentale face parte dintr-un plan de compromitere a relațiilor americano-ruse și că informațiile nu sunt de niciun interes real. În final, va identifica public oficialul american din Paris care a transmis documentele. Se așteaptă ca și dumneavoastră să acționați decisiv. Iată și traducerea textului discursului său.

Davison dădu sumbru din cap, apoi parcurse documentul verificat. Afișă un licăr din zâmbetul său măreț.

– E lucrătura dumneavoastră, Maestre?

Acesta făcu cu mâna un gest de lehamite.

– Poate un cuvânt sau două. Dacă anunțați o întrunire și vizita în Rusia în următoarele săptămâni, asta-i va permite lui Barhov să-i izoleze pe cei mai belicoși dintre membrii cabinetului său, care sunt foarte mult în favoarea majorării cheltuielilor pentru armament nuclear și s-ar folosi de documentele furate pentru a-și susține cauza. Președintele Barhov dorește ca atât țara lui, cât și a dumneavoastră să învingă, însă nu și militariștii din cabinetul său ori trădătorii din al dumneavoastră. Vedeți, domnule președinte, acești doi oameni fac parte dintr-o încrengătură foarte puternică de interese în SUA și Rusia. Au tot primit mită o vreme pentru contractele militare, în special pentru

cele legate de armamentul nuclear. Voiau să fiţi înlocuit deoarece se temeau că veţi afla. Aşa că s-au decis să vă dea o lovitură preventivă.

– Aveau de gând să facă toate astea pentru bani?

– În parte, da. Cunoscând data morţii dumneavoastră, contau pe obţinerea unor profituri uriaşe pe pieţele financiare internaţionale. Dar ceea ce voiau, de fapt, este puterea. Puterea preşedinţiei americane.

Lui Davison i se părea că exista o şansă ca victoria să fie smulsă din chiar fălcile înfrângerii. Aproape.

Se gândi la asta. Sfatul dat de Maestru era ca niciunul primit până atunci şi pătrundea până în miezul problemei. Totuşi, unde era clenciul? Ce serviciu voia Maestrul? Preşedintele întrebă brusc:

– Treaba asta-i făcută pentru slăbirea, în vreun fel, a Statelor Unite? Îl ajutaţi pe Barhov?

Ochii maestrului reflectară o expresie de amuzament uşor în locul indignării sau lipsei adevărului.

– Eu nu sunt de partea nimănui, domnule preşedinte. Eu nu încerc altceva decât să obţin un rezultat care susţine şansele păcii. Colegiul nu face altceva decât să ofere sfaturi. Dacă le urmaţi sau nu, este decizia dumneavoastră.

Davison îşi şterse bărbia cu mâna. Chiar dacă ar fi avut încredere că Barhov se ţinea de cuvânt, totuşi, o soluţie era imposibilă din alte motive.

– Păreţi tulburat, zise Maestrul şi îşi puse ceaşca de cafea înapoi pe tavă. Tulburat din motive personale.

Președintele Davison se încruntă. Ar putea aborda problema aici, cu Maestrul. Lumea va afla, oricum, când scrisorile vor fi publicate.

– Ingela Pearlman a trimis cuiva un pachet de scrisori. Știți cui?

– Da, răspunse Maestrul.

Davison se uită la el. De-abia dacă mai respira.

– Mi le-a trimis mie, pentru că nu avea încredere în nimeni altcineva. Mi-a spus că era șantajată de aceiași oameni din Washington care încearcă să vă înlăture din funcție. A introdus un mesaj în pachet. Mi-a relatat că scrisorile proveneau de la o persoană cu care avusese, cândva, niște relații intime. N-o lăsa inima să le distrugă, însă știa că, la moartea ei, toate lucrurile îi vor fi examinate, așa că mi-a trimis scrisorile mie. M-a rugat să hotărăsc eu ce se va alege de ele.

Se lăsă tăcerea. Apoi, președintele Davison vorbi cu un glas cavernos:

– Și ce-ați făcut?

Maestrul arătă spre foc. Doar atunci observă președintele că pe o masă din apropiere se afla un pachet.

– Domnule președinte, zise Maestrul imperturbabil, nu am citit aceste scrisori și sunt destul de sigur că niciuna n-a ajuns la ruși. În circumstanțele actuale, nici nu văd cum ar ajuta ele la cauza păcii sau a stabilității politice a țării dumneavoastră.

Maestrul se ridică din fotoliu.

– Cred că aceste scrisori ar trebui să fie returnate persoanei care i le-a trimis ei. Cred că asta ar fi vrut, cu adevărat, și Ingela Pearlman. M-ați putea ajuta?

Se opri.

– Acum vă las să vă hotărâți în această privință.

Se lăsă tăcerea. Davison știa că greșise în privința Maestrului. Dacă era cineva care să cunoască natura puterii și efectele ei, atunci acest bărbat era.

– Acum trebuie să mă scuzați, zise Maestrul. Diseară are loc Banchetul Membrilor și trebuie să iau parte. Poate că doriți să mai zăboviți aici câteva momente, să vă adunați gândurile. Stați lângă foc.

Apoi o luă spre ușă.

– Maestre?

Bărbatul înalt, ușor aplecat, se întoarse.

– Dacă vă pot ajuta, vreodată, cu ceva, nu trebuie decât să-mi spuneți.

– Mulțumesc. Ajutorul este la baza tuturor sfaturilor, răspunse Maestrul cu blândețe.

Coloana prezidențială ieși din Colegiu. În limuzina sa, Davison și credinciosul său consilier ascultau știrile transmise prin satelit. Președintele Barhov tocmai își rostise discursul. Ursul Rusesc avea aceeași franchețe ca de obicei. Într-adevăr, se primiseră unele documente guvernamentale ale SUA, cu detalii privind secrete nucleare, însă ei știau că este vorba despre dezinformări, un fals trimis de un angajat frustrat cu intenția înveninării relațiilor ruso-americane. Erau implicați și unii dintre oficialii ruși. Se va rezolva și cu ei. Nu exista niciun fel de criză. Oricum, venise vremea pentru încă o conferință asupra reducerii numărului de arme nucleare. Îl invita pe președintele

Davison în Rusia pentru convorbiri și pentru a gusta din ospitalitatea rusească și din votca de calitate. Venise era cooperării.

Președintele Davison închise legătura prin satelit.

– Ce părere aveți despre Maestru? întrebă Jack Caldwell.

Coloana auto intră în pădure. Uitându-se pe geam, Davison se gândi la scrisorile pe care le pusese pe foc. Înțelesese de ce fusese aprins focul acolo. Maestrul prevăzuse deja rezultatul discuției înainte să intre în încăpere pentru a se întâlni cu președintele. Și se dusese el să-l vadă pe Maestru sau Maestrul aranjase ca președintele să vină la el, să rezolve o problemă pe care Davison n-o putea scoate la capăt? Îi aruncă o ocheadă însoțitorului său. Desigur, Jack nu-i va dezvălui niciodată dacă era un Membru.

– Ce-ai spus despre el?

Caldwell se încruntă.

– Am auzit zicându-se că ar fi mai mult ca Oracolul. Întotdeauna pleci de la el mai înțelept decât ai venit.

Președintele Davison îi trânti zâmbetul său măreț. Își revenise în formă; și se întorcea acasă, la soție și copii.

– Jack, cred că meriți un cadou de Crăciun.

Și alți oameni primiră cadouri de Crăciun. Sosiră devreme. Chiar în seara de Ajun, consilierul pentru securitatea națională, Paul Faucher, a fost destituit pentru dezvăluirea de secrete ale administrației și pentru luare de mită. Înainte să fie demarată ancheta, Faucher se sinucise.

Două săptămâni mai târziu, națiunea află, cu tristețe, că vicepreședintele, Joe Buchanan, se retrăgea din funcție pe motive de sănătate. Bietul de Joe, bătrânul, zise mass-media. A fost supus unui asemenea stres, recent, stând atât de loial alături de președinte, doar pentru a descoperi cât era de ticălos prietenul său, consilierul pentru securitatea națională.

Odată cu plecarea vicepreședintelui, zvonurile despre Ingela Pearlman și președinte se stinseră foarte repede. De fapt, cunoscătorii din rândurile mass-mediei începură curând să afirme că ea avusese o legătură cu Paul Faucher și *nu* cu președintele. Știau ei ce știau.

Cât despre Davison, el era hărăzit să devină unul dintre marii președinți ai Statelor Unite în secolul douăzeci și unu.

Având-o alături pe soția sa.

COLEGIUL

3

Cei mai buni conducători sunt cei despre care oamenii nu ştiu altceva decât că există.

LAO ZI

Insula Tirah, sau Tărâmul Înţelepciunii, se afla într-o splendidă izolare la mai bine de o sută de kilometri distanţă spre vest, în largul coastelor Scoţiei. Un mic punct în Atlantic, de nu mai mult de douăzeci de kilometri în lungime şi şase în lăţime. Fără populaţie indigenă şi având un singur golf, era nesemnificativă din toate punctele de vedere, cu o excepţie, prezenţa Colegiului.

Izolarea şi lipsa de importanţă a insulei au fost, de mult timp, un câştig. Pentru că fusese, în general, ignorată în timp ce celţii şi vikingii au devastat coastele Scoţiei, mai bine de o mie de ani, luptând în conflictele lor întinse peste tot şi dobândind foarte puţin, în pofida sângelui vărsat. De-abia în secolul al optulea a fost ridicat pe insulă un castel mic, ca parte a domeniului aparţinând unui moşier ambiţios, Lordul

Insulelor, care stăpânea majoritatea celorlalte insule din largul coastelor scoţiene. Însă a fost abandonat curând, succesorii săi ajungând la concluzia că tâlharii n-aveau decât să poftească în avanpostul pustiit. Au trecut secolele şi insula, cu cei doi munţi ai săi şi lacul mare din apropierea centrului, rămase netulburată, în afară de vizitele gâştelor de mare şi ale altor păsări, care se opreau acolo în drumul lor dinspre Islanda. Lorzii următori de-abia dacă-şi mai aminteau că insula le aparţinea şi niciunul nu s-a aventurat până acolo.

Apoi, în 1165, Margaret de Beauvais s-a măritat cu Donald, Lordul Insulelor. Au avut un fiu, James. În Scoţia era o perioadă de mari dezbinări şi măceluri, iar Donald a fost curând ucis într-o bătălie, lăsând în urmă o văduvă jelitoare şi un copil mic. La vremea când James ajunse matur, luptele se mutaseră în altă parte, iar el plecă în cruciadă să elibereze o ţară atât de îmbibată de sânge, încât era dificil să-i spui şi „sfântă". Lângă Ierusalim, a fost rănit în luptă. Zăcând într-un lazaret pentru muribunzi, cu rănile supurând şi spiritul combativ la pământ, a hotărât că va face şi el ceva pentru Dumnezeu, în loc să-L tot roage să fie ajutat. Jură că, dacă va mai vedea vreodată coastele stâncoase ale Scoţiei, va ceda una dintre insulele lui pentru a fi înfiinţat acolo un Colegiu al „oamenilor învăţaţi", a căror singură sarcină ar fi să-i

consilieze pe conducătorii tuturor naţiunilor
pentru cauza păcii.

Prin îngăduința Domnului, James, Lord al Insulelor, supraviețui și se întoarse în țara sa natală, plecând din Țara Sfântă. Când propriul său fiu ajunse la vârsta potrivită, James renunță la titlu și în anii câți îi mai rămaseseră de trăit își dedică eforturile lărgirii castelului de pe insula Tirah. Acolo, într-o zi înghețată din decembrie 1217, fu stabilit Colegiul, avându-l pe el ca Maestru, cu numai douăzeci de discipoli. Puțini au crezut că va supraviețui morții fondatorului său. Oricum, soarta sau poate că Dumnezeu a intervenit. Astfel că atunci când a murit James, recunoscut de toți drept omul cu o dispoziție sfântă, marii nobili ai Scoției s-au adunat la înmormântarea sa. Într-un moment rar de solidaritate, acești luptători de temut și oameni ciopliți dintr-o bucată jurară pe crucea celtică, în curtea bisericii din Iona, că ei, toți ai lor și clanurile lor, se vor asigura că „jurământul" lui James va fi respectat, „în numele Scoției și al păcii". Astfel se desfășoară marile fapte, prin simpla credință.

Fură colectate sume mari de bani și acest omagiu, care n-a fost niciodată cerut, ci acordat de bunăvoie, din respect pentru altul și munca sa, se răspândi în rândurile populației scoțiene, rămasă întotdeauna liberă și independentă în spirit, chiar dacă nu mai deținea puterea. Faima Colegiului depăși granițele odată cu migrațiile scoțiene. În decursul veacurilor, banii pentru îndeplinirea „jurământului" deveniră o clauză firească în testamentele celor bogați sau săraci din multe națiuni, ale unor oameni care nu puseseră niciodată piciorul pe țărmurile insulei Tirah, dar aveau

încredere că Maestrul le va conduce liderii pe cărările înțelepciunii și păcii.

James stipulase în statutul de înființare că Membrii nu trebuie să depășească niciodată cifra de optzeci de persoane, binecuvântate cu multe daruri, și să fie conduse de un Maestru. Toate aceste principii trebuiau să fie respectate strict. De asemenea, și cel al *confidențialității.* Pentru că James ceruse ca toate cele ce se petreceau în Colegiu să rămână secrete, la fel ca sfaturile oferite. Simțise că în situația în care Colegiul își demonstra capacitățile în fața lumii, curând va deveni trufaș și arogant, iar Membrii vor concura între ei, încercând să se depășească unii pe alții. Drept urmare, în decursul secolelor, membrii Colegiului nu și-au dezvăluit niciodată apartenența la el, cu toate că, în cazul unor indivizi excepțional de dotați, cum au fost Joachim di Fiore, Roger Bacon, Jane Gascon, Duns Scotus, Pierre Rochelle, Isaac Newton, Athanasius Kircher și Robert Boyle, devenise evident pentru toți, în diverse feluri, că aparțineau ordinului și, probabil, dețineră gradul de Maestru la vremea lor.

În memoria fondatorului, în fiecare an, la sfârșitul lunii decembrie se ținea Banchetul Membrilor, un eveniment derulat încă de la începuturile Colegiului. Era singura ocazie când se reuneau toți Membrii, dacă era posibil, la solicitarea Maestrului, din moment ce, în general, nu locuiau la Colegiu în decursul anului, cu toate că dispuneau de camere pe care le puteau ocupa oricând ar fi vrut.

Astfel, Colegiul își continuă de-a lungul secolelor extinderea constantă a influenței sale și a puterii, însă mereu nedoritor în a-și dezvălui măreția.

După întrevederea sa cu președintele Statelor Unite, Maestrul se întoarse în cea de-a treia curte și la Locuința Maestrului. Făcu asta folosind un tunel subteran la care numai el avea acces. Urcând o scară lungă, din marmură, la etajul superior al Locuinței, începu să se îmbrace pentru dineu. De afară se auziră clopotele capelei, bătând pentru Banchet.

În Sala Mare a Colegiului ardea un foc dogoritor în cămin, luminând ferestrele cu vitralii, ornamentele delicate, sculptate în lemn, și picturile medievale de pe pereți. Mese lungi, așezate pe capre din lemn fasonat din copacii tăiați pe la începutul Renașterii, susțineau greutatea masivă a argintăriei, iar carafele cu vin erau așezate pe măsuțele din apropiere, gata să fie reumplute în clipa când conținutul lor s-ar fi golit. În sală se schimbaseră foarte puține lucruri de când fusese amenajată și tradițiile fuseseră continuate timp de secole. Aici se afla inima Colegiului și un semn vizibil al vechimii instituției, cu obârșia în vremurile medievale.

Sala începu să se umple. În câteva minute, Membrii se așezară pe locurile lor desemnate, înfășurați în mantiile lor negre. Erau și câțiva absenți, oameni precum Jack Caldwell, a cărui prezență la festin l-ar fi avertizat pe președintele SUA asupra adevăratului său rol. Apoi se făcu liniște. Doar când ultima bătaie a pendulei anunță ora opt răsună glasul lui Symes:

– Ridicați-vă pentru Maestru.

Conducătorul își făcu apariția în sală, mantia sa aurie legănându-se ușor în timpul mersului. Toate privirile se întoarseră spre el, întruchiparea vie a instituției căreia își dedicaseră viața.

– Începe Banchetul Membrilor.

Dineul anual era o ocazie pentru Membri să discute între ei natura muncii în care se implicaseră. În acest fel aflau ceva mai mult despre uriașa rețea de informații și contacte țesută de Colegiu de-a lungul secolelor, prin interacțiunile nesfârșite cu conducătorii națiunilor lumii de afară. Din moment ce rămâneau Membri pe viață, în decursul anilor structurile labirintice ale activităților secrete ale Colegiului le deveneau tot mai evidente și-i apreciau adevărata măreție, mai ales dacă erau numiți de Maestru să devină membri ai cercului interior al Colegiului, Arbitri. Pentru că o înțelegere clară a Colegiului și obiectivelor sale era ca o priveliște, percepută, la început, printr-o sticlă mată, apoi la lumina zilei.

Cu toate că, prin tradiție, erau discutate multe la Banchetul Membrilor, despre activitățile Maestrului nu se pomenea nimic, chiar în interiorul Colegiului. Membrii nu puteau decât să-și dea cu presupusul asupra amplorii influenței lui, știind sigur doar că aceasta o eclipsa cu ușurință pe a lor.

– Tanya!

Așezat la Masa Mare, împreună cu cei cinci Arbitri, Maestrul auzi țipătul scurt peste vacarmul din sală. Privi în sus. Observă că unul dintre Membri,

Tanya, râdea veselă. Ea trimise cuiva, de la o altă masă, o bezea. Acesta era Sebastien Defrage. Păreau îndrăgostiți până peste cap.

Maestrul începu să-i caute cu privirea pe ceilalți trei Membri cu care trebuia să discute. Era dificil să nu-l remarci pe Rex Boone, trupul său mătăhălos înălțându-se de pe una dintre bănci precum prova unei corăbii, în timp ce expunea niște argumente privind fizica nucleară, gesticulând agitat. Acolo mai era și Andrew Brandon, așezat la o masă în apropiere de capătul sălii, conversând cu o femeie cu aspect foarte serios, expertă în explorarea spațiului cosmic. Bietul Brandon nu-și mai regăsise niciodată fericirea după moartea soției sale. În cele din urmă, privirile Maestrului surprinseră silueta subțire a lui Ivan Radici, așezat la o masă nu departe de a sa, stând împreună cu alți Membri implicați în activitățile serviciilor secrete. Maestrul lucrase împreună cu Ivan ca să afle adevărul din spatele conspirației de răsturnare de la putere a președintelui Davison. Performanțele lui Ivan se dovediseră impresionante. Contactele sale din cadrul serviciilor secrete rusești fuseseră foarte de ajutor. Printre ei se afla un bărbat capabil să realizeze lucruri mărețe.

– Primul discurs va fi rostit de cel de-al doilea Arbitru.

Se lăsă tăcerea, iar bărbatul aflat lângă Maestru, în dreapta sa la Masa Mare, începu să vorbească întregii adunări. De data asta, Maestrul nu mai asculta. Gândurile sale erau acum în altă parte. Oare ce-ar înțelege din toate astea James, Lordul Insulelor, dacă

s-ar întoarce? Trecuseră aproape opt sute de ani de când înființase fundația și în decursul secolelor Colegiul încercase să-i continue nobilele sale aspirații. Maestrul privi la Membrii adunați înaintea sa. Nu erau savanți; acești oameni erau foarte diferiți unii de alții. Cu toate că erau foarte talentați și obținuseră mari onoruri din partea universităților din țările lor natale, juraseră să-și dedice viața unei instituții pentru care au lucrat în secret și care n-ar dezvălui niciodată în public contribuțiile lor; asta în afară de faptul că se angajaseră în servicii împovărătoare și solicitante în viața de zi cu zi.

– Maestre.

Symes era lângă el. Murmură discret:

– Am un mesaj. Președintele Statelor Unite va anunța, peste puțin timp, că va pleca în Rusia săptămâna viitoare pentru discuțiile despre armament. A dorit să știți asta dinainte.

Maestrul dădu din cap, apoi își reluă gândurile. Colegiul va trebui să se schimbe, în viitor. Amenințările cu care se confruntau în acest nou secol nu semănau cu niciuna de până acum. Cum concentrarea puterii globale se afla în din ce în ce mai puține mâini, Colegiul rămânea unul dintre ultimele bastioane ale opiniei nepărtinitoare. Oricum, presiunile lumii exterioare pentru penetrarea și distrugerea acestui sanctuar al înțelepciunii deveniseră tot mai intense. Pentru a rezista agresiunii, Maestrul va avea nevoie de o mare înțelepciune și dibăcie. Un individ care să înțeleagă puterea. Adevărata sa esență și subtilitatea ei diabolică.

Fiecare dintre cei prezenți în Sală deținea o mare putere în lumea de-afară. Una ascunsă. Situația era și mai complicată în cazul Arbitrilor și a lui însuși, ca autoritate supremă în Colegiu. Îi privi pe Membri în timp ce aceștia erau atenți la orator și apoi la el. Știa la ce se gândeau. Doreau să-i ocupe locul, să fie pe culme, să vadă secretele cele mai ascunse ale lumii dezvăluindu-se sub ochii lor, de parcă s-ar afla în vârf de munte. Pofta lor după o asemenea influență era de înțeles. Totuși, în goana lor după puterea supremă, oamenii erau gata să facă cele mai îngrozitoare lucruri, chiar și în timp ce o căutau. Maestrul știa toate acestea; chiar el însuși o făcuse. Totuși, cum să le vorbească despre asta și despre rezultate pe care el le prevăzuse deja?

Își roti privirile în jurul Sălii, spre credinciosul Symes și spre ceilalți servitori care se îngrijeau atât de bine de Colegiu, tot așa cum făcuseră și strămoșii lor înainte, apoi spre Membri și Arbitri. Să lase toate astea? Tocmai acum, când această instituție avea atâta nevoie de ajutorul său. În anii critici care urmau, când Colegiul va trebui să lupte pentru propria sa supraviețuire. Să renunțe acum ar fi dezastruos. Cu toate acestea, decizia nu-i aparținea lui, era a altcuiva.

În Sala Mare se lăsă tăcerea. Apoi Symes anunță:

– Maestrul va rosti discursul de încheiere.

Se ridică să vorbească.

După ce își termină discursul, Banchetul se sfârși, cu toate că mulți dintre Membri și Arbitri continuară

să stea la mese și să discute. Symes îl conduse pe Arbitrul Senior prin cea de-a treia curte, spre Locuința Maestrului, apoi într-una dintre camerele de desen de la etajul doi. Arbitrul se așeză la masa lungă și lustruită și se puse pe așteptat. Avea discursul pregătit.

Privi în jurul său. Pe pereți atârnau portretele Maeștrilor fundației din secolele trecute. Pe un bufet lucea o tavă de argint, iar pe diferite măsuțe se odihneau antichități rare. Pe una remarcă o frumoasă cutie-șaradă chinezească.

Maestrul intră în camera de desen și-și trase un scaun în fața lui. Chipul său se schimbase foarte puțin în cei treizeci și cinci de ani de când îl cunoștea acest Arbitru. În pofida faptului că avea aproape șaptezeci de ani, trăsăturile-i rămăseseră puternice, iar ochii îi erau la fel de scrutători și vioi ca întotdeauna, o oglindă a inteligenței remarcabile din spatele lor.

Maestrul aștepta în tăcere. Cunoscător al îndelungatei istorii a Colegiului, știa ce avea de gând să spună Arbitrul și că era în concordanță cu o formulă folosită și înainte. Ceea ce avea Arbitrul de rostit nu luă mult, iar Maestrul nu făcu nicio remarcă pe parcurs.

După ce-și termină monologul, Arbitrul se ridică și plecă. Se opri în pragul ușii camerei de desen.

– Așteptăm decizia dumneavoastră, Maestre. Trebuie anunțată în următoarele trei zile.

Arbitrul păși de-a lungul coridorului lambrisat. Se întreba dacă-l va mai vedea vreodată pe Maestru. Ar fi vrut să-și petreacă un timp împreună cu el, să discute despre trecut și să savureze amintirile adunate

într-un atât amar de ani. Oricum, nu mai era timp. O criză a făcut loc alteia și știa că Maestrul era indispensabil. Sau aproape.

Între timp, Maestrul se așează în tăcere, ascultând zgomotul pașilor care se îndepărtau, iar gândurile lui se îndreptau, deja, la următoarele munci ale lui Hercule prezentate lui. De data asta nu era o problemă a lumii de afară. Niciun președinte încolțit nu-i suna la ușă, niciun conducător al vreunei țări aflate în război. Asta privea acum însuși Colegiul. Cu capul aplecat de oboseală, reflectă asupra vorbelor Arbitrului Senior. Jocul Puterii începuse.

Jocul suprem al puterii.

JUCĂTORII

4

Poftele omului sunt insaţiabile, suntem alcătuiţi aşa de la natură, să nu fie nimic după care să nu tânjim, însă din fericire suntem făuriţi în aşa fel încât nu putem dobândi decât câteva dintre aceste lucruri.

MACHIAVELLI, *Discursurile*

Decembrie. Colegiul

Rex Boone era încântat, chiar foarte încântat. Maestrul voia să discute cu el. Străbătu cărarea şerpuită spre hangarul pentru bărci, situat la vreo doi kilometri distanţă de Colegiu, luând câteva guri adânci din aerul începutului dimineţii. Era bine să fii remarcat. Nici n-ar fi existat pericolul de a-l rata pe el. Un bărbat de statură uriaşă, cu umerii de bou şi fizicul unui jucător de fotbal american era dificil de ignorat. Masivitatea sa agilă, împreună cu părul blond, tuns scurt, o faţă lungă şi o bărbie care nu suporta nicio împotrivire îl făceau întruchiparea sportivului. Însă, pe cât era de impresionant fizic, pe atât era şi

intelectual. Ar fi fost impresionant chiar şi pe câmpul de luptă de la Troia.

– Jenkins, am să vâslesc vreo oră şi ceva, răcni el spre personajul vânjos, aflat pe malul celălalt, paznicul hangarului nautic, care-i răspunse cu un semn cu mâna.

– Foarte bine, doctore Boone. Este multă gheaţă pe lac.

Rex rânji dispreţuitor. Dă-o în mă-sa de gheaţă. Apropriindu-se de canal, îşi strecură corpul uriaş şi musculos într-o barcă mică, înlăturând fulgii de nea de pe scânduri. Bineînţeles, pe suprafaţa lacului erau porţiuni îngheţate, dar nu era nimic cu care să nu se descurce. De fapt, nu exista nimic să nu-i dea de capăt. Cel puţin aşa credea. Îşi flexă braţele masive şi umerii, pregătindu-se. Cât de mult voise el să devină Membru al Colegiului. Reuşise acum doi ani. Apoi, din senin, ieri, la câteva zile după Banchetul Membrilor, primise, prin intermediul lui Symes, invitaţia de a cina cu Maestrul. Ce onoare. Îşi imagină că vor fi numai ei doi. O discuţie interesantă, tête-à-tête. Poate că vor discuta despre ultima sa lucrare despre fizica nucleară. Ce mai urma?

– Am să merg până la Cairn Druar şi înapoi, îi strigă el paznicului.

Bărcuţa ţâşni de la mal. Deasupra lui, gheaţa pusese stăpânire pe crengile aplecate peste mal, respingând razele calde ale soarelui, care penetrau sfioase norii. Pe munţi se întinsese o imensă pătură de zăpadă, ca un giulgiu, şi chiar pe lac se deslușea mişcarea

leneșă a apei înghețate. Lui Rex îi plăcea la nebunie. Era o chintesență a nordului Scoției, la care visase întotdeauna. Un peisaj rural accidentat, ierni aspre, o sălbăticie neprimitoare. Iar el să poată face canotaj. Mărețul sport al individualiștilor.

Bărcuța se îndreptă spre centrul lacului. Privi înapoi, spre hangarul nautic. Era fericit. Era un învingător.

Tanya își trase răsuflarea, apoi expiră în icnete scurte, seci, în timp ce-l simțea înfiorându-se și terminându-se înăuntrul ei. Împinsă tare în perne, își înfipse unghiile adânc în fesele lui în timp ce-și simți propriul trup agitându-se și tremurând. Își închise ochii și, pentru câteva secunde, își lăsă trupul să-i copleșească mintea. În acele clipe se simți dincolo de timp, dincolo de griji, adăpostită și protejată într-o abandonare caldă.

Încet și cu împotrivire, ca un copil scos din pântec, așa se întoarse ea din lumea de afară în apartamentul ei de la Colegiu. Înapoi la Sebastien. Înapoi la realitate, cu un simțământ persistent de fericire și stare de bine. Zăcea acolo, în timp ce mintea i se adapta, treptat, la prezent. Membrii Colegiului aveau întrebuințările lor, reflectă ea. În asemenea momente, i-ar fi iertat orice lui Sebastien, cu toate că trăia cu el de mai bine de doi ani. Tanya înșfăcă un mănunchi de păr negru și-i ridică lui Sebastien capul obosit de pe pernă.

– N-ai uitat, cumva, să-mi spui ceva?

– Te iubesc.

– Mai încearcă.

– Ai fost minunată?

– Încă o dată.

Îl trase de păr. Îi plăcea ceea ce vedea înaintea ei: un chip plăcut și ales, cu ochii de un căprui închis, un aspect de pușlan și o cicatrice minusculă într-o parte a frunții. S-ar fi descurcat de minune în filme, se gândi ea, în rolul iubitului-fantomă. Era păcat că se dovedise atât de pretențios în realitate.

– A fost cea mai reușită partidă de sex dintotdeauna.

Glasul său dobândise o tonalitate dură.

– Încă o dată.

Îl trase și mai tare de păr. Sebastien zăcea pe spate, întins pe perne.

– Păi, dă-mi un indiciu.

Tanya chicoti și-l împinse de lângă ea, împungându-l cu un deget în nas.

– Ia mai gândește-te, idiotule.

Sebastien o scrută leneș. Nu zise nimic. Era încă pe jumătate în lumea viselor. Ochii lui cătară de-a lungul trupului ei, mângâindu-i goliciunea și conturu-i zvelt. Se opri asupra unuia dintre sânii ei plini, lipit de cearșaful din satin alb, cu sfârcul înroșit aproape ascuns.

– Sebastien?

Tanya îi ridică din nou capul. Ochii lui batjocoritori îi întâlniră pe ai ei.

– Ai *uitat* să-mi spui ceva, nu-i așa?

– Chiar am uitat?

Se holbă la ea. Păr lung și întunecat, o față ovală, clasică, cu o ușoară nuanță măslinie, buzele pline și

obraji tari. Iubita lui avea treizeci de ani și era la apogeul atractivității ei fizice. Experimentată, matură și senzuală. Simțea căldura personalității ei și dragostea ei pentru el.

– Ai primit o invitație de la Maestru?

– Ce invitație.

Pauză.

– Sebastien, tu n-ai primit? Pe bune?

– Nu.

Își compusese tonul potrivit pentru nedumerire și iritare. Obrajii ei se înroșiră.

– Oh, Sebastien, îmi pare atât de rău. N-am vrut să te tachinez.

O prinsese. Îi întoarse spatele. Îi plăcea camera ei, cu lucrările de artă modernă, pictate în culori calde și nuanțe bogate. Știa că, dacă apăsa comutatorul dintr-o parte a patului, draperiile se vor da la o parte pentru a dezvălui frumusețea absolută a versantului Mullach Mor.

– Păi, lasă-mă să ghicesc, zise el, întorcându-și privirile spre frumusețea dinaintea sa, cu un ton dezamăgit și ușor sardonic. Ai primit o invitație să cinezi cu Maestrul și nu mi-ai pomenit nimic.

Tanya ezită. Ca de obicei, el ghicise corect.

– Sebastien, îmi pare rău. Am crezut că și tu ai primit una și făceai mișto de mine. Pe bune.

Ea-i mângâie corpul viguros și musculos, atingându-l cu vârful unghiilor.

– Nu contează.

O privi cu un amestec subtil de mândrie rănită și încredere trădată. Își îngropă din nou capul în perne.

– Sebastien, am spus că-mi pare rău, răspunse Tanya, cumva întristată. N-am vrut să te cicălesc. Mi-am zis că Maestrul te-a invitat și pe tine.

Nu se auzi nicio vorbă. Fir-ar să fie, îl apucase dezamăgirea pentru că era de o competitivitate imposibilă. Cum de-i făcuse așa ceva? Curând, găsi răspunsul între cearșaf și picioarele ei lungi.

După cea de-a doua partidă de sex, Tanya se duse la toaletă și intră sub duș. Sebastien zăcea mai departe între perne. Zâmbi.

– Ticălosule!

Descoperise invitația adresată lui Sebastien. Lângă șampon. Exact acolo unde o plasase el.

În studiourile de televiziune fusese o zi agitată. Complet anapoda. Sabine Striker, primadona televiziunii germane, înjură. În câteva minute vor da drumul camerelor de luat vederi, dar principalul ei invitat nu-și făcuse încă apariția. Zborul lui avea întârziere. Își dădu pe spate părul fin și auriu și-și făgădui că aceasta va fi ultima ei serie de colaborări cu Deutsche Telefunken.

– Kristal!

Îl dădu la o parte pe machior și-o apucă de braț pe coordonatoarea emisiuni.

– Unde-i invitatul nostru?

– Nu știu, Sabine.

– Păi, găsește-l. Nu sta aici. Și, pentru numele lui Dumnezeu, unde-i producătorul? Unde-i George?

Sabine o luă din loc neobosită. Cameramanul și asistenții se dădură la o parte din fața ei, despărțindu-se ca marea. Figura ei încremenise într-o expresie de hotărâre sumbră. Îl va ucide. De ce trebuia ca producătorii de televiziune să aibă relații amoroase tocmai în fazele critice ale filmărilor? Nu-i păsa de astfel de lucruri, însă era o impertinență impardonabilă din partea fostului ei soț, George, să-și înfigă privirile în țâțele documentaristei olandeze tocmai când realizau ultima parte a seriei de emisiuni. Stai puțin până punea ea mâna pe cameramanul lui favorit, polonezul cu un nume de nepronunțat și o voce ca șmirghelul. O să-i dea o lecție lui George. Își sugea din greu stiloul. În jurul ei era o frenezie tensionată.

– Sabine Striker?

– Sunt ocupată, ripostă ea și se întoarse; dintr-odată, fața și atitudinea ei se schimbară. Oh, îmi pare rău, gânguri, dumneavoastră trebuie să fiți Ivan Radici.

Era mai zvelt decât crezuse, dar în rest se potrivea cu fotografia: păr castaniu deschis, mustață, buze subțiri, o față cu trăsături bine definite, aproape colțuroase. Îl introduse în sistemul ei de arhivare mentală, așa cum făcea cu toți. Dintr-odată, își dădu seama că lăsase pe dinafară o caracteristică minoră, mică, dar importantă pentru ea. Fața îngustă și ochii de un albastru rece, slav, se combinau pentru a conferi o anumită rigiditate facială, aproape că sugerau cruzimea. Îi plăcea.

O tuşă de duritate tăioasă. Ca mobila avangardistă din anii '30. Fără compromisuri.

– Îmi pare rău, domnule Radici.

– Ivan.

– Ivan.

Îşi strecură braţul în jurul taliei lui, cuprinzând jacheta din piele scumpă şi dirijându-l spre platou.

– Îmi pare rău, filmările încep peste două minute şi este o emisiune în direct. Nu mai avem timp să facem nicio repetiţie.

– E-n ordine.

Rece ca un asasin plătit. Era impresionată.

– OK, vreţi să luaţi loc aici? Să vă explic formatul. Am să fac o scurtă introducere, după care intrăm direct la subiectul discuţiei asupra economiei ţărilor est-europene. Printr-o legătură video îi vom avea ca invitaţi pe profesorul Leo Tiederman, de la Institutul Mannheimer, şi pe Boris Juvenko, de la Universitatea Maghiară de Tehnică şi Economie.

– Nicio problemă.

Asistenţii de platou dispărură, luminile se diminuară, camerele de luat vederi intrară în funcţiune. Sabine luă loc în fotoliul ei, netezindu-şi fusta de piele, şi îşi afişă zâmbetul bosumflat care o transformase în cea mai populară comentatoare de evenimente din Germania.

– Bună seara! Aceasta este ultima noastră emisiune din seria de programe despre economia mondială. Astă-seară vom discuta despre situaţia financiară din răsăritul Europei şi efectele pe care turbulenţele de

pe pieţele financiare asiatice le provoacă asupra ei. Prima dată, un raport asupra tulburărilor de stradă din România.

Se uită spre Ivan în timp ce erau difuzate imaginile documentare. Uitase să-l întrebe cât de bine vorbea germana. Ar fi mai bine să înceapă cu Tiederman când s-o termina filmul. Peste câteva minute începu să regrete. Şcolitul profesor îi plictisi pe toţi cu precizia şi monotonia discursului.

Sabine interveni abrupt:

– Iar acum domnul Radici, de la Institutul de Externe. Sunteţi de acord cu profesorul Tiederman că este foarte probabil să vedem continuarea masivă a deficitului comercial în Bulgaria şi Cehia?

Interveni o pauză. Ochii ei se măriră de îngrijorare. Poate că nici nu vorbea limba germană. Ce fiasco! Telespectatorii vor începe să urle. Va trebui să încerce să traducă. Deschise gura. Atunci Ivan începu să vorbească. Se exprima într-o germană impecabilă, fără nicio urmă de accent. Dovedi foarte repede că avea controlul asupra temei. Un control precis şi hipnotic.

După un minut, Sabine se lăsă pe spetează şi ascultă. De fapt, chiar asculta, nu se prefăcea că asculta. Simţi un frison de plăcere. Publicul va fi încântat. Tiederman nu numai că era îngrozitor de plicticos, dar mai era şi guru al economiei germane, iar astă-seară, un bărbat mult mai tânăr ca el explica foarte elegant hibele analizei lui, desfiinţându-l. Era de-a dreptul delicios, de-a dreptul erotic. Sabine îşi mişcă puţin fusta despicată,

astfel că telespectatorii îi putură vedea picioarele. Le plăcu asta, la fel și ei. Menținea ratingul ridicat.

– Domnule Radici, începu ea timidă, vreți să spuneți că sunteți convins că profesorul Tiederman a pus accentul prea mult pe factorii macroeconomici când a analizat economia Bulgariei, mai ales pe sectorul ei militar?

– Cred că da.

Vocea lui era calmă și incisivă în timp ce diseca argumentele profesorului, pentru a ajunge apoi la concluzia că nu prea avea ce ronțăi acolo.

Sabine continua să asculte. El avea o voce moale, un ton liniștitor și atât de convingător, încât părea o grosolănie să nu fii de acord. Se foi din nou în fotoliu și-și reajustă fusta. Nu-și mai amintea dacă-și pusese chiloții sau nu. De fapt, cui îi mai păsa? Era trecut de zece seara. Și oricum asta voiau telespectatorii să vadă de fapt.

– Mulțumesc, domnule Radici.

Aproape că-l sărută în semn de apreciere. Se întoarse spre monitorul video.

– Aș putea să-l văd pe domnul Juvenko?

Academicianul își comunică opinia. Sabine se decuplase, mintal, de la tot, din moment ce știa că restul programului va fi floare la ureche. Se uită spre Ivan, calm și stăpân pe sine. În minte-i pătrunse un gând păcătos.

– Domnule Radici, sunteți de acord cu domnul Juvenko?

– Mă tem că nu.

– Oh, chiar așa? întrebă, apoi făcu ochii mari și zâmbi. Vă rog să ne spuneți de ce.

În sinea ei, o pufnise râsul când Ivan se apucă să demonteze analiza lui Juvenko. Era ceva prea frumos pentru a fi descris în cuvinte, finalul perfect al seriei de emisiuni. Un geniu și doi idioți care se credeau genii. Ivan era delicios. Se întrebă cum o fi în pat. Genul căruia-i plăceau pielea și neoprenul? Spera că da. Îi plăcea jacheta lui. Se potrivea bine și cu fusta ei.

– Ce aveți de comentat, domnule Radici, despre scăderea producției de cărbune slovac cu douăzeci la sută în ultimele patru luni?

Să îndrăznească să-l invite în oraș după program? Aruncă o privire spre silueta îndesată a lui George, aflat în spatele camerelor TV, cu mâna pe spatele olandezei. Să-l ia naiba! Sabine își plimbă cu cochetărie degetele prin păr, acordându-i lui Ivan o privire adoratoare. Îi va face pe ziariștii de la tabloide să lanseze tot felul de speculații. Voia un bărbat, îl voia pe Ivan, iar când dorea ceva, obținea în mod invariabil.

Emisiunea se termină. Se ridicară de pe sofa, iar Sabine dădu mâna cu Ivan.

– Mulțumesc, ați fost minunat!

Se întrebă dacă era membru al Colegiului. Desigur, nu-i va confirma asta niciodată.

– Minunat!

Silueta îndesată a lui George apăru ca prin minune din partea cealaltă a studioului. Clătinându-se, în spatele lui venea o blondă cu picioare lungi. Avea dificultăți în a-și menține echilibrul sânilor de silicon, care

ar fi trebuit să urmeze aceeaşi direcţie cu trupul, însă se legănau alarmant într-o parte şi-n alta, părând acul agitat al unei busole în căutarea nordului. Ivan se retrase în timp ce ea viră periculos înspre el.

– Discuţia a fost minunată, comentă George, bătându-l pe Ivan pe spate. Iar dumneavoastră, domnule Radici, aţi fost excepţional! Trebuie să vă mai invităm în emisiune. Veniţi cu noi să sărbătorim în oraş.

Ivan privi spre Sabine, apoi spre George. Era limpede că referinţa la „noi" era menită s-o excludă pe fosta lui soţie. Buzele lui se strâmbară o clipă înainte să scoată un zâmbet plin de graţie.

– Altă dată, poate. Mă tem că trebuie să plec.

Sabine îl conduse spre uşa de ieşire din studio şi până afară, în aerul îngheţat. O limuzină aştepta să-l ducă la aeroport. Ea se zgribuli, cu sfârcurile sale mici întărite sub bluza din mătase.

– Mulţumesc încă o dată, făcu ea şi chicoti. Chiar aţi fost foarte bun. Profesorul Tiederman n-o să v-o ierte niciodată.

Ochii lui Ivan licăriră poznaşi.

– Păcat. Pur şi simplu n-am reuşit să fiu de acord cu el. N-am avut cum să corelez analiza cu faptele.

Sosi limuzina. Sabine îl mângâie uşor pe braţ în timp ce el intra.

– Nu mai poţi rămâne?

Cuvintele ţâşniseră grăbite.

– Îmi pare rău, chiar trebuie să plec.

Ivan îi zâmbi cu multă afecţiune.

– Altă dată, poate?

– Mi-ar plăcea, zise el.

Maşina se desprinse de lângă bordură. El îi făcu un semn de rămas-bun. Ce păcat. Era o fată drăguţă şi era bucuros că scăpase de soţ. Merita ceva mai bun. Însă existau două lucruri despre Ivan de care ea nu avea habar. Două aspecte care-l împiedicaseră să aibă o relaţie mai profundă în acea seară.

Primul: Ivan era homosexual.

Al doilea: avea o invitaţie să cineze cu Maestrul.

– Credem că-i ţin aici, pe malul râului, ceea ce complică lucrurile. Desantarea de trupe nu este posibilă.

Oficialul militar al ONU izbi cu degetul în harta Republicii Democrate Congo, fostă Zair, aşezată pe masă. Se aflau într-o colibă dărăpănată, al cărei acoperiş din iarbă uscată se prăbuşise înăuntru. Era năucitor de cald, iar muştele zburau în jurul lor în roiuri, fără încetare. Nici Andrew Brandon, nici oficialul nu se sinchisiră să examineze podeaua, care era saturată cu bălţi de sânge uscat. După miros, puteau spune că hoiturile fuseseră luate de acolo cu o zi–două înainte.

– Câţi crezi că au?

– Cam zece femei şi douăzeci de copii.

Căpitanul Garnaud se scărpină la nas şi-l cercetă pe Andrew. Izgonind cu o mână muştele de pe faţa lui, continuă expunerea:

– Probabil că e vai şi-amar de ei. Ultima dată au violat femeile şi copiii laolaltă. Rebelii au promis că le taie beregata dacă guvernul nu-l eliberează pe

comandantul rebel local, Musawena, până la ora cinci. Desigur, se vor ţine de cuvânt.

– Desigur.

Andrew îl măsură pe căpitan cu privirile. Era un franţuz slab, cu o faţă uscăţivă şi un zvâcnet nervos al colţului buzelor. Fuma fără întrerupere. Îi remarcă tremurul discret al mâinilor. Bănuia că ofiţerul se afla în jungla congoleză de nu mai mult de trei luni. În şase luni, estimă, ori va muri, ori îşi va pierde minţile. Îşi notă în minte să recomande să fie rechemat.

– Cât e ora acum?

Garnaud se uită la ceas.

– E patru treizeci. Mai au de trăit treizeci de minute. Guvernul nu-l va elibera niciodată pe Musawena. Sărmanii. Francezul strivi gitana pe pământ şi înfăşură harta.

Andrew se duse la intrarea în colibă. Aruncă o privire afară. Cu câteva zile înainte, acolo fusese un sat. Acum nu mai era nimic, în afară de tăciunii clădirilor care mai fumegau în lumina strălucitoare a soarelui, în deplină tăcere. O linişte apăsătoare, iar copacii şi vieţuitoarele sălbatice fuseseră martorii masacrului comis de rebeli. Cândva, aici trăiseră peste două sute de oameni, o comunitate mică, dar viguroasă. Astăzi, majoritatea zăceau în mormintele improvizate. Ucigaşii aşteptaseră în căldura soarelui de la amiază să se întoarcă şi copiii de la şcoală, pe cărarea din junglă. Apoi adunaseră întregul sat în biserică şi-i măcelăriseră sistematic pe toţi. Fusese omorâtă chiar şi o femei pe cale să nască, iar copilul venise pe lume

doar ca să fie ucis înainte să respire aerul cald, luminat de razele soarelui.

– Nu cred că putem face ceva, zise căpitanul Garnaud.

Renunțase să mai facă ceva după câteva minute de la sosirea în sat, imediat ce rebelii, care-i aveau pe ostatici i-au spus că, dacă trupele ONU se amestecă, vor fi și soldații uciși. Sinuciderea nu era sportul său, și nu era nici războiul său.

– Nu, rosti Andrew direct. Nu cred că se poate. Mă duc în sat. Singur.

Fața căpitanului deveni imaginea neîncrederii, pe măsură ce asimila vorbele. Aproape că pufni în râs.

– Ești nebun. Nu există nicio umbră de îndoială că te vor ucide. Uite ce-i, am mai văzut chestii din astea și înainte, grăi și își deschise brațele într-un gest de simpatie. Nu-i greșeala ta. Oricum vor muri.

– Poate, spuse Andrew și dădu din umeri, dar tot mă duc.

Se îndreptă spre jeepul său și luă un telefon cu legătura prin satelit. Apoi, punându-și o jachetă pe umeri, intră în junglă.

Căpitanul îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. Clătină din cap. Nebun de legat. Cu două ore înainte, sunase la baza ONU din Kapanga. Îi comunicase administratorului regiunii că rebelii refuzau să-i elibereze pe ostatici sau să mai trateze cu Națiunile Unite. Se retrăseseră pe malul râului și anunțaseră că vor ucide pe oricine se apropia. Ca răspuns, colonelul său îi transmisese că-i va trimite ajutor. Jumătate

de oră mai târziu, sosi un singur om. Garnaud îl cântărise din priviri la coborârea din jeepul militar. Australian, de greutate medie, cu părul de culoarea nisipului, cu o înfățișare dură, cam de treizeci și cinci de ani, nicio urmă de vreo atitudine milităroasă. Cu toate că îl întâmpinase cu maniere impecabile, dobândite în decursul îndelungatei sale experiențe din colaborarea cu organizațiile multinaționale, în particular știa că totul era o glumă. Acest ins era doar o greutate în plus, un consultant ONU, iar Națiunile Unite încercau, pur și simplu, să arate că au făcut tot ce le stătea în putință, pregătindu-se pentru inevitabil. Văzuse toate astea și înainte, în timpul ședерii sale în Africa. Nici dacă ar avea și cincizeci de legionari și tot n-ar reuși să-i elibereze pe ostatici. Acum Andrew voia să se ducă singur și să se lase omorât. Oh, da, oamenii făceau lucruri tâmpite prin Congo.

După plecarea lui, căpitanul Garnaud se așează pe banca din mijlocul fostului sat. Cei patru oameni ai săi luară loc lângă el. Căpitanul își târșâi bocancii prin praf și mai fumă o țigară. Flecăriră între ei, să mai treacă timpul. Știa că rebelii îl vor ucide pe consultant și se întrebă cum. Îi vor crăpa capul cu lovituri de macetă? Sau doar îl vor împușca în ceafă? Era de părere că asta se va întâmpla. Nu vor risipi gloanțele. Nu acești tipi. Mai erau cincisprezece minute.

Andrew apăru douăzeci de minute mai târziu. În urma lui pășeau opt femei și numeroși copii. El îl ducea de mână pe unul dintre ei, un băiețel. Se opriră în fața băncii.

– Aceştia sunt ostaticii, zise. Te rog, du-i în tabăra refugiaţilor de la Kapanga. Pe acest băiat îl cheamă Obedi. Are o rană uşoară de cuţit, deci va avea nevoie de îngrijire medicală. Am să revin peste cinci zile. Acum trebuie să plec.

Puse telefonul pe locul din spate al jeepului şi demară, lăsându-l pe căpitanul mut de uimire şi pe colegii săi să-i privească plecarea într-un nor de praf.

În acea noapte, căpitanul Garnaud intră în tabăra pentru refugiaţi de la Kapanga pentru a doua oară. Ştia că nu avea niciun rost să discute cu femeile. Nu-i vor destăinui nimic. Aşa că rămase lângă patul de spital al băiatului de şapte ani, Obedi, care avea un bandaj înfăşurat pe braţul drept. Sub prelate era înăbuşitor de cald şi singura lumină venea de la lămpile de furtună. Obedi, culcat pe un pat improvizat, se holba la tavan. Părea atent şi privi spre căpitan cu un interes vag.

Garnaud mai zăbovi o vreme până să înceapă să-i vorbească. Mai întâi scoase nişte ciocolată din buzunar şi i-o dădu puştiului. Apoi discută cu sora medicală. În cele din urmă, se aşeză lângă pat şi trecu direct la subiect. După ceva mai multă ciocolată, Obedi descrise situaţia pe un ton firesc. Albul, Andrew, venise până la râu. Se aşezase pe pământ, în faţa rebelilor. Dădu un telefon. Apoi încă unul. După cel de-al treilea apel, luase femeile şi copii cu el.

– Ce interesant, zise căpitanul.

Aşadar, cui i-a telefonat omul alb? Şi mai multă ciocolată. Păi, băiatul fusese prin apropiere şi auzise tot. Nu ştia cui telefonase prima dată. A doua oară fusese către preşedintele republicii Congo, iar al treilea către liderul suprem al rebelilor. După cel de-al treilea apel, rebelii îi lăsaseră să plece pe toţi. De aceea Obedi credea că telefoanele erau nişte lucruri atât de importante. Au rezolvat toate problemele.

– Este cât se poate de interesant, spuse Garnaud.

Aşadar, către cine a fost primul telefon dat de omul alb? Nu-şi aminteşte ceva? Nu, nu reuşea, nici chiar pentru mai multă ciocolată. Oricum, a fost ciudat cum a terminat albul prima conversaţie telefonică. Rostise „mulţumesc, Maestre".

Andrew se uită pe fereastră. Ascultă huruitul motoarelor avionului. Sub el se întindea jungla africană. Mâine, peisajul va fi atât de diferit.

Mâine va cina cu Maestrul.

MAESTRUL

5

Astfel, înțeleptul nu eșuează în nimic,
din moment ce nu face nimic;
Nu pierde nimic, din moment ce nu-i aparține nimic
Astfel, dorința înțeleptului este să nu aibă nicio dorință,
Și nici nu prețuiește lucrurile rare.

LAO ZI

Aflat în cabina portarului de la Colegiu, Symes examină lista invitaților la cină ai Maestrului. Erau cinci Membri: Rex Boone, Ivan Radici, Andrew Brandon, Sebastien Defrage și Tanya Johnson. Lăsă lista jos și se uită la ceas. Sosise vremea. Ora opt. Așteptau la ușa din cea de-a doua curte. Fără îndoială, intrigați de perspectiva de a cina cu Maestrul în apartamentul său, pentru că el mânca rareori în compania Membrilor neimportanți, iar când se întâmpla, cina era, în mod invariabil, una oficială, ținută în clădirea pentru recepții, din cea de-a doua curte. Cei care văzuseră cea de-a treia curte și apartamentul privat al Maestrului

erau foarte puțini printre Membri și se considera că acest lucru ținea de partea inevitabilă a secretului care învăluia Colegiul și pe locatarii lui.

Symes părăsi cabina portarului. Străbătu cărarea acoperită cu pietriș intrând în prima curte, apoi în a doua. Peste tot domnea liniștea, toți ceilalți Membri plecaseră pentru Crăciun, după banchet. Zăpada îi scârțâia sub tălpi, iar stelele erau din abundență pe cer. Nu-și amintea un precedent pentru o cină de acest fel în decembrie, odată ce Colegiul luase vacanță pentru Crăciun. Nu se întâmplase de când era aici, iar el devenise majordomul Maestrului când acesta preluase funcția, cu aproape treizeci de ani în urmă.

Tanya se ghemui la umărul lui Sebastien în timp ce-l așteptau pe Symes.

– Mi-e frig.

Se uită în direcția lui Rex. El nu comentă nimic, deși îi putea vedea zâmbetul jucându-i-se pe buze în lumina de pe un stâlp. Îi zâmbi și ea și se întrebă la ce se gândea. Îl cunoscuse la un simpozion internațional despre energia nucleară, cu patru ani în urmă, înainte să devină Membru al Colegiului. Ea fusese acolo în calitatea ei oficială, de consultant al European Computer Union, oferind expertiză pentru modelarea computerizată a calculelor complexe, inclusiv simularea exploziilor nucleare. Iar el urma să țină un discurs ca și consultant al Forumului Mondial pentru Cercetare Nucleară. Îl ascultase și găsise că prezentarea lui era cea mai lucidă și mai inteligentă din întregul

simpozion, rostită cu mare pricepere, cu o logică implacabilă și o încredere totală în abilitățile sale. Totuși, nu acestea-i atrăseseră atenția. Îl plăcuse atunci și acolo, în timp ce stătea pe podium. Ceva din masivitatea și statura lui răspândea atât liniște, cât și blândețe. Asemenea unei canapele uriașe, în care te-ai fi putut cufunda și simți protejat în același timp. Tanya își dorise de multă vreme pe cineva, pentru a-și alina singurătatea pe care o simțise mereu, de când cu divorțul sordid al părinților ei, pe când ea era o copilă. Cineva care să fie cu ea, dar să-și păstreze libertatea. Eterna contradicție. Rex, sub forma unei canapele uriașe. Nu greșise deloc.

Se culcaseră împreună în noaptea aceea, și în toate cât durase simpozionul. Până în ultima zi. Tanya plecase, nepregătită încă pentru relația de durată pe care, pasional, el încercase să i-o impună. Îi zisese asta la începutul acelei ultime dimineți, cât mai erau împreună, după ce se coborâseră din pat și ea-și spălase sămânța lui la duș. Rex îi explicase că înțelegea și continuase să-și facă bagajele, însă ea-și amintea expresia de durere și dezamăgire de pe fața lui. Deși îl plăcea mult, nu-și dorea o căsătorie și copii în acel stadiu al vieții. În afară de asta, apăruseră și niște complicații. Tocmai fusese invitată să se alăture Colegiului și era prudentă în privința tuturor, având grijă să nu spună prea multe despre ea. Era o parte esențială a naturii ei, prea profundă pentru a putea fi schimbată. Pe primul plan venea libertatea.

Așa că drumurile lor se despărțiră, iar Tanya rămăsese fără niciun companion, până la Sebastien, când acesta apăru în Colegiu, după mai bine de un an. Rex urcă din nou pe scenă, dar de data asta ca nou Membru, câteva luni mai târziu.

– La ce te gândești? întrebă Sebastien.

– La nimic, răspunse ea mecanic.

Își luă privirea de la Rex. Nu-i vorbise niciodată lui Sebastien despre relația ei cu Rex, iar el promisese că va tăcea. Sebastien n-ar fi înțeles și ar fi devenit gelos. Ea sperase că Rex și el ar putea fi prieteni, dar aveau prea multe în comun. Amândoi erau îngrozitor de ambițioși, iar cărările lor se încrucișau rareori, deși erau Membri ai Colegiului.

Sebastien privi spre partea cealaltă a curții.

– Iată-l pe Symes.

Tanya rămăsese adâncită în gânduri. Și dacă toată competitivitatea lor se rezuma la faptul că amândoi înțelegeau atracția lui Rex pentru ea? Nu știa și, de fapt, nici nu conta. Îi plăcea de Rex și va rămâne pentru totdeauna în termeni buni cu el. Dar îl iubea pe Sebastien. Pasiunea era una, iar dragostea cu totul altceva. Îi părea rău dacă Rex încă o iubea, pentru că nu putea răspunde la fel. Nu acum.

– Alți invitați, zise Rex pe un ton mai degrabă dezamăgit.

Întâlnirea lui tête-à-tête cu Maestrul se amânase.

În cele din urmă, sosiră și ultimii invitați. Andrew și Ivan își făcură apariția în cea de-a doua curte ieșind din beznă. Ivan privi curios în jur. Îi cunoștea pe toți.

Ciudată combinație de Membri pentru o invitație la cină, se gândi. Se întrebă ce voia să discute Maestrul cu ei toți. Rex era un fizician, Tanya, expert în computere, Sebastien, specialist în piețele financiare, Andrew, consultant ONU în probleme militare; și el însuși, încărcat de umilință, un spion deghizat în teoretician al problemelor politice și economist. Cu toții în jurul vârstei de treizeci de ani și necăsătoriți, cu personalități foarte diferite. Apoi mai era și Maestrul. Discuțiile din această seară promiteau să fie foarte interesante. Desigur, Rex va vorbi cel mai tare, iar el, Ivan, doar va observa.

– Vă rog să mă urmați.

Symes păși înainte, în lumină.

În colțul vestic al celei de-a doua curți, chiar în fundul grădinii, se afla un umbrar din lauri. În spatele lui de întindea zidul celei de-a doua curți. Era identic, din toate punctele de vedere, cu zidul exterior al Colegiului. Oricum, între copaci și zid, de-abia vizibilă cu ochiul liber, era o cărare care ducea spre o ușă solidă, de stejar. Symes conduse micul grup pe cărare, formă un cod electronic pentru a deschide și-i invită înăuntru.

Niciunul dintre ei nu știa, cu adevărat, la ce să se aștepte, cu toate că unii mai vorbiseră despre frumusețea și mărimea celei de-a treia curți. Trecură pe sub o boltă din piatră de calcar, sculptată, până când ajunseră la mijlocul ei. Înaintea lor se afla Locuința Maestrului, o clădire magnifică elizabethană, cu grinzi negre

exterioare şi ferestre masive cu vitralii. În centrul ei ieşea, proeminentă, o *loggia* purtând blazonul Colegiului: o porumbiţă cocoţată pe două săbii încrucişate. În faţă se afla un părculeţ, cu gard viu nu mai înalt de genunchi, plantat sub forma unui labirint. Câţiva vişini închideau părculeţul la colţuri, lipsiţi de frunze şi chinuindu-se sub cantitatea imensă de zăpadă. În întuneric, Membrii n-ar fi văzut nimic din toate acestea, însă aveau lumina oferită de o serie de lampioane japoneze din fier forjat, fixate pe peretele arcadei. Produceau un iluminat fantomatic. Priveliştea era atât misterioasă, cât şi captivantă, precum tărâmul unui vrăjitor.

Membrii nu avură nicio altă ocazie de a iscodi mai departe cu privirile din moment ce Symes îi conduse în grabă mare pe potecă, spre uşa de la intrare. Oricât de mare ar fi fost surpriza invitaţilor faţă de aspectul exteriorului reşedinţei Maestrului, aceasta avea să fie curând depăşită de priveliştea din interior. Cum intrară în holul lambrisat, înaintea lor se înălţa o scară foarte lată, de marmură. Mobilier, tapiţerii şi tablouri de o mare raritate şi splendoare umpleau fiecare locşor disponibil. Se opriră să se holbeze. Symes remarcă, neliniştit, întârzierea.

– Vă rog să mă urmaţi, altfel nu vom ajunge la timp.

Îi conduse pe scara în spirală fără să-i lase nicio clipă să stea şi să se zgâiască la picturile minunate, la statuetele de jad, porţelan şi la alte lucrări de artă care le salutau ascensiunea. La capătul primei serii de trepte, se opriră într-un coridor spaţios. Ivan observă că

treptele continuau să urce la un al doilea etaj şi le urmări cu privirea. Oricum, atenţia lui nu mai putea fi distrasă. Symes îi acompanie de-a lungul palierului şi bătu discret în tocul uşii. Apoi le făcu semn să intre.

Se pomeniră faţă în faţă cu Maestrul.

– Vreau să vă arăt ceva.

Mintea lui Andrew se decuplase de la conversaţie, în timp ce se relaxa în fotoliul din salonul Maestrului cu un pahar de brandy în mână. Nu era beat, dar simţurile sale fuseseră amorţite într-un mod plăcut de calitatea excepţională a cinei, a vinurilor de colecţie şi a conversaţiei spirituale. Se simţea mulţumit. În acelaşi timp, ambianţa serii îi amplificase, subtil, percepţiile. Mijindu-şi ochii în aşa fel încât deveniră uşor defocalizaţi, începu să conştientizeze culorile din jur. Portocaliul focului, albastrul deschis al vazei Ming, verdele discret al tulpinii orhideei de sticlă Fabergé şi maroul închis al lambriurilor din lemn de mahon. Introspecţia aduse cu sine un sentiment de bine şi de calm.

Cu cât contempla chestiunea mai mult, cu atât înţelegea că seninătatea emana din întregul tărâm al Maestrului. Pentru că locuinţa sa fusese aranjată potrivit dorinţelor personale, nu pentru spectacol. Drept rezultat, nu era vorba doar de eleganţa şi raritatea acelor *objets d'art*, care stârniseră simţurile lui Andrew, dar era şi grija cu care fuseseră grupate, oferind impresia clară a unei minţi detaşate şi estete, în armonie cu sine.

– Poate vă interesează?

Vocea Maestrului îl trezi din reverie şi Andrew se concentră din nou, imediat, asupra grupului aşezat în jurul focului.

Maestrul luă o cutie mică de pe una dintre măsuţele alăturate, întinzându-i-o lui Sebastien. Apoi se lăsă pe speteaza fotoliului său, cu ochii lui cenuşii fixaţi, aproape inchizitorial, asupra bărbatului mai tânăr. Sebastien avu aceeaşi senzaţie încercată cu mulţi ani în urmă, când era în primul său an de studenţie, la întâiul examen: teamă amestecată cu o încredere infatuată în propriile sale calităţi. Examină obiectul timp de câteva minute. Tanya, care era lângă el pe canapea, zâmbea încurajator.

– Am mai văzut o asemenea cutie-enigmă. Într-un muzeu, la Washington, începu Sebastien. Presupun că aceasta-i o cutie chinezească, dată cu lac, datând de la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. Afirm că este chinezească după literele de pe capac, iar pe partea ei din faţă se află un sigiliu de pe vremea marelui împărat Kangxi.

Ezită.

– Ţinând cont de eleganţa sa, cred că a fost executată de maestrul meşteşugar Chang. Probabil este una dintre ultimele pe care le-a realizat, deoarece numai în ultima perioadă a vieţii sale a renunţat la pictarea de scene citadine în favoarea celor rurale pe cutiile lăcuite.

În încăpere se lăsă tăcerea. Rex Boome privi admirativ spre Sebastien. Exact ce-ar fi zis şi el. Un ticălos isteţ. Arătos, percuta repede şi, oh, mai era şi atât de ambiţios, aşa-l vedea Rex pe Sebastien. Mereu pregătit

cu replica potrivită, mereu atât de fluent și dezinvolt. Rex își roti privirea spre Tanya, iar ochii li se întâlniră o clipă. Știa că tot o mai iubea. Ce problemă dificilă era dragostea, reflectă el. Nu reușeai să ți-o scoți cu totul din sânge. Totuși, gustase din plin din ea. Grăbit, încercă să-și amintească ce citise, în urmă cu câțiva ani, despre cutiile-surpriză ale lui Chang. Nu prea multe. Așadar, folosește-te de puțină înșelăciune. Era o șmecherie când nu mai puteai face, într-adevăr, nimic. Nu-i lăsa niciodată să știe că n-ai habar. Cu asta-i prostea întotdeauna, dar se îndoia că-i va merge și de data asta. Nu cu Maestrul.

– Îmi dați voie...?

Se aplecă înainte și luă piesa de colecție în mâinile sale masive. Era mai mică decât o jumătate de carte în format de buzunar.

– Cred că Sebastien are dreptate.

Privi spre colegii săi și le împărtăși un zâmbet generos, pentru a dezvălui întreaga sa garnitură de dinți puternici și albi.

– De asemenea, cred că se pot spune mult mai multe despre cutie. Este o adevărată lucrare de artă. O cutie-enigmă chinezească, și încă o piesă foarte rară. Chang le-a făcut pentru un număr limitat de clienți.

– În mare parte, membri ai familiei imperiale chinezești.

– Mda, asta-i adevărat, zise el, înregistrând comentariul lui Ivan.

Acesta părea să aibă dreptate. În afară de asta, ar fi fost periculos să contrazici persoana care, mai mult ca sigur, cunoaşte cel mai bine subiectul. Continuă:

– Chang a transformat cutiile obişnuite de bijuterii în cele care se deschid numai după ce rezolvi şarada din pictura de pe capac. Aşa cum se vede, părţile laterale sunt făcute din straturi diferite de lemn, fiecare având anumite crestături pe toată lungimea. Pentru a deschide cutia, trebuie introduse mici vârfuri metalice într-una sau mai multe dintre crestături, din moment ce funcţionează prin intermediul unui mecanism din interiorul cutiei. Cheia însă, prin numărul de vârfuri şi localizarea lor precisă, se află în pictură. Este, virtual, imposibil să găseşti soluţia făcând încercări repetate, din moment ce numărul permutaţiilor este imens, iar cel al vârfurilor inserate este necunoscut. Singura modalitate alternativă este spargerea cutiei, ceea ce s-a şi întâmplat când clienţii mai puţin inteligenţi ai lui Chang au vrut să descopere bijuteria sau alte odoruri preţioase ascunse în cutie.

– Cred că Chang obişnuia să insereze câte o bijuterie în aceste cutii-surpriză, în concordanţă cu anul naşterii monarhului chinez aflat pe tron. O perlă pentru primul an, jad pentru al doilea şi aşa mai departe, interveni Tanya şi zâmbi afectuoasă spre Rex.

– Oh, nu eram la curent cu acest fapt.

– Tanya are dreptate, făcu Sebastien, dornic să accentueze lacunele lui Rex. Aş mai putea să văd încă o dată cutia?

– Aşteaptă doar o clipă, zise Rex, ridicând energic mâna.

Se lăsă o tăcere îndelungată, iar el se concentră asupra picturii, încercând să descifreze enigma de pe capac. În acest timp îşi scotoci în viteză prin memorie. Cu ani de zile în urmă, analizase cutiile-surpriză ale lui Chang după ce se gândise, intrigat, dacă nu cumva ar fi putut fi abordate şi din punct de vedere matematic. Cu această ocazie, la fel ca şi acum, nu găsise nicio soluţie. Nu-l surprindea. I se părea limpede că examina lucrarea celui mai important exponent al acestei arte, una realizată, fără doar şi poate, la vremea apogeului său artistic. Privi spre personajul cu părul argintiu în speranţa unui ajutor, însă Maestrul privea concentrat la foc, părând dus pe gânduri. Nimeni altcineva nu-i mai sărea în ajutor.

În cele din urmă, având un simţământ morbid al înfrângerii, îi transmise lui Ivan *l'objet d'art.* Rex dăduse greş. Simţi amărăciunea de a fi mai puţin capabil decât crezuse. Jură să remedieze, cumva, situaţia.

Ivan luă cutia chinezească şi o răsuci în palmele sale delicate. Mângâie lacul şi-şi trecu vârfurile degetelor peste crestături. Apoi o cercetă îndeaproape prin lentilele ochelarilor săi rotunzi.

– Nu am niciun dubiu că-i vorba despre o cutie făcută de Chang. Nimeni altcineva n-ar fi putut realiza o lucrare atât de frumoasă. Aceasta-i cea mai fină piesă văzută de mine vreodată.

– Da, dar care-i cheia enigmei? zise Sebastien.

La naiba, ce tot voia Maestrul de la ei cu discuţiile astea despre cutie? În mod sigur, ştia totul despre ea. Ce rost avea să joace tot felul de jocuri cu ei?

– E dificil de descifrat, făcu Ivan. Cheia se află în imaginea de pe capac. Scena este una pastorală, cu munţi şi un râu care se scurge şerpuind printre ei şi vărsându-se, în cele din urmă, într-o cascadă. În total, sunt şase munţi. Râul şerpuieşte printre patru dintre ei şi se scurge printre ceilalţi doi până se varsă sub forma unei cascade. Pe versanţii munţilor se află copaci mici, unii având trei crengi, alţii câte cinci. În sfârşit, mai există şi nişte ideograme chinezeşti, inscripţionate în cele patru colţuri ale cutiei. Sunt în scrierea hanzi şi simbolizează următoarele: Moartea, Succesul, Viaţa şi Eternitatea. Există numeroase posibilităţi matematice inerente în această imagine.

– Spaţiile dintre munţi ar putea reprezenta adâncimea, copacii înălţimea, iar crengile lăţimea, spuse Rex.

– Adâncimea? rosti Sebastien. Sigur nu reprezintă munţii înălţimea?

– Ar putea, însă spaţiile dintre munţi sunt văi şi pot reprezenta adâncimea, zise Tanya. Trebuie să citeşti din imagine mai multe decât se vede.

Rex se strâmbă la ea. Isteaţă fată. De asta o iubise. Gândire creativă. Era şi cea mai bună latură a ei.

– Chiar aşa, răspunse Ivan. Sau, pentru scopurile noastre, mişcări în sus şi-n jos şi pe laturile cutiei. Ideogramele chinezeşti mai au şi valori numerice, Succesul fiind echivalat cu numărul şase, Moartea cu patru, Viaţa cu trei, iar Eternitatea cu nouă. Soluţia

pentru aceste cutii-surpriză nu este doar o formulă matematică, ci şi una filozofică.

Tanya privi spre Ivan şi-i luă cutia. El se bucura de reputaţia de a fi un individ ciudat, secretos şi rezervat, deşi nimeni nu se îndoia de geniul său analitic. De ce se purta întotdeauna atât de rece cu ea? Oare pentru că nu-i plăceau experţii în computere? Sau femeile?

– Adevărata dificultate, zise ea, este determinarea ordinii lor. Uitaţi-vă la cel de-al doilea copac cu trei crengi. Este situat pe versantul muntos dintre primii doi munţi. Să însemne asta că primul vârf trebuie plasat cu două crestături mai sus, trei în lungime şi una în jos? Dar pe care parte? Deasupra copacului se află simbolul chinezesc pentru Viaţă, care are şi echivalentul numeric al cifrei trei. Să însemne asta că vârful trebuie plasat pe cea de-a treia latură a cutiei, mergând din vârf, în sensul acelor de ceasornic?

Tanya contemplă cimilitura chinezească, dar răspunsul îi scăpa. În cele din urmă, cedă şi ea cutia.

– Tu ce crezi, Andrew?

După ce studie cutia timp de câteva minute, el comentă:

– Ivan a atras atenţia că simbolurile chinezeşti au o semnificaţie filozofică, dar şi una numerică. Sunt de acord. Alegerea unor asemenea simboluri a fost, adesea, dictată de ideile filozofice ale realizatorului cutiei. În ordinea cosmică a lucrurilor, după viziunea lui Chang, poate că Viaţa-i pe primul loc, Succesul, împlinirea omului pe această lume, urmează imediat la rând. După asta, Moartea, terminarea tuturor lucrurilor

pământești. Și, în cele din urmă, Eternitatea. Astfel că aceste patru simboluri reprezintă, cine știe? cele patru laturi ale cutiei. Viața în vârf, iar celelalte așezate în direcția acelor de ceasornic. Totuși, există o dificultate. Oare creatorul cutiei credea în această ordine? Poate că el era convins că toate lucrurile se trag din Eternitate, inclusiv Viața și Moartea, care sunt, în cele din urmă, subsumate din nou în întreg, după consumarea multor cicluri. Dacă așa este, atunci ciclul începe cu Eternitatea. Viața, Succesul și Moartea, care se contopesc, din nou, cu Eternitatea pentru începerea unui nou ciclu, astfel că existența progresează de fiecare dată spre un stadiu mai înalt al împlinirii. Pentru a înțelege ordinea, trebuie să-l înțelegem pe creator.

Continuară să analizeze cutia, fiecare hotărât să-și dovedească genialitatea sub ochii Maestrului. În cele din urmă, fără prea mare tragere de inimă și nu fără o oarecare iritare, pe care, în cea mai mare parte, reușiră s-o ascundă de ceilalți, se recunoscură învinși. Fiecare simți că fusese supus unui test și nu reușise să-l treacă. Sebastien se încruntă și se holbă la tavan, frustrat. Ceilalți continuau să mediteze asupra imaginii de pe capacul cutiei, în vreme ce Rex, a cărui statură masivă depășea cadrul fotoliului în care se lăbărțase, bătea ușor cu călcâiele în podea, ușurat că și ceilalți eșuaseră în a rezolva ceea ce el nu putuse. Maestrul stătea neclintit lângă foc, adâncit în gânduri. Andrew privi spre el, înțeleptul din mijlocul cercului.

Ivan rupse tăcerea.

– Ei bine, Maestre. Care-i secretul?

Pentru o clipă se păru că nu va veni niciun răspuns, deoarece personajul continuă să se concentreze asupra focului, ca și cum nici n-ar fi auzit. Apoi își ridică privirile.

– Cred că, începu el încet, șarada aceea e posibil să fie echivalentă cu însăși viața. Cheia pare să fie atât de simplă, dar enigma este rezolvată, de obicei, numai în urma unui efort imens. La fel și viața, pare simplă, și cu toate astea, dificultăți neprevăzute și întâmplarea ne duc la vale și o fac să fie plină de confuzii și disperare. Pentru meșteșugarul Chang a fost, poate, la fel. Am petrecut multe ore meditând asupra șaradei și asupra vieții creatorului acestei remarcabile opere de artă. Totuși, încă nu cunosc soluția.

Îl ascultară uluiți. Dacă și capul celei mai importante instituții de învățătură din lume nu cunoștea răspunsul, cum să fi știut ei?

Maestrul continuă, cântărindu-și cu grijă cuvintele:

– Toate problemele au o rezolvare. Am crezut asta întotdeauna. Atunci când oamenii declară că nu există soluții înseamnă, pur și simplu, că ei nu văd una. Limitele rezidă chiar în ei înșiși. Din cauza rigidității minții lor ori a imperfecțiunii viziunii lor, sunt orbi. **Soluția nu este nici confuză, nici complexă.** Privitorul este cel care aduce confuzia asupra obiectului observat și, prin eșecul de a renunța la dorințe și la prejudecăți, căutările sunt, de obicei, în van. Oamenii care doresc să găsească soluția trebuie, mai întâi, să se examineze pe ei înșiși și să-și analizeze

propriile gânduri. În acest fel, pot reflecta asupra situației cu claritatea neumbrită de nimic a unei oglinzi. Ce știm despre creatorul acestei cutii? Puțin. Viața meșterului Chang a fost învăluită în mister. Cu siguranță, originea sa a fost umilă, iar recunoașterea marii sale genialități a venit târziu. Într-adevăr, se pare că și-a zădărnicit singur faima, mulțumindu-se să trăiască în umbră. Cu toate că era renumit pentru talentul său în confecționarea de cutii lăcuite pentru scris, de-abia mai târziu, pe la mijlocul vieții sale, a început să creeze prima sa cutie-enigmă. Când, în cele din urmă, cutiile au început să apară, s-au bucurat de un succes enorm printre intelectualii chinezi din vremea sa, nu numai datorită extraordinarei lor frumuseți, dar și pentru ingeniozitatea enigmei care zăcea în ele. Elitele se băteau pentru ele. Chang a produs însă foarte puține, fiecare mai dificilă decât precedenta. Din păcate, din cauza pierderii lor și distrugerii de către oameni, în prezent există mai puțin de zece exemplare în lume, majoritatea în muzee.

Maestrul se opri o clipă pentru a reflecta. Apoi continuă:

– După numai o scurtă perioadă de faimă, Chang a început să se retragă treptat din lume, întristat, poate, de lăcomia și ambițiile care-l înconjurau. Alte relatări susțin că suferea de o boală mortală. S-a ascuns într-o mănăstire, hotărât să-și trăiască ultimele zile în solitudine. Exista o singură persoană care să-l scoată din refugiul său, iar acea persoană a făcut acest lucru. Fiul Paradisului, Împăratul Chinei, cel mai puternic dintre

conducători, Kangxi. Era captivat de cutiile de lac ale lui Chang și a poruncit să fie căutat de-a lungul și de-a latul împărăției meșteșugarul care le făcea. Bătrânul firav a fost adus la Beijing. Acolo, în Orașul Interzis, împăratul i-a poruncit lui Chang să facă pentru el ultima cutie-enigmă. Cea mai frumoasă și cea mai dificilă dintre toate.

Maestrul se aplecă înainte și ridică în lumina flăcărilor cutia chinezească.

– Aceasta-i cutia făcută de Chang.

Tanya privi fețele fascinate ale companionilor ei în timp ce stăteau cu Maestrul, precum discipolii în jurul profesorului lor. Se uitau la cutie, sau la Maestru, în căutarea unei soluții?

– Probabil că vă întrebați cum a intrat în posesia mea această piesă, continuă Maestrul. Împăratul Kangxi, aflat pe patul de moarte, a lăsat-o moștenire unui Maestru de atunci, pentru că-i acordase asistență. Așa a ajuns la mine. Când spun că nu știu care este cheia acestei șarade chinezești, este nevoie de unele clarificări. Cred că acum cunosc răspunsul. Oricum, convingerea mea se bazează pe cunoașterea faptului că, dacă am dreptate, n-am cum s-o dovedesc niciodată. Voi încerca să mă explic. În întreaga sa carieră, Chang a descris scene din viața altora. Ce-ar putea face cineva când ultimele sale zile de trăit se apropie repede? Ce memento insignifiant ar dori el să lase în urma sa, ca dovadă a existenței sale pământești? Uitați-vă cu atenție la pictură, în special la râu. Vedeți cum începe, în colțul de sus din stânga al cutiei, un firișor de apă,

crescând în dimensiune pe măsură ce se apropie de primul munte. Apoi dispare din vedere, pentru a ieși din nou, într-un volum mult mai mare de astă dată. Dispare încă o dată. În cele din urmă, se scurge ca un mare torent revărsându-se între cei mai mari munți din centrul imaginii. Ce explicație simplă să fie aici? Nu descria Chang propria sa viață? O naștere anonimă, o cale nesigură spre floarea vârstei și, în cele din urmă, năvala strălucirii sale. Însă unde duce această măreție? Niciunde. Cascada se prăvălește acolo, suspendată. În partea de jos a imaginii nu este nimic. Nici ceață, nici stânci, nici vreun lac. Nimic.

– Nimic, făcu Ivan dintr-odată, acesta nu poate fi răspunsul. Cutia-enigmă trebuie să dezvăluie un secret. Nu poate fi fără nicio noimă.

– N-am spus că n-ar avea nicio noimă, preciză Maestrul. Cred că secretul acestei cutii este unul care ține de percepția personală. Pentru mine, această cutie îmi dezvăluie frumusețea interioară pe care noi, ca ființe umane, căutăm la nesfârșit să ne-o reprezentăm în viața și arta noastră. După toate lucrurile complicate, simplitatea. Ca în viață, privitorul crede că există un secret de descoperit, o ghicitoare de dezlegat. Poate că nu-i nimic de dezlegat. Cine zice că ar trebui să fie? *Noi* suntem cei care decidem că avem în față o cutie-enigmă chinezească. Această presupunere apare din noțiunile noastre preconcepute. Nu am reușit să găsim soluția, pentru că propria noastră percepție este defectuoasă. Cred că răspunsul la această ghicitoare nu se află în cutie, ci în noi înșine. Pentru mine, această

cutie și frumusețea ei singură sunt suficiente și nu poate exista un secret mai mare.

– Da, dar dacă ceea ce afirmați este adevărat, începu Tanya, aceasta nici nu-i o cutie-ghicitoare, nu poate fi descifrată decât prin distrugerea ei, pentru a vedea ce se află în interior.

– E posibil să fie așa. Iar astfel, Chang a îndeplinit cererea împăratului, de a crea cea mai dificilă șaradă dintre toate. **Pentru a înțelege semnificația cutiei, poate că trebuie să ne înțelegem noi înșine și propriile noastre dorințe.**

După ce Maestrul glăsui, pendula din camera de zi bătu de două ori. Nimeni nu remarcase cât de repede trecu timpul, așa de pătrunși fuseseră toți de vorbele lui și de nervoși pe ei înșiși pentru că nu reușiseră să ofere o soluție simplă, dar profundă. Începură să se ridice din fotolii, gata de plecare. Maestrul nu părea dispus să se miște. În schimb, chipul său oglindi o și mai mare solemnitate.

– Cu toate că aceasta s-ar putea să vă surprindă, nu v-am invitat aici, în această seară, doar ca să discutăm despre această cutie chinezească. Fiecare cu propria sa căutare.

Se opri.

– V-am invitat aici ca să vă ofer puterea.

JOCUL

6

Siguranța unei republici ori a unui regat nu depinde, așadar, de conducătorul care guvernează cu prudență în timpul vieții sale, ci de ordinele date de el pentru ca, după moartea sa, ordinea să se mențină singură.

MACHIAVELLI, *Discursurile*

Fusese o seară extraordinară și promitea să fie și mai și. Ivan ascultă uluit cuvintele Maestrului. Toate preocupările sale privind cutia chinezească îi dispărură din minte. Oferirea Puterii. O funcție de o forță inegalabilă. Premiul cel mai mare dintre toate. Sigur așa era? Se lăsă înainte pe scaunul său, observând că și ceilalți aveau pe fețe aceeași expresie pofticioasă și nerăbdătoare, cum, fără nicio îndoială, avea și el. Maestrul își împreună mâinile. Cu lumina flăcărilor tremurându-i pe chip, semăna cu un călugăr în timpul rugăciunii.

– La Banchetul Membrilor am spus că povara de Maestru este una mare. Pentru că el nu numai că are obligații față de Colegiu, dar întâia lui datorie este

față de lumea de afară. Trebuie să consilieze fără a căuta să influențeze în mod nejustificat. Ținând cont și de faptul că oricare dintre sfaturile sale poate avea un efect profund asupra interlocutorilor săi. Această combinație între putere și necesitatea de a o folosi cu reținere constituie o greutate teribilă, care devine tot mai obositoare pe măsură ce trec anii. Vine o vreme când funcția de Maestru trece la altcineva.

Tăcu. Buștenii trosneau în șemineu. Rex Boone se aplecă înainte, agitat.

– Maestre, aveți de gând să vă retrageți?

Ceilalți se uitară spre el. Buza lui Ivan se arcui ușor, în semn de amuzament. Cu toată abilitatea sa, Rex se dovedea a fi puțin cam prea dornic. Tanya privi spre Sebastien. Îl strânse de mână, pe furiș. Nici nu se uită spre ea, își ținea privirile ațintite intens asupra Maestrului.

Acesta răspunse:

– Aș fi încântat dacă m-ai lăsa să termin.

Se opri, apoi continuă:

– Adesea se crede că Maestrul își alege singur succesorul. Oricum, asta se întâmplă doar de formă, pentru că există un concurs pentru funcție.

Se auzi cum trăgeau aer în piept.

– Cei mai de vază Membri ai Colegiului, Arbitrii, stabilesc atât termenii concursului, cât și lista de participanți. Maestrul nu are niciun fel de control asupra acestei chestiuni. Concursul este conceput să testeze din plin capacitățile participanților, deoarece adevărata valoare se va manifesta numai în cele mai aspre

condiții. Maestrul trebuie să fie perfect cunoscător în toate metodele lumii acesteia, inclusiv folosirea și abuzul de putere. Dacă n-ar fi așa, Colegiul și tot ceea ce reprezintă el ar fi devenit de mult desuete. Cu toate astea, dacă lumii de-afară i se permite să dea buzna prea mult, izvoarele înțelepciunii vor fi compromise și atunci atât Colegiul, cât și Maestrul vor cădea.

Maestrul oftă.

– Trebuie să mergi ca pe muchie de cuțit, iar ca să reușești ai nevoie de întreaga pricepere și finețe pe care le asigură inventivitatea umană. Prin ordinul Arbitrilor, fiecare dintre voi a fost nominalizat pentru a participa la acest concurs pentru poziția de Maestru. Aveți totuși libertatea de a refuza, în acest stadiu, participarea. Vrea careva?

Se lăsă o tăcere grea pe când cei adunați în jurul șemineului se luptau cu propria lor ambiție și dorință: funcția de Maestru. Să fii confidentul conducătorilor tuturor națiunilor, păzitorul unora dintre cele mai fascinante secrete ale omenirii. Câtă putere! Ce n-ar da pentru asta?

Ivan luă primul cuvântul.

– Care-i natura concursului?

– Nu poate fi divulgată decât după ce ați acceptat nominalizarea.

– Înțeleg.

Ivan zâmbi enigmatic. Privi spre Andrew cu o licărire de înțelegere în ochi. Răsună o tuse seacă. Toată lumea se uită la Rex, care, în situații normale, era atât de vorbăreț, așteptând să spună ceva. El rămase însă

tăcut, cu o expresie solemnă, ca și cum ar fi auzit o veste proastă și tocmai începuse să-i descifreze semnificația. Se holba în paharul său de brandy, legănându-i ușor conținutul de pe fund. Apoi luă o înghițitură zdravănă.

– Când trebuie să ne decidem? întrebă Sebastien.

– Până la Anul Nou. Ne vom reîntâlni aici. Va trebui să vă hotărâți până atunci.

Discuția se terminase. Ivan se ridică să examineze o plăcuță de ceramică asiriană, așezată pe o măsuță. Maestrul continuă să stea în fotoliul său de lângă foc, fără ca trăsăturile sale să dezvăluie vreun simțământ. Membrii nu-i puteau ghici gândurile.

– Maestre, eu nu pot să accept.

Cuvintele lui Rex explodară în tăcere ca un foc de armă. Clătină nervos din cap și se ridică. Își ținea fălcile strânse.

– Vreți să spuneți că trebuie să fim de acord să luăm parte la concurs înainte de a fi informați cu privire la implicațiile sale?

– Da. Aceasta este procedura.

– E o tâmpenie.

– Cine mai știe despre acest concurs? întrebă Andrew.

– Numai Arbitrii și noi.

Sebastien fluieră încet.

Între timp, Rex traversase încăperea ca să privească prin *loggia* afară, spre stele. Silueta sa uriașă era aplecată, ca și cum s-ar fi pregătit să respingă un atac. Se întoarse din nou spre grup.

– Este ceva inacceptabil. Nebunie. Nu credeți? mârâi el.

– Oh, nu știu, făcu Ivan pe un ton neutru. Mi se pare o idee destul de bună. Principiul lui Darwin, al supraviețuirii celui mai puternic.

Reveni la studierea plăcuței asiriene; Maestrul avea antichități mai de soi decât British Museum. Totodată, gândurile-i năvăleau furioase: Puterea. Oare ce n-ar face un om ca s-o dobândească?

– Ei bine, eu nu intru în niciun fel de concurs fără să știu mai multe despre el. Nu, domnule, zise Rex. Andrew, ești gata să accepți? insistă.

Cel întrebat dădu din nepăsător din umeri. Încă se mai simțea obosit după ce se întorsese din Congo și-i trebuia timp să se gândească. Întreaga seară fusese memorabilă. Mai departe, marile decizii implicau întotdeauna căile binelui și răului, iar aceasta cu atât mai mult. Ce anume presupunea concursul?

– Tanya?

– Nu știu, Rex.

De ce se purta așa? Era îngrijorat. Sau doar se prefăcea a fi îngrijorat? Tanya îi urmări mișcările trupului. Dacă era așa, de ce juca teatru? Pe cine încerca să convingă? Pe Maestru sau pe ei?

Rex se uită o clipă spre Tanya, aproape întrebător, apoi își întoarse privirile. Nu cumva încerca să-i transmită ei ceva?

– Sebastien?

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș calma, Rex.

Tonul lui era arogant şi infatuat, exact cum îl dorise. Rex se încruntă spre el, silueta sa conturându-se pe fondul *loggiei* ca o prezenţă malefică.

– Până nu primesc o explicaţie privind concursul, refuz să accept nominalizarea.

Intonaţia vădea suspiciune.

Maestrul îl examină fără nicio urmă de răutate. Apoi îi răspunse calm:

– Ai timp până la Anul Nou ca să te decizi. Iar acum, noapte bună tuturor!

Symes îi conduse pe treptele de marmură. Maestrul se duse la fereastră. Îi privi plecând în beznă, urmând lampa lui Symes. Ştia că mintea lor era concentrată asupra aceluiaşi lucru.

Nu putea fi decât un singur Maestru.

Oaspeţii la cină ai Maestrului traversară cea de-a treia curte. Încă o dată, trecură pe lângă iaz, revenind într-un loc care le era familiar. Oricum, situaţia era diferită şi se simţeau pierduţi. Totul fusese schimbat de Maestru şi de cea de-a treia curte, iar modificările erau irevocabile. Era ca şi cum, dintr-odată, ar fi avut acces la o înţelegere profundă a unei lumi mult mai misterioase şi mai puternice decât a lor. Micul lor univers fusese spulberat şi li se oferise împlinirea celei mai profunde dorinţe a lor într-un moment în care se aşteptau cel mai puţin.

Symes le ură noapte bună, fără a fi conştient de clipele importante petrecute în cursul serii, deşi observă

că toți erau surprinzător de tăcuți și de reținuți. Micul grup se despărți.

Sebastien și Tanya se îndreptară spre locuința lui, din prima curte. Mintea ei era ca un vârtej. De parcă un vrăjitor ar fi fermecat-o, oferindu-i, deodată, ceva atât de minunat, încât îi tulburase și cele mai profunde convingeri. Să fie în inima lucrurilor. Având Funcția și accesul la toți liderii mondiali, ar putea modela și influența viața unui număr imens de oameni de pe planetă, dirijând lucrurile în secret, din spatele unei cortine. Pentru o cauză bună, desigur, și ca să-și îndeplinească propriile dorințe. Însă cu ce cost?

Tanya știa că Sebastien va accepta nominalizarea. Nu avea niciun dubiu în această privință. Era cea mai ambițioasă persoană pe care o cunoștea, ambițios chiar și pentru ambițioși. Dorea să câștige întotdeauna, iar asta era un ingredient esențial al ființei sale. Dar cum era cu ea? Dacă ar fi trebuit să aleagă între cel mai grozav lucru pe care și l-ar dori pentru ea și dragostea ei pentru Sebastien, ce era mai important? Ar concura împotriva lui? Cunoștea răspunsul pe jumătate, însă nu îndrăznea să admită, nici măcar pentru ea însăși.

– Tanya, zise Sebastien și se opri. N-ai nimic împotrivă dacă nu dormim împreună la noapte? Am nevoie să fiu singur o vreme. Să mă gândesc la ce s-a întâmplat în această seară. S-au petrecut atât de multe.

– Nu-i nicio problemă.

Se simțea dezamăgită, însă înțelese. Se sărutară.

– Sebastien, rosti ea. Te iubesc.

Vorbea sincer.

– Și eu te iubesc, îi spuse el.

Îl privi plecând, înghițit de beznă. Nu fusese răspunsul lui cam prea mecanic? Chiar fusese pe bune? Ar da Puterea pentru ea? Rămase în curte, cufundată în gânduri.

– Vise plăcute!

Tanya o luă din loc, glasul baritonal era atât de aproape de ea. Își trecu degetele prin păr.

– Oh, da, noapte bună, Rex. Somn ușor!

Rex se aplecă spre ea, inhalând mireasma parfumului ei uluitor, care-i amintea de zile mult mai pasionale. Se sărutară. Tanya îl privi și pe el cum pleacă. Se simțea atât bucuroasă, cât și tulburată. Bucuroasă, din moment ce visul ei cel mai nebunesc ar deveni realitate. Tulburată, pentru cuvintele șoptite de Rex în timp ce gura lui i-a atins, în treacăt, urechea: „Ai grijă, Tanya. Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi."

Rex se întoarse în apartamentul său, foarte încântat de sine. Chicoti. Era ca la un concurs de canotaj, fiecare pentru sine, iar el o luase deja din loc pentru a conduce startul. Totuși, mai era ceva care-l nedumerea în ceea ce privea competiția. Aruncă o ocheadă spre ceas. Era aproape ora trei dimineața și avea nevoie de somn. Mâine va da un telefon în State. Localizarea materialului va lua o zi sau două, însă erau informații importante la care trebuia să aibă acces înainte de a se decide asupra concursului. Era mult prea periculos să sune de pe insulă, în caz că la Colegiu se monitorizau apelurile. Își făcu o ceașcă de cafea

și se așează lângă ecranul uriaș al computerului său, punându-se pe așteptat. Un pește care să muște momeala.

Se gândi la Tanya. Era îngrijorat în privința ei. Chiar ar trebui? Era capabilă să-și poarte singură de grijă. Mintea lui lâncezea. Tanya era frumoasă și talentată și și-o dorise întotdeauna drept parteneră și soție. Se părea însă că Sebastien i-o luase înainte. Pentru un om ca Rex, niciodată acomodat cu înfrângerea, aceasta era o concluzie foarte enervantă; și nu era decât greșeala lui stupidă. Când se cunoscuseră la simpozion și se culcaseră împreună, împinsese lucrurile prea departe cu ea. În ultima lor seară ieșiseră în oraș să cineze. Erau atât de apropiați. Tanya îi povestise despre copilăria ei și despre dorința de a rămâne independentă. O ascultase, captivat de întreaga discuție, simțindu-se împăcat și îndrăgostit. Apoi dăduse cu bâta-n baltă. Fără veste, se trezi bâiguind ca un netot, vorbind despre o viață împreună, despre căsătorie și copii. Cu forța brută a personalității sale și din impulsivitate, se gândise că o va copleși cu dragostea și dorința lui. Începuse să discute despre o relație solidă când era atât clar că ea, în acel stadiu, nu voia decât prietenie, nimic serios. Fusese o eroare îngrozitoare, ca o ecuație matematică lipsită de echilibru. Iar în dimineața următoare, după ce făcuseră dragoste pentru ultima oară, ea-i dădu lovitura de grație; cu milă, însă brutală.

De fapt, nu-și revenise niciodată, pentru că încă nu înțelegea inutilitatea de a fi îndrăgostit de cineva care nu-l iubea. Când devenise Membru al Colegiului,

Tanya deja ieșea cu Sebastien. Întâlnirile sporadice ale lui cu ea, la diferite conferințe din jurul lumii, fuseseră prietenoase, însă distante. Cu toate astea, în adâncul sufletului său, nu avea nicio îndoială că Tanya-i păstra o amintire plină de afecțiune și că se va întoarce la el într-o bună zi, când Sebastien o va fi părăsit pentru o pradă mai tânără ori după ce ea se va fi săturat de el. În afară de asta, din cauza concursului pentru funcția Maestrului, totul se va schimba. Pentru că Tanya va concura împotriva lui Sebastien, iar în această competiție nu vor fi interzise niciun fel de metode. Prietenia și dragostea erau, în mod invariabil, date la o parte pentru putere. Așa mergeau lucrurile în lume. Oricum, cât de bine-l cunoștea ea pe Sebastien?

„Rex Boone."

Mesajul prin e-mail sclipi pe ecranul său. Primul pește mușcase. Nu era Tanya.

„Este esențial să ne vedem mâine ca să discutăm ceva în interesul nostru comun. Dar în teritoriu. Orașul Erris, la ora 7.30 p.m. Hotelul Crossed Hearts. Ivan."

Mesajul dispăru de pe ecran. Se lăsă pe speteaza scaunului și medită. Așadar, Ivan nu voia să se întâlnească la Colegiu. Prefera țărmul. O chestie foarte înțeleaptă. Și-o fi închipuind că ceva era în neregulă. Dar, de fapt, și Rex ar fi putut greși. N-ar trebui să se grăbească prea tare să emită judecăți despre concurs. Lucrurile or fi și mai simple decât presupunea.

Își închise ochii năclăiți de somn. Deja, în vis, vâslea pe lac, spre Cairn Druar și înapoi. Și ceilalți făceau la fel. Oricum, el se găsea mult înaintea lor.

Era ora șase dimineața. Dinspre munți se ridicase o ceață groasă, care acum începea să se destrame în lumina zorilor. Andrew stătea pe puntea feribotului în timp ce acesta făcea prima sa traversare a zilei dinspre Tirah spre țărm. Sperase să prindă un elicopter, cu care ar fi făcut deplasarea în patruzeci de minute, dar erau toate oprite la sol din cauza ceții, o situație deloc rară la începutul dimineții. Era un frig mușcător și se zgribuli. Privi înapoi, spre insulă.

Cu numai câteva ore mai înainte, zburase din Congo pentru a veni să ia cina cu Maestrul și, curând, trebuia să se întoarcă în Africa pentru a-și termina treaba acolo, indiferent ce se întâmpla. Oricum, acele ore puține petrecute cu Maestrul schimbaseră totul. Să participe la concurs?

Privi spuma lăsată în urmă de elicele ambarcațiunii și spre singurul port de pe insulă, de-abia vizibil în depărtare. Dincolo de port, șiruri de brazi acopereau panta abruptă a dealului și acopereau versanții celor doi munți până aproape de vârf. Colegiul se afla ascuns în inima insulei. Conținea atât de multe mistere și era convins că li se permisese să vadă doar o parte. O șaradă chinezească în sine.

Să participe la concurs?

Devenise Membru cu cinci ani înainte. După ce plecase din armată, se alăturase ONU și participa la

o misiune de menţinere a păcii în Taiwan în momentul invaziei chineze eşuate. Acolo o cunoscuse pe Amy, o tânără taiwaneză minunată, prezentatoare de ştiri la televiziune, şi se însurase cu ea.

Chiar după căsătorie, Arbitrii îl abordaseră cu invitaţia de a deveni Membru. Ascuns, ca întotdeauna, primul contact al Colegiului cu Andrew se consumase în clandestinitate, într-unul dintre birourile Alianţei Militare Estice din Tokio, al cărui şef era un Arbitru. Andrew fusese surprins şi încântat că-l consideraseră vrednic de o asemenea ofertă. Acceptase fără nicio ezitare şi nu regretase niciodată. Să lucreze discret, în fundal, împreună cu Colegiul, pentru a încerca să aducă pacea în regiunile devastate ale lumii şi să uşureze suferinţele altora era, credea el, destinul său.

Fusese o decizie corectă şi, după moartea crâncenă a lui Amy într-un accident de maşină, un an mai târziu, constituise singura sa raţiune de a fi. Neobosit, se forţase să-şi ducă la bun sfârşit munca atât de pretenţioasă în cadrul ONU, în calitate de consultant pe probleme militare, cât şi derularea diferitelor proiecte pe care Colegiul i le încredinţase: investigarea şi verificarea activităţii guvernului şi mercenarilor din Burma, un raport despre războiul civil din Kaşmir, despre negocierile pentru încetarea focului în Burundi, informaţii despre asasinii preşedintelui Laurent din Mali, şi altele. În toate aceste activităţi colaborase cu alţi Membri ai Colegiului, implicaţi şi ei în monitorizarea activităţii militare în întreaga lume – într-o

ocazie, cu Ivan, în războiul secret din Yemen, iar în alta, cu Rex, în dezastrul nuclear din Kazahstan. Rex fusese impresionant, trebuia să recunoască. Aflase foarte repede că explozia fusese un caz de neglijență la centrala nucleară. Având această dovadă, Maestrul se asigurase că războiul de frontieră dintre Kazahstan și vecina sa, Rusia, pe care o acuzase în mod eronat de sabotaj, era evitat.

Privi în sus, urmărind cum un porumbel de mare, negru, descria cercuri pe cer.

Dintre ceilalți concurenți, știa puțin despre Sebastien. Nu lucraseră niciodată împreună, iar asta nu era surprinzător. Colegiul acoperea o plajă imensă de activități și fiecare proiect în parte era controlat foarte strict, pentru împiedicarea scurgerilor de informații, astfel că doar unul sau doi Membri adunau datele și lucrau cu unul dintre Arbitri sau, mai rar, cu însuși Maestrul.

Știa puține și despre Tanya. Experiența sa în chestiuni militare și a ei în programare nu se întâlniseră încă în desfășurarea vreunui proiect. Totodată, se întâlnise cu ea în câteva ocazii la Banchetul Membrilor și se bucurase de compania ei agreabilă. Dintre cei cinci concurenți, ea era, probabil, cea mai strălucită în ceea ce privea experiența tehnică pură. Era aproape sigură că ajutase la programarea computerelor Colegiului și știa mult mai multe decât el despre ce se petrecea în spatele zidurilor. Era păcat că nu puteau lucra împreună, dar Tanya prefera, desigur, să facă asta împreună cu partenerul ei, Sebastien. O combinație foarte

solidă. Totuşi, numai unul dintre ei va deveni Maestru, iar el se îndoia că relaţia lor va mai dura.

Să ia parte?

Maestrul însemna o culme a succesului. Din această cauză, competiţia va fi înţesată de pericole, pentru că nu era un joc obişnuit, iar funcţia la fel. Stând în miezul tuturor lucrurilor, Maestrul vedea scurgerea istoriei omenirii trecându-i prin faţa ochilor şi, probabil, o putea influenţa într-o mai mare măsură decât oricare altă fiinţă umană în viaţă. Andrew era destul de convins că pentru un asemenea trofeu oamenii ar fi gata să renunţe şi la principiile lor morale. Şi bănuia că adversarul cel mai formidabil de la capătul cursei nu va fi un bărbat, ci o femeie.

Se gândi la Tanya.

Deci, să se bage? S-o facă? Vocea lui interioară era insistentă, încercând să-i izgonească alte gânduri.

Se hotărî să aştepte pe ţărmul scoţian până la Revelion, înainte de a reveni în Africa. Asta i-ar permite să vină la Colegiu şi să accepte nominalizarea, dacă se va decide să intre în cursă. Trimisese un mesaj prin intermediul lui Symes, informându-l pe Maestru asupra locului unde se va afla. Între timp, presupunând că va lua parte, putea face ceva, în acest stadiu, pentru a-şi asigura succesul?

Curând, insula dispăru din priviri.

După cina cu Maestrul, Ivan Radici reveni în apartamentul său din clădirea din prima curte. Scoţându-şi sacoul cu care fusese la masă, îl agăţă cu grijă în cuier

înainte de a intra în biblioteca sa. Rămase acolo o vreme, privind încântat multitudinea de cărți dinaintea lui, la globurile terestre mari, pe suporturi, la gravurile vechilor orașe, atârnate pe pereți, la micile statuete grecești și romane, care ornau grațioase polița de deasupra căminului și măsuțele. Pășind pe podeaua bibliotecii, își desfăcu nasturii cămășii, punându-și butonii pe un birou. În cele din urmă, dădu la o parte draperiile grele, din catifea, și-și trase un scaun, să se uite la stele. Ignorând ora târzie, contemplă universul.

Un concurs pentru cea mai intelectuală și, posibil, cea mai influentă funcție pe care o cunoaștea omenirea. Cea de Maestru. O partidă de șah care ar fi jucată pe o tablă de șah umană, cu doar un singur câștigător. Ceea ce le oferea Maestrul era puterea, una enormă. Iar pentru a o câștiga, trebuia să înțelegi natura ei și mijloacele prin care să fie manevrată.

Se gândi la ceilalți concurenți. Nu avea nicio îndoială în legătură cu abilitățile lor formidabile. În special Rex, de care era sigur că va fi un concurent redutabil, în pofida caracterului său histrionic. Cu toate astea, știa că fiecare dintre ei avea, pe undeva, un călcâi al lui Ahile, o vulnerabilitate fatală care putea fi exploatată. Ceva din masca lor socială sau din trecut. Altfel n-ar fi ca toate ființele umane. Însă obținerea de informații contextuale despre ei ar fi dificilă. Colegiul a făcut eforturi considerabile pentru a-i ajuta pe Membri să ascundă faptul că făceau parte din instituție, iar multe dintre detaliile lor biografice au fost „pierdute" cu meticulozitate sau șterse din

fişierele computerelor arhivelor publice, pentru a-i împiedica pe curioşi să afle prea multe despre ei. Numai un expert în computere ar fi în stare să intre în arhive şi să pună lucrurile cap la cap. Ivan nu avea nicio îndoială că Tanya era capabilă. Oare ce secrete interesante ar descoperi ea despre el? Oamenii erau arareori ceea ce păreau.

Desigur, Ivan cunoştea detaliile de bază despre colegii săi şi despre activitatea lor în lume, ţinând cont de faptul că erau Membri foarte bine feriţi. Ştia că Rex era un fizician care lucra pentru o organizaţie internaţională interesată de programele de energie nucleară, atât civile, cât şi militare, trimiţând în secret Colegiului rapoartele despre ele; mai ştia că Andrew era consultant la ONU, pe probleme militare. Isteţul de Sebastien era consilier al Băncii Mondiale, având o cunoaştere detaliată a sistemelor financiare globale şi a pieţelor monetare. Mai era şi Tanya, al cărei talent consta în programarea computerelor şi analize. Între ei se întindea o plajă impresionantă de abilităţi şi priceperi. Mai erau şi oameni capabili să obţină orice-şi doreau. Totuşi, era sigur că, la sfârşit, talentele şi abilităţile nu vor fi componente cruciale în această competiţie, pentru că în jocurile puterii ceea ce conta cu adevărat era cine erai. Şi, ţinând cont de asta, părea clar că la analiza finală, el, Ivan, va câştiga tronul Maestrului, indiferent de natura competiţiei.

De ce? Ei bine, răspunsul era simplu. Pentru că se cunoştea pe sine şi unde era el puternic. Recunoştea că, spre deosebire de Sebastien, nu se pricepea cine

știe cât la manipulat oamenii și la dirijarea lor în interesul său propriu. Spre deosebire de Rex, nu avea acea încredere totală în capacitățile sale intelectuale și fizice. Spre deosebire de Andrew, nu avea niciun fel de experiență militară și tactică și, spre deosebire de Tanya, nu avea o personalitate agreabilă și simpatică menită să-i asigure cooperarea și ajutorul altora. Cu toate astea, știa că avea un dar foarte rar.

Poseda o claritate intelectuală puțin afectată de emoții cum ar fi dragostea și frica, vinovăția sau remușcările. Pentru el, aceste slăbiciuni omenești constituiau imperfecțiuni majore, putreziciunea din măr, care chinuiau sufletul și-l făceau orb înaintea celor mai profunde idei ale omului și relațiilor sale cu universul. În loc de asta, trăia în mod voit într-un vid mintal în care simțămintele și sentimentele pătrundeau rareori. Avea mintea unui psiholog: obiectiv, imperturbabil, rece și imaculat. Avea concepția unui purist, procesul său de gândire era al lui Machiavelli. Mai puțin afectat de slăbiciunile omenești decât colegii săi, avea un avantaj rar asupra lor atunci când era vorba de putere și de manipularea ei: era un jucător extraordinar.

Părăsindu-și biblioteca, Ivan se duse în camera de zi și-i trimise un e-mail lui Rex. Din diatribele acestuia de după cină era limpede că voia să pornească jocul imediat. Entuziast, ca întotdeauna. Doar că era puțin cam prea entuziasmat. Foarte bine atunci, să ne jucăm.

Pentru ceilalți, în aceeași noapte, viața continuă pe alte căi, nu mai puțin misterioase. În Germania,

prezentatoarea de televiziune Sabine Stricker zăcea pe jumătate adormită, cu piciorul lipit de cel al cameramanului ei polonez. În acea seară descoperise că el nu numai că avea o voce precum șmirghelul, dar și avântul și dimensiunile sexuale ale unui tub de orgă de biserică. Ce-și putea dori mai mult? O invitase în oraș chiar după ce-și luase rămas-bun de la Ivan. Bineînțeles, fostul ei soț, George, fusese furios. Dar cui îi mai păsa? Ce întorsături ciudate avea viața. Sărută brațul tatuat al companionului ei, iar mâna ei se apropie de stinghia lui. Numai dacă și-ar aminti cum îl chema...

Peste mări și țări depărtare, într-o tabără pentru refugiați din Congo, micul Obedi zăcea pe un pat de spital, complet treaz. Aștepta întoarcerea bărbatului misterios, cu telefon. Se întreba dacă nu cumva puteai vorbi cu Dumnezeu cu ajutorul lui.

7

Ar trebui observat... cât de ușor sunt de corupt bărbații și cum se transformă ei în natura lor, indiferent cât ar fi de buni și de bine educați.

MACHIAVELLI, *Discursurile*

Aflată în camera ei de la Colegiu, Tanya se întinse în pat și căscă. Știa că era dimineața târziu, din moment ce lumina puternică a zilei pătrundea prin jaluzele. Încet, mintea ei începu să funcționeze. Nu cumva seara precedentă nu fusese decât un vis? Chiar cinaseră împreună cu Maestrul, iar acesta le oferise Puterea? simți o bufnitură ușoară în pat, și un ghemotoc de blană se ghemui lângă coapsa ei. Gemma, pisica ei persană, își făcuse apariția. Pisicile erau înlocuitori adecvați ai bărbaților, se gândi. Îți țineau de cald și nu se excitau la prima vedere a pielii.

– Vino, Gemma, e timpul să ne sculăm.

Fără niciun chef, dădu plapuma la o parte și se ridică. Se aventură în biroul ei și privi prudentă spre aparatul de gimnastică, la fel Gemma, care se frecă de

picioarele ei. Nu în dimineaţa asta. Se va duce mai târziu să alerge. Probabil Sebastien i se va alătura. Ar putea alerga până la Mullach Coll şi înapoi. Ascultă ştirile şi se duse la duş. După aceea, în timp ce-şi usca părul cu un prosop, trecu în bucătărie. Se mulţumi cu un castron de cereale şi se apucă să privească ştirile la televizor. Se părea că preşedintele SUA şi cel al Rusiei aveau de gând să ajungă la un acord istoric asupra reducerii armamentului nuclear în emisfera vestică. Era un final fericit al dezastrului care afectase preşedinţia americană cu numai câteva zile în urmă. Se întrebă dacă Maestrul fusese implicat. Probabil că da. Deschise mesageria vocală, înregistrată pe telefon.

– Tanya. M-am decis să plec pentru câteva zile, să cumpănesc toate lucrurile. Ne vedem de Revelion, dacă te hotărăşti să accepţi nominalizarea. Ai grijă de tine.

Cuvintele abrupte ale lui Sebastien trecură prin vocea prezentatorului de televiziune ca un cuţit. Opri robotul telefonic şi lăsă, cu un icnet, castronul cu micul dejun. Ceva dinlăuntrul ei declanşase o sirenă de alarmă. Repede, ridică telefonul şi contactă cabina portarului. Îi răspunse Symes. Confirmă că Andrew, Sebastien şi Rex plecaseră de la Colegiu dimineaţa devreme, la momente diferite, Ivan şi Sebastien cu elicopterul, după ce se ridicase ceaţa.

– Ticăloşii, murmură ea, punând jos telefonul.

O străbătu un val de adrenalină. Plecaseră fără ea. De ce? Avea, cumva, legătură cu competiţia pentru funcţia Maestrului? Lua-i-ar naiba, pe ei şi pe Sebastien!

Nu-i spuseseră amândoi, Rex și Sebastien, să „aibă grijă"? Știau ceva, și ea nu?

Hotărâtă, își termină micul dejun în grabă. Trebuia să afle unde plecaseră. Posibil să fie dificil de localizat, însă avea un avantaj. Ca expert programator, avea acces la majoritatea computerelor din lume fără cine știe ce dificultăți. Ceea ce însemna că putea pătrunde, probabil, și în calculatorul lui Rex, de la distanță, și cunoștea deja codul de acces în al lui Sebastien. Asta ar fi util. Oamenii care pleacă undeva, lasă, de obicei, mesaje. Trebuie că și ei gândiseră așa. Dar de ce plecaseră atât de repede? Să fie jocul mult mai letal decât credea?

– Tu rămâi aici, scumpo.

O îmbrățișă pe Gemma. Pisicile erau mult mai de încredere decât bărbații și, în plus, stăteau întotdeauna prin apropierea laptelui. În timp ce ieșea pe ușă, Tanya își dădu seama că luase o decizie fără măcar să se gândească.

Va participa și ea la Jocul Puterii, fie ce-o fi.

Călătoria de la Tirah spre țărm lua, de obicei, cam două ore, depinzând de cum era marea. În această parte a anului, valurile erau, invariabil, mari și asta putea prelungi călătoria cu încă jumătate de oră, așa cum se va întâmpla și astăzi. Lui Rex nu-i păsa. Avea nevoie de timp de gândire și să se pregătească pentru întâlnirea cu Ivan, care întotdeauna se deplasa cu elicopterul. În afară de asta, tangajul feribotului în

timp ce tăia apa furtunoasă a Atlanticului îi conferea un simțământ de progres, o senzație de înaintare.

– Mă bucur să vă văd din nou, doctore Boone.

Paznicul, care ocupa unul dintre posturile ereditare din insulă, dădu din cap spre el în timp ce străbătea pasarela spre țărm.

Rex îi răspunse și el din cap. Nimeni nu urca sau cobora de pe feribot fără să afle și Colegiul. Deși nu conta. Maestrul ar fi putut afla, cu ușurință, de la Symes sau de la ceilalți portari dacă plecase de la Colegiu. Mult mai dificil ar fi să afle încotro.

Două ore mai târziu, deplasarea sa cu mașina îl aduse la Erris, un orășel pescăresc aflat ceva mai jos, pe coasta de vest a Scoției. Merse la o pensiune nu departe de marginea localității. Nu voia să atragă atenția. Îi luase mai mult timp decât era de așteptat, din moment ce vremea se deteriorase rău de tot peste noapte, iar multe dintre drumurile mai lăturalnice deveniseră impracticabile, din pricina furtunii. Se întreba dacă Ivan reușise să ajungă la Erris și la hotel. Presupuse că prietenul său atât de calculat și-ar rupe și gâtul numai să ajungă, atât era de nerăbdător să discute cu el. Evident că Ivan avea un plan și intenționa ca Rex să ia parte la el. Ar fi putut fi o propunere interesantă. Ori poate că altcineva avea una și mai apetisantă.

Se uită spre ceasul de pe polița căminului din dormitor. Era timpul să dea telefon în State. Conversația fu scurtă. După aceea, și după un prânz luat în grabă în camera sa, se așeză să scrie o scrisoare. Era o misivă

dificil de compus şi-şi pierdu o grămadă de vreme alegându-şi cu grijă cuvintele. Risca doar scriind-o. S-ar fi putut să fi făcut o estimare eronată şi era în pericol să-şi ignore propria voce interioară, care-i zicea să nu aibă încredere în nimeni. În timp ce scria, scrută marea, adâncit în gânduri, iar prin minte-i treceau o mulţime de întrebări. De ce se decisese Maestrul să le ofere Puterea? Le spusese că mandatul său devenise, odată cu trecerea anilor, tot mai obositor şi că venise vremea când trebuia să-l transmită altcuiva. Dar care era întreaga poveste? Nu cumva ceva ieşise prost de tot? Ceva legat de scandalul prezidenţial american sau vreo altă chestiune în care se implicase el? Nu era Maestrul forţat să demisioneze, iar dacă era aşa, va renunţa atât de uşor la putere?

În timp ce scria, se gândi că va trebui să renunţe, cel puţin pe moment, la munca sa de consultant al Forumului Global pentru Cercetarea Nucleară. Asta nu era o problemă. Îşi lua adesea liber ca să se ocupe de proiectele Colegiului.

Nu-şi terminase scrisoarea când plecă din hotel pentru a se întâlni cu Ivan. În timp ce-şi părăsea camera, îşi surprinse propria reflexie din oglindă. Se opri o clipă să-şi aranjeze gulerul. Îi plăcea ceea ce vedea şi-şi acordă iertarea pentru cele câteva secunde de autoadulare. Oricine avea dreptul de a se felicita uneori. Rex ştia că avea energia şi era suficient de competitiv pentru a rezista pe distanţă lungă; putea câştiga. Pe deasupra, într-o cursă era adesea recomandabil să-i înlături pe ceilalţi imediat, chiar la start. Spectacolul

oferit de el, jucat intenţionat ca un cabotin, i-a uimit şi i-a pus pe gânduri. Închise uşa dormitorului. Deja se gândea la funcţia de Maestru şi la ce va face.

Se decise să meargă pe jos, din moment ce avea nevoie de o gură de aer proaspăt. Îmbrăcă un hanorac gros. Ieşind din pensiune, o luă spre oraş, aflat la vreo trei kilometri distanţă. Furtuna se mai domolise puţin şi respira prin vântul rece, iar zăpada îi scârţâia sub paşi. Singurul său regret era că nu avusese ocazia să se menţină în formă vâslind şi azi. L-ar fi scăpat de tensiunea interioară. Totuşi, munca sa de la amiază îi va aduce câştiguri, era sigur.

Sau nu? Ar fi fost îngrozit să afle că la nici douăzeci de minute după plecarea lui de la pensiune dormitorul său a primit un vizitator, şi încă unul neinvitat. După ce a rezolvat cu broasca de la uşă, cineva a intrat în cameră şi a rămas acolo, cercetându-i aspectul şi cele câteva lucruri pe care Rex le adusese cu el pentru noaptea petrecută la Erris. În cele din urmă, scrisoarea la care lucrase a fost luată de unde şedea, pe birou, pe jumătate acoperită de un bloc-notes. A fost citită cu mare atenţie. Se pogorî liniştea, apoi se auzi un oftat uşor. Scrisoarea a fost strecurată într-un buzunar. Nu va mai fi trimisă niciodată. Era mult prea periculoasă.

– Ai încredere în Maestru?

Erau aşezaţi într-un colţ, lângă şemineu. Turiştii din hotelul orăşelului Erris goneau pe lângă ei precum navele prin vijelie, încărcaţi de veselia de după Crăciun. Proprietarul, un ins cam fanfaron, ţinea piept

unui adevărat asalt din spatele tejghelei barului, iar un grup de tineri cântăreți, chicotind emoționați, amenințau să-și dezlănțuie vocile discordante asupra clienților adunați la cină. Rex se lăsă pe spate și începu să râdă.

– Ei bine, până acum am reușit un singur lucru, Ivan. Am prevăzut că mă vei invita aici să discutăm despre concursul pentru postul de Maestru. Altfel, ți-aș fi subestimat generozitatea.

Ivan îi examină chipul. Pistruiat, ochi mari și un nas turtit; o față care nu trăda nimic și avea maleabilitatea betonului. Figura lui Rex era perfect compatibilă cu craniul său, se gândi. Ar fi dezvăluit informații numai după o rezistență până aproape de moarte. Totuși, era absolut necesar să încerce.

– Păi, ai fost suficient de interesat ca să vii, zise el pe un ton amabil.

– Poate, recunoscu Rex. În primul și-n primul rând, cine achită această cină?

– Eu, făcu Ivan, fără prea mare tragere de inimă. Avea bănuiala că discuția va fi exorbitantă.

– Așa mai vii de-acasă.

Îi plăceau sportivii. Îi spuse lui Ivan să nu mai vorbească în vreme ce el cerceta meniul. După câteva minute, timp în care cântărise diverse delicii culinare, făcu semn unui chelner să vină la masă și comandă foie gras și un file mare, la grătar, împreună cu o sticlă de vin Chateau Latour. Ca desert, ceru un sufleu de lămâie. La final, brânzeturi și biscuiți și un vin porto, Warre's, din 1960.

– Acesta-i un an foarte bun, nu, Ivan? Tu ştii toate chestiile astea.

– Cred că aşa-i, răspunse acesta acru.

– Ar fi mai bine să ne aduci o sticlă întreagă de porto, i se adresă Rex chelnerului.

Se simţea nemaipomenit. Să spere Ivan că-i va scăpa ceva pe fondul beţiei? Bineînţeles că nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Ar băga sub masă şi echipajul unui crucişător.

– Deci, unde eram? făcu el, rânjind încântat.

Ivan se lansă într-o conversaţie lejeră până când Rex ajunse ocupat până peste cap cu felul principal, iar gura lui toca hrana ca o combină agricolă. Apoi rosti cu tonul său cel mai convingător posibil:

– Cred că ne-am putea ajuta unul pe celălalt în acest concurs.

– Mă îndoiesc, răspunse Rex, dând din cap. Dar continuă.

Friptura era delicioasă. Ar fi prea mult dacă ar mai comanda una? Probabil frigul îi făcea o asemenea poftă de mâncare. Făcu semn chelnerului şi mai ceru o porţie.

– Ai fi surprins, zise Ivan cu glas blând.

Rex reveni la el. Faţa celuilalt îi amintea întotdeauna de un mic tablou al cardinalului Richelieu: îngustă, colţuroasă şi cu ochi enigmatici. Îşi dădea seama că Ivan ar avea foarte puţine scrupule în a obţine ceea ce dorea, dacă ţinea suficient de mult. Era titlul de Maestru ceea ce-şi dorea cu adevărat? Rex ar paria pe viaţa sa că aşa era.

– Aș vrea să te întreb ceva, continuă Ivan. Aseară păreai destul de reținut în a te implica în competiție. Bineînțeles că n-am crezut nicio clipă.

– Nu?

– Nu, răspunse Ivan imperturbabil. Nici măcar o clipă. Ceea ce voiai a fost să vezi cum reacționăm și cum va reacționa Maestrul.

– Chiar așa?

Rex atacă cea de-a doua friptură și începu să molfăie încântat.

– Dă-mi sparanghelul.

– Da, din punctul meu de vedere, teatrul oribil pe care l-ai jucat a fost destinat unui singur lucru. Voiai să știi dacă vreunul dintre noi a auzit de concurs înainte.

– Hă? De ce crezi asta? făcu Rex calm, peste farfuria cu mâncare.

Din exterior, expresia lui nu trăda nimic. În sinea lui, era destul de impresionat. Ivan nimerise din prima drept în centrul țintei.

– Iar asta-mi spune, continuă Ivan neabătut, că *știi* tu ceva despre concursul pentru locul Maestrului.

– Ăăă? făcu Rex.

Nimerise din nou. Fir-ar. Unde era chelnerul ăla? Ar mai vrea și o porție de cartofi. Se răsuci.

– Ceea ce știi este legat de felul în care se va desfășura concursul. Iar ce știi tu nu sună deloc bine.

Rex lăsă jos cuțitul și furculița. De trei ori la fix. Era impresionat.

– Ei bine, zise el direct, și ce-i cu asta? Să presupunem că ar fi așa, care-i propunerea ta? Spune-o. Nu

trebuie să fiu geniu ca să-mi dau seama că vrei să facem un târg.

Ivan surâse, un zâmbet subțire ca o lamă de ras. Da, venise vremea să treacă la subiect.

– Rex, misiunile pe care le desfășurăm în mod normal pentru Colegiu nu sunt paturi de trandafiri și implică riscuri. Acest joc însă este mult mai periculos și de un alt ordin de complexitate. Probabil, este cea mai periculoasă afacere din viața noastră.

Ivan se opri și piguli o bucățică de somon, mai puțin de poftă, cât pentru a adăuga un efect dramatic.

– Problema suplimentară apărută este că toți vrem să câștigăm. Așa că propun un anumit nivel de cooperare, cel puțin în stadiile inițiale. O alianță. Un lucru important este reducerea probabilităților. O decizie înțeleaptă, pe care, fără îndoială, o vei aprecia. Cred că am putea lucra împreună, ca o echipă capabilă, indiferent ce-i acest concurs pentru locul Maestrului.

Ezită o clipă.

– Tu și cu mine știm că Sebastien și Tanya vor lucra împreună.

– Ești sigur?

– Oh, da. Cât se poate de sigur, rosti Ivan cu glas dulce, chiar dacă ești îndrăgostit de ea.

Rex Boone se lăsă pe speteaza scaunului, uluit de-a binelea. Era atât de evident sau doar ghicise la noroc? Cum era posibil să fie la curent cu relația lor de scurtă durată de acum patru ani? Totuși, știa că n-ar trebui să-l subestimeze niciodată pe Ivan, spionul. Lucrând cu serviciile secrete, informațiile sale trebuiau să fie

foarte vaste. Poate că și Colegiul îl folosea pentru a-i ține sub supraveghere pe ceilalți dintre Membri? Aruncă o ocheadă spre micul grup de cântăreți. Se adunaseră în sala de mese și începuseră o interpretare a unui vechi cântec galez care suna ca și cum un pacient suferea o operație pe cord, făcută cu un aspirator. Făcu o grimasă. Reveni la Ivan.

– Ei, și care-i propunerea ta?

– Indiferent cum este concursul, lucrăm împreună pentru a-i înfrânge pe ceilalți. Apoi vom fi unul contra celuilalt și fie ca jucătorul cel mai bun să învingă.

Ochii lui Ivan sclipeau de un entuziasm abia mascat.

– Vrei locul de Maestru? zise Rex pe un ton uluit.

Izbucniră amândoi în râs.

Rex inspectă desertul pe care i-l aduseseră. Sebastien nu l-ar ajuta niciodată, iar în adâncul inimii sale știa că Ivan avea, aproape sigur, dreptate. În pofida speranțelor sale, Tanya va arbora culorile flamurii lui Sebastien, dacă se ajungea la vreo confruntare. Așa că avea nevoie de o strategie de rezervă. Andrew? O mare necunoscută: un trecut militar, un om care lucra frecvent în Rusia și Orientul Îndepărtat, unde monitoriza transporturile de armament, bănuia. Și Ivan? Ce-l caracteriza pe acest croat cu pașaport britanic? Avea o minte foarte logică, un temperament foarte controlat. De asemenea, se zvonea că are legături foarte bune cu serviciile secrete dintr-un număr de țări, în special SUA și Marea Britanie. Un aliat folositor, un inamic periculos. Oricum, pentru Rex exista un considerent preponderent care l-ar face să accepte o

cooperare temporară. Nu voia ca Sebastien să câştige. Posibilitatea ca Sebastien să devină Maestru al Colegiului i se părea destul de inacceptabilă; la fel şansa ca Rex să renunţe, vreodată, la calitatea de Membru. Asta însemna că trebuia să fie victorios.

Continuă să-şi mănânce desertul în timp ce chibzuia asupra acestei chestiuni. Când îşi goli farfuria, o împinse din faţa lui. Buzele-i desenară un zâmbet subţire. Nu era iscat de plăcerea resimţită ca urmare a calităţii mâncării, ci acela al unui călău pe cale să-şi facă apariţia neaşteptată pe scenă. Rex va rezolva mai târziu cu Ivan.

– Oh, sunt de acord. O alianţă, fie, dar las-o pe Tanya pe mâna mea.

– Foarte bine, zise Ivan neutru, cu toate că nu avea nici cea mai mică intenţie.

Prima dată va încerca să o depăşească pe ea. Sebastien şi Tanya erau o combinaţie prea puternică luaţi împreună.

– Acum spune-mi ce ştii despre concurs.

Rex dădu din cap.

– Când l-am ascultat pe Maestru ţinându-şi discursul, aseară, mi s-a zgândărit memoria. Mi-am amintit că am aflat ceva despre concursul pentru locul Maestrului cu ceva timp în urmă, de la un fost Membru al Colegiului, care a participat la el.

– Când? Şi ce s-a întâmplat?

– Asta-i tot ce-ţi pot destăinui acum. Mai există nişte informaţii de care am nevoie.

Pe măsură ce vorbea, vocea sa era audibilă numai pentru Ivan, înghiţită de cacofonia cântăreţilor. Rex şi Ivan îi ignorau, erau mult prea adânciţi în propriile gânduri. Totuşi, dacă şi-ar fi ridicat atunci privirile, ar fi meritat cu vârf şi îndesat, pentru că ar fi văzut pe cineva care se uita cu mare atenţie în direcţia lor, un personaj a cărui plecare fu la fel de discretă precum sosirea.

– Rex, e jalnic, făcu Ivan, întinzându-şi mâinile într-o parodie de implorare. Chiar aşa. Tot ce mi-ai spus este că au mai avut loc şi înainte concursuri pentru locul Maestrului. Fără nicio îndoială, asta înseamnă că actualul Maestru a luat parte la ele. Oricine ar fi ghici. Nu-mi poţi zice ceva mai multe? Altfel, întâlnirea noastră n-a fost altceva decât o totală pierdere de timp.

– Îmi pare rău, deocamdată atât.

Îşi scoase şervetul şi se ridică, dominând măsuţa la care stătuse.

– Mulţumesc pentru trataţie, Ivan. Totul a fost minunat, dar acum trebuie să plec. În acest stadiu nu mai am nimic de adăugat. Şi mai este cineva cu care trebuie să discut. Aşa că sar peste brânzeturi şi porto. Asta-ţi va mai reduce, puţin, nota de plată. Ar trebui să fii mulţumit.

Se întoarse să plece.

– Cred că ar trebui să continuăm discuţia, Rex.

– Nu.

Tonul era foarte decis.

– Ţinem legătura. Am să te contactez eu.

Rânji spre Ivan, acesta fiind, evident, descumpănit, apoi plecă din restaurant.

Ivan rămase la masă pentru a-şi termina propriul pahar de vin. În pofida lipsei de informaţii cu greutate, nu era nici pe departe dezamăgit. Rex părea să fie la fel de uşor de citit ca o carte deschisă. Prea uşor, ceea ce sugera că îl ducea de nas şi că nu avea nicio intenţie reală de a coopera. Dar nici el. Aşadar, ce aflase? Era limpede că Rex ştia ceva foarte important despre concursul pentru funcţia de Maestru. Iar acea informaţie era asupra sa ori pe undeva la îndemână. Totuşi, nu credea nicio clipă că Rex i-ar dezvălui unde anume, aşa că va trebui să se folosească de alte mijloace pentru a o obţine. Se întreba cu cine se dusese Rex să discute. Poate chiar cu Maestrul? Ceva despre concurs? Se duse la fereastra restaurantului şi se uită afară. Privi silueta masivă a lui Rex înaintând pe drumul de acces ca un fel de urs imens. Apoi achită nota şi plecă şi el.

N-a fost rău, se gândi, în timp ce păşea sub portalul hotelului. Ce-o mai nimerise cu dragostea lui Rex pentru Tanya. Asta se va dovedi foarte utilă. Se întrebă dacă Sebastien ştia.

Rex îşi menţinea privirea înainte, concentrându-se asupra farurilor de ceaţă ale maşinilor care veneau, în timp ce acestea-şi croiau drum pe şosea. Furtuna se zăpadă se înteţise şi vizibilitatea se redusese la câţiva metri. Intră pe un drum lăturalnic. Pensiunea se afla la mai puţin de zece minute de mers. Privi în urma

sa. Nimic. Devenise prea suspicios. Ar trebui să primească informaţia din SUA mâine, cel târziu.

Îşi înfipse mâinile adânc în buzunarele hanoracului. În timp ce înainta cu greu, lapoviţa îi biciuia partea neacoperită a feţei, iar ochii i se îngustară, sfidând urgia. Nu-şi mai amintea să fi fost o asemenea vreme rea în ultimii ani. Un început de rău augur pentru concurs? Nu credea în astfel de lucruri. Îşi concentră gândurile asupra concursului. Poate că lăsase să-i scape prea mult. Nu, se gândi, nici pomeneală. Ceea ce izbutise fusese să afle, rapid, dacă ceilalţi ştiau ceva despre natura concursului şi acum era limpede că nu ştiau. Pe moment, bineînţeles, îl va ţine pe Ivan alături. Cât despre ceilalţi, intraseră în gura lupului. Ocoli entuziasmat un colţ. Ştia că trebuia să acţioneze repede. Graficul progresului în acest joc era foarte abrupt, iar orice greşeală minoră va fi exploatată. Sosise vremea să devină scump la vedere, până când se vor aduna, din nou, înaintea Maestrului, în seara de Revelion. Va avea atunci ceva de comunicat Maestrului. Se întrebă cum va reacţiona. Înfrunta vijelia, preocupat. Îi va trimite Tanyei scrisoarea diseară.

Intrarea în pensiune era la doi paşi. În acel moment, ajunse în cea mai expusă parte a drumului. Vântul urla, iar forţa furtunii îl dădea îndărăt. Se uită o clipă în jos, simţind gheaţă sub tălpi. Apoi, peste zgomotul vântului, auzi un muget nenatural. Se răsuci şi scrută viforniţa. Dintr-odată, un vehicul ţâşni din frontul opac. Se avântă direct spre el, accelerând. Ţipând, încercă să-l evite. Sări grăbit într-o parte a

drumului. Însă natura şi soarta complotaseră împotriva lui. Alunecă.

– Futu-i gheaţa mă-sii!

În ultimele secunde suprarealiste înainte de a simţi impactul maşinii, se văzu pe sine cu ochii minţii. Vâslea, din nou, pe apa lacului Moyne, zărind Colegiul. Acolo era, înaintea lui. De data asta însă, spre consternarea sa, ambarcaţiunea păru să-şi piardă dintr-odată direcţia, iar vâslele i se rupseră în mâini. Alte ambarcaţiuni, fantomele unor bărci, treceau repede pe lângă el, lăsându-l nemişcat în apă. Pierdea concursul, iar barca sa începu să se scufunde. Îl copleşi tristeţea.

Când trupul lui lovi partea din faţă a maşinii, se auzi o bufnitură puternică. Apoi fu aruncat peste capota motorului şi peste marginea ei cu o viteză teribilă. Gemu, zăcând în zăpadă. Simţi cum sângele îi gâlgâia pe buze. Se întoarse încet într-o rână, ca să vadă cerurile. Cum zăcea acolo, îşi aminti chipul şoferului. Expresia i se transformă într-o strâmbătură de furie şi tristeţe. Fusese prea lent, totuşi. Trădat.

– Tanya, murmură el.

Fulgii de zăpadă îi coborau în zbor pe faţă, în vreme ce sângele se scurgea din el. Muri cu greu, agonizând.

Furtuna şi vehiculul îşi văzură mai departe de treabă.

Andrew făcea alpinism în Scoţia. În timp ce urca, silueta lui părând un mic punct pe fundalul extraordinar al naturii, se gândea la concursul pentru locul Maestrului. Reflectând acum, înţelese că era perfect în concordanţă cu structura Colegiului să fie o formă

de competiție pentru cea mai înaltă funcție dintre toate, iar acest lucru se va petrece în cea mai deplină confidențialitate. Dinspre acea direcție se simțea izul puternic și de neconfundat al primejdiei. În pofida acestui lucru și cu toate că instinctele sale, care de obicei îl serveau foarte bine, îl avertizaseră să nu se bage, știa că va participa. Ca un alpinist, obișnuit de atâta vreme să ajungă pe piscurile multor munți, nu rezista atracției fatale reprezentate de cel mai înalt dintre toate, chiar dacă șansele de a se întoarce acasă viu se reduceau cu fiecare pas făcut înainte.

Metodic, începu să urce, și în două ore progresase în ascensiunea pe versantul stâncos. Îngenunche să-și strângă mai bine șireturile și, făcând asta, aruncă o privire asupra peisajului. Deodată, văzu ceva dedesubt. Apoi ceața îi ascunse priveliștea. Își sforță privirile, încercând să regăsească mișcarea. Nu se zărea nimic. Încruntându-se din cauza sentimentului de neliniște pe care-l avea, își continuă ascensiunea. Trecu de un mic adăpost montan și se opinti și mai sus, pe cărarea sinuoasă. Staționa de mai bine de o oră, când își dădu seama că dinspre vest se apropia o furtună cumplită, iar dacă voia să se întoarcă în siguranță trebuia să-i dea bice.

Ajungând la vârf, își plimbă privirile peste panorama munților întinși sub ochii săi, învăluiți în alb. Vremea începu să se deterioreze cu rapiditate. Când își îndreptă privirile din nou în jos, înspre vale, departe, printr-o spărtură în nori, văzu o siluetă conturându-se pe albul zăpezii. Apoi încă una. Își scoase

binoclul şi se concentră asupra celor două personaje. Păreau să cerceteze zona de deasupra, folosindu-se de binocluri foarte puternice, de parcă ar fi încercat să-l depisteze. Era nedumerit. Chiar îl căuta cineva? Cine mai ştia de concursul pentru locul Maestrului? În timp ce continuă să privească, unul dintre alpinişti se îndreptă spre adăpostul montan lăsat în urmă. Celălalt dispăru din raza vizuală.

Andrew începu să coboare. Nu era ceva neobişnuit ca pe acolo să mai fie şi alţi alpinişti în acest moment al anului. Cu toate astea, dintr-un motiv inexplicabil, nu-i mirosea a bine. Curând ajunse înapoi la adăpost. Se afla la mai puţin de douăzeci de paşi distanţă de colibă când uşa se deschise trântindu-se la o parte, iar un bărbat ţâşni afară. Luat prin surprindere, se dădu înapoi. Personajul masiv se opri chiar lângă el şi-şi scoase, în grabă, ochelarii de zăpadă. Îl recunoscu drept unul dintre ghizii montani.

– Andrew, slavă Domnului că te-am găsit. Mă tem că am veşti îngrozitoare.

Îi înmână o foaie albă de hârtie şi citi mesajul: „Rex Boone a fost omorât într-un accident de maşină. Înmormântarea-i mâine. Prezenţa ta este necesară. M."

Pe insula Tirah, capela din granit era situată la poalele lui Mullach Mor, la malul mării. Colegiul se afla la vreo trei kilometri spre interior. Între el şi ţărm nu se afla nimic altceva, în afară de drumul care şerpuia prin peisaj ca o linie a vieţii, ascuns din când în când de pădure. În plus faţă de peisaj, capela avea un

aer trist şi singuratic, de parcă ar fi fost vizitată arareori. Aşa şi era, pentru că acolo Colegiul nu ţinea decât slujbe pentru Membrii decedaţi. Acolo se afla acum numai o mână de participanţi; puţini de la Colegiu fuseseră puşi la curent cu moartea lui Rex şi reveniseră. Serviciul divin fu scurt şi simplu. Maestrul ţinu discursul de pomenire. Aşa cum era de aşteptat, rosti numai lucrurile bune: că fusese un bărbat care promisese mult... drama acestei morţi neaşteptate... o pierdere ireparabilă pentru Membri... nesiguranţa şi surprizele vieţii. În decursul celor treizeci de ani ca şef al Colegiului, Maestrul rostise, fără nicio îndoială, cuvinte asemănătoare şi înainte, cu toate că nimănui nu-i scăpă nota sumbră şi adâncă a vocii sale.

În timp ce Maestrul vorbea, Ivan privi în jur în mica biserică. Razele soarelui de iarnă pătrunseră prin geamurile din sticlă colorată şi apoi dispărură. Lumânările aruncau o strălucire firavă în întunecimea mohorâtă a navei centrale. Pe pereţi, plăci memoriale stăteau mărturie trecerii secolelor. Iar într-un cimitir din Erris, în coşciugul său, trupul masiv al lui Rex Boone, care respirase viaţă şi emoţii atât de intens cu numai câteva zile înainte, îşi începu procesul lent de descompunere. Singur. Deja, legătura sa cu Colegiul fusese retezată, iar secretul apartenenţei sale dus în mormânt. Pentru lumea din afară, un fizician destul de cunoscut murise într-un accident de maşină în timp ce se afla în vacanţă în Scoţia. Trist, însă astfel de lucruri se întâmplau. Sfârşitul poveştii. Nici măcar giganţii de presă nu puteau scoate mai mult.

Tanya stătea în spatele capelei. Şi ea se gândea la Rex, însă într-un cu totul alt mod. La ultimul sărut pe care i-l dăduse el. La pasiunea lui şi la speranţele lui pentru mai mult. Îşi închise ochii, dar nu-i veni nicio rugăciune. Îl putea vedea înaintea ei pe Rex, aşa cum fusese cu mult timp în urmă, pe când erau iubiţi. În timp ce o conducea spre pat. Cum îi descheia, încet, bluza. Cum gura lui îi sugea sânii. Cum o penetrase. Proximitatea lui şi a atâtor emoţii în hibernare era atât de copleşitoare, încât se forţă să-şi deschidă ochii, icnind, pentru a-şi fixa, din nou, privirile pe crucea simplă de la altar. Nu trebuia să şi-l amintească în acest fel. Nu aici. În pofida acestor lucruri, în timp ce Maestrul continua să vorbească, gândurile ei reveniră, inevitabil, la o relaţie care nu existase niciodată, iar acum nu va mai fi. Bietul Rex. Voise întotdeauna atât de multe şi totul deodată. Ar fi putut deveni Maestru. Şi totuşi, în asta se transformaseră toate ambiţiile sale, o moarte în zăpadă. A fost un accident sau dorinţa de putere îi face pe oameni să comită fapte cumplite? În sufletul ei, cunoştea adevărul.

– Deci, cum a murit, mai exact? întrebă Sebastien.

Ivan şi Sebastien stăteau în afara capelei, după terminarea slujbei, frecându-şi mâinile de frig. Se duseră împreună spre poarta cu acoperiş de la intrarea în curtea bisericii.

– Şeful poliţiei din Erris i-a zis unuia dintre Arbitri că Rex se întorcea la o pensiune, unde stătea el. Maşina l-a lovit în timp ce mergea pe marginea drumului.

A murit pe loc. Momentul decesului nu este sigur, însă undeva pe-aproape de miezul nopții. Încă nu există alte detalii.

– Iar șoferul?

– A lovit și-a fugit. S-ar putea ca șoferul să nici nu-și fi dat seama că l-a lovit, atât a fost de atroce vremea. Moarte prin imprudență, acesta-i verdictul de până acum.

Se lăsă tăcerea.

– Trebuie să fie greu pentru Andrew, spuse Sebastien.

Cu toate că Ivan și Sebastien nu se prea plăceau, ocazia ducea la un simțământ comun de durere și confidențe reciproce. Andrew plecase din capelă și începu să se îndrepte spre ei, târând pe el o haină groasă în timp ce privea cerul acoperit și întunecat.

– De ce?

– Nevastă-sa a murit într-un accident de automobil, acum câțiva ani, în Taiwan. Asta-ți amintește.

– Da, tragic, făcu Sebastien, apoi schimbă subiectul. Unde-a fost Rex în noaptea aceea?

– Nu știe nimeni, minți Ivan dintr-o suflare. Probabil, într-un bar. Poliția i-a comunicat Arbitrului că avea o alcoolemie ridicată. I-o fi afectat băutura echilibrul, nu crezi?

– Da.

Ivan și Sebastien schimbară câte-o privire. Deodată un gând, ascuțit și intens, își făcu loc în mintea lui Sebastien. Temându-se că ar putea fi descifrat, își feri ochii, uitându-se spre mare. Oricum, era prea

târziu. În fracțiunea de secundă în care li se încrucișaseră privirile, își dădură amândoi seama, cu un șoc, că se gândiseră la același lucru.

– Trebuie să plec, zise Sebastien.

Făcu un semn cu capul spre Ivan și spre Andrew, care tocmai îi ajunsese din urmă, apoi se îndepărtă grăbit. Tanya îl evitase cu cea mai mare grijă, pedepsindu-l, fără nicio îndoială, pentru că o lăsase baltă în acea seară când Maestrul le spusese de concurs. Uneori putea fi foarte neiertătoare, iar Sebastien nu voia ca ea să părăsească insula înainte să discute cu el. Oricum, în timp ce trecu de poartă, îi veni în minte un alt gând.

Îl văzuse pe Ivan cinând cu Rex în seara morții sale, așa că știa că Ivan mințise. Un punct în avantajul său. Cu toate astea, Ivan își dăduse seama din privirea lui că știa că mințise. Asta însemna că era acum conștient că și el fusese la Erris. Un punct pentru Ivan.

Zâmbi superior. Așadar, unde era Andrew când murise Rex?

Tanya închise prudentă ușa în urma ei. Ceilalți se vor întoarce curând de la înmormântare și voia să plece de la Colegiu până atunci. Ezită la intrarea în apartamentul lui Rex, din prima curte. Încă îi simțea spiritul acolo, suferind și deznădăjduit. Cercetă lucrările de artă care decorau pereții, marile pete de culoare de pe tablourile de Monvillet și Chagall și ciudatele statuete din lemn din insulele Pacificului de Sud. Deasupra galeriei pentru tablouri erau vâsle

decorate cu detalii privind nenumărate concursuri de canotaj, naţionale şi internaţionale, câştigate de Rex pe când era mai tânăr. Aerul din încăpere era încă unul al aşteptărilor. Aproape că nu s-ar fi mirat dacă Rex ar fi apărut din dormitor chiar în acel moment, sprijinindu-se apoi de canatul uşii, cu ochii lui azurii scrutând-o, apoi cătând spre dormitor, invitând-o să-şi dăruiască, încă o dată, trupurile. Totuşi, în pofida tăriei şi tuturor abilităţilor sale, Rex pierduse cea mai importantă competiţie a trupului: cea a vieţii. Fusese depăşit la start. Mult prea devreme.

Nu mai trebuia să piardă timp. Tanya se grăbi în biroul lui Rex. Pentru ea era limpede, din comportamentul lui bizar la întrunirea cu Maestrul, că ştia sau suspecta ceva despre concursul pentru locul Maestrului, iar acea informaţie trebuia să zacă pe undeva. Biroul lui era plin cu teancuri înalte de dosare şi dischete. Pe pupitrul din faţa ei era un calculator foarte puternic, folosit de Rex, cu monitorul său uriaş holbându-se orb la ea.

Extrase dintr-un buzunar o secvenţă lungă de cifre şi un calculator portabil, pe care-l cuplă la un port din spatele computerului. Apoi îl porni.

În primul rând, avea nevoie de parola de acces a lui Rex. Îşi petrecuse ultimele două zile lucrând la asta, chiar de când aflase de moartea lui. Nu îndrăznise să intre în camera lui, dar încercase să dobândească accesul în computer lucrând cu propriul ei calculator, dar fără niciun succes. Acum se decisese să rişte o

pătrundere fizică. Trebuia să se asigure că Rex murise într-un accident.

Nerăbdătoare, își azvârli părul pe spate și trase scaunul mai aproape de birou. Ținând cont de munca sa asupra programelor nucleare secrete, militare și civile, era aproape convinsă că Rex făcuse imposibil ca alții să aibă acces la fișierele lui, cu toate că descoperirea parolei de acces în computerul său n-ar trebui să fie prea dificilă pentru ea. Până acum se dovedise a fi taman pe dos. Poate că o schimbase recent?

Se opri brusc și privi în jurul ei, prin cameră, cu un simțământ de alarmă. Fuseseră mișcate acele obiecte de pe podea? Și ce era cu cărțile de pe birou, așezate așa de ciudat? Mai intraseră și alții aici?

Când murea un Membru, Colegiul verifica întotdeauna apartamentul. Documentele importante erau transferate bibliotecii; celelalte hârtii și lucrurile personale erau distruse, pentru a șterge orice legătură cu instituția. Cei care făceau asta erau angajați ai Colegiului și acționau sub conducerea unui Membru special desemnat de Arbitri. Erau numiți „Curățitorii". Fuseseră deja pe aici? Sau altcineva, vreunul dintre concurenți? Cu niște presimțiri de rău augur, Tanya își mișcă degetele pe tastatură, introducând formulă după formulă, coduri numerice și alfabetice.

– Haide, Rex. Trebuie să mă ajuți, șopti ea.

Nimic. În cele din urmă, o față apăru pe ecran. Era un copil. Tanya se lăsă uluită pe speteaza scaunului. Asta nu se mai întâmplase înainte, deși atunci când îi accesase computerul nu-i văzuse, desigur, ecranul.

Desenul reprezenta un prunc ținut în brațe, ca Iisus, înfofolit în haine. Era ceva lipsit de orice noimă. Încercă și alte combinații. Chipul copilului dispăru. Reapăru când tastă mai multe cifre. Privi neliniștită la ceas. Nu va reuși. Degetele ei băteau în tastatură cu și mai mare viteză. Și mai multe combinații și permutări. Nimic.

– Gândește, Tanya, gândește, își spuse ea cu glas tare.

Fața de copil reapăru. Icni și se opri din tastat.

– Oh, Rex.

Acum înțelese. El lăsase un mesaj, iar acesta îi era destinat ei. Atunci care era parola pentru accesarea lui? Trebuia să fie ceva ce o lega de el. Ceva ce știa că ea va ghici, însă suficient de obscur să-i deruteze pe alții. Ce-ar putea fi? Gândește. Gândește. Se chinui să-și amintească ceva, în timp ce clipele treceau. În cele din urmă, îi veni o idee. Când se culcase cu Rex în acea ultimă noapte, la simpozion, o întrebase dacă-și dorea să aibă vreodată copii. Tanya, bombastică, afirmase că nu. Era mult prea ocupată cu propria ei viață și cu propria ei împlinire. O întrebase atunci dacă era sigură. Izbucnise în râs. Era foarte, foarte, sigură. Îi povestise despre pisica ei persană, Gemma, și-i spusese: „Gemma va fi singurul meu copil."

Tanya tastă „Gemma" și „copil".

Nimic. Încercă diverse alte combinații.

Nimic.

Apoi, „Gemma – singurul copil".

Pe ecran se deschise o fereastră şi Tanya se uită transfigurată la mesajul care apăru în ea. *Mesajul ei.* Cu toate astea, era prea târziu. Afară, pe coridor, se auzeau zgomote de paşi. Începu să se ridice înfricoşată, auzind cum paşii se apropiau. Oricum, privirile ei se întoarseră la mesajul de pe ecran.

„Tanya, plec de pe insulă pentru a mă duce la Erris, mâine. Dacă citeşti acest mesaj, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Probabil că te-ai decis şi tu să iei parte la joc. Ştiam că aşa vei face, dar să nu te încrezi în nimeni. Acest concurs este mai periculos şi mai dificil decât crezi tu. Am să-ţi scriu de la Erris, dacă pot. Pentru a şterge toate fişierele din acest calculator, tastează cuvântul Adio. Şi încă ceva, Tanya, te-am iubit dintotdeauna. Şi te voi iubi. Rex."

Exista şi un post-scriptum: „Găseşte-l pe Max Stanton. Încearcă la Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston, camera 6B, prin calculator, dacă e posibil. Nu mai spune nimănui."

Înăbuşindu-şi un ţipăt, auzi zgomotul de paşi chiar lângă uşă. Ce să facă? Ar fi vrut Rex ca ea să şteargă toate fişierele, acum că era mort? Dar dacă acolo erau informaţii pe care ea le-ar fi putut folosi pentru a câştiga competiţia sau pentru a afla cine-l omorâse? Suferea cumplit. Apoi, cu lacrimi în ochi, scrise în grabă „Adio".

Când combinaţia de acces în locuinţa lui Rex fu tastată, se auzi un scurt ţiuit electronic. Tanya privi cum uşa se deschise până la perete. Rămase stană de piatră în spatele ei. În timp ce-şi ţinea respiraţia, ridică

mâna în care ţinea un ornament de bronz. Indiferent cine era la uşă, părea să ezite să-i traverseze pragul, poate pentru că-i simţea prezenţa. După ce trecu ceea ce părea a fi fost un secol, paşii intrusului se îndreptară, încet, spre camera de zi şi apoi în biroul lui Rex. Uşa se închise. Chiar în acel moment, computerul lui Boone clipi pentru ultima dată şi miile de fişiere aflate în memoria sa se dizolvară. Întregul geniu analitic al lui Boone dispăru în neant, fără a mai lăsa nimic în urmă-i. Încercând să nu facă niciun zgomot, Tanya ieşi pe coridor. Se simţea traumatizată, nu numai ca urmare a ultimului mesaj al lui Rex şi pentru că socotea acum că fusese omorât, dar şi pentru că văzuse spatele intrusului.

Era al Maestrului.

8

Cuvintele mele sunt foarte lesne de înțeles și ușor de aplicat. Însă nimeni de sub ceruri nu este capabil să le înțeleagă ori să le aplice.

LAO ZI

Ajunul Anului Nou

Symes intră în camera de lucru a Maestrului pe la sfârșitul amiezii. Se aștepta să-l vadă pe ocupantul său stând la birou, absorbit de munca sa, ca de obicei. Însă fu surprins să observe că stătea lângă geam, privind spre muntele acoperit de zăpadă de la Mullach Mor. Când se întoarse spre el, Symes îi văzu oboseala întipărită pe figură, iar obrajii aveau o paloare pe care majordomul său nu o mai văzuse până atunci.

– Maestre, Membrul așteptat a sosit, să-l invit în sala principală de primiri?

– Da. Oamenii pentru întrunirea de la ora șapte trebuie conduși în bibliotecă atunci când ajung.

– Prea bine.

Oarecum emoţionată, Susan Corelli se ridică în picioare când Maestrul îşi făcu apariţia în sala de primiri. Era fascinată de întâlnirea cu cel despre care se ştiau atât de puţine şi care avea o aură de legendă în jurul său. Fusese sigură că se va simţi intimidată să apară înaintea cuiva atât de influent şi de maiestuos. Însă, când îl privi în faţă, emoţiile sale se risipiră. Era mai înalt decât se aşteptase, iar statura sa era amplificată de masivitatea sa şi de părul argintiu. Cu toate astea, ochii-i erau prietenoşi, iar ţinuta deloc ostentativă. El traversă încăperea şi dădu mâna cu ea. O privi foarte direct, fără nicio stânjeneală ori prefăcătorie.

– Bună, Susan.

– Maestre.

– Ştiu că e cam frig, dar m-am gândit că am putea să ne plimbăm prin Colegiu. Toată lumea a plecat de Anul Nou.

– Mi-ar plăcea.

Coborâră treptele până la parterul clădirii pentru primiri, apoi intrară în grădină, unde cărările fuseseră curăţate de zăpadă. Maestrul îşi studie invitata. Ştia deja totul despre ea. Colegiul o ţinuse sub observaţie vreme de câţiva ani. Era o femeie drăguţă, zveltă şi minionă, cu părul castaniu, ochii ciocolatii şi o bărbie fermă şi hotărâtă. În vârstă de treizeci de ani, necăsătorită, cu un prieten, angajată a Forumului Global pentru Cercetări Nucleare din Washington. O recomandase Rex Boone. A lucrat pentru el.

Merseră un minut în tăcere, în vreme ce Maestrul îi permise invitatei sale să se acomodeze cu

împrejurimile. Susan privea cu aviditate de jur împrejur, uluită de priveliștea interiorului Colegiului, pe care o vedea pentru prima dată. Numai gândul la instituție constituise o fascinație magică pentru ea, timp de atâția ani, ideea de a deveni Membru, unul dintre cei aleși, fiind visul ei și cea mai mare ambiție intelectuală, la fel ca a multora. Astăzi, descoperise că insula Tirah și Colegiul erau adevărate. De fapt, se găsea chiar acolo, deși locul, chiar și acum, își menținea doza lui de mister și aura. Privirile ei absorbeau priveliștea din jur și a clădirilor, aproape disperată să le atingă, în caz ar fi dispărut din fața ei. De-a lungul secolelor, milioane de oameni din toată lumea oferiseră bani pentru susținerea întregului ansamblu, pe baza unei convingeri cât se poate de simple: că undeva în lume trebuia să existe o instituție nepartizană dedicată păcii. Și ce se întâmpla dacă bunăoară Colegiul dispărea? Cât de îngrozitor ar fi. Și, odată cu căderea lui, cât de mult din civilizația umană s-ar prăbuși?

– Cred că ai vorbit cu Arbitrii în urmă cu câteva zile, nu?

– Da, spuse Susan cu un zâmbet cald, cu inima plină de bucurie. M-am întâlnit cu Arbitrul Principal la New York. M-a dus să ne întâlnim cu doi dintre ceilalți Arbitri. Am depus jurământul de păstrare a secretului și ei m-au invitat să devin Membru al Colegiului. Am fost încântată să accept.

– Înțelegi natura Colegiului?

– Cred că da. Membrii își dedică eforturile pentru asistarea Maestrului în contactele sale cu liderii

mondiali şi în misiunile încredinţate lor de către Maestru şi Arbitri. De asemenea, Colegiul are un singur scop: să lucreze pentru cauza păcii, indiferent de loialităţile naţionale, afilierile politice sau graniţele teritoriale.

Ajunseră înaintea unei bănci din piatră, aflată lângă iaz. Cu numai câteva zile înainte, preşedintele Davison stătuse acolo împreună cu credinciosul său Jack Caldwell.

– Aşa este, dar dă-mi voie să-ţi explic ce am eu special pentru tine, spuse Maestrul şi se opri. Susan, noi te-am selecţionat în convingerea că te vei achita de obligaţii în termenii precizaţi în dorinţele fondatorului instituţiei. Munca ta pentru Colegiu va fi împovărătoare. În afara activităţii tale actuale, ca fizician la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare, împreună cu alţi Membri vei monitoriza evoluţia tuturor programelor nucleare din lume, în numele Colegiului. Orice altă informaţie folositoare pe care o primeşti în cursul activităţii tale ne-o vei transmite. Va fi prelucrată aici, la Colegiu, iar detaliile transmise Arbitrilor şi mie însumi, pentru a fi folosită când va fi necesar. De asemenea, vei fi trimisă, din când în când, cu diferite misiuni. Acestea ar putea fi destul de periculoase.

– În ce sens?

– De exemplu, cu câtva timp în urmă, Rex Boone a vizitat un nou reactor nuclear din România. Oficial, era acolo în calitate de consilier al Forumului. De fapt, Colegiul îi ceruse să plece pentru că primiserăm nişte informaţii neliniştitoare pe filiera serviciilor secrete

ruseşti. Rex a descoperit că existau nişte erori majore de proiectare în anumite secţiuni ale uzinei nucleare, pe care fabricanţii încercau să le muşamalizeze. A pregătit un raport secret, cu care s-a întors la Colegiu. Am adus chestiunea în atenţia guvernului României şi i-am ajutat să primească finanţarea Băncii Mondiale pentru a remedia situaţia. Rex s-a expus unui pericol fizic considerabil din cauza fabricanţilor centralei nucleare în timpul petrecut în România, pentru că erau pe cale să fie puşi să plătească sute de milioane de dolari cu titlu de compensaţie şi erau pregătiţi să facă orice pentru a-şi acoperi greşelile.

Maestrul ezită puţin.

– Din acest motiv, Colegiul va face tot ceea ce este posibil pentru siguranţa ta. Influenţa noastră nu este de ignorat.

Este imensă, se gândi Susan.

– Ca Membru, continuă Maestrul, vei avea o mare influenţă şi putere în ceea ce priveşte poziţia pe care o deţii şi secretele la care ai acces. Mai mult, majoritatea acţiunilor şi deciziilor tale vor fi lăsate la discreţia ta. Suntem siguri că nu ne vei dezamăgi.

– Nu vă voi dezamăgi, promise Susan. Dar cum am să mă descurc cu şefii mei de la Forum? N-au să dorească să ştie ce se întâmplă când am să dispar, din când în când, pentru proiecte? Nu vor deveni suspicioşi?

– Asta nu va constitui nicio problemă. Directorul Forumului este şi el Membru.

– Înţeleg, zise Susan râzând. Colegiul are tentacule peste tot.

– Da, are. Se află în inima tuturor organizațiilor. Așa și trebuie, pentru a putea fi eficient. Statutul tău la Forum se va modifica. Vei deveni consilier acolo, ca să dispui de mai mult timp să lucrezi în proiectele Colegiului.

Susan digeră toate aceste informații și apoi glăsui:

– Pot să vă mai pun și alte întrebări?

– Desigur. Este de așteptat.

– De ce am fost selecționată?

Se plimbară pe o altă cărare și trecură pragul intrării principale a Bibliotecii, lăsând în urmă ușile mari, din lemn de stejar. Susan fu surprinsă la început de aparenta lipsă a măsurilor de securitate. Apoi își aminti că nimeni nu avea nicio șansă să pună piciorul pe insulă fără permisiunea Maestrului și că orice intrus era ușor de depistat.

– Înainte de a numi un Membru, Arbitrii fac o verificare de fond, pentru a afla dacă persoana este potrivită. Asta include și o evaluare făcută de alți Membri, o analiză a biografiei și o evaluare amănunțită a caracterului. Doar foarte puțini ajung să fie considerați potriviți. Trebuie să fie pregătiți să-și subordoneze propriile lor aspirații și dorințe Colegiului și să nu abuzeze de poziția privilegiată încredințată. Trebuie să fie, de asemenea, pregătiți să lucreze într-o confidențialitate totală, arareori fiind la curent cu foloasele muncii lor, știind că asta s-ar putea să fie doar o părticică din marele puzzle. Ei mai trebuie să accepte și faptul că, în lumea de afară, e posibil să nu dobândească cele mai înalte

funcţii politice sau corporatiste. Există doar câteva persoane pregătite pentru asta.

– Doar optzeci.

Maestrul zâmbi uşor.

– Aşa-i. Întemeietorul a ales bine numărul. Doar câţiva oameni.

Susan se uită în jurul ei prin bibliotecă. Nu mai era alta la fel. La parter, acolo unde se aflau, nu existau cărţi. Biblioteca era o sală cu tavanul foarte înalt, susţinut de coloane greceşti solide, care se întindeau până departe, întreaga structură fiind mult mai vastă decât părea de afară. Înaintea lor se afla un coridor central, încrustat cu marmură albă, imaculată. De-o parte şi de alta erau încăperi despărţite de pereţi din sticlă opacă, subţire. Maestrul se duse într-o latură a bibliotecii şi-şi plimbă palma peste ceea ce părea a fi doar un piedestal şi un soclu de marmură neagră sau grafit. Lucea, iar pe tabloul de comandă apărură lumini. Maestrul apăsă o tastă. Deodată, sticla deveni transparentă. Susan văzu că majoritatea încăperilor nu aveau alt mobilier decât un pupitru din marmură albă şi un scaun negru. O luară pe coridor în jos.

– Cărţile şi documentele sunt ţinute la primul etaj şi în subsol. La acest nivel sunt numai sălile de lectură şi computerele, explică Maestrul, apoi continuă subiectul conversaţiei lor de dinainte. În primul an şi ceva, Susan, şederea ta aici va părea cam ciudată. Oricum, aşa cum ţi-au spus deja Arbitrii, funcţia este pe viaţă şi te poţi întoarce la Colegiu oricând doreşti, un apartament fiindu-ţi pus la dispoziţie pentru uzul

tău personal. Ți se vor oferi detalii despre ceilalți Membri care se interconectează cu domeniul tău de studii. Din punct de vedere financiar, ești asigurată pentru tot restul vieții tale, iar Colegiul va face orice ca să-ți acorde asistență.

Se opriră lângă o ușă de pe o latură. Se deschise când Maestrul privi spre o sursă de lumină aflată la nivelul ochilor. Intrară amândoi în încăpere. Apoi sticla se opaciză din nou. Acum era ca și cum s-ar fi aflat într-o încăpere izolată, la fel de tăcută și sărăcăcioasă precum chilia unui călugăr, dacă n-ar fi avut masa de marmură și un scaun, așezate înaintea unui perete de silicon. Apropiindu-se de masă, Maestrul trecu încet cu mâna peste o altă lespede de grafit, încrustată în marmură. Apăru o tastatură. În acest timp, peretele alb sclipi și pe el se ivi un ecran imens, de înălțimea unui om. Începu să se formeze un disc care se rotea în jurul axei sale într-o multitudine de forme.

– Un computer cuantic, zise Susan.

– Da, rosti Maestrul. Aceste computere sunt mult mai avansate și sofisticate decât cele pe care le vei fi văzut la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare. Colegiul are două, construite și întreținute de Membri. Ei pot accesa, în mod secret, aproape orice computer din lume. De asemenea, acestea sunt conectate la toate bibliotecile și instituțiile. Unul este disponibil pentru Membri, pentru cercetările lor.

Susan se întrebă oare la ce servea celălalt. Pentru ca Maestrul să comunice în secret cu liderii mondiali? Pentru stocarea de informații suplimentare? Pentru ce?

– Toate informaţiile pe care le obţii, utile Colegiului, pot fi introduse în bazele de date ale acestui computer oriunde te-ai afla în lume şi indiferent în ce limbă. De asemenea, îl poţi accesa de oriunde din lume.

Maestrul trecu mâna peste dala din grafit şi ecranul dispăru. Ieşiră din încăpere, ajungând înapoi pe coridor.

– Ai întrebat de ce-ai fost tocmai tu selecţionată. Persoana care se ocupa de munca pe care o vei prelua tu a murit recent. Îl chema Rex Boone.

– Am cooperat cu el de câteva ori în cadrul Forumului. Era un bărbat genial. A fost o adevărată tragedie că a murit într-un accident de maşină. N-aveam nicio idee că era membru al Colegiului.

– A fost. Pentru noi a însemnat o mare pierdere. Arbitrii au decis ca tu să-i iei locul.

– Este o onoare pentru mine.

Se opri pentru a-şi pune gândurile în ordine, înainte de a continua.

– Ce se întâmplă cu informaţiile pe care le introducem în computer?

– Sunt folosite de mine şi de Arbitri mai ales în discuţiile mele cu liderii din mai bine de două sute de ţări din întreaga lume. Spre exemplu, încercăm să-i avertizăm din timp asupra unor potenţiale dezastre ambientale şi naturale. În domeniul tău, facem tot ce ne stă în putinţă să ne asigurăm că energia nucleară este folosită în scopuri nemilitare şi că se află sub control strict şi există inspecţii. În cazul respectării drepturilor omului putem, adesea, asigura eliberarea

deținuților politici în schimbul unor oferte de ajutor și informații utile în alte domenii. Facem asta discutând direct cu conducătorii națiunilor, în deplină confidențialitate, astfel ca ei să-și asume succesul pentru orice evoluție pozitivă sau, în cazul unor probleme dificile, ele să fie rezolvate discret, departe de ochiul critic al mass-media. Există întotdeauna o soluție. Percepția și exprimarea sunt cheia.

Se aflau, din nou, pe treptele bibliotecii și o luară pe cărare spre prima curte. Susan își dădu seama că întâlnirea introductivă cu Maestrul se apropia rapid de sfârșit. Câtă influență avea? Trebuia să fie imensă. Recenta eliberare a faimosului disident libian se datora influenței lui? Deschiderea subită a regimului din Burma? Asigurarea de ajutoare pentru Iran, după catastrofalul lor război civil? Unificarea Coreei? Lucrurile astea i se datorau lui sau îi convinsese pe alții că merita să le facă chiar ei?

– Maestre, de ce nu-și exercită Colegiul intens influența asupra țărilor lumii pentru a le determina să acționeze mai mult pentru binele comun al omenirii? Cu această cunoaștere și putere ați controla națiunile.

Maestrul clătină din cap.

– Astfel apare răul. Colegiul nu controlează nimic; noi încercăm doar să oferim consiliere. Dacă am începe să ne amestecăm în problemele unor țări, dacă am sprijini numai principalele puteri mondiale, dacă am deveni o imensă instituție birocratică, în cele din urmă, Colegiul ar deveni la fel de rău ca oricare altă dictatură, cu diferența că ar fi o dictatură intelectuală.

Obiectivul Colegiului nu este să domine, nici să ne impunem voința asupra întregii lumi. El încearcă să consilieze omenirea în întregul ei și să fie imparțial în toate acțiunile sale. Colegiul nu are nicio agendă politică.

– Dar de ce Colegiul și tot ce ține de el trebuie să rămână în deplină clandestinitate?

Ajunseră în prima curte.

– A fost așa încă de la bun început. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi altfel? Membrii Colegiului ar începe să se concureze. Apoi mass-media mondiale ar veni pe insulă și ar încerca să influențeze lucrurile. În cele din urmă, liderii mondiali nu ar mai crede în confidențialitatea instituției, nici n-ar mai fi convinși că sfatul le este dat în secret, numai pentru ei, să procedeze cum cred ei. Dacă s-ar întâmpla așa, Colegiul ar deveni, cât de curând, corupt și ar eșua. Vezi tu, această instituție supraviețuiește numai în virtutea neimplicării sale. Nu încearcă să concureze, ci doar să informeze.

– Dar are o putere imensă, cunoscând secretele atâtor țări.

– Chiar are, făcu Maestrul, dar ceea ce caută, de fapt, este înțelepciunea, nu puterea.

Susan nu se mai obosi să-l întrebe ce s-ar întâmpla dacă un Membru ar dezvălui secrete despre Colegiu. Arbitrii îi clarificaseră deja această chestiune. Membrul respectiv ar fi exclus imediat. Nu numai că ar pierde privilegiul de a se afla în inima lucrurilor, precum și siguranța financiară, dar ar fi nevoit să returneze toate datele Colegiului și să nu mai aibă niciun amestec în aceste chestiuni. Susan nu avea niciun dubiu

că Colegiul avea suficientă influenţă încât să facă să se întâmple toate astea. De asemenea, pentru a împiedica orice dezvăluiri făcute publicului, arhivele Colegiului şi acţiunile sale au fost declarate inviolabile de carta ONU şi legile naţionale. Având Colegiul şi pe liderii mondiali împotrivă-i, asta i-ar face viaţa foarte dificilă unui fost Membru, nepregătit să coopereze. Susan se întreba dacă s-ar merge atât de departe încât Colegiul să-l suprime fizic pe cel care l-a trădat. Probabil că nu era potrivit să-l întrebe aşa ceva pe Maestru într-o astfel de conjunctură. Aşa că trecu la un alt atac.

– Maestre, atâtea lucruri se prăpădesc în lumea de-afară. Oamenii de pe stradă sunt îngrijoraţi de instituţiile noastre de guvernământ. Ne îndreptăm spre dictatura lăcomiei şi corupţiei pe scară largă. Chiar şi preşedinţia SUA pare să fi fost la un pas de colaps, nu cu mult timp în urmă. Nimeni nu mai are încredere în supermedia şi în ceea ce ni se zice acum. Oamenii ar vedea Colegiul intrând pe scena politică, dând la o parte vălul secretului şi dezvăluind tuturor adevărul. Ei consideră că ar trebui să intervină împotriva corupţiei globale şi să fie văzut asumându-şi un rol tot mai semnificativ.

– Iar asta nu se va întâmpla, cu toate că aceeaşi cerere a fost formulată şi în ultimele opt secole. Nu acesta este scopul instituţiei noastre. Puterea de care dispunem noi trebuie să rămână mereu ascunsă. Dacă n-ar fi aşa, curând Colegiul ar deveni mai rău decât instituţiile de care se plânge lumea, răspunse şi îşi fixă

privirea asupra ei. Ai încredere, continuă el cu un ton blând, dar ferm. Se apropie vremuri foarte dificile, însă Colegiul va rezista până la sfârşit, chiar dacă piere totul în jur. Pentru că el constă în mai mult decât simplii indivizi. Este un ideal, iar pentru asta omenirea va face întotdeauna eforturi, mult timp după ce tu şi cu mine vom fi dispărut.

– Desigur, oamenii încearcă să se infiltreze în Colegiu, nu? Cum îi împiedicaţi să distrugă instituţia?

– Colegiul face tot ce-i stă în putinţă pentru a se proteja.

Se aflau lângă fântâna arteziană din prima curte, cu gheaţa sa la fel de strălucitoare şi limpede ca sticla. El vorbi mult mai apăsat.

– Bineînţeles că este posibil ca un Membru sau chiar un Arbitru să încerce să folosească instituţia pentru propriile sale interese. Nimeni nu poate proiecta un sistem perfect şi, uneori, arta înşelătoriei atinge un nivel neobişnuit. Oricum, acest lucru se întâmplă foarte rar şi există căi prin care Colegiul încearcă să se protejeze de corupţie şi de decăderea interioară. Uneori, oamenii îşi dezvăluie singuri adevărata lor natură.

– Chiar şi Maestrul?

Susan îi zâmbise provocator când vorbise. Îi plăcea de el. Simţea că se afla în prezenţa unei fiinţe umane remarcabile, îi simţea umilinţa şi măreţia. Totuşi, în lumea de-afară se amplificau zvonurile cum că, în cele din urmă, însuşi Colegiul se surpa şi că lucra pentru anumite ţări, nu pentru pacea lumii. Nu declarase chiar Paul Faucher, fostul consilier american pentru

securitatea națională, în biletul său de adio, că Maestrul fusese implicat în eforturile de destituire a președintelui Davison, cu toate că președintele în persoană negase vehement? Nu apăruseră apeluri în cadrul ONU pentru revocarea statutului privilegiat al Colegiului, dacă Maestrul chiar era cel care părea să fie?

– Da, chiar și Maestrul. De asemenea, el ar putea încerca să se impună pe sine și dorințele sale egoiste în Colegiu, pentru că toate ființele umane sunt supuse poftelor, mai ales necesității afirmării puterii, însă, în cele din urmă, toate eșuează. Asta este natura lucrurilor din această lume.

În cele din urmă, ajunseră la cabina portarului, iar Symes ieși s-o preia pe Susan. Când se va întoarce aici, va fi Membru al Colegiului. Va începe să lucreze în interiorul sistemului.

– Mai am numai o întrebare, zise ea. Poate cineva demisiona de aici?

– Orice Membru poate demisiona, răspunse el încet, însă asta nu s-a întâmplat de ani buni. Când vei începe să lucrezi la Colegiu, vei afla că misterele sale interne ți se vor dezvălui după o vreme. Pentru toată lumea, la fel ca pentru mine, totul e ca o despăturire. Oricum, dacă un Membru demisionează, continuă Maestrul, schimbându-și tonul, el sau ea nu mai are cum să revină niciodată în Colegiu, iar jurământul de păstrare a secretelor e valabil pentru toată viața. Te întrebi dacă Arbitrii sau chiar eu, în calitate de Maestru, aș putea demisiona? Răspunsul este nu, zise, înclinându-și ușor capul.

Dădură mâna și Susan se pregăti să plece. Apoi Maestrul rosti:

– Susan, am vrea să ne ajuți imediat cu ceva.

– Despre ce-i vorba?

Maestrul își coborî glasul.

– Rex Boone a murit subit. O să trimitem oameni la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare ca să-i curețe biroul. Suntem foarte interesați de ceea ce lucra el chiar înante de moartea sa, orice informație pe care s-ar fi putut s-o adune despre Colegiu și structura sa internă. Am vrea să ne ajuți. Unul dintre Arbitri va lua legătura cu tine când te întorci la Washington. Este urgent.

– Minunat, făcu Susan entuziasmată.

Ziua de azi fusese cea mai măreață din viața ei.

– Aș fi încântată să ajut. La revedere, Maestre!

– La revedere!

Privi cum Maestrul intră în a doua curte și cum dispare din raza ei vizuală. În timp ce mergea, remarcă faptul că era ușor încovoiat. Ca un pelerin purtând o cruce.

Andrew, Ivan și Sebastien s-au adunat în biblioteca Maestrului, aflată în cea de-a treia curte. Symes le-a spus că Maestrul va veni de îndată.

Unde era Tanya?

Cei trei concurenți contemplau șirurile de cărți din fața lor, cu cotoarele licărind în lumina slabă a veiozelor de pe polița căminului. Biblioteca acoperea un spectru foarte larg de cunoștințe ale omenirii. Tomurile

cu lucrări ştiinţifice zăceau alături de broşurile filozofice. Şirurile numerotate de lucrări juridice stăteau alături de lucrări literare scrise în zeci de limbi. Politica şi religia erau amplasate împreună, pe aceleaşi rafturi, cu antagonismul lor mutual potolit doar superficial de texte de psihologie şi economie interpuse. Rafturile, înălţându-se de la podea până la tavan, conţineau hrana spirituală a unei minţi enorm de citite, una care cercetase fără încetare prin analele istoriei şi gândirii umane într-o încercare de înţelege ceva din această creatură ciudată, omul. Şi ce descoperise Maestrul după atâta amar de învăţătură? Ce revelaţii secrete avea el despre mintea omenească şi cele mai adânci cotloane ale ei? Ce era cu pofta de reuşită, putere şi glorie?

Ivan nu avea habar. Însă ştia un singur lucru: în sinea lui îl admira şi-l invidia pe Maestru. Îl invidia pentru puterea lui, pentru cunoştinţele sale, pentru cărţi, reşedinţă, pentru genialitatea lui, exprimată fără cel mai mic efort. Şi, mai presus de tot, îl invidia pentru că era Maestru, creuzetul talentului său şi piatra de temelie a succesului său. Mai mult, era convins că aceeaşi invidie pulsa cu tărie şi în sufletul companionilor săi.

Unde-i Tanya? se întreba Sebastien. Se decisese, în cele din urmă, să nu mai participe? Aşa se părea. Era încântat de decizia ei, pentru că nu voia să lupte împotriva ei. Asta i-ar fi rănit pe amândoi, iar el nu avea dubii despre cine-ar fi câştigat. Totuşi, nu voia s-o piardă. Voia ca ea să rămână cu el în timp ce-şi

îndeplinea misiunea, să-i ofere încurajările și dragostea ei. Îi studie pe ceilalți, iar un zâmbet vag îi apăru pe buze în timp ce se gândea la Tanya. Trebuiau să-și dea seama că ei doi vor lucra împreună în cursa pentru locul Maestrului. Ce vor face Andrew și Ivan în acest caz? Sebastien nu avea nicio îndoială asupra reacției sale în situația lor.

Tocmai atunci se deschise ușa bibliotecii, iar Tanya intră în încăpere. Sebastien făcu o grimasă. În pofida rochiei ei imaculate, care-i punea silueta cel mai bine în evidență, și zâmbetului radios, oferit la discreție tuturor, Sebastien își dădu seama că era furioasă pe el. Ea se duse să se așeze pe canapea, alături de Andrew, evitând cu grijă privirea lui Sebastien. O va îmbuna el cumva, știa, deși își dădu seama că doar scuzele nu erau suficiente. Sebastien începu să spună ceva, însă orice conversație fu retezată de apariția în încăpere a Maestrului.

– Presupun că fiecare dintre voi s-a decis să accepte nominalizarea.

Privirile lui treceau de la o față la alta.

Schimbară ocheade stânjenite, nedorind să-și dezvăluie ambițiile într-o manieră atât de deschisă.

– Da, răspunse fiecare dintre ei.

– Gândiți-vă bine, pentru că odată ce ați ales nu mai aveți cum da înapoi. Nu veți mai fi Membri ai Colegiului și nu veți putea reveni decât în postura de Maestru. Indiferent de situație, jurământul vostru pentru păstrarea secretului rămâne în picioare.

– Da.

Acceptul a fost rostit de toţi, fără nicio urmă de ezitare.

– Foarte bine, zise Maestrul.

Îl priveau cu nerăbdare, ştiind că orice va spune va avea o semnificaţie monumentală pentru ei toţi.

– Aşa cum v-am menţionat anterior, începu Maestrul, termenii jocului pentru locul Maestrului sunt stabiliţi de Arbitri, iar eu sunt la fel de supus ordinelor lor cum sunteţi şi voi.

Scoase dintr-un sertar o scrisoare sigilată. Rupse sigiliul şi citi conţinutul misivei.

„Următorul Banchet al Membrilor se va ţine în Ajunul Crăciunului, la ora 8 p.m. Concurentul care se va prezenta înaintea Arbitrilor în această încăpere, la acea oră şi care a pus într-un cont precizat de Arbitri suma de douăzeci de milioane de dolari, obţinuţi prin eforturile proprii, va deveni Maestru."

Se lăsă o tăcere grea. O tăcere uimită. Maestrul îi privi. Ştia la ce se gândeau. De pe buzele lui Andrew se desprinse un geamăt involuntar. Era aproape imposibil. Nu-şi putea crede urechilor. Toate gândurile sale se pliaseră la ideea că acest concurs pentru locul Maestrului va fi unul al minţii, o competiţie a puterii intelectuale, nu aşa, o vânzare sordidă a unei funcţii cui citează mai mult. Andrew observă figurile uluite ale companionilor săi. Nici ei, se pare, nu reuşeau să-şi mascheze surpriza folosindu-se de o mască intelectuală. Competiţia nu era ceea ce crezuseră, ba chiar opusul.

La ce-i trebuiau Colegiului douăzeci de milioane de dolari? Era penibil, fundația era foarte avută. Totuși, care era explicația plauzibilă? Au înnebunit Arbitrii? Sau Colegiul, ca multe alte instituții, căzuse pradă lăcomiei, iar acum locul Maestrului era scos la mezat pentru cel care dădea mai mult, tot așa cum romanii vânduseră purpura imperială? Pe chipul lui Andrew se reflecta consternarea. Era imposibil. Probabil nu înțelesese el bine ori îl surprinseseră într-una dintre reveriile lui stupide. Totuși, știa că nu era așa. Își șterse fruntea cu mâna, iar ochii-i scăpărau de furie și dispreț; furie față de el însuși, din cauza ambițiilor sale, iar disprețul era pentru Maestru. Pentru asta murise Rex Boone?

Sebastien fu primul care-și reveni. Scoase un zâmbet foarte sarcastic. Acum erau prinși într-un joc pentru a cărui câștigare erau implicate lucruri total opuse a ceea ce crezuseră ei. O chestie foarte isteață. Arbitrii nu erau smintiți, așa că se hotărâseră asupra acestui lucru dintr-un anumit motiv, iar el era convins că știa care era.

– Și cum obținem acești bani?

– Asta rămâne să decideți voi.

– Legal sau ilegal?

– Asta rămâne să decideți voi, zise Maestrul. Alegerea vă aparține. V-ați înhămat la acest concurs, iar calea voastră în viitor este hotărâtă de-acum numai și numai de voi.

Ivan nu spuse nimic, dorind să-și păstreze gândurile pentru sine. Era evident că banii nu-i erau necesari deloc Colegiului. Drept rezultat al „legământului",

deţinea sume uriaşe într-un fond. Deci, de unde până unde cererea de a obţine douăzeci de milioane de dolari în decurs de un an ? De ce o sumă atât de mare? Descoperise Rex Boone implicarea Colegiului în activităţi suspecte? Ce fel de activităţi? Secrete nucleare? Îşi plătea vreo datorie? Şi mai important, cine beneficia de aceşti bani? Colegiul? Arbitrii? Chiar Maestrul? Îl cumpărau?

Tanya îşi drese glasul. Tenul ei devenise foarte alb. Rosti cu o voce uşor răguşită:

– Scrisoarea spune „prin eforturile proprii". Ce vrea să însemne?

– Înseamnă că nu puteţi obţine banii cu ajutorul vreunui guvern, companii sau instituţie în care lucraţi în lumea de-afară. Nici nu puteţi împrumuta, pur şi simplu, banii sau să vă fie oferiţi de o terţă parte. Va trebui să faceţi singuri rost de aceşti bani, prin experienţa şi abilităţile voastre.

Isteaţă chestie, se gândi Sebastien. Altfel, ar pune guvernul american sau pe cel brazilian să-l ajute să devină Maestru, în schimbul unor favoruri ulterioare. Desigur, putea ignora interdicţia, dar ar trebui să fie prudent. Ştia că Membrii lucrau în cele mai înalte eşaloane din guvernele lumii. Sau n-ar putea fura banii? Exista ca posibilitate. Totuşi, era timp berechet să decidă cum va face rost de ei. Odată cu moartea lui Rex Boone, bănuia că era favoritul cursei. Cine era cel mai semnificativ adversar al său? Privi spre Tanya, Ivan şi Andrew. Va lucra cu Tanya, pentru a mai reduce din sorţii potrivnici. Asta-i mai lăsa doar pe Ivan

şi Andrew. Ar paria că Andrew era adversarul. Militarul îl învinge pe politicianul tactician. Filozoful îl ia pe spion. Şi totuşi...

În timp ce ei îşi cântăreau soarta, se lăsase liniştea. Să obţii legal douăzeci de milioane de dolari într-un an era aproape imposibil, se gândea Tanya. Totuşi, condiţia prealabilă nu era chiar aşa de prostească. Îi aducea pe toţi pe aceeaşi linie, indiferent de abilităţile lor sau de legăturile lor. Niciunul dintre ei nu avea un avantaj intrinsec şi înfruntau riscuri enorme dacă ar fi acţionat ilegal. Nu numai că n-ar fi avut protecţia Colegiului, dar zăcând într-o închisoare cine ştie pe unde i-ar fi împiedicat să-şi facă apariţia la următorul Banchet. Tanya îl scrută pe Maestru. Ce credea el despre acest concurs? Nu era deloc şocat de nuanţa sa mercenară? Expresia lui nu dezvăluia nimic, ceea ce o tulbura mai mult decât oricând. Ce-o fi făcut în apartamentul lui Rex Boone? Cunoştea circumstanţele legate de moartea lui? Se zgribuli uşor. Poate că, până la urmă, ea şi Sebastien ar trebui să coopereze. Să-i spună chiar acum de decizia ei?

Ivan îşi drese vocea.

– Scrie „concurentul". Ce se întâmplă dacă apar mai mulţi?

Maestrul răspunse sigur pe el:

– Ceea ce au stipulat acolo Arbitrii, voi interpretaţi cum vreţi. Nu vor oferi nicio altă explicaţie.

– Înţeleg.

Singura cale pentru Ivan de a-şi asigura victoria era să facă în aşa fel încât numai el să apară în acea zi. Aceasta-i era intenţia?

– Mai este o singură chestiune, continuă Maestrul. Aşa cum am subliniat, de acum sunteţi pe cont propriu. Nimeni de la Colegiu – inclusiv Arbitrii şi Maestrul – nu vă va acorda niciun fel de asistenţă în acest concurs. Începând cu această zi, nu mai sunteţi Membri şi nu vi se va permite să intraţi în incinta Colegiului până în ziua când va trebui să apăreţi înaintea Arbitrilor. Poate că veţi începe să apreciaţi seriozitatea încleştării care vă aşteaptă. Este una aleasă de voi. Rămas-bun şi mult noroc!

Acestea fiind spuse, dădu solemn mâna cu ei şi-i conduse la uşă. Jos pe scări, Symes îi escortă afară din cea de-a treia curte pentru a doua şi ultima dată. Nu ştia ce se petrecuse între ei.

Maestrul se duse în biroul său şi se aşeză la pupitru. În câteva minute avea o întâlnire cu premierul Chinei. Apoi va sosi preşedintele Mexicului, pentru a discuta ultima răscoală sângeroasă din regiunea Chiapas. După aceea mai avea şi alte întâlniri şi convorbiri telefonice până seara. Munca unui Maestru era fără sfârşit. Totuşi, orice lucru omenesc avea finalitatea... şi preţul lui.

Oftă. Care era preţul unui loc de Maestru?

9

Să ai puține cunoștințe este, totuși, un câștig; să ai multe, te năucește.

LAO ZI

Ianuarie. Congo.

Andrew conduse până la tabăra ONU pentru refugiați, la Kapanga, un orășel în sudul Congoului. Trecuseră două săptămâni de când concurenții părăsiseră Colegiul și porniseră pe drumul competiției pentru locul Maestrului. Andrew se întorsese imediat în Africa cu avionul, pentru a-și termina misiunea din cadrul Națiunilor Unite, ca să poată să se ocupe de căutările sale. Înainte de a pleca din Congo pentru totdeauna, se duse să verifice cum se descurcau sătenii salvați de el din ghearele rebelilor cu o lună în urmă. Ultima sa deplasare din acea zi îl duse la spitalul improvizat din capătul taberei.

– Unde ți-e telefonul? zise Obedi în swahili.

Îl contempla pe bărbatul cu părul de culoarea nisipului, cu fața arsă de soare și început de chelie. Nu

era o față urâtă, dar nici atractivă nu era. Totuși, ochii de un albastru închis rămăseseră foarte vii în mijlocul chipului bătucit și marcat de vreme, iar asta era ceva important pentru Obedi. Pentru că atunci când viața părăsea ochii, asta însemna că acea persoană renunțase la tot și știa din propria experiență că era mai bine să se țină departe de astfel de oameni. Dacă vrei să supraviețuiești, ține-te aproape numai de supraviețuitori. Sora lui îi spusese asta. Cu excepția celor din familie. În acest caz, trebuia să stai lângă ei până la finalul amar, pentru că în afara familiei nu mai era nimic.

– N-am adus telefonul cu mine.

– Oh, făcu Obedi și se uită pieziș spre Andrew.

Stăteau așezați pe o băncuță din lemn, în curtea spitalului. Obedi își înfipse degetele de la picioare în praful galben. Peste tot în jurul lor se auzeau zgomotele provocate de cei care alergau să se așeze pe la cozile pentru următoarea distribuire de ajutoare. Andrew îl descoperise pe băiatul de șapte ani în mijlocul unei busculade, stând calm pe bancă, în timp ce contempla lumea dramatică din jurul său.

– Cum te simți?

– Mai bine. Aici ne dau de mâncare. Iar mâna mea e mai bine.

Arătă spre bandajul care-i fusese pus dimineața. Bumbacul alb era deja acoperit de murdărie și praf.

– Grozav. Iar sora ta ce face?

– E OK. Are grijă de copiii mici.

– Înțeleg.

Andrew aşteptă întrebările lui Obedi în timp ce urmărea cum mulţimea se înghiontea şi se bătea pentru hrană, fiecare pentru sine, bărbaţii lovind cel mai tare. Latura umană din ei dispăruse într-o asemenea măsură, încât ajunseseră mai jos decât vitele.

– Cât ai de gând să stai?

– Încă vreo câteva zile. Mai există un grup de oameni pe care ONU vrea să-i mute în această tabără. Din nord. S-ar putea să fie nevoie să-i ajut.

– Oh, făcu Obedi.

Îşi schimbă puţin poziţia pe bancă, pentru a-şi feri braţul rănit de căldura dogoritoare a soarelui.

– Când vor înceta luptele?

– Nu ştiu, răspunse Andrew. Cât de curând, sper.

– O să le opreşti tu?

– Exact asta încerc.

– Împreună cu oamenii de la telefon.

– Da, împreună cu oamenii de la telefon.

– Şi după asta ce-o să faci?

– Trebuie să mai fac şi altceva.

N-avea cum să-i explice unui copil că era implicat într-o competiţie pentru una dintre cele mai puternice funcţii din lume, postul unui om care chiar acum încerca să pună capăt conflictului din Congo şi celor din atâtea alte locuri.

– Te mai întorci?

– Da, am să mă întorc, dar numai după câtva timp.

Obedi dădu încet din cap.

– Când ai să te întorci, vii să mă vezi şi pe mine? Dacă mai trăiesc?

– Da, am să mă întorc să te văd, zise Andrew.

Îl mângâie pe cap cu afecțiune.

– Acum cred că ar trebui să merg să vorbesc și cu sora ta.

Se ridicară și se îndreptară spre intrarea în spital, trecând prin încăierarea generală.

– Uite-o.

Obedi arăta spre o copilă slabă, probabil nu mai mare de cincisprezece ani. Avea o rochie simplă, roșie, și era desculță. Rochia era mult prea matură pentru silueta ei de copil, sfrijită din cauza malnutriției, cu sâni mici, un trup uscățiv și membre firave. Probabil îi dăduse fratelui ei cea mai mare parte din mâncare. Sora lui Obedi îi privi cu niște ochi triști. Avea grijă de un grup de copii mici care jucau șotron pe niște pătrate desenate rudimentar în praf.

– Cum o cheamă pe sora ta?

– Shisvannah.

– Bine. Acum du-te și ia niște mâncare.

Obedi plecă să ia hrana, în vreme ce Andrew se așeză lângă fată și începu să discute cu ea. Așa cum bănuia, Obedi și sora lui nu aveau familie și niciun fel de rude. Fuseseră uciși cu toții de rebeli, în masacrul din sat. Îi dădu niște bani și-i spuse să-l țină pe fratele ei aproape de ea. Se va întoarce să-i vadă când va putea. De asemenea, le va cere oficialilor ONU să aibă grijă de ei, deși știa că această cerere conta foarte puțin, din moment ce aveau de îngrijit mii de oameni. Andrew îi zise lui Shisvannah să plece și să ia ceva de mâncare. Va avea el grijă de copii.

Se sprijini, extenuat, de peretele colibei. Rebelii își mutaseră liniile departe, în sudul țării, contrar acordului mijlocit de ONU, iar acolo reizbucniseră luptele și se lăsase cu multe pierderi de vieți omenești. Cu toată influența Maestrului, era puțin probabil să se ajungă și de astă dată la o încetare a focului. Atunci ce mai căuta Andrew aici? Competiția începuse deja, iar el nu făcuse niciun progres în această privință în Congo. Douăzeci de milioane de dolari însemnau mai mult decât întreaga bogăție din regiune. Privi cum se jucau în praf copiii mici. Ce se va alege de Obedi și de sora lui? Ca orfani, șansele lor de supraviețuire nu erau deloc strălucite și pierduseră deja mult din greutate. Își lăsă capul în mâini. Mintea i se învălmășea.

– Nu, nu poți să sari în pătratul ăla.

– De ce nu? zise copilașul.

– Pentru că nu poți. Trebuie să sari mai întâi în pătratul ăsta.

Fata mai mare, de șase ani, arătă pătratul și-l împunse în piept pe cel mic.

– Du-te înapoi și ia-o de la început.

– De ce?

– Pentru că așa este jocul.

– Dar eu vreau să sar în ăla.

– Ei bine, nu se poate.

Andrew se uită cum se certau, sub ochii lui, cei doi copii. Brusc, se simți ca și cum i-ar fi fost ridicat un văl de pe ochi. Șotronul și concursul pentru locul Maestrului aveau un lucru important în comun. Maestrul se referise la concursul pentru funcție ca la un

joc. Iar toate jocurile aveau reguli. Maestrul le mai spusese și care erau regulile. Să obțină douăzeci de milioane de dolari și să se înfățișeze înaintea Arbitrilor la o anumită dată. Oricum, își dădu el seama, concurenții nu izbutiseră să pună o întrebare crucială. Uitaseră să-l întrebe pe Maestru care erau celelalte reguli ale competiției. Reguli care să răspundă unor nedumeriri de genul când trebuia să se țină concursul, cât de mulți concurenți trebuiau să fie, cum erau ei aleși. Pentru că Jocul Maestrului, la fel ca oricare alt joc, nu putea exista decât în cadrul unor reguli asupra tuturor aspectelor sale. Așadar, care erau celelalte reguli? Dar și mai important, unde erau?

Andrew știa că pentru ultima întrebare exista un singur răspuns posibil: în Colegiu, pentru că secretul acestui joc ar fi ascuns pe cât se poate de bine.

Se ridică să-și ia rămas-bun de la Obedi.

Olanda. Rotterdam.

Andrew se afla în biroul mohorât, stând pe un scaun șubred din plastic. Depozitul, în care partea din față era ocupată de birou, era situat lângă o cale de acces dintr-o zonă părăginită a docurilor din Rotterdam. Un observator oarecare n-ar fi acordat acestui loc o a doua privire, din moment ce pereții săi groși purtau urmele unei firme de containere și astfel nu se deosebea de celelalte clădiri de pe chei, ponosit și, cumva, lăsat de izbeliște. Însă nu era ca ele, iar aparențele puteau fi înșelătoare, și acesta era cazul depozitelor militare.

În spatele peretelui de la capătul biroului se aflau numeroase încuietori și porți, iar dincolo de ele era un arsenal impresionant. Fusese adunat de una dintre principalele grupări de mercenari olandezi, care-și ofereau priceperea și serviciile celui care plătea cel mai bine. Andrew menținea de mulți ani contactul cu ei, la fel cum făcuse și în cazul unui număr foarte mare de alte organizații – militare și teroriste – din întreaga lume. Făcea parte din munca sa de Membru să ajute Colegiul și pe Maestru să evalueze forța militară a diferitelor țări și a capacității lor combative. Toate fiind fire în imensa pânză de păianjen.

– Andrew!

Olandezul dădu mâna cu el și se lăsă să cadă pe scaun, în spatele unui pupitru metalic uzat. Era un bărbat mătăhălos, cu umeri largi și burdihan. Asta și părul roșcat, rărit, obrajii plini și nasul borcănat nu sugerau niciun fel de legături cu armata. Mai degrabă descriau constituția unui măcelar. Sau a unui preot cu picioarele pe pământ, care se bucurase prea mult de ospitalitatea enoriașilor săi. Totuși, el conducea grupul de mercenari. Andrew îl cunoștea pe olandez de mulți ani și știa totul despre operațiunile sale cu mercenarii. În schimb, olandezul știa foarte puțin despre Andrew, în afară de faptul că era consultant al ONU și că avea ciudata abilitate de a apărea ca din senin în locurile fierbinți de pe glob. Olandezului nu-i păsa cine era de fapt, cu toate că avea bănuielile sale. În mod normal, i-ar păsa destul de mult, dar cu el făcea o excepție. Cu câțiva ani în urmă, îl salvase

în jungla din Papua Noua Guinee, împreună cu doi camarazi răniți, de la dezmembrarea de către partea care câștigase. Nu fusese o perspectivă prea plăcută, iar pentru că-i salvase viața, olandezul era gata să-i acorde încrederea sa totală și aștepta să-i facă un favor de proporții. Un favor pe care Andrew intenționa să-l ceară.

– Pieter, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să vizitez o insulă.

– Bine, poți face asta într-o vacanță, zise olandezul în engleza lui cu accent și se ridică. Hai să facem o plimbare.

Înșfăcă un pachet de țigări rusești. Fusese prin Ural, recent.

Se așezară pe chei, pe niște borne uriașe, privind cum veneau petrolierele. Era lapoviță și deasupra apei plutea o ceață ușoară.

– Trebuie să ajung și să plec de pe insulă fără să fiu văzut, așa că am nevoie de ceva din echipamentul tău. Ce ai mai bun.

Olandezul dădu din cap și-și aprinse o țigară. Riscul de a muri din cauza fumatului era ultima dintre problemele sale.

– OK. Se poate aranja. Pe când?

– Peste trei săptămâni.

– Mai zi-mi câte ceva. Care-i numele insulei?

Andrew ezită.

– Am să-ți spun într-o clipă.

Începu să-i vorbească de insula Tirah fără a-i divulga numele. Era un loc excepțional de dificil de vizitat în secret, din diverse motive. În primul rând, pentru

că era situată într-un loc izolat. În al doilea rând, era accesibilă numai cu feribotul, prin singurul său port; sau cu elicopterul, pe unicul său heliport. Oricum, niciunul dintre aceste mijloace nu putea fi utilizat din moment ce erau supravegheate. În al treilea rând, ţărmul foarte abrupt şi curenţii marini puternici care se învolburau în jurul ei împiedicau venirea şi acostarea vreunei ambarcaţiuni în alt loc decât în singurul port. Drept rezultat, topografia locului făcea ca vizitele neanunţate să fie extrem de dificile, exact motivul pentru care Lordul Insulelor o alesese pentru înfiinţarea Colegiului. Andrew ajunsese la concluzia că singurul mod prin care ar ajunge acolo fără a fi detectat ar fi pe calea aerului şi numai noaptea. Olandezul recepţionă informaţiile mormăind.

– Au la dispoziţie echipament pentru detectarea vreunui aparat de zbor în spaţiul lor aerian?

– Fără nicio îndoială. Dar cred că doar pentru altitudine mare şi nu sub o anumită limită, de, să zicem, două sute de metri. Bănuiesc că atunci ar apărea prea multe interferenţe. Dacă folosim un mic elicopter care să zboare la rasul ţărmului, atunci nu vor fi capabili să-l detecteze. Mai ales dacă apare dinspre nord-vestul insulei, acolo unde se află munţii. Mai trebuie spus că ar fi o călătorie periculoasă în această parte a anului, din moment ce vântul deasupra mării este destul de puternic. Este necesar ca pilotul să fie foarte experimentat. Unul care să poată zbura şi în orb.

– Continuă, făcu olandezul.

Încă nu se angajase cu nimic. Nici măcar față de cel care-i salvase viața.

– Cred că șansele de a intra și ieși în acest mod de pe insulă, nedetectat, sunt destul de mari. De asemenea, nimeni nu se așteaptă la asta. Nu există niciun motiv pentru care cineva să-și dorească să pătrundă în secret pe insulă, când ar putea intra în clădirea principală a ei, un castel.

– Un castel? Cine stă acolo?

Curiozitatea mercenarului fusese stârnită. Totul părea un complex penitenciar. Încerca Andrew să scoată pe cineva din pușcărie?

Fu nevoit să-i explice că nu locuia nimeni acolo, pe insulă, în afară de cei din castel. În acest moment al anului, numărul ocupanților insulei ar fi redus, mai puțin de treizeci de oameni, inclusiv personalul. De asemenea, mai explică și faptul că pătrunderea în castel era adevărata problemă, din moment ce acolo nu exista decât o singură intrare și nu văzuse niciodată hărți detailate ale insulei. Bănuia că nici nu existau.

Olandezul era uluit.

– Trebuie să existe ceva hărți. Rușii sau armata SUA au de gând să facă hărți despre fiecare insulă de pe această planetă.

– Poate că așa e, zise Andrew, clătinând din cap, însă acestea nu vor dezvălui cine știe ce. Nu ce-i la suprafață este important. Ce se află sub pământ contează. Sub pământ se află un labirint de tuneluri.

– Ești sigur? Ai fost prin ele?

Olandezul strivi chiștocul țigării privind cum trecea un petrolier.

Andrew mărturisi că nu. Oricum, cea de-a treia curte era ocupată de un singur om, care intra și ieșea de acolo în secret. Din moment ce traseul său nu era vizibil la suprafață, nu putea fi decât subteran. Tunelurile fuseseră construite cu mult timp în urmă. Andrew era destul de sigur că existau. Olandezul îl studie cu mare atenție în timp ce dădea aceste explicații. O a treia curte. Nu părea să fie o bază militară. O fi vreun spital sau un institut de cercetări; și cine era acel bărbat misterios despre care venise vorba? Plănuia vreun asasinat?

– Castelul are, în total, trei curți interioare, continuă Andrew. După cum îți poți imagina, în cea de-a treia va fi cel mai dificil de intrat neobservat. De fapt, este imposibil.

– Și tu unde trebuie să ajungi? întrebă olandezul cu o grimasă.

Andrew zâmbi.

– În cea de-a treia curte.

– Se leagă, comentă companionul său iritat. Știam eu că ai alegi calea cea mai ușoară. În afară de tuneluri, mai sunt alte intrări?

O luară la pas pe chei. Olandezul lovi o cutie de coca-cola, azvârlind-o în apă. Nu era o închisoare. Mai degrabă o instalație militară.

– Singura intrare de care știu este o ușă care dă în cea de-a treia curte, însă am scos-o deja din calcul.

Nu cunosc combinația încuietorii electronice și este un loc prea evident pentru a nu fi pus sub supraveghere.

După ce petrecuse atâta timp la Colegiu, știa că în apartamentele lor nu se putea intra decât cu ajutorul unei combinații de coduri electronice. Accesul în cea de-a treia curte era la fel. Nu știa să existe astfel de dispozitive în prima și a doua curte, ceea ce-i sugera că se avea încredere în ideea generală că nu-i posibil să răzbați până acolo. Oricum, mai știa că nu trebuia să presupună absolut nimic. Cea de-a treia curte constituia un teritoriu necunoscut și misterios.

– Așadar, începu olandezul, ce propui?

Se uită la ceas. Va trebui să plece curând. Urma să vină un transport de lansatoare de rachete antitanc de la prietenii săi chinezi, iar aceștia voiau întotdeauna plata pe loc.

Andrew îi spuse că planul lui nu era să pătrundă în castel prin intrarea principală, nici prin prima ori a treia dintre curți. În loc de asta, va pătrunde în cea de-a doua curte și se va îndrepta spre cea de-a treia printr-un tunel subteran despre care era absolut sigur că exista. Orice pătrundere directă în cea de-a treia curte pe la suprafață era mult prea riscantă. Pentru a intra în cea de-a doua curte, însemna că trebuia să escaladeze țărmul abrupt, apoi granitul zidurilor castelului. Pentru asta avea nevoie de echipament de ascensiune folosit de forțele speciale ale SUA.

Mai petrecură câteva minute discutând dacă olandezul putea furniza articolele și la ce cost. Olandezul confirmă că da, cu o oarecare reținere. Devenise mult

mai prudent. Se părea că se punea la cale un asasinat, iar estimările sale asupra lui Andrew sufereau nişte ajustări rapide. Nu era sigur că-şi dorea să fie implicat.

– Şi ce-i cu persoana din cea de-a treia curte? întrebă olandezul într-o doară. De unde ştii că va fi acolo?

– Eu sper să nu fie, răspunse Andrew, dar nu pot fi sigur.

Alesese o zi pentru pătrunderea în Colegiu când credea că Maestrul va lipsi de acolo: ziua întrunirii G10 de la Chicago, pe data de 26 februarie, când liderii cei mai puternici din lume se vor reuni pentru a discuta despre economia mondială. Era aproape sigur că Maestrul va participa şi va avea întrevederi private cu ei. Dar dacă Andrew greşea? Ce s-ar întâmpla dacă ar fi găsit în Colegiu şi n-ar reuşi să iasă? Va trebui să rezolve pe loc.

– Altceva? se interesă olandezul.

– Nu. Restul mă priveşte pe mine.

Andrew se opri la capătul cheiului.

– Ceea ce înseamnă că nu ai de gând să-mi spui. Înţeleg, făcu olandezul şi chicoti în timp ce o luară înapoi spre birou. Chestiile astea chiar sunt secrete.

– Exact. În afară de elicopterul împrumutat, mai am nevoie de echipament care să detecteze spaţiile dintre pereţi.

– S-a făcut. Altceva?

– Dispozitive de bruiaj electronic. Cele mai bune de pe piaţă.

– Altceva?

– Asta-i tot. Trebuie să intru și să ies de pe insulă în aceeași noapte. Așa că-mi trebuie un pilot în care să am încredere totală. Te gândești la cineva?

Andrew avea o expresie nepăsătoare.

– Vrei să spui că mă vrei pe mine? zise olandezul sarcastic, aprinzându-și încă o țigară.

Trebuie să încerce să mai reducă numărul de țigări fumate. Să se mulțumească doar cu două pachete pe zi.

– Da, făcu Andrew, din moment ce ești singurul în care mă pot încrede că va ține totul secret.

Olandezul scoase un plescăit. Nu-i plăcea cum sună povestea, însă îi datora lui Andrew un serviciu, iar el își plătea întotdeauna datoriile.

– OK, zise el, în cele din urmă. Dar vreau să știu numele insulei. Dacă-i Papua Noua Guinee, nicio șansă.

Nu mai putea da încă o dată ochii cu băștinașii.

– Nu-i asta. Se află în vestul coastelor Scoției.

Olandezul scoase o agendă din buzunar și căută în partea cu atlasul harta Scoției. Citi cu glas tare numele câtorva insule și la fiecare Andrew neagă dând din cap. Se lăsă tăcerea. Olandezul își ridică brusc privirile.

– Căca-m-aș! Vrei să spui că-i insula Tirah?

– Da.

– Dar acolo-i imposibil să intri.

Pe fața mercenarului se întipărise consternarea. Nimeni nu știa nici măcar cum arăta locul.

– Nu este imposibil. Aproape. Am să-ți dau coordonatele pentru a te ghida înăuntru.

Olandezul se opri la intrarea în biroul său și-l scrută pe Andrew.

– Acum zi-mi de ce vrei să mergi acolo? întrebă cu o expresie nedumerită. Întotdeauna am avut impresia că s-ar putea să fii un Membru. Așa că de ce vrei să pătrunzi acolo?

– E secretul meu, răspunse el zâmbind. Poate să nu fac altceva decât să încerc să mă întorc acasă.

Furtunile din Atlantic se izbeau de insula Tirah, azvârlind în aer nori uriași de spumă și scoțând un muget asurzitor. Țărmurile sale se avântau abrupte și semețe de pe fundul oceanului la mai bine de două sute de metri deasupra nivelului mării. Olandezul nu le vedea din cauza beznei. Oricum, știa din indicațiile aparaturii de bord a elicopterului că trebuiau să fie foarte aproape. Reduse viteza.

Fusese o călătorie terifiantă. Decolaseră din cel mai nordic punct al Scoției, cu vântul bătând cu forța unei furtuni de gradul șapte. Apoi, crescuse la o forță de gradul nouă în timp ce ei se afundau în bezna de deasupra Atlanticului, pentru a se apropia de insulă dinspre nord-vest.

Elicopterul fusese înghiontit bine de tot de furtună și, de câteva ori, când motorul începuse să geamă periculos, olandezul propuse să se întoarcă. De fiecare dată Andrew clătinase din cap și arătase că nu mai era mult până acolo, încercând să-l liniștească. Continuară, dar olandezul simți o mică împunsătură de frică începând să evolueze și să-i cuprindă golul din stomac. Știa, din experiența profesională, că exista un punct dincolo de care n-ar mai trebui să-și forțeze norocul

și tocmai treceau de el. Elicopterul nu era construit pentru un tratament atât de dur și s-ar fi putut prăbuși în orice clipă. Chiar dacă ar supraviețui prăbușirii, după două minute petrecute în mare ar muri de frig. Olandezul începu să-și vadă expedițiile sale mercenare anterioare într-o lumină mult mai favorabilă în comparație cu acest zbor. Poate că, de fapt, Papua Noua Guinee nici nu era chiar așa de nasoală.

– Un minut până la punctul de desantare.

– Ai coordonatele corecte?

Olandezul se strâmbă.

– În caz contrar va trebui să înoți.

Ridică botul elicopterului și o luară în sus, aparatul luptându-se cu furtuna. Ghidându-se după indicatoarele de bord, olandezul crezuse că insula se afla la câteva sute de metri în fața lor. Brusc, Andrew scoase un strigăt de avertizare, dar fu prea târziu. Când olandezul aprinse un reflector frontal pentru a se orienta, dădu cu ochii de faleze. Se înălțau pe dinaintea parbrizului, uimitoare și înspăimântătoare la vedere, ca un monstru ridicat din adâncurile mării. Erau mult prea aproape. Într-o clipită, elicopterul fu înșfăcat de o minitornadă care se învolbura pe suprafața falezei și fu răsucit violent în jurul axei și azvârlit în sus. Apoi se pomeniră în miezul turbionului. Elicopterul intră în cădere liberă în spațiul alb, lamele rotorului învârtindu-se fără niciun rost.

– Rahat!

Olandezul se luptă cu comenzile, încercând să smulgă aparatul de lângă masa țărmului, însă nu mai

putea face nimic. Își continuară căderea. În milisecundele care au urmat priviră, precum spectatorii pasivi ai unui film, în vreme ce muchiile colțuroase și sfidătoare ale falezei înalte fulgerară la numai câțiva metri distanță de parbriz. Apărură și primele picături de spumă. În imposibilitatea de a se elibera, elicopterul se repezi spre valurile care se spărgeau de stâncile de jos cu un zgomot tunător. Olandezul strigă din nou, cu glasul înghețat de spaimă. Gata cu luptele de eliberarea pe această lume.

– Până aici ne-a fost.

Răsucind din disperare, pentru ultima dată, comenzile, întoarse aparatul cu totul într-o parte. Nu mai era nimic de făcut. În orice caz, se aflau în fața morții. Cu o scuturătură puternică, motorul începu să tușească și lamele rotorului atinseră valurile. Luminile de bord se stinseră, iar geamul de sticlă din spatele elicopterului crăpă din cauza presiunii. Venise momentul de rămas-bun. Olandezul chiar se trezi că se roagă, iar asta era ceva ce le-ar fi surprins din calea-afară pe fostele lui neveste. Deodată, ca prin miracol, elicopterul fu împins în sus și departe, deasupra oceanului, prins într-o altă masă de aer care ricoșase din insulă cu o viteză mai mare de două sute de kilometri pe oră. Se simțeau ca într-un circuit de montagnes russes, fără frâne și centură. Nu era nicio distracție să fii cu capul în jos.

– Iisuse Hristoase, zise olandezul după un minut, simțindu-și transpirația în costumul de zbor. Cred că trăim încă.

Rugăciunea fu uitată pe loc.

Andrew nu spuse nimic, privind tabloul de bord pe care sclipeau luminile. Apoi răspunse pe un ton neutru:

– Trebuie să mergem mai departe spre nord, mai sus. Ia-o prin spatele muntelui Mullach Mor. Are o înălțime de șase sute de metri deasupra nivelului mării, așa că va trebui să urci. Și fii atent la piscuri. Să le ocolești. Vântul va fi prea puternic să treci printre ele.

În fața privirilor lor se înălțau cinci culmi de stâncă, vârfurile, care se ridicau din ocean. Cândva parte din Tirah, se desprinseseră de insulă cu milioane de ani în urmă. Atinge-le în zbor sau aterizează pe ele și excursia se termină într-o secundă.

– Isabel, murmură olandezul în barbă, gândindu-se la noua sa prietenă. Nu vreau decât să ajung acasă.

Zece minute mai târziu, ajunseră la versantul vestic al lui Mullach Mor. Elicopterul își reduse altitudinea la doi metri deasupra solului. Andrew își aruncă afară echipamentul. Se întoarse spre pilotul nefericit, cu fața udată de ploaie.

– Mulțam, Pieter! La cinci, în dimineața asta. Aceleași coordonate. Am să-ți las o baliză radio. Dacă nu sunt acolo, pleacă. OK?

– Al naibii de OK.

Olandezul se căută de o țigară.

– Noroc! îi ură Andrew.

Își înclină capul spre colaboratorul său, în semn de rămas-bun, și adăugă pe un ton nepăsător:

– Cred că vremea se va înrăutăți.

Astea fiind spuse, dispăru în beznă. Olandezul nu răspunse acestei observaţii pline de miez. O luă înapoi spre uscat şi spre un pahar mare cu tărie. Poate că va încerca să se căsătorească, pentru a treia oară. Era mai puţin riscant.

Andrew îşi localiză echipamentul şi-l azvârli pe umeri. Avea de străbătut cinci kilometri până la Colegiu. Era o beznă totală şi nu se mai auzea nimic în afară de vânt şi de bubuitul masiv al valurilor. Ar fi putut urla din toţi bojocii şi cineva aflat lângă el nu l-ar fi auzit. Scoţând o lanternă din buzunar, o luă din loc.

Zăpada şi gheaţa dispăruseră de pe Tirah şi fuseseră înlocuite de o lapoviţă persistentă, aşa că tălpile lui lipăiau prin mocirlă. Dădu ocol lui Mullach Mor pe la spate şi trecu printr-o pădure deasă de brazi. După două ore de mărşăluit din greu, castelul se înălţa înaintea sa.

Se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi îndreptă raza lanternei spre versantul stâncos. Era aproape neted, chiar şi înainte să înceapă blocurile de granit ale zidurilor castelului. Şiroaie masive de apă gâlgâiau în jos pe ele. În timp ce-şi scotea frânghiile şi pitonii din geantă, îşi aminti incidente din trecutul său: o ascensiune periculoasă, noaptea, pe culmile Anzilor peruvieni, cu mulţi ani în urmă, făcută împreună cu un mic grup de membri ai Forţelor Speciale ale SUA, pentru a estima puterea gherilelor Calea Luminoasă, o deplasare solitară prin junglele din Borneo, pentru a avertiza asupra unei încercări de asasinat împotriva

unui politician local, care amenința să declanșeze un război intertribal și o expediție îngrozitoare peste munți, în regatul izolat al Bhutanului, în cursul căreia unul dintre Membri murise de frig, iar Andrew fusese sigur că și el va pieri. Totuși, avusese parte de toate rigorile drumului și-și mobilizase toate resursele pentru a rezista împotriva elementelor naturii, astfel ca din toate astea Colegiul să învețe ceva pentru a-și îndeplini obligația de a promova pacea. Clătină din cap cu mâhnire. El era cel care încerca să se strecoare înapoi în Colegiu, un loc pe care nu-l mai putea vizita vreodată dacă nu devenea Maestru.

Își începu ascensiunea. Era mult mai dificilă decât apreciase, chiar și pentru un alpinist experimentat, și de mai multe ori își pierdu echilibrul într-un mod destul de brutal. Zgomotul vântului ascundea sunetul provocat de pitonii înfipți de el în stâncă și apoi pe versantul din granit. În cele din urmă, după mai bine de o sută de metri în sus, ajunse la metereze și privi dincolo de ele. Sub el se aflau cea de-a doua curte și grădina. Partea din spate a bibliotecii se găsea aproape de zidul exterior. Cercetă meterezele cu privirea. Așa cum bănuise, era imposibil să ajungi în cea de-a treia curte doar mergând pe zid, pentru că în granit se aflau țepușele încrucișate ale vechii construcții. Asta-i lăsa numai posibilitatea de a coborî în cea de-a doua curte. Începu să fileze coarda, destul de sigur că pe zidurile castelului nu se aflau senzori termici sau de mișcare, din moment ce ploaia și zăpada ar fi exclus folosirea lor, și nici în grădina de dedesubt, din moment ce toți

Membrii aveau acces acolo. Era sigur că totul stătea altfel în cea de-a treia curte. Conţinea o adevărată colecţie de mijloace de detecţie. De aceea, trebuia să găsească un mijloc de a pătrunde acolo care să nu-i fi trecut nimănui prin cap, pentru că era convins că olandezul avusese dreptate spunând că era imposibil să pătrundă cineva în Colegiu nedetectat. Doar dacă nu cumva era unul dintre Membri şi cunoştea terenul.

Biblioteca avea două etaje şi o pivniţă. Frumuseţea ei limpede şi simplă era vizibilă şi după strălucirea luminilor de la parter, acest lucru însemnând că diferiţi Membri studiau în liniştea nopţii, în timp ce scotoceau bibliotecile virtuale şi bazele de date din întreaga lume. Se încruntă. Biblioteca avea numai două intrări, cu uşi mari, de stejar: una în faţă şi alta într-o latură a clădirii, care era folosită numai de personal. Odată ce aceste uşi erau închise, era imposibil să pătrunzi fără să nu declanşezi alarmele, îşi aminti. Şi el avea numai cincisprezece minute.

În grabă, se apucă să coboare pe partea interioară a zidului castelului şi ajunse în bibliotecă prin intrarea laterală, după ce verificase cu grijă să nu mai fie nimeni prin preajmă. Apoi, îşi continuă drumul urcând scara în spirală. Decisese că locul cel mai bun unde s-ar fi putut ascunde era la etajul întâi al bibliotecii, din moment ce acolo nu vedea nicio lumină. Coridorul său lung avea numeroase uşi conducând în încăperi separate, fiecare dintre acestea ticsită de cărţi şi informaţii legate de un anumit domeniu de studiu. Din aceste încăperi se ajungea la altele, fiecare diminuându-se

în mărime din moment ce biblioteca fusese construită aplicându-se filozofia de bază a secolului al șaisprezecelea, conform căreia cunoașterea era ca un copac și trebuia împărțită pe ramuri. Andrew se putea ascunde în oricare dintre aceste mici încăperi. Urcă pe furiș treptele din piatră ale scării în spirală, parte din construcția originală a clădirii.

În vreme ce se apropia de vârf, o voce puternică, izbucnită chiar de sub el, la baza treptelor, exclamă:

– Bună seara!

Andrew se făcu mic, lipindu-se de perete și așteptă până când încetă discuția dintre unul dintre Membri și bibliotecarul de la parter. Dacă s-ar fi decis în acel moment să urce treptele, l-ar fi descoperit cu ușurință. Ascultă concentrat vocile. Una era cea a Custodelui, iar cealaltă a unuia dintre Arbitri. Ce făcea acesta aici? Cum Maestrul lipsea din Colegiu, să-i fi ținut locul un Arbitru? Unde-ar putea sta, în Reședința Maestrului? Era ceva la care Andrew nu se așteptase. Se întrebă în sinea lui dacă să mai continue. De fapt, nu avea de ales, dacă ajunsese până aici. Indiferent de riscuri, trebuia să continue.

Într-un târziu, vocile se îndepărtară auzindu-se tot mai slab. Ghemuit, Andrew goni de-a lungul coridorului și se ascunse într-o încăpere adiacentă. Se puse pe așteptat. În decurs de un sfert de oră, Custodele bibliotecii stinsese luminile, iar ușile din stejar bufniră închizându-se. Se lăsă o liniște ciudată. Andrew era acum singur, înconjurat de lucrările tuturor Membrilor din secolele trecute și de spiritele celor care le

realizaseră. Se ridică din ascunzătoarea sa strâmtă și coborî treptele până în pivniță.

Stabilise că beciul bibliotecii constituia cea mai bună șansă de a ajunge în cea de-a treia curte. Era aproape sigur că acolo se afla un tunel care ducea din bibliotecă până la Reședința Maestrului. De asemenea, nu era deloc greu să presupună cam de unde începea, din moment ce în spatele și în jurul biroului Custodelui se aflau anumite încăperi rezervate pentru folosința privată a Maestrului. Își dădu repede jos de pe el costumul de scufundări și-și puse niște încălțări de pâslă, care nu lăsau nicio urmă. Cărând diverse piese de echipament aduse cu el, se duse jos ghidându-se numai cu ajutorul razei subțiri a unei lanterne-stilou.

La subsol, la ușa camerelor Maestrului, introduse în gaura cheii un mic dispozitiv. Laserul scană lăcașul și măsură locul necesar pentru cheie și produse un contur pe o bucățică de plastic argintiu. În câteva minute se întări suficient de mult încât Andrew să-l poată introduce în broască și să intre în încăpere. Aceasta fusese partea simplă a expediției, pe care o rezolvase și terminase cu ea.

Camera adiacentă era de formă dreptunghiulară și părea să fie folosită ca magazie. Era ocupată de rafturi de cărți pline cu documente marcate pentru atenția Maestrului. Totuși, nu era nimic sinistru în acel loc, pentru că tablourile erau plasate cu grijă pe pereți, iar printre rafturi erau răspândite antichități. Într-un colț se afla o carpetă minunată, din mătase, pe care se odihneau două vaze chinezești de o mare frumusețe

din dinastia Yuan. Totuşi, Andrew nu avea timp să admire toate aceste lucruri; ceea ce căuta el se afla în faţa lui. Sub o boltă veche din calcar, trepte tocite duceau în jos, sub nivelul solului. Scoase din buzunar un senzor electronic şi-l porni. Trecu pe sub boltă furişându-se şi apoi coborî treptele. În faţa lui se afla un tunel lat despre care presupuse – luându-se după direcţia lui – că ducea la Reşedinţa Maestrului.

Începu să păşească în tunel, ţinând senzorul într-o mână, iar lanterna în alta. Tunelul nu era nici umed, nici claustrofobic. Dimpotrivă, era ca un coridor într-un muzeu, minunat decorat. Pe pereţi se aflau tablouri ale foştilor Maeştrii, în vreme ce pe măsuţe delicat sculptate se odihneau o mulţime de antichităţi, în lemn, jad, piatră şi porţelan. În multe cazuri, piesele aveau o vechime de sute de ani. Într-adevăr, pe dinaintea privirii sale defila un adevărat depozit conţinând unele dintre cele mai spectaculoase *objets d'art* pe care le văzuse vreodată. De unde proveneau? Erau daruri făcute trecuţilor Maeştri? Obiecte depozitate aici de guvernele lumii, în timp ce războiul bântuia afară? Nu avea nicio idee, dar nici timp să se gândească.

După ce înaintă câţiva metri de-a lungul tunelului, ajunse la o ramificaţie. O cale mergea drept înainte, spre nişte trepte, apoi pe sub încă o boltă. Cealaltă cale se continua într-un unghi drept. Era sigur acum că se afla sub cea de-a treia curte şi că prima ramificaţie ducea direct la Reşedinţa Maestrului. Ştia că ar trebui să continue drept înainte, pentru că timpul zbura. Dar curiozitatea sa învinse şi o luă la dreapta

pentru a cerceta cea de-a doua cale. Dalele uzate, din piatră, îi dezvăluiau marea sa vechime. Trebuie că era una dintre primele părți construite ale Colegiului. Andrew păşea repede peste dale. În cele din urmă, tunelul se termină într-o cavernă. Ceea ce văzu în lumina lanternei îl făcu să rămână fără aer.

Pe dinaintea ochilor săi se întindea un mausoleu. Aici, sub cea de-a treia curte, se afla locul de veci al Maeştrilor. Ca un copil cuprins de uimire, începu să păşească printre morminte. Pe solul cavernei se aflau lespezi datând de pe vremurile de început ale Colegiului, fiecare cu câte-o placă de marmură cu numele întreg al celor care, de-a lungul secolelor, deţinuseră titlul suprem. Când era ales un nou Maestru, numele său personal nu mai era folosit niciodată şi, adesea, nici chiar Membrii nu-şi mai aminteau numele deţinătorilor funcţiei în decursul vremurilor. Ei erau cunoscuţi, simplu, drept Maeştri, pentru că se făcea tot posibilul pentru menţinerea anonimatului celor care posedau titlul cel mai înalt dintre toate. Astfel, de-abia dacă se vedea vreun tremur la suprafaţa existenţei Colegiului când un succesor prelua conducerea după moartea celui în exerciţiu. Astfel, un Membru al Colegiului, care poate că ocupase cândva o funcţie oficială foarte înaltă – profesor universitar sau cercetător în lumea de afară –, se pensiona discret pentru a deveni Maestru aici, în cea mai fascinantă instituţie de pe tot globul. Totuşi, în moarte, numele lor reale şi datele lor erau amintite încă o dată, pentru a fi

cunoscute numai de Dumnezeu şi de succesorii lor în această funcţie măreaţă.

Andrew se plimbă printre morminte, citind detaliile acelora care deţinuseră cândva funcţia de Maestru, mulţi dintre ei fiind atinşi de geniu. Ştia că timpul trecea în goană. În pofida acestui lucru, misterul şi antichităţile îl fascinau. În spatele mausoleului şi amplasat la distanţă de ceilalţi, Andrew dădu cu ochii de ultimul mormânt, cel al lui James, Lordul Insulelor, primul Maestru. Era un cavou din marmură, remarcabil de lipsit de ornamente, cu excepţia faptului că, în vârful său, purta efigia în alabastru, înclinată, a unui bărbat îmbrăcat într-o robă simplă. Imaginea era atât de realistă în lumina lanternei, încât Andrew aproape crezu că se va ridica şi i se va adresa. Iar mai jos, dăltuite în soclul de marmură albă, erau gravate ultimele lui gânduri adresate lumii, scrise pentru eternitate:

„Pace şi compasiune."

Andrew se aşeză şi meditä o vreme înaintea mormântului. Îl cuprinse un simţământ de mâhnire. Cât de întristat ar fi fost acest bărbat sfânt să afle că funcţia de Maestru al acestei instituţii măreţe putea fi acum cumpărată şi vândută. Pentru că zarafii erau iarăşi în templu. Colegiul, care se ţinuse ferm pe poziţii în decursul secolelor, în vreme ce atâtea alte instituţii decăzuseră, căzuse pradă, în cele din urmă, lăcomiei şi unor scopuri malefice. Natura concursului evidenţia acest declin. Dacă Andrew va deveni Maestrul, va

încerca să schimbe toate astea. Şi totuşi, pentru a deveni Maestru, se supunea riscurilor de a străbate aceeaşi cale rea pentru care anatemiza Colegiul şi pe Maestrul acestuia. Poate că ar trebui să se oprească acum. Oricum, probabil era prea târziu. Atât de multe instituţii din lumea de afară intraseră în declin în ultimii ani, încât era nefiresc să se aştepte la rezistenţa îndelungată a Colegiului faţă de acest măcel. Cu ochii minţii, văzu un colos imens înclinându-se încet şi prăbuşindu-se în praf. Bietul James, se gândi. Toate trec şi toate lucrurile măreţe pier.

Plecând din mausoleu, se apropie de arcada care ducea spre Reşedinţa Maestrului. Senzorul său detectă un câmp electronic chiar înăuntru. Începu să-şi pregătească dispozitivele sofisticate pe care i le dăduse olandezul pentru a dezactiva, temporar, sistemul. Pe când străbătea câmpul, trupul i se încordă, aşteptându-se la sunetul vreunei alarme, o uşă trântită sau deschiderea vreunei trape. Nu se întâmplă nimic. Străbătu cu repeziciune Reşedinţa şi apoi, printr-un antreu, ieşi pe uşă chiar pe coridor.

În dreapta sa se afla intrarea principală în Reşedinţă, peste pragul căreia Andrew şi ceilalţi concurenţi trecuseră în ziua decisivă, când voiseră să fie nominalizaţi pentru locul Maestrului. În stânga sa, scara din marmură, care şerpuia în sus. Scoase din buzunar un dispozitiv de forma unei cutiuţe şi mărimea unui telefon mobil. Era un indicator de goluri, pentru detectarea spaţiilor din spatele pereţilor. Se apucă de

treabă. Erau multe încăperi și mai puțin de două ore până când trebuia să înceapă să se pună în mișcare pentru întâlnire, dacă voia să părăsească insula înainte de venirea zorilor.

Începu cu sufrageria, apoi se duse în alte camere de la parter. Minutele treceau și dispozitivul nu reacționa deloc. Se părea că greșise, de fapt, și că nu existau lăcașurile secrete presupuse de el. Urcă la etaj, intrând în camera de zi unde se adunaseră când Maestrul le povestise prima dată despre cutia-enigmă chinezească, apoi în birou și în sala de recepții. În cele din urmă, la capătul coridorului, ajunse în bibliotecă. Acolo se adunaseră când îi spuseseră Maestrului de decizia lor de a lua parte la concurs.

Biblioteca era o încăpere frumoasă, cu un șemineu din marmură, având pe fiecare latură câte un glob de bronz și câte un astrolab sferic. Restul camerei era ocupat de vitrine cu cărți. Se întindeau de la podea până în tavan, cu excepția unui singur perete, acoperit de lambriuri. Pe fiecare lambriu era imprimat un blazon al câte unui fost Maestru. Cu toate că nu exista niciun indiciu al unei intrări secrete, indicatorul îl informă cu zgomot că în spatele acestora se afla un mare spațiu gol.

Cum să ajungă acolo? Se așeză pe un scaun și contemplă scena. Presupunând că Maestrul folosea frecvent vreun pasaj secret, intrarea nu trebuia să fie prea dificil de găsit, nici să-l oblige la mutarea unei cantități mari de cărți. Astfel, trebuia să fie ceva legat de

blazoane. Le examină cu atenție. Apăsă pe unul, apoi pe altele. Nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, mai mult din noroc decât din pricepere, atinse blazonul unui Maestru din secolul al șaisprezecelea, în al cărui mandat încăperea fusese transformată în bibliotecă. Fără niciun zgomot, o parte a unei vitrine alunecă în spate pentru a dezvălui un coridor slab luminat, coborând într-o pantă abruptă. Andrew își îngădui un scurt moment de satisfacție la găsirea ascunzătorii secrete, apoi o luă repede pe coridor în jos.

Priveliștea dinaintea lui îl lăsă fără răsuflare. Ieșise pe o margine îngustă de stâncă. Sub el se întindea o cavernă naturală, amplă, situată în adâncimea rocii de la baza muntelui. Sub picioarele sale, o scară din piatră șerpuia în jos, spre fundul peșterii, pe diverse paliere unde, cu sute de ani în urmă, mâini omenești săpaseră încăperi în stâncă. Reședința însăși constituia un mister veritabil, cu un înveliș interior, aproape ca o cutie-enigmă.

Andrew coborî pe trepte, uitându-se prin încăperile de la fiecare nivel în timp ce se deplasa. Pe primul palier se afla o sală a computerelor. Acum știa unde se afla cel de-al doilea calculator cuantic al Colegiului. La ce-l folosea Maestrul? Să păstreze informații despre actuali și foști Membri ai Colegiului? Să comunice direct cu liderii mondiali? Nu avea timp de speculații. Cartea pe care o căuta nu ar fi păstrată în memoria sa, era mult prea veche. Apăreau noi niveluri, unele ducând spre săli uriașe, pline de informație și documente.

La cel de-al patrulea nivel, intră într-o peșteră a lui Aladin. Chiar lângă intrare se găsea o fântână arteziană din marmură, foarte frumoasă, în care apa curgea gâlgâind dintr-o stâncă. Lângă fântână era o ușă. Andrew presupuse că duce, probabil, în afara Colegiului. Poate că exista un tunel subteran spre port sau spre alt loc din insulă, ceea ce-i dădea Maestrului posibilitatea să se facă nevăzut și să apară fără a fi detectat. Andrew se opri un moment și bău puțină apă rece. Apoi intră în bibliotecă, în biblioteca ascunsă a Maeștrilor.

Cu toate că biblioteca deținută de Colegiu era magnifică, printre Membri se zvonea de multă vreme că deținea și o colecție de volume accesibile numai Arbitrilor și Maestrului, o colecție care conținea unele dintre cele mai rare cărți din lume. Tocmai la acestea privea acum. Încăperea era mare, ca o sală împărătească. Avea rafturi frumos sculptate, cu trepte de lemn, pentru accesul spre teancurile de cărți de sus. În mijlocul încăperii se aflau câteva pupitre și scaune, mai degrabă ca lăcașurile similare din vechile universități. Însă această bibliotecă era mult mai spectaculoasă pentru că se întindea până în miezul muntelui și conținea șiruri după șiruri de rafturi cu cărți, majoritatea fiind exemplare fără preț. Andrew rătăci pe întreaga întindere a acestei încăperi și în altele. Pe când făcea asta, își dădu seama că privea comoara întregii civilizații, multe dintre lucrări fiind cunoscute numai ca referințe din alte cărți sau nu se știa deloc că existau. Aforismele lui Aldricus, volume din marea

enciclopedie din Qianlong, observațiile astronomice ale lui Becker, edictele secrete ale regelui Charles al V-lea, lucrarea *De Rerum Animarum*, a Sfântului Bernard de Clairvaux. Sute de manuscrise grecești, romane, aramaice, copte, sanscrite și ebraice. Încă o sută de mii de texte. De unde proveneau? Biblioteca din Alexandria? Cea a Cezarilor? Biblioteca Vaticanului? Nu știa. Oricum, era convins că Colegiul era custodele acestor bogății măreațe, lucrări considerate distruse de oameni în epocile demult trecute, în urma luptelor fără sfârșit și a războaielor lor pustiitoare. Cumva, ca printr-un miracol, Colegiul salvase ce putuse, pentru a le păstra pentru viitor. Pentru întreaga omenire.

Andrew rătăci prin toate încăperile, sfâșiat de suferință. Ce-ar mai fi dat să poată să-și petreacă vremea aici, să se afunde în trecut, în gânduri și scrieri pierdute. Oricum, știa că trebuie să le ignore pe toate. Exista o singură carte pe care trebuia s-o descopere. Febril, începu să caute orice material sau documente legate de Colegiu însuși. În cele din urmă, le află într-una dintre încăperile laterale ale bibliotecii ascunse.

În afară de hărți și schițe arhitectonice ale pereților, precum și o colecție mare de jurnale și carnete de notițe, lăsate în urmă de foștii Maeștri, aranjate de-a lungul rafturilor, mai erau și două texte legate, puse pe o masă. Unul conținea o referință privitoare la Arbitri. Andrew îl ignoră și se aplecă asupra celuilalt. Era un text înalt, dar subțire, legat în piele neagră. Pe copertă, modelat în aur, se afla blazonul lui Pierre Rochelle, unul dintre cei mai mari Maeștri. Pe coperta

interioară era semnătura lui Rochelle, urmată de cea a fiecăruia dintre succesorii săi, înrămate de spirale roşii în jurul literelor negre, simple, ale titlului: *Regulae Magistrati,* Regulile Maeştrilor.

Începu să citească. Era năucit de conţinutul său. Pentru că fusese scris în secolul al cincisprezecelea şi modificat, din timp în timp, de Maeştrii şi Arbitrii următori. Trata fiecare eventualitate privind mandatul Maestrului. Răsfoi textul citind titlurile şi regulile. Trebuia să existe un singur Maestru... cinci Arbitri, numiţi de Maestru, iar aceştia nu puteau deveni niciodată Maeştri... alegerea altora în cazul dispariţiei lor... prerogativele supreme ale Maestrului etc. Nimic despre concursul, în desfăşurare, pentru funcţia de Maestru.

Dintr-odată, ajunse şi acolo. În cazul când era necesară numirea unui nou Maestru, Arbitrii trebuiau să organizeze un concurs şi să aleagă dintr-un lot de cinci Membri dintr-o anumită categorie de vârstă. Dar când era necesară alegerea unui nou Maestru? Regula cu numărul X spunea că atunci când Arbitrii aveau dubii privind capacitatea unui Maestru de a-şi continua mandatul. Asta probabil însemna, se gândi Andrew, cazurile de deces sau incapacitatea fizică ori mentală a Maestrului. Posibil şi dacă Arbitrii se îndoiau de capacitatea Maestrului de a-şi face datoria în mod adecvat. Aşadar, ce se întâmplase? Se dispensau de serviciile Maestrului? Andrew continuă să citească. Apoi dădu de Regula XIV:

„Condițiile desfășurării concursului vor fi determinate de Arbitri, într-o discreție absolută, iar Maestrul nu va fi implicat absolut deloc în această chestiune."

Privirile lui Andrew alunecară în josul paginii... Durata Concursului și mai presus de toate Natura Clandestină a Concursului. Se înfioră la gândul că întotdeauna concursul pentru funcția de Maestru se desfășurase într-un secret absolut. Cu fiecare generație, în interiorul Colegiului se dăduse o luptă surdă, în vreme ce lumea din afară vedea doar cele mai vagi dintre undele declanșate la suprafață, în vreme ce succesiunea apostolică trecea de la Maestru la Maestru. *Sic transit gloria mundi.* Așa trece gloria lumii. *Habemus Magistrum.* Avem un Maestru.

Andrew sări o pagină și, în timp ce citea, uimirea sa se transformă în oroare când ochii-i căzură pe Regula XIX.

Se sprijini cu spatele de raft și citi. Nu putea exista niciun fel de dubiu asupra înțelesului regulii. Absolut niciunul.

– Ești foarte tăcut, zise olandezul, în vreme ce elicopterul își începea zborul înapoi spre țărmul scoțian.

Descoperise că la întoarcere nu era chiar așa de rău și că rafalele de vânt nu-l mai afectau atât de tare acum – nu și după o jumătate de sticlă de votcă. Privi spre Andrew, care se holba în noapte, iar insula Tirah rămăsese departe în urma lor.

– Ei, ai găsit ce-ţi doreai?

Andrew dădu din cap. Se gândea la Regula cu numărul XIX.

„Actualul Maestru putea şi el lua parte la concursul pentru funcţia de Maestru."

Mintea lui mai era preocupată de ceva. Fusese mult prea uşor să pătrundă în Colegiu şi să descopere regulile. Cineva voise ca el să le găsească. Cineva se aşteptase la asta.

Când Maestrul reveni la Colegiu, de la întrunirea G10 de la Chicago, fu informat de Symes că în noaptea precedentă, în Reşedinţă fusese un intrus.

– Conform instrucţiunilor dumneavoastră, Maestre, n-am luat nicio măsură.

Maestrul luă nişte documente de pe masa din camera sa de lucru şi spuse pe un ton degajat:

– Ai aflat cine era acea persoană?

– Da.

Fusese uşor. Una dintre sarcinile celui de-a doilea computer cuantic era să monitorizeze insula Tirah şi, mai ales, interiorul Colegiului. A fost imposibil ca intrusul să nu fie detectat de reţeaua sa extinsă de senzori, iar elicopterul a fost depistat cu mult timp înainte să fi aterizat. De aceea Colegiul are nevoie de foarte puţine măsuri de securitate vizibile. Symes îi zise Maestrului numele individului.

– Înţeleg, făcu Maestrul şi reveni la hârtiile sale.

Mai târziu în acea zi, primi un telefon de la unul dintre Arbitri.

– Maestre, tocmai am primit vestea că poliția din Erris a închis dosarul lui Rex Boone. Au ajuns la concluzia că a murit în urma unui accident de mașină, cu toate că nu au putut afla cine a fost șoferul mașinii. Au decis că nu există nicio dovadă care să indice ceva suspect și că este vorba despre un deces printr-o întâmplare nefericită. Presupun că exact la așa ceva v-ați și așteptat.

– Într-adevăr. Mulțumesc.

– Maestre, mai este ceva. Noul Membru, Susan Corelli, ne-a ajutat să verificăm toate documentele și hârtiile personale lăsate de Rex Boone la Forumul Global pentru Cercetări Nucleare. N-a fost găsit nimic referitor la Colegiu, nici despre concursul pentru funcția de Maestru.

– Înțeleg. Mulțumesc, Arbitre.

Maestrul se lăsă pe speteaza scaunului său. Se gândea la Tanya, la Sebastien, Andrew și Ivan și cum avansau ei pe drumul lor; se gândi și la el însuși.

Cel puțin unul dintre ei știa adevărul despre Rex. Despre crimă, de fapt.

10

Există unii oameni care nu sunt mulțumiți de natura lor și întotdeauna încearcă să vadă ce este dincolo de ea. Astfel, ei încearcă imposibilul. Nu pot izbuti.

KUO HSIANG

Ianuarie. Boston.

Tanya stătea într-o cameră a hotelului de cinci stele Bellevue din Boston. Cele trei săptămâni de la întrunirea inițială de la Reședința Maestrului fuseseră foarte dificile pentru ea. Moartea lui Boone o afectase profund, nu numai pentru că fuseseră iubiți, ci și pentru că Rex servise ca exemplu al vieții trăite din plin, la maximumul imaginabil. Dinamic, puternic, având o încredere totală în propriile-i forțe și-n capacitățile sale, dominase lumea exterioară în care-și dusese existența. Și, cu toate astea, pierise. Zeii erau cu adevărat cruzi. În mod sigur el ar fi trebuit să devină Maestru. Iar dacă ar fi ajuns, s-ar mai fi plâns Tanya de ceva?

Privi în timp ce hamalii îi aduceau bagajele în cameră. Numai atunci când murea cineva îți dădeai

seama cât de mult îţi lipseşte. Acum îi era foarte dor de Rex.

Plecase din Colegiu imediat după ce Maestrul le explicase celor patru Membri condiţiile competiţiei, la întrunirea din seara de Anul Nou. Nici nu voia să audă de Sebastien. Încă era furioasă pe el pentru că o lăsase baltă după cina iniţială. Ştia unde-ar pleca el acum: la cabana lui din Elveţia. Oricum, nu-i strica să mai sufere o vreme.

Ea se întorsese la lucru la European Computer Union (ECU), dar nu şi în apartamentul ei din Berlin. În loc de asta, se dusese să stea împreună cu o prietenă şi se ascunsese. Avea nevoie de timp să se gândească şi să-şi planifice lucrurile. De asemenea, descoperise pe Supernet că Biblioteca ziarelor şi periodicelor din Boston nu avea legături în reţea, fapt care o determinase să zboare la Boston, să cerceteze personal.

Începu să despacheteze bagajele. Apoi sună jos, la recepţia hotelului. Peste două minute, în uşă se auzi un ciocănit puternic. Deschise.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

Majordomul avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, blond şi deşirat. Se holba la ea aproape cu nerușinare. Dăduse cu ochii de Tanya când intrase în hotel şi acum ajunsese direct la ea. Spera ca norocul să-l ajute la fel de mult ca în urmă cu câteva săptămâni, cu o agentă de la Bursa din New York. Era uluitor ce puteau să ceară, uneori, turistele singure. Îi studie cu întreaga atenţie fusta scurtă, roşie, ciorapii negri şi jacheta crem, care nu reuşea să-i ascundă semeţia sânilor. Probabil

că era manager al vreunui fond sau cineva la fel de bine plasat. Şi nu avea verighetă.

– Da, zise Tanya, uşor amuzată că privirea lui hămesită încă nu-i ajunsese la gât.

Ia-le bărbaţilor instinctul sexual şi nu mai rămânea mare lucru.

– Am să stau aici câteva zile şi am adus cu mine un laptop. Îmi trebuie o mufă de conectare.

– Nicio problemă, doamnă, răspunse majordomul cu un rânjet. Avem adesea cereri asemănătoare. De asemenea, jos, la parter, dispunem de facilităţi pentru VIP-uri, pe care sunteţi bine-venită să le folosiţi.

– Nu, spuse ea, poate puţin cam prea abrupt. Prefer să lucrez în camera mea. Aveţi bazin de înot?

– Da, doamnă. La subsol.

Se opri, apoi adăugă ezitant:

– Apropo, numele meu este Tom. Nu trebuie decât să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

– Mulţumesc.

Închise uşa. De-abia ieşit din adolescenţă şi nu avea decât un singur lucru în minte. Totuşi, era destul de atrăgător.

Începu să-şi instaleze laptopul. Demisia ei din postul de consultant al ECU, o organizaţie a fabricanţilor de computere, fusese atât dificilă, cât şi uşoară. Dificilă din cauza şefei ei, Val, o scorpie de vârstă mijlocie, care respira, mânca şi dormea numai în preajma computerelor. Era convinsă că Tanya încerca să obţină mai mulţi bani la salariu, mai mult timp, în general, mai mult, ceea ce, fără nicio tragere de inimă,

firma va accepta, până la urmă, dar nu fără luptă. Însă nu și plecarea din ECU a unuia dintre angajații lor de top, asta nu se va întâmpla niciodată. Totuși, fusese ușor cu președintele. Acesta ascultase tirada și văicărelile lui Val. Apoi, pur și simplu îi spuse femeii uluite și întristate că Tanyei ar trebui să i se permită să plece. Desigur, Val nu avea de unde să știe că șeful era un Arbitru. În ultima ei zi petrecută la birou, Val se ridicase cu o față împietrită, furioasă, când Tanya intrase în sanctuarul ei pentru a-și lua rămas-bun. Apoi țâșnise de la pupitru s-o îmbrățișeze ca un urs, înainte de a izbucni încă o dată în lacrimi. Pe Tanya, asta o înduioșă cu adevărat. Era ceva neobișnuit la o femeie ale cărei singure pasiuni erau cipurile și ecranele plate.

– Întoarce-te repede. Găsește ceea ce cauți, descoperă-te pe tine însăți, Tanya, dar revino cât de curând.

Tanya dăduse din cap, însă știa în sinea ei că asta nu se va întâmpla niciodată. Ceva îi zicea că acel capitol din viața sa se încheiase de-a binelea. În afară de asta, trebuia să se țină departe de ECU. Tanya nu-și dorea în niciun caz să fie ținută sub observație de Colegiu. Nu după moartea lui Rex.

În ușa camerei se auzi o bătaie. O deschise prudentă. Tom, majordomul, i se înfățișă încă o dată privirilor. Încerca o schemă nouă, străduindu-se să se dea rotund și apetisant.

– Poftiți câteva dintre mufele pe care le avem, doamnă. Sper că se potrivesc. Vă mai pot servi cu ceva?

– Nu, mulțumesc.

Închise ușa și chicoti. Băiatul își putea face de cap cu cameristele. În plus, spre deosebire de Sebastien, nu avea niciun chef de aventuri. Așeză laptopul pe masa din camera de hotel. Era nou-nouț. Existau riscuri prea mari ca laptopul de la Colegiu să fie compromis.

Rex murise. Tanya era sigură că fusese ucis. Dar exista vreo dovadă? De fapt, niciuna. Tot ce avea era doar declarația lui Rex cum că, dacă citea acel mesaj pe calculator, „s-a întâmplat ceva rău". Scrisese asta înainte de a-și da acordul pentru participarea la competiția pentru locul Maestrului, așa că trebuie că fusese preocupat de ceva încă de pe atunci, însă nu chiar atât de tare, încât să facă precizări în mesajul lăsat ei. Desigur, ca și Tanya, Rex știa că până și computerele Membrilor puteau fi accesate de Colegiu, dacă se voia. Tanya făcuse chiar ea asta, la instrucțiunile Maestrului. Dar care era situația de data asta? Rex nu-i spusese mai multe pentru că se temea ca mesajul să nu fie interceptat? Sau adevărul era mult mai banal: se grăbise să prindă feribotul spre țărm și nu avusese timp să scrie toate detaliile? Dar ce era cu scrisoarea pe care promisese să i-o scrie din Erris? Nu primise nimic. Poate că intenționase să i-o scrie în noaptea în care murise. Ce-ar fi putut să zică? Încercase s-o avertizeze de ceva legat de joc, de ceilalți concurenți sau asupra Maestrului?

Introduse o parolă în laptopul său, pentru a accesa computerul Colegiului. Se puse pe așteptat. Ca și înainte, nu se înregistră nicio reacție. Linia era moartă, accesul ei în sistem, respins. Era exact așa cum le spusese

Maestrul. De acum înainte, nu vor mai primi niciun fel de ajutor din partea Colegiului. Într-adevăr, nu exista nicio dovadă consistentă că trecuse vreodată pe acolo. Asemenea informațiilor privitoare la Rex, cele ale concurenților erau șterse din arhivele Colegiului, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Mai avea o singură pistă de încercat. Tanya era unul dintre cei trei Membri ai Colegiului care ajutase la programarea celui de-al doilea computer cuantic, la care numai Maestrul și cei cinci Arbitri aveau acces. Nu numai că acesta monitoriza întreaga insulă și activitatea primului calculator, dar conținea și dosarele Membrilor, foști și actuali, precum și informații secrete despre Colegiu însuși. Tastă repede o parolă. Apoi începu să introducă o serie de numere, încercând accesarea de la distanță.

– Fir-ar!

Nimic. Își închise laptopul în caz că mașinăria de la Colegiu începuse s-o caute, ca replică. Se ridică de la masă, simțindu-se destul de deprimată. Îi era dor de Sebastien, chiar dacă era încă furioasă pe el. Îi lipsea nu numai sexul cu el, dar și hohotele lui caraghioase, cu care ar fi salutat suspiciunile ei privind faptul că era posibil să fie sub supravegherea Colegiului. Ar fi râs și de îngrijorările ei privind moartea lui Rex. Acesta ajunsese în fața mașinii pentru că era un afurisit arogant, care se așteptase ca vehiculul să-i facă el loc, asta ar fi spus Sebastien. N-avusese niciun fel de simpatie pentru Rex. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile.

Totuși, indiferent ce-ar fi putut gândi Sebastien, nu se potrivea cu intuiția unei femei.

Odată ce terminase cu despachetatul, se duse jos, în cabinele individuale de la subsolul hotelului, și-și puse pe ea un bikini minuscul. Se îndreptă spre piscină. Era goală și se băgă în apa călduță cuprinsă de încântare. Începu să înoate degajată, pe spate.

Rex era mort. Presupunând că nu era un accident, motivele morții sale păreau să fie limitate. Poate că era implicat într-un proiect referitor la energia nucleară și aflase ceva ce n-ar fi trebuit. Își aminti că fusese un scandal recent cu scăpările de informații din documentele despre bazele nucleare ale SUA din țări străine, scăpări care amenințaseră să-l termine pe președintele american. Era posibil să fie ceva legat de asta. Mai sinistru chiar ar fi fost ca Rex să fi trădat Colegiul într-un fel sau altul. Dar, chiar dacă s-ar fi întâmplat, l-ar fi omorât oare? Tocmai îl invitaseră să ia parte la concursul pentru locul Maestrului. Ar fi fost absurd. Colegiul era o fundație cu scop pașnic, nu o organizație mafiotă. Tanya nu avusese niciodată înainte motive să se îngrijoreze pentru integritatea instituției. În afară de asta, Rex nu lăsase niciun fel de mesaj despre secrete nucleare sau dificultăți personale. Mesajul său fusese destul de precis. Era vorba despre concursul pentru locul Maestrului și era mult mai periculos și dificil decât crezuse ea.

– E caldă apa, drăguță?

Tanya se uită spre frumusețea sudistă, bătrână și grasă, care era pe cale să-și înmoaie un deget de la picior

în apele necunoscute. De vreo șaizeci și cinci de ani, cu părul vopsit într-o nuanță alb-purpuriu, cel puțin nu arăta ca o spioană, cu fața ei pașnică și zâmbetul autentic.

– Da, intrați. E minunat.

– Greg, dragule, îi făcu ea semn soțului ei subțire ca hârtia, care o urma ca un gigolo matinal, hai să intrăm în bazin.

Tanya privi, fascinată, cum o senzațională dislocare de apă fu urmată de niște unde vagi pe suprafață. Perechea înaintă încet în bazin, discutând, iar gesturile lor tandre trădau faptul că, deși erau bătrâni, încă se iubeau foarte mult. O dragoste cât o viață de om. Era foarte mișcată. Tot așa sperase să fie și părinții ei. În loc de asta, îl privise pe tatăl său murind singur, de cancer. Apoi, șase luni mai târziu, se prăpădise și maică-sa, amândoi imposibil de reconciliat după divorț. Cât de mult îi iubise. Cât de mândri erau de reușita ei în a fi admisă în European Computer Union, cu toate că n-au știut nicio clipă pentru cine lucra, de fapt. Părinții ei nu l-au cunoscut niciodată pe Sebastien. Ce părere ar fi avut despre el? La fel ca toată lumea, ar fi fost, probabil, vrăjiți de șarmul și nonșalanța sa, de felul în care făcea ca totul să pară atât de ușor și de distractiv, inclusiv viața însăși. Urmări cum cuplul de bătrâni înainta în piscină, discutând în tot acest timp. Apoi, în vreme ce făcu și ea câteva lungimi de bazin, își întoarse gândurile spre chestiuni mult mai sinistre.

Dacă moartea lui Rex avea vreo legătură cu Jocul, se prea putea ca unul dintre concurenți să-l fi omorât. Cel puțin, știa că nu ea. Acesta era un punct solid între nisipurile mișcătoare. Atunci, cine-l ucisese pe Rex? Sebastien avea o ambiție uriașă, dar ar omorî ca să-și atingă obiectivul? Tanya îi cunoștea slăbiciunile, fustangeala lui, capacitatea remarcabilă de a transforma totul într-un avantaj propriu. Totuși, în pofida defectelor lui, nu credea că l-ar fi ucis pe Rex pentru a obține locul Maestrului. Era de neconceput. Dar Ivan și Andrew? Cât de departe are merge pentru a-și face pofta ce-o pofteau? Mai ales Ivan. Aceste gânduri și încă alte o mie privind viitorul ei continuară să i se învârtă prin minte. La sfârșitul reprizei de înot, își făcuse un sumar al planului de acțiune.

1. Va lua parte la Jocul Puterii, chiar și numai pentru a afla cine l-a ucis pe Rex, dacă o făcuse cineva. Rex ar fi procedat la fel pentru ea.
2. Va afla absolut tot ce putea despre ceilalți concurenți, inclusiv Sebastien. Era în situația de a fi în stare. Scotocind prin bazele de date din lume, probabil ar pune cap la cap detalii din cariera fiecăruia dintre ei, chiar și fără acces la computerele Colegiului. În trecutul celorlalți concurenți s-ar găsi un indiciu, un motiv pentru care fusese ucis Rex. Trebuia să existe.

Cu mintea preocupată de asta, urcă treptele pentru a ieși din bazin.

– Pot să vă ajut?

Își ridică privirile în ochii ironici ai majordomului. Era disperat. Sexul era, în mod clar, un component important al ocupației sale, așa vedea el lucrurile. Cum să-l fericească Tanya cu ceea ce voia?

– Mulțumesc.

În timp ce-i apuca brațul s-o ajute să iasă din piscină, ea se prefăcu gata-gata să alunece, așa că mâna ei i se înfipse adânc în vintre. El se încovoie de durere.

– Oh, îmi pare rău, Tom, spuse ea cu nevinovăție. Te-am rănit?

Majordomul o privi în semiîntuneric, cu lacrimile adunându-i-se în ochi.

– Nu-i nicio problemă, doamnă, zise el printre dinții încleștați, nesigur dacă testiculele mai erau la locul lor.

Apoi se îndepărtă șchiopătând ca un taur castrat. Îi zâmbi încurajator, privind retragerea lui deloc demnă. Ca să vrăjești femeile, nu-ți trebuia cine știe ce minte, dar acțiunea era dificilă. Era tânăr. O să învețe el. Poate că va fi ceva mai drăguță cu el diseară. Să-i dea ceva la care să viseze.

Se întoarse la cabina de schimb. Era timpul să facă o vizită la Biblioteca ziarelor și periodicelor din Boston. Poate că răspunsul la Jocul Puterii se afla chiar acolo. Totuși, cum stătea sub duș, nu se simțea deloc mulțumită de ea. Luase câteva decizii, dar tot mai evita două chestiuni importante. Nu rezolvase încă dilema dacă va lucra cu sau împotriva lui Sebastien

în competiția pentru locul Maestrului. Dragostea nu cucerea totul, întotdeauna.

Și mai exista un adevăr despre Jocul Puterii cu care trebuia să se confrunte, însă nu dorea.

Tanya voia locul Maestrului. Foarte mult.

Ianuarie. Elveția.

Sebastien se decise pentru discotecă. În jurul barului din centrul de schi de la Kasteln era o amestecătură de oameni în svetere colorate, tricotate, cu fețele învăpăiate de alcool, cu gâtlejurile răgușite de atât urlat pentru a acoperi muzica. Sebastien comandă o băutură și se așeză pe unul dintre scaune.

– Gheață, domnule?

– Nu. Doar un scotch sec, și toarnă unul dublu.

Nici urmă de Tanya. Fir-ar ea să fie! Îi lăsase un mesaj, să se întâlnească aici cu el, în această mică stațiune de schi elvețiană. O cunoștea foarte bine, după ce stătuse în cabana lui, aflată lângă localitate, de atâtea ori. Totuși, nu se arătase. De ce-l evita? Pentru că era furioasă? Sau pentru că avea de gând să concureze împotriva lui, în cele din urmă? Ce iubea mai mult, pe el sau Puterea? Se duse într-o margine a barului și ridică telefonul pentru a suna la recepție.

– E vreun mesaj pentru mine?

– Nu, domnule.

– Vă rog, contactați-mă pe pager.

– Da, domnule.

N-o mai văzuse din seara de Anul Nou. La ceva vreme după ultima lor întrunire cu Maestrul, se dusese

în camera ei și descoperise că deja plecase din Colegiu. Oricum, era important să discute cu ea. Tanya nu trebuia să se implice în concursul pentru locul Maestrului de capul său. Jocul era mult prea periculos. Știa deja cine-l ucisese pe Rex?

– Un pahar din partea casei, îi făcu cu ochiul barmanița.

– Mulțumesc.

Se întrebă ce făceau Ivan și Andrew la ora asta. Probabil descoperiseră deja cum să facă rost de douăzeci de milioane de dolari. Totuși, mai era destul timp, trebuia să-și păstreze calmul. Grăbirea lucrurilor nu era deloc bună. În afară de asta, merita și el o mică vacanță, o distracție înainte de a se apuca de lucrurile serioase și de a câștiga jocul.

Se uită peste ringul de dans. Trupuri pe jumătate dezgolite se cabrau și se răsuceau în ritmul muzicii, dansatorii fiind temporar înfofoliți în mica plasă a carnalului și sincopei. Pentru o clipă, îi invidie pentru siguranța lor comodă, în timp ce el era prins în jocul pentru putere, cu toate că era o decizie luată în deplină libertate. Da, zarurile fuseseră aruncate și altfel nu era posibil. Voia Puterea și vor trebui să-l ucidă ca să-l împiedice s-o ia.

– Elsa, nu mai vreau să dansez.

– N-ar fi trebuit să bei atât, de asta te simți rău. Ești moartea distracției.

Sebastien privi spre dreapta lui, înspre bar. Tocmai se derula o ciondăneală între doi iubiți. Urmărea totul amuzat.

– Vreau să merg acasă.

– Păi, du-te acasă, Karl. Eu vreau să dansez.

Cu o expresie morocănoasă, bărbatul dădu drumul braţului partenerei sale. Împleticindu-se, se strecură afară din discotecă. Elsa se aşeză pe un scaun la bar şi-l urmări plecând. Clătină dispreţuitoare din cap. Ce mai dezastru! Apoi reveni pe ring. În timp ce se învârtea pe ritmul greu al muzicii, Sebastien privi luminile stroboscopice scoţându-i intermitent trupul din beznă. O siluetă zveltă, păr blond, lung, trăsături nordice şi o gură generoasă. Purta o fustă roşie, cu paiete, lipită de trup, şi cizme de piele, până la genunchi. Avea cam douăzeci şi cinci de ani. Bănuia că era instructoare de schi. După câteva minute, se întoarse la bar.

– Dansaţi?

Elsa dădu cu ochii de un bărbat cu aspect atletic şi înălţime medie, fără nicio urmă de grăsime pe trup. Era proaspăt bărbierit, avea părul negru, o figură plăcută şi îngrijită, o mică cicatrice pe o parte a frunţii. Aprecie că avea în jur de treizeci şi ceva de ani. Francez? Canadian francofon?

– Desigur, spuse ea.

Dansă cu Sebastian nu doar o dată, ci de mai multe ori. În timp ce dansau, trupurile lor se lipiră unul de altul. Noaptea înainta, iar muzica deveni tot mai lentă. Luminile se diminuară şi mai mult. Ieşiţi din ring, trăncăniră despre mărunţişuri, iar ei îi plăcu stilul său degajat şi firesc de a fi. Mai târziu, Sebastien adulmecă izul proaspăt al părului ei şi-i sărută buzele fierbinţi.

Ea-i răspunse la început cu prudență, apoi pofticioasă. O prinsese, tot așa cum un păianjen știe că prada-i aparține la primul tremur al pânzei mătăsoase. Uită de Tanya, pentru că-și dorea companie. Uită și de Karl, pentru că ea voia înfocare și acțiune.

– Mai luăm ceva de băut?

– Mie mi-e de ajuns, zise Elsa și se sprijini de umărul lui.

Era ora două dimineața. După săptămâni de ceartă cu Karl, se simțea, în sfârșit, fericită. O terminase cu el, o dată pentru totdeauna.

– Mergem la mine?

– OK, încuviință ea după numai o mică ezitare.

Își adună lucrurile. Plecară din discotecă și intrară în centrul de schi printr-o ușă laterală. Înăuntru, plin de tineri care se giugiuleau și se pipăiau, iar aerul era încărcat de izul de canabis și parfum. Își făcură loc prin mulțime. Dintr-odată, o arătare apăru înaintea lor în semiîntuneric, cu fața strâmbată de o grimasă încinsă. Karl se ivise dintr-o toaletă. Sebastien ridică din sprâncene, într-un gest vag de amuzament. După ce trecuse de șocul de a o vedea pe Elsa cu un alt bărbat, Karl își mai deschise încă o dată gura. De data asta, ieșiră și cuvintele:

– Asta-i pizdoasa de gagică-mea, ticălosule!

Elsa încercă să facă un pas înainte, dar Sebastien îi bară drumul cu brațul și-l lăsă pe Karl să-l împingă pe ușa toaletei. Un bărbat în vârstă se spăla pe mâini. Privi neliniștit cum un zdrahon beat se rostogoli

înăuntru, împingând înaintea lui un alt bărbat, îmbrăcat lejer. Sebastien îi zâmbi.

– Nu ne luați în seamă.

– Rămâi aici, mă ocup imediat și de tine.

Karl se îndreptă spre un pisoar. Bătrânul îi privi pe cei doi adversari, în vreme ce ieșirea-i era blocată. Unul dintre ei avea fizicul unui culturist. Celălalt era de statură mijlocie, însă arăta destul de vânos. Se vedea că aveau de gând să se bată și era limpede cine va fi învingătorul. Bătrânul se uită direct în ochii lui Sebastien, dorindu-și să-l vadă fugind, ca să poată scăpa și el. Calm, Sebastien se sprijini de chiuvetă și-și aprinse o țigară.

– Ați avut o zi plăcută? făcu el pe un ton neutru.

Bătrânul dădu din cap fără să spună nimic, în timp ce degetele-i tremurau sub robinetul de apă caldă. Nu trebui să aștepte prea mult pentru a vedea un rezultat. În timp ce Karl se depărtă de pisoar, aproape retezându-și cu fermoarul organul supradimensionat, o lovitură se abătu asupra plexului său solar. Fu atât de precis administrată, încât nu mai simți nimic din lovitura suplimentară dată într-o parte a gâtului, care-i definitivă starea de confuzie. Fu scos din funcție într-o secundă. Sebastien primi întreaga lui greutate, ca de hoit, după ce-i căzuse în brațe. Deschise ușa unuia dintre separeuri și-l puse pe tron. Verificându-i pulsul, Sebastien calculă că va rămâne așa până dimineață. Era cât se poate de bine. Se duse să-și spele mâinile la chiuvetă.

– Se întâmplă de toate pe-aici, nu-i așa?

Bătrânul deschise gura, dar numai dantura reuși să-i sublinieze uimirea. Odată ce termină cu spălatul, Sebastien ciufuli afectuos părul lui Karl și se îndreptă spre ușă. Martorul tăcut îl privi plecând, dar mâinile încă-i mai tremurau sub jetul de apă fierbinte. Din câte-și dăduse seama, Sebastien l-ar fi putut ucide la fel de ușor pe Karl, după cum îl făcuse KO. În cele din urmă, bătrânul opri apa. Aparențele erau înșelătoare, se gândi el, uscându-și palmele.

Îl lăsă pe Karl să-și contemple, mai departe, șalele.

În seara următoare, zăceau amândoi goi, lângă foc, în cabana lui Sebastien. Elsa simțea căldura covorului sub coapse, iar un whisky de calitate îi mângâia partea de jos a gâtului cu aceeași finețe și atingere senzuală pe care o simțise pe piele cu câteva minute mai înainte.

– Dacă ar trebui să faci o grămadă de bănet, cum ai proceda?

La această întrebare, Elsa se răsuci pe-o parte. Pe buric îi sclipea transpirația.

– Cât de mult?

– Să zicem, vreo douăzeci de milioane de dolari.

– M-aș mărita cu un milionar, desigur.

Elsa îl sărută și-și trase părul lung și blond de pe frunte.

– Să presupunem că n-ai putea. Ar trebui să-i obții singură.

– Mi-aș lua o slujbuliță frumoasă și respectabilă, cam ca a ta, aș lucra din greu și n-aș avea prea multe amante.

Elsa izbucni în râs.

– Şi ce-ar fi dacă ar trebui să faci banii ăştia repede? Să spunem, cam într-un an?

– Asta ar fi greu. Cred că aş jefui o bancă.

Să jefuieşti o bancă. Sebastien renunţase la această eventualitate cu mult timp în urmă. Băncile arareori păstrau douăzeci de milioane de dolari în seifurile lor. Iar cele care aveau aceşti bani erau bine păzite. Ca să-i furi, era necesară planificarea meticuloasă a operaţiunii, implicarea mai multor persoane, oameni care ar vrea o parte din sumă. Nu, jaful armat ieşea din discuţie.

– Să presupunem că nici asta n-ar fi posibil. Ce-ar mai fi atunci?

– Ceva legal?

– Da, legal.

– Eu credeam că voi, bancherii din sectorul de investiţii, sunteţi plătiţi împărăteşte, zise ea, în vreme ce umplea paharele până la buză.

O sărută uşor pe nas ca s-o distragă de la disecarea minciunilor ei.

– Niciodată nu-i destul. Lăcomia dă dependenţă.

Petrecură câteva momente explorând tot felul de posibilităţi şi sorbind din paharele de whisky. Nu părea să existe nicio profesiune în care cineva, plecând de la zero, să spere să obţină această sumă de bani legal, într-o perioadă atât de scurtă de timp. Vedetele de cinema, dealerii de bonuri de tezaur, agenţii din sectorul financiar, cu toţii câştigau salarii enorme, dar rareori se întâmpla să obţină atâţia bani într-un an.

– Fă-te vedetă de muzică pop.

– Fii serioasă.

– Condu şi tu un tripou. Sau un bordel.

– Durează prea mult timp până-l înfiinţez.

– Scrie un bestseller.

– Glumeşti. Scriitorii nu fac atâţia bani.

Elsa-şi înăbuşi un căscat, plictisită de subiect.

– Oricum, de ce eşti atât de pasionat de asta?

– Din curiozitate, nimic altceva.

– Păi, măcar ai putea să mă plăteşti pentru asistenţa acordată. Cu un sărut chiar aici.

Alese un loc pe coapsă.

Sebasatien râse şi-şi concentră atenţia asupra unor chestiuni mult mai stringente. Mai târziu, în timp ce Elsa dormea lângă el, se gândi la locul Maestrului şi la concurs. Aveau un an la dispoziţie să obţină douăzeci de milioane de dolari. De ce bani şi nu o altă misiune? Credea că această alegere a fost făcută de Colegiu pentru ca să fie extrem de dificil de realizat într-un an de zile. În afară de asta, era ceva foarte direct şi nu era negociabil. Se întrebă ce va pune noul Maestrul să se facă cu aceşti bani. Poate urma un cec personal de felicitare.

Şi ce se întâmpla cu ceilalţi concurenţi? Sebastien nu avea nici cel mai mic dubiu că Ivan şi Andrew vor face orice ar fi fost necesar ca să câştige, la fel ca el. Erau adversari puternici, mai ales dacă ar fi făcut o alianţă. Nu chiar atât de periculoşi pe cât ar fi fost Rex, dar, fără nicio îndoială, reprezentau o provocare. În lumea din afara Colegiului, Ivan avea legături strânse cu serviciile secrete, Sebastien ştia. Lucraseră

împreună pentru Colegiu într-un exercițiu de limitare a pagubelor, cu câtăva vreme în urmă, acționând după ce bursa din Belgia aproape că se prăbușise, ca rezultat al unui scandal financiar.

În cazul lui Andrew, Sebastien știa doar că avea o pregătire militară, nimic altceva. Tanya s-ar putea să fie capabilă să obțină și alte informații. Oamenii cu astfel de abilități aveau puține scrupule, însă ar ucide ca să-și atingă obiectivul? Și ce era cu Tanya însăși? Greșise atunci când crezuse că nu va lua parte la concurs, iar acesta era un lucru important pe care trebuia să nu-l uite. Oricum, cât de mult îl iubea ea?

Elsa se foi și Sebastien îi simți fesele calde lipindu-se de vintrea lui. Fără prea multă tragere de inimă, se decise să n-o trezească, în pofida dorinței lui. Reușise să pună la punct un plan frugal pentru a face rost de douăzeci de milioane de dolari, însă avea nevoie de ajutorul Tanyei, din moment ce numai ea dispunea de experiența necesară. Era un plan plin de pericole. Problema cu dedarea la activități ilegale era riscul de a fi prins. Dacă erau prinși, nu va exista niciun ajutor de-al Colegiului. De asemenea, trebuiau să se ferească de ceilalți, în special de Ivan. Sebastien nu avea niciun dubiu că ar fi fost încântat să-i toarne, ca să se asigure că-i dispăreau din cale și că n-ar mai fi fost capabili să revină la Colegiu în decurs de un an. Sebastien își închise ochii, simțindu-se tot mai adormit. Asta-i mai lăsa două chestiuni de rezolvat. Una era cutia-ghicitoare. Cealaltă: unde naiba era Tanya?

Peste câteva ore, primi răspunsul: zâmbi și mototoli în pumn hârtia de fax. Intră în sufrageria cabanei sale și aruncă bucata de hârtie la coș. Mesajul fusese: „Vino imediat. Hotelul Bellevue, Boston. Tanya."

Se părea că vor lucra împreună. Bine. Nu voia să concureze cu iubita lui și trebuiau să înceapă, foarte curând, competiția pentru locul Maestrului. Totuși, va mai aștepta o zi sau două până să plece. Nu avea niciun rost să precipite lucrurile.

– Hai să mergem la schi, strigă el pe când intra în bucătărie.

Elsa se întoarse de la masa pentru micul dejun. N-avea pe ea decât un tricou.

– Grozav, însă cred că va fi și Karl pe pârtie.

– De-abia aștept să ne întâlnim, zise Sebastien degajat, în timp ce puse pâine în prăjitor. Va fi grozav să-l mai văd și altfel decât la closet. Nu-mi place să discut cu necunoscuți prin veceuri. Oamenii și-ar face o idee greșită.

Turnă cafea pentru amândoi.

– Sper să-și fi revenit după durerea de burtă.

Privi spre Elsa. Râseră la unison.

Cu toate astea, era vag îngrijorată. Dacă l-ar lua pe Karl mai în serios, își spuse ea. Putea fi destul de agresiv atunci când era provocat și o lovise de nenumărate ori în trecut. Problema era că Sebastien nu-l văzuse niciodată pe Karl când era furios și treaz. Avusese noroc că lui Karl i se rupsese filmul acolo, în momentul intrării în toaletă, altfel ar fi sfârșit bătut destul de tare.

După ce făcură dragoste, Sebastien și Elsa luară tramvaiul spre Kasteln. Ea își dădu seama că relația lor era doar una de moment. Stătuse cu Sebastien patru nopți și-i plăcuse totul: compania selectă, distracția și relația fizică. Desigur, nu exista nicio pană de bani. El îi zisese că era bancher la New York și că venea întotdeauna la Kasteln în vacanțele sale de iarnă. Asta era tot ce-i dezvăluise, iar ea găsi asta destul de ciudat. De obicei, bărbații voiau să vorbească despre ei înșiși, despre slujbele lor, despre realizările lor, dar el fusese ciudat de rezervat asupra acestor chestiuni. De asemenea, în pofida felului său nepăsător în care trata lumea, ca pe propriul său loc de distracție, se distanțase de ea din când în când, în așa fel încât se simțise o intrusă în compania lui. Avea în el o profunzime pe care nu o putea măsura, o pornire și o intensitate interioară neliniștitoare pentru ea.

– Tu prima.

Se urcară în teleferic respirând aerul tare.

– Senzațional, nu? zise Sebastien, când văzu cum dispar brazii de sub ei. Nu te-ai săturat să fii instructoare de schi?

– Nu, asta face pare din mine, să fiu pe pârtie, simțământul de libertate, spuse ea visătoare. N-aș putea face niciodată altceva.

– Iar Karl?

– N-am nicio idee. Va trebui să-l întrebi chiar tu. Știi, este un foarte bun instructor de schi, zise Elsa cu o oarecare afectare. Iar în timpul liber face culturism.

– Oh, n-am observat.

– Ne-am cunoscut în Finlanda, acum un an. Când am participat împreună la un curs pentru instructorii de schi. Poate fi un tip destul de cumsecade atunci când nu-i beat.

– Sunt sigur că așa-i, făcu Sebastien pe un ton glumeț.

O sărută pe fruntea înghețată.

– Mai ieși cu el după asta?

– Oh, nu. Așteptam un prilej s-o termin cu el înainte să fi apărut tu. M-ai ajutat doar să mă hotărăsc.

Coborâră din scaunele teleschiului și-și continuară discuția.

– M-am decis să mă întorc în Suedia și-am să-mi găsesc pe acolo ceva de lucru. Cred că am să plec la scurt timp după ce... ezită... după ce vei fi plecat și tu.

– Pare o idee bună, comentă el, apoi adăugă pe un ton ferm: Să-ți urmezi întotdeauna instinctele.

– Iar tu? Ai de gând să-ți urmezi și tu destinul?

– Bineînțeles.

Se întoarse s-o privească, cu schiurile pe umăr.

– N-ai ce face, fie că-ți aduce bine sau rău. Acum hai să lăsăm de-o parte filozofiile și să ne ocupăm de materialul ăsta alb.

Își petrecură întreaga zi schiind și apoi, pe la sfârșitul amiezii, se opriră pe una dintre pârtii să-și mai tragă sufletul înainte de a se reîntoarce acasă. Nu a fost să fie. Li se alătură o a treia persoană, deloc bine-venită.

– Karl! O bucurie să te văd, ca întotdeauna.

Sebastien îi întinse mâna personajului care se apropia. Lugubrul finlandez o ignoră.

– Salut, Elsa!

– Nu mai vreau să discut cu tine.

Elsa privi spre el şi apoi îi evită repede ochii, scrutând pârtiile. Expresia lui Karl se încrâncenă. Se uită spre Sebastien. În inima lui împietrită se cuibărise ura, avea acum din belşug.

– Asta era futăcioasa de gagică-mea! ţipă el spre Sebastien.

– Da, *era*, făcu Sebastien pe un ton îngâmfat, şi-ai folosit adjectivul corect. Cum de-ai ghicit?

Se ridică şi se sprijini nepăsător de beţele lui de schi, aşteptând atacul. Nu se întâmplă nimic. Karl îl fixă o clipă cu privirea, în timp ce-l ardea o furie sulfuroasă. Nu era prea dornic de o altă încăierare. Îşi contemplase buricul mult prea mult timp.

– Schiezi?

– Puţin.

Sebastien afişă un zâmbet de modestie.

Trecu un moment până când informaţia fu rumegată, iar când se întâmplă, provocă un rezultat vizibil, ca atunci când pui o fisă într-un aparat de jocuri pinball. Ochii lui Karl licăriră şi de încântare de-abia îşi reţinu vorbele.

– Ei, atunci hai să schiem pentru Elsa. Dacă eu câştig, se întoarce la mine, dacă tu câştigi, e a ta.

Se lăsă tăcerea. Apoi Sebastien se puse pe râs, într-o manieră dură şi batjocoritoare.

– Ia te uită, ascuns în spatele acestui exterior firav se află un eu interior şi mai firav. Eu nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva. Un concurs având-o pe Elsa

drept trofeu. Ce idee măreață. Iubesc concursurile, adăugă moale.

Elsa, care privise în cu totul altă parte, se întoarse acum spre el. Îl trase de braț și zise:

– Lasă-l în pace. Nu merită. Karl, cară-te! Nu mai vreau să ies niciodată cu tine. Hai să mergem, Sebastien.

– De fapt, continuă Sebastien, foindu-se stângaci cu schiurile sale, hai să adăugăm ceva mai multă distracție în asta. Ce-ai spune de un mic pariu?

Karl îl privi bănuitor. Prietena lui era una, iar banii cu totul altceva.

– Miza nu-i cine știe ce, să zicem cincisprezece mii de dolari.

Sebastien credea că asta l-ar curăța de bani pentru vreo câțiva ani. Mușchii gâtului lui Karl se contractară, de parcă ar fi avut dificultăți la respirat.

– Cincisprezece mii? icni el.

– Da, confirmă Sebastien cu veselie. Mărim suma, dacă vrei. Doar nu dai îndărăt, nu?

Obrajii finlandezului se înroșiră puternic. Se simțea ca bolnav. Lucrurile nu mergeau așa cum se așteptase. Totuși, acum nu mai era drum înapoi. N-o putea lăsa baltă pe Elsa.

– Nu. Cincisprezece mii sunt de ajuns.

Doamne, acum trebuia să câștige! Arătă spre platforma de schi.

– De-acolo începe competiția.

Sebastien dădu din cap.

– Așa să fie.

Karl făcuse o alegere înțeleaptă. La slalom, Sebastien probabil că ar fi fost în avantaj. La sărituri însă celălalt era campion național. Elsa era extrem de agitată. În timp ce urcau pe pârtie, îi șopti lui Sebastien, cu un ton de implorare:

– Sebastien, oprește-te. Karl e schior profesionist. Va câștiga ușor.

– Oh, nu mă deranjează să pierd.

– Nu?

Sebastien surâse angelic, zâmbetul unui înger căzut.

Intrară în cabina de lansare. Amândoi, Karl și Sebastien, își sprijiniră schiurile de perete, pentru a le verifica. Se pregătiră să și le pună. În timp ce făceau asta, un oficial se apropie de grup.

– Schiatul este oprit acum. Vântul este mult prea puternic.

Elsei îi reveni sângele în obraji. O copleși un sentiment de ușurare.

– Nu, nici nu poate fi vorba! O să coborâm de pe afurisita aia de platformă.

Fața lui Karl era congestionată de furie. Între el și oficial izbucni o altercație încinsă și se răsti la elvețian vorbind în trei limbi. Sebastien se ținu deoparte și continuă să-și verifice schiurile. Oficialul era intransigent. La fel Karl. Se întoarse spre Sebastien. Chipul său se transformase într-o mască animalică de mândrie și ură.

– Cine ajunge mai departe câștigă! se răsti el. Eu plec primul.

– OK. Sunt sigur că mă vei impresiona.

Karl se pregăti. Grăbit, își puse schiurile și se apropie de rampă. Contemplând panta înșelătoare de jos se amorsă psihologic pentru acest moment de glorie. Simțea în gură gustul victoriei. Era sigur pe el. Numai Dumnezeu l-ar fi oprit. Își luă avânt cu câteva legănări de brațe și apoi se împinse înainte, desprinzându-se de rampă.

Țâșni din cabină ca o rachetă. Însă, la nu multă vreme după ce plecase de la rampă, constată că avea numai un schi în picioare. Descoperirea era ceva nou. În acel moment avea altele la care să se gândească. Rostogolindu-se de-a berbeleacul, se roti prin aer ca un derviș apucat de streche. Era un spectacol fascinant de privit, cu toate că nu era exact ceea ce se anticipase.

Aterizarea lui Karl pe pârtie, când se produse, fu oribilă, un trosnet răsunător și înfiorător de oase, care părea că zăbovește în aer în timp ce el continua să se rostogolească pe pantă într-un vălmășag imposibil de echipament de schi și trup omenesc. În cele din urmă, zbură într-o parte a pârtiei și dispăru în zăpada adâncă. În cabină se lăsă o tăcere totală, în timp ce martorii oculari priveau cum infirmierii alergau cu targa spre trupul inert. Elsa fu prima care spuse ceva, când își dădu seama că Sebastien ar fi putut avea un amestec.

– Iisuse, doar nu crezi că a murit?

Fața lui era calmă și impasibilă. Doar ochii-i râdeau.

– Oh, sper că așa este, zise el.

În dimineața următoare, Sebastien o conduse pe Elsa până la spital și așteptă afară. Ea ieși după

jumătate de oră și-i înmânã un buletin medical. El enumeră rănile într-o manieră blazată:

– Braț rupt, picior rupt, pelvis fracturat, coaste fisurate, ligamente luxate, contuzii grave, zgârieturi faciale. Și o ciobitură a osului pubian. Asta chiar că-i ceva neobișnuit, adăugă el și o sărută cu afecțiune. Nu vezi prea des așa ceva. Eu n-aș fi atât de desfrânat cu el o vreme, Elsa. Rămâneți la sex de la gură la gură. Sărutările n-ar trebui să-l doară prea tare.

Elsa chicoti, în pofida stării ei.

– Nu cred că am să mai fac asta vreodată.

– Păi, a cam venit timpul să plec, îi spuse cu blândețe. Rămas-bun, instructoareo de schi. Mulțumesc pentru lecții.

– Rămas-bun, Sebastien.

Se sărutară îndelung.

– Urmează-ți întotdeauna destinul, îi strigă, în timp ce se îndepărta. Să nu uiți.

– Așa am să fac, răspunse Elsa. Poate că ne vom mai întâlni.

– Poate.

Sebastien își ridică mâna în semn de adio. Știa că nu se vor mai vedea niciodată.

11

Războiul nu poate fi, de fapt, evitat, ci doar amânat spre avantajul celeilalte părți.

MACHIAVELLI, *Principele*

Ianuarie. Paris.

În vreme ce Tanya făcea cercetări prin Biblioteca ziarelor și periodicelor din Boston, iar Sebastian pierdea vremea pe pârtiile de schi, Ivan se afla într-o stare mult mai contemplativă, așa cum îi stătea bine unui analist politic.

Zăcea trântit cu spatele pe canapea, ascultând acordurile tot mai stinse ale lui *Lohengrin* de Wagner. Trecuseră trei săptămâni de când plecase de la Colegiu. Se hotărâse să se mute din apartamentul său londonez și să-și așeze baza la Paris pe întreaga durată a concursului. Închiriase un apartament într-unul dintre cele mai exclusiviste *arondismente*, luându-și toate precauțiunile ca nimeni să nu ajungă să-i cunoască identitatea reală.

Îşi plimbă privirile prin noua sa sufragerie. Accesorii aurite, mobilă grea, din secolul al nouăsprezecelea, covoare groase, colorate, pe podea. Strâmbă din nas. Nu era decorul de la Colegiu. Totuşi, era suficient. Îşi petrecuse săptămâna precedentă evitând, cu tot dinadinsul, să se gândească la Jocul Puterii, pentru a-şi limpezi mintea. În loc de asta, îşi irosise zilele plimbându-se prin Paris, revenind la vechile sale localuri preferate şi, în general, delectându-se în timp ce acumula energie pentru bătălie. Numai un smintit s-ar repezi acolo unde şi îngerii se temeau să meargă.

Era vremea să-şi adune gândurile. Diversele piese ale acestui puzzle deosebit trebuiau potrivite una în alta. În primul rând, exista locul Maestrului şi o competiţie în desfăşurare pentru el. Apoi, cutia-enigmă chinezească. Şi, în ultimul rând, moartea lui Rex Boone. Cum se potriveau toate acestea. Şi, la fel de important, cum va juca acest joc deosebit, acest joc pentru putere? Practicarea jocurilor puterii era o formă de artă, la fel ca oricare alt joc, iar competiţia, una dintre cele mai mari posibile, va necesita o grijă şi atenţie deosebite. Nu numai că trebuia să adune douăzeci de milioane de dolari în decurs de un an, dar mai trebuia să-şi înfrângă şi adversarii din jocul pentru locul Maestrului; iar competiţia era foarte strânsă, chiar şi după plecarea, neintenţionată, a lui Rex de pe scenă. Oricum, moartea lui subliniase seriozitatea acestui concurs, stabilindu-i tonul.

Ivan se ridică de pe canapea şi traversă încăperea până la CD player. Afară, dimineaţa era rece şi

strălucitoare și urmări peisajul fremătător al străzilor pariziene. Va ieși, după masă, la o plimbare. Punând încă o dată albumul, se cuibări din nou pe canapea și închise ochii. Crescendoul muzicii umplu sufrageria. Începu, ușor, să-și miște brațele în tempoul partiturii, ca un dirijor imaginar, în vreme ce gândurile îi reveniră la problemele actuale.

În primul și-n primul rând. Ce fel de filozofie va adopta în acest concurs pentru Putere? În timp ce călătorea spre centrul cercului, va avea nevoie de un ghid, un glăscior liniștit și calm, care să-l mențină pe calea cea bună, cineva care studiase profund conceptul de putere și cum putea fi ea folosită și abuzată. Un mare înțelept. Ca Dante, atunci când coborâse în cercurile iadului cu nemuritorul Vergiliu drept ghid.

Și cine să fie? Teoretician al politicii și, uneori, filozof, Ivan îi luase în considerare pe toți: Hobbes, Hume, Kant și Clausewitz, precum și pe alții. Îi salutase pe toți în minte, după care, politicos, le spusese *adieu.* Ceea ce avea el nevoie era exponentul suprem în arta puterii, și nu-i luă prea mult timp până să-l identifice. Machiavelli. Pentru că, dacă exista cineva care să-și asigure Puterea și cu ce se mânca ea, apoi acesta era omul de stat și diplomatul medieval italian. Că murise cu aproape cinci sute de ani în urmă nici nu prea conta, pentru că pașii spre putere erau aceiași în orice epocă. De unde ar trebui să înceapă. Ei bine, nu comentase acest geniu, în lucrarea sa despre mașinațiunile politice, *Principele,* că nu era *recomandabil să dai lupte înainte de a cunoaște terenul?* Un sfat foarte

înțelept, iar Ivan avea de gând să țină cont de el. Muzica se așternu în continuare în cameră, în vreme ce Ivan medita.

Rex păruse ezitant în a lua parte la concursul pentru locul Maestrului. Asta a fost o prostie. De fapt, voise să afle dacă nu cumva ceilalți știau ceva despre ce făcuse pentru Putere. Iar adevărul era că nu știau. Pentru asta murise. Fusese foarte rapid în a acționa, însă ceea ce aflase putea avea niște consecințe atât de îngrozitoare, încât fusese lichidat. Deci, ce anume știa? Ei, indiferent ce aflase de la vreun fost Membru, mai mult ca sigur că o astfel de informație se afla asupra sau în apropierea sa. Probabil în apartamentul său din Colegiu. Accesul în camerele lui era, acum, imposibil. În orice caz, el făcuse, fără nicio urmă de îndoială, dificil de găsit o asemenea informație. Un secret care murise odată cu el? Poate da, poate nu, se gândi. Pentru că secretele nu mureau niciodată cu adevărat, ci ajungeau, pur și simplu, să se îngroape și mai mult. Rex trebuie să fi lăsat vreun indiciu. Răbdător, Ivan exploră fiecare pistă posibilă și în final rămase la una singură. Ultima cină împreună cu Rex, în Erris, era singura sa speranță. S-ar putea să existe vreun indiciu acolo. Așa că trebuia să revină acolo, ca un criminal care se întorcea la locul faptei.

Sorbi o înghițitură de apă și închise din nou ochii. Încet, din străfundurile memoriei, ca și cum ar fi scos apă dintr-o fântână, refăcu scena cinei finale cu Rex, în toate fațetele sale, cu cea mai mare atenție. La semnalul lui, silueta masivă a celuilalt, cu falca sa

proeminentă și aspectul îndesat i se înfățișă treptat privirii, precum fantoma lui Banquo[1]. În cele din urmă, își ridică încet capul toropit, iar cei doi se contemplară reciproc. Unul trăia, în vreme ce celălalt nu era decât o creație perfectă a memoriei lui extraordinare. Menținându-și în minte imaginea lui Rex, Ivan examină pe îndelete fiecare aspect al întâlnirii lor, fiecare cuvânt rostit și fiecare gest, ca și cum ar fi inspectat, cu meticulozitate, fiecare cadru al unui film. Trebuia să fie ceva. Nu se putea altfel. Brusc, îi stătu inima în loc.

Când Rex se ridicase de la masă, spusese, într-o manieră nepăsătoare: „Trebuie să discut cu cineva. Așa că am să trec peste brânzeturi și porto." În acel moment, bănuise că Rex mergea să se întâlnească cu cineva, probabil cu unul dintre concurenți sau poate chiar cu Maestrul. Trecuse cu vederea una dintre posibilități. Că Rex se dusese să sune pe cineva.

Formă un număr de telefon din nouă cifre. Nu se auzi nimic. Mai formă încă două cifre și așteptă. În cele din urmă, pe fir interveni o voce. Era sacadată și lipsită de expresivitate, ca o mașinărie.

– Îmi pare rău, apelant. Ați greșit numărul. Acest număr nu este alocat. Vă rog formați din nou.

Ivan lăsă un moment de tăcere, apoi rosti:

– Departamentul Zece, vă rog.

---

[1] Personaj din *Macbeth*, unul dintre nobilii scoțieni uciși, a cărui fantomă apare în fața regelui (n. tr.).

– Îmi pare rău, apelant, dar numărul este greşit.

– Hadley.

– Vă rog să aşteptaţi o clipă.

Ivan aşteptă, ridicând, mental, din sprâncene din cauza exasperării. Problema cu serviciile secrete britanice era că, în timp ce unele secţiuni ale lor deveniseră mai deschise, cele cu adevărat importante erau mai secretoase ca oricând. Ceea ce nu demonstra altceva decât că nicio organizaţie secretă nu dezvăluia vreodată adevărata fundaţie pe care fusese construită. Fără nicio îndoială, regula se aplica şi Colegiului. O voce de femeie intră dintr-odată pe fir, moale şi prevenitoare.

– Domnul Hadley este disponibil. Vă fac legătura. Ce cod aveţi, sir?

– Este 26 25 86.

Într-un minut, primise legătura. Hadley răspunse cam iritat, pentru că Ivan nu-l chema niciodată la serviciu.

– Ivan, mă bucur să te aud. A trecut o grămadă de timp de când nu ne-am mai întâlnit.

Ivan ignoră flecăreala de circumstanţă. Vocea lui suna foarte profesional.

– James, am nevoie de ceva ajutor. Hai să ne întâlnim vineri, la cină. Am să-ţi las detaliile despre ce-mi trebuie la locul obişnuit. Va trebui să te deplasezi mai departe decât crezi.

Se auzi o tuse stânjenită.

– Ăăă... Ivan, mă tem că va fi cam dificil. Suntem foarte ocupaţi în acest moment.

Ivan continuă de parcă nici nu l-ar fi auzit:

– Mulțam, James! Te rog, pune mașinăria în mișcare.

Puse telefonul jos. Dacă Rex sunase pe cineva în acea seară, va afla cât de curând. Cât despre James, la ce mai erau buni iubiții dacă nu-i puteai stoarce de ceva informații?

– E rândul tău.

Ivan mută piesa de șah, apoi se lăsă pe spetează pentru a asculta *Preludiul* și *Fuga în D major* de Buxtehude.

– Șah mat?

– Mă tem că da.

Hadley pufni neîncrezător.

– Nu știu cum procedezi, dar câștigi întotdeauna. Pari să știi exact ce piesă am eu de gând să mut.

– Ești prea ușor de citit, James, asta-i problema ta, răspunse Ivan zâmbind. Ori de câte ori joci șah, niciodată nu te oprești o clipă, să te gândești la persoana care ți-e adversar. În loc de asta, te repezi înainte, mutând febril piesele, fără să te gândești înainte la tacticile pe care ar trebui să le folosești, nici măcar nu analizezi starea fizică a celuilalt jucător. De asta pierzi. E simplu.

– Prostii!

– Așa este, îi zise cu un zâmbet șters. James, te pot citi ca pe o carte deschisă. Când ai îndoieli, devii prudent, iar când ai dificultăți, recurgi la apărarea clasică. Cunoscând astea, jocul devine ușor pentru mine. Atac, mă concentrez asupra unor mutări mai puțin ortodoxe și pregătesc capcane. Ce se întâmplă? Nu-ți

dai seama ce se petrece, te panichezi și jocul tău se destramă. Mai pe scurt, ești un fraier.

Hadley își ridică mâinile în semn de disperare. Era un personaj vioi, de aproape treizeci de ani, îmbrăcat cu un costum elegant bleumarin, avea părul blond, fin, și un aspect afabil, ușor rezervat, pometi delicați și buze pline. Aspectul său efeminat sugera, mai degrabă, un artist decât un spion. Oricum, spionajul în favoarea serviciilor secrete britanice era o profesie în care Hadley fusese atras imediat după ce terminase universitatea, apoi aflase că era dificil de plecat. Era, mai degrabă asemenea mutărilor sale de șah: lipsit de ambiții și de viziune.

Ivan turnă încă o dată de băut pentru amândoi și continuă:

– James, trebuie să anticipezi cum va juca adversarul tău. Dacă nu poți face asta, n-ai nicio șansă. Așa cum a spus și Machiavelli: *„Dacă necazurile sunt zărite de departe, sunt ușor de remediat. Dar dacă aștepți până se apropie, doctoria va fi tardivă."*

Celălalt râse stânjenit.

– Tu ești doar ceva mai isteț decât mine. Asta-i tot.

– Nici vorbă. Eu reușesc pentru că planific. Tu nu. Acuma, ai reușit să obții ceea ce te-am rugat?

Hadley îi aruncă o privire nervoasă, iar Ivan văzu un firișor de transpirație apărându-i pe frunte. Hadley își netezi într-o parte părul fin. Era singura persoană din afara Colegiului care știa că Ivan era membru, iar un astfel de statut exclusivist îl impresiona teribil.

– Am reuşit. Am intrat în bazele de date ale companiei de telefoane. A existat un singur apel telefonic făcut de Boone de la pensiunea din Erris. Te rog să fii foarte prudent cu această informaţie, îl atenţionă. Voi fi concediat pe loc dacă s-ar descoperi că ţi-am furnizat-o. Este cât se poate de ilegal.

– Nu va fi cazul, zise Ivan nepăsător. Apropo, ai cum intercepta comunicaţiile telefonice şi pe satelit ale Colegiului?

Era sigur că Rex nu dăduse telefoane semnificative de pe insulă.

– Ai căpiat? făcu James. Mă îndoiesc că ar putea face cineva aşa ceva. Colegiul trebuie să dispună de tot echipamentul din lume necesar pentru împiedicarea accesului neautorizat.

Luă o înghiţitură de gin.

– Mi-e teamă să-ţi dau chiar şi această informaţie.

Avea un ton plângăreţ.

– De ce nu-l abordezi pe însuşi directorul general al MI6? Ai toate legăturile necesare. Pe mine chestia asta mă face chiar nervos.

Ivan luă toate detaliile de la iubitul său şi le puse pe o parte a mesei. Se întinse şi-l bătu pe braţ.

– James, mai lasă panica. Atâta pot să-ţi destăinui: nu a fost posibil să obţin aceste informaţii pe altă cale. Colegul meu de la Colegiu a murit în circumstanţe ciudate şi-l ajut pe Maestru să facă unele cercetări.

Hadley păru mulţumit cu această minciună. Peste alte câteva minute se ridică să plece. Ivan îl ajută să-şi

pună haina din caşmir şi-l conduse până la uşă. Se îmbrăţişară repede.

În acest timp, Ivan zise:

– Te rog să nu povesteşti nimănui. Nici despre deplasarea ta până aici.

– Bineînţeles că nu.

Cu cât se vorbea mai puţin despre chestiune, cu atât mai bine. Plecă în grabă, să nu piardă trenul care-l va aduce înapoi la Londra şi la slujba aceea plicticoasă din cadrul serviciilor secrete britanice. Şi-ar fi dorit să fie Ivan. Între timp, acesta închise uşa apartamentului său parizian şi reveni în sufragerie, unde se întinse pe canapea, în semiîntuneric, şi sorbi din coniac, recitind numărul de telefon pe care i-l dăduse Hadley. Era un apel internaţional şi formă numărul. De la distanţă răspunse o voce americănească.

– Aici casa Boone.

Fără să scoată niciun sunet, puse telefonul jos. Apoi se apucă şi verifică codul în cartea de telefon. Aşadar, mama lui Boone locuia într-o suburbie din Boston. Ivan sună la centrala telefonică din Boston, să vadă dacă numărul era sau nu în cartea de telefon. Era. Lui Boone sau mamei lui nu le păsa că-şi dezvăluiseră locul. Ivan savură această informaţie cu încă o sorbitură. Rex îşi sunase mama în ziua în care murise. Nu era nimic ciudat, cu excepţia unui mic detaliu: făcuse asta dimineaţa devreme, la ora Bostonului. Un telefon dat la o asemenea oră delicată nu fusese doar pentru a trăncăni cu bătrâna şi draga lui mamă. Evident, avusese un alt obiectiv în minte.

Ridică din nou receptorul și-și rezervă un bilet de avion spre Boston. Era momentul să o cunoască pe mama lui Rex, pusă la adăpost în State. Prietenii lui de acolo îi vor afla adresa pentru el. Așa spera.

Cercetările sale de seară se încheiaseră; își mai turnă un pahar, pentru a sărbători.

În pofida faptului că era mort, Rex tot îi vorbise, în cele din urmă. Ce om de treabă.

Ivan ajunse pe aeroportul internațional Logan dimineața devreme. După ce trecu de vamă, închirie o mașină și se îndreptă spre Boston. Traficul era aglomerat, din moment ce era ora de vârf de dimineață. În cele din urmă, reuși să străbată orașul și să ajungă în suburbii. Zona în care locuia mama lui Rex se afla la mai bine de o oră de drum. În timp ce trecea prin Cambridge, văzu studenți leoarcă de ploaie grăbindu-se la cursurile de la Universitatea Harvard. Ivan reflectă la propria sa carieră provizorie, de asistent universitar la Catedra de economie, de acum câțiva ani. Contactele sale din mediul academic s-ar putea dovedi utile. Se simțea înfometat și scotoci în punga cu chifle de pe locul pasagerului.

Rulând pe șoseaua îngustă din zona suburbiilor, ajunse, în sfârșit, la locuința doamnei Boone. Era o casă mare, așezată pe o proprietate întinsă. La fel ca majoritatea celorlalte clădiri din apropiere, era construită din placaj și vopsită într-un alb strălucitor. Avea două niveluri, o intrare cu coloane și acel simbol ubicuu al patriotismului, un stâlp lung, la capătul căruia flutura

drapelul înstelat. Coborî din maşină şi o luă pe alee, observând, prudent, tot ce era în jur. Sună la uşă. Îi răspunse o femeie cu aspect mohorât. Avea aproape şaizeci de ani şi era îmbrăcată într-o uniformă de soră medicală. Îi adresă o privire întrebătoare. Când îi explică scopul vizitei sale, femeia-şi strânse buzele înguste, apoi îi vorbi cu glas scăzut:

– Va trebui s-o întrebaţi pe doamna Boone de apelul telefonic. Vă rog, n-o deranjaţi mai mult decât e necesar. E bătrână, iar moartea singurului ei fiu a fost o lovitură teribilă. De asemenea, s-ar putea să înţeleagă foarte puţin din ce spuneţi. Are Alzheimer.

Fu condus până în dormitor. Acolo zăcea o femeie bătrână, firavă, cu aspect slăbit şi obosit, având o expresie pierdută. Alături de ea se aflau toate ustensilele trebuincioase unui muribund: o sumedenie de flacoane cu medicamente, într-o dezordine deplină, un tub de oxigen, o mască de oxigen şi peste toate un miros stătut de camfor. De asemenea, o Biblie, pentru a fi folosită în cazuri de urgenţă, ca pentru o tocală pentru un examen etern.

Se aşeză la marginea patului şi începu să discute cu doamna Boone.

Ea nu-şi amintea de niciun apel telefonic şi era limpede că mintea-i era puternic afectată. Ivan se gândi o clipă şi apoi ceru permisiunea de a se uita prin documentele din casă ale fiului ei, din moment ce fusese un coleg de-al lui Rex şi au lucrat împreună la o carte. Ea-l bătu uşor pe palmă. Probabil că nu înţelegea nicio iotă. Aşa că o lăsă în pace, pierdută în lumea

amintirilor ei. Era sigur că Rex trebuie s-o fi iubit enorm. Chiar şi cei mai ambiţioşi şi independenţi dintre oameni aveau mame, cugetă el. Ce păcat că nu şi-o cunoscuse niciodată pe a lui. Era destul de greu să fii orfan, dar existau compensaţii considerabile. Nu trebuia să te cerţi cu nimeni pentru banii de buzunar, nici din cauza alegerii partenerului.

Sora medicală îl conduse în camera lui Rex. Era la etajul al doilea. Intrând, descoperi o cameră mare şi aerisită, cu o priveliştе plăcută spre terenurile unei şcoli. Pe pereţii zugrăviţi în crem se aflau fotografii de-ale lui din perioada cât fusese la universitate. În toate părea imens, un personaj marcat de fizicul său, o prezenţă impunătoare destinată lucrurilor măreţe. Nimeni n-ar fi putut şti cât de bine s-ar fi descurcat. Un Membru al Colegiului şi unul dintre candidaţii de frunte pentru funcţia de Maestru. Lucruri măreţe, care acum nu se vor mai materializa niciodată. Pentru că destinul îl ajunsese din urmă. Destul de rău.

Ivan începu să răscolească printre hârtii. Ştia ce căuta, o pistă referitoare la Jocul Puterii.

Trei zile mai târziu priveliştea de la fereastră devenise obositoare, marcată ca de o burniţă persistentă. Din când în când, viaţa putea deveni deprimantă, se gândi. Verificase toate hârtiile lui Rex fără să găsească nimic. Majoritatea constituiau lecturi mohorâte. Nesfârşite formule matematice, lucrări imense şi articole despre energia nucleară, cu toate geniale, îşi închipui el, dar de nici cel mai mic folos în descifrarea

Jocului Puterii. Poate că era un lucru bun că Rex murise, se gândi, cu o oarecare duritate, cel puțin asta-l oprise din scris.

Încă o oră și își sfârși munca herculeană. Stând pe podea, se uită la una dintre fotografiile de pe pereți cu Rex arătând magnific în echipamentul său de membru al echipei de fotbal a Universității din Chicago. Ei bine, Ivan chiar o făcuse de oaie cu asta. Plecase de la o presupunere falsă. Bănuise că exista o legătură între ultimul telefon al lui Rex și concurs, dar nu exista niciuna. Așadar, se părea că secretul lui Rex fusese îngropat odată cu el. Se duse să-și ia rămas-bun de la doamna Boone.

– Fiul meu, șopti ea, când el îi pomeni numele.

Ivan strânse degetele ei sfrijite.

– Nu vă temeți, doamnă Boone. N-am să-l uit pe fiul dumneavoastră. A fost un om remarcabil. Într-adevăr, mi-ar fi plăcut foarte mult să vorbesc din nou cu el.

Își notă în minte că discuția ar fi inclus și o renegociere a notei de plată de la restaurant. Ieși pe verandă și inspiră adânc aerul proaspăt. Era important să se întoarcă la Paris cât de repede putea, pentru a începe să adune cele douăzeci de milioane de dolari. Avea deja o bijuterie de idee prin minte. Își luă rămas-bun de la sora medicală și o luă pe cărare în jos, având grijă să evite băltoacele. Ajunse la poartă.

– Scuzați-mă, se auzi o voce. Scuzați-mă, insistă ceva mai tare.

Se întoarse, dând cu ochii de o femeie solidă, grăbindu-se pe cărarea din grădină ca și cum s-ar fi

pregătit pentru un atac de cord. Probabil că era bucătăreasa, pentru că avea o pânză mare, albă, înfășurată pe burta masivă. Se opri chiar înaintea lui, iar în mână încă strângea o cârpă de vase. După ceva gâfâială și icnete, reuși să spună:

– Nu știu dacă vă este de vreun folos, domnule, dar într-o dimineață, cu puțin timp înainte de decesul său, domnul Rex a sunat. Era foarte devreme dimineața. Eu am preluat apelul.

– Da? făcu Ivan.

– Păi... continuă ea cu glas pierit. Doctor Boone m-a rugat să caut niște documente pentru el. Era foarte repezit, parcă nu era el. Mi-a zis că mă va suna din nou, să-mi dea adresa unde să i le trimit prin poștă, imediat ce le găseam. Desigur, n-a făcut-o niciodată, bietul de el.

– Și unde sunt documentele?

– Am uitat total de ele până acum, când Martha a pomenit de dumneavoastră, spunând că ați căutat niște documente.

– Da, însă unde se află?

Ivan încercă să fie răbdător.

Menajera intră în casă și apoi reveni. Cârpa de vase fusese înlocuită cu un pachet mare, maroniu, pe care i-l întinse. Ivan îl desfăcu. Observă că-i tremurau puțin mâinile în timp ce făcea asta. Când îi căzu sub ochi doar una dintre hârtii, simți că leșină.

– Vă simțiți bine, domnule?

– Aș vrea să mă așez undeva o clipă, dacă s-ar putea.

Ivan se așeză încă o dată în fotoliul cel mare din camera lui Rex . Privi fotografiile de pe perete și-i mulțumi în gând. De fapt, nu ar mai fi fost nevoie să renegocieze nota de plată de la cină. Făcuse el cinste. Trebuia să-l felicite pentru o memorie excepțional de bună. Când Maestrul le spusese pentru prima dată de nominalizarea lor pentru postul de Maestru, în acea noapte fatidică, declanșase ceva în mintea lui Rex. Mai citise undeva, înainte, despre un concurs anterior pentru locul Maestrului. Ivan deținea acum hârtiile pe care Rex i le ceruse bucătăresei să i le trimită înainte de moartea lui neașteptată. Acestea se refereau la un individ numit Max Stanton. Deci, cine era această persoană misterioasă și ce legătură avea cu Jocul Puterii? Ivan începu să citească.

Max Stanton fusese un tânăr de treizeci și ceva de ani și un foarte ambițios chimist la Harvard. În cursul activității sale, a ajuns să-l cunoască pe tatăl lui Rex, un avocat local. Ivan presupunea că așa a fost, din moment ce, în testamentul său, Stanton îl menționase și pe Boone senior ca executor testamentar. Când murise, tatăl lui Rex pusese în ordine proprietatea, acțiune în cursul căreia primise un număr de documente de-ale lui Stanton. După moartea tatălui său, câțiva ani mai târziu, aceste documente ajunseră la Rex. Și-l imagină pe Rex parcurgând în grabă aceste hârtii, în vreme ce făcea ordine între lucrurile tatălui său. Fără nicio îndoială, nu le dăduse prea mare atenție, cu excepția unei singure coli de hârtie albă, ascunsă printre celelalte.

Era scrisă de mâna lui Stanton, fără nimic deosebit în aspectul ei, datată. Însă conținutul ei era uimitor. Prin cele scrise, admitea deschis că era Membru al Colegiului. Pomenea de o întrunire la care participase într-o seară, el, alți patru Membri și Maestrul, predecesorul actualului ocupant al funcției. Aceasta avusese loc în cea de-a treia curte, fără alți martori. Li s-a spus de nominalizarea pentru locul Maestrului, cu condiția să fie pregătiți să ia parte la un joc a cărui natură urma să le fie dezvăluită numai dacă acceptau nominalizarea. Ce fel de concurs era, Stanton nu mai zicea, cu toate că indicase că toți cei cinci fuseseră de acord să ia parte.

Ivan își imagină că, atunci când Rex dăduse peste această bucată de hârtie, în timp ce examina efectele personale ale tatălui său, n-ar fi putut s-o înțeleagă, din moment ce la acea vreme nu era Membru al Colegiului. Probabil se gândise că era un fals ori o cacealma. Oricum, ceva trebuie să-l fi împiedicat s-o distrugă, iar când Maestrul se referise la concursul pentru propria funcție, creierul lui Rex îl informase într-o clipită că mai auzise despre acest concurs și înainte, așa că s-a decis să joace puțin teatru pentru a afla dacă și ceilalți erau la curent.

Având nevoie să recitească informația și să mai facă cercetări asupra lui Stanton, Rex sunase în ziua următoare acasă la mama lui, pentru a aranja ca notele să-i fie expediate. Însă teatrul jucat îl costase viața. Mai aflase cineva ce făcuse. Bietul de el, se gândi Ivan. Ca să joci fotbal și pe Hamlet îți trebuie talente diferite.

Ivan se așează înapoi pe scaun. Avusese un noroc chior că această bucată de hârtie supraviețuise, din moment ce obiceiul cerea ca toate materialele care făceau legătura cu Colegiul să fie distruse la moartea unui Membru. Totuși, această fâșie de hârtie fusese desconsiderată de către „curățătorii" Colegiului. În fond, Ivan discutase cu Rex, iar prin această bucată de hârtie Rex putuse să-i spună lucruri foarte importante. În primul rând, că Jocul Puterii mai avusese loc cel puțin încă o dată înainte, iar Stanton participase în calitate de concurent. Și în al doilea rând, ținând cont de anul concursului, unul dintre ceilalți concurenți trebuie să fi fost Maestrul. În al treilea rând, Stanton murise nu la mult timp după ce scrisese nota.

Acest lucru mai lăsa de stabilit doar un singur lucru.

Cum murise Max Stanton?

În vreme ce Ivan afla câte ceva despre Max Stanton, ar fi fost foarte tulburat să știe că el nu era singurul concurent aflat în Massachusetts în acea zi. După ce sosise din Elveția cu un zbor de noapte, Sebastien descuie ușa și intră în camera cufundată în întuneric a unui hotel din centrul Bostonului. Era ora șase dimineața. Tanya se ridică în pat și se frecă la ochi. Se întinse să-l sărute cu foc.

– Cum a fost zborul?

Sebastien zâmbi și se aplecă înainte pentru a-i primi îmbrățișarea. Oricum, etalarea de afecțiune din partea ei era mai demonstrativă decât se așteptase. Îl

pălmui zdravăn peste față, apoi îl împinse de lângă ea, furioasă.

– Ticălosule! De ce-ai plecat în noaptea aia? Ai fi putut să-mi spui că te furișezi afară din Colegiu. Am fost îngrijorată din cauza ta.

Sebastien se așeză pe pat. Își pipăia obrazul cu o expresie de om nedreptățit. Nu era chiar ceea ce așteptase, după o absență de aproape o lună.

– Tanya, îmi pare rău.

O privi cum iese din pat.

– Am avut nevoie de timp de gândire. Ceea ce ne-a zis Maestrul m-a luat cu totul prin surprindere.

– Mincinosule!

Sebastien încercă din nou.

– OK, îmi pare rău. Acum ești mulțumită? Sau vrei să plec?

– Da, ieși!

Sebastien privi cum silueta ei goală dispare în baie. Lăsându-și ziarul să cadă pe masă, se duse după ea.

– Tanya, fii rezonabilă. Trebuie să cooperăm.

– Nu, nu trebuie.

Trecu pe lângă el și intră sub duș.

– Tanya!

Nu primi niciun răspuns.

– Tanya, îmi pare rău.

Niciun răspuns din partea ei, învăluită acum în aburii cețoși ai apei fierbinți.

– OK.

Sebastien își ridică mâinile în semn de predare.

– Sunt un ticălos. Un ticălos desăvârșit și brutal Acum ești fericită?

Niciun răspuns.

– Tanya...

Zâmbind, împinse ușa, deschizând-o, și intră în duș, încă îmbrăcat la costum. Tanya chicoti când o lipi de dalele de faianță, gâdilând-o frenetic.

– Ești un ticălos total, zise ea, trăgându-se de lângă el, cu toate că râdea.

Însă nu avea niciun rost, iar insistența lui fu răsplătită. În cele din urmă îi dărui un sărut lipicios și începu să-i descheie cravata, dar nu înainte de a-l șampona din belșug, turnând pe el tot ce-i cădea la mână.

După aceea, Sebastien se așeză în dormitorul ei, ștergându-se cu un prosop. Un scurt răgaz. N-ar fi avut niciun rost să-i cumpere parfumuri scumpe sau alte cadouri. L-ar fi disprețuit și mai mult. O privi cum stătea goală în pat, ștergându-și degetele de la picioare. Fața și sânii îi erau învăluiți într-o tentă trandafirie fină, de la duș și după ce făcuseră dragoste, iar frumusețea ei era și mai evidentă. Când își puse sutienul, el se întinse peste pat și-o sărută pe umăr. Aștepta prelegerea obligatorie.

– Sebastien, acest concurs pentru locul Maestrului este foarte serios. Îți dai seama?

– Da, bineînțeles.

Tanya îi luă capul în palme.

– Nu, nu-ți dai seama. Și încetează să te comporți ca un cretin și să te holbezi la mine ca un puștan îndrăgostit lulea. Încă nu te-am iertat. Ascultă aici. Ce

vreau să spun este că acest joc este mult mai serios decât crezi. Până acum, nu aveam habar de implicațiile globale ale activității noastre, nici cum se folosește în realitate Colegiul de acest material. Dar asta, asta-i o șansă unică de a schimba totul.

Tanya se ridică și continuă să se îmbrace. Sebastien se trânti înapoi pe pat, admirându-i silueta suplă. Era intrigat s-o vadă atât de entuziasmată.

– Este o șansă uluitoare, continuă ea. Un vis care s-ar adeveri. Să pătrunzi în chiar inima sistemului și să dirijezi ceea ce face Colegiul de câteva secole, un păianjen uriaș, care-și țese cu răbdare miriadele de fire împreunate, în timp ce modifică societatea pentru scopuri pașnice. Ce cunoștințe și putere incredibile.

– De acord.

– N-ai vrea să știi cum funcționează totul?

– Bineînțeles.

Răsfoi resturile ziarului său, având grijă să nu pară prea interesat.

– Păi, și eu, răspunse Tanya, în timp ce-și prinse la ureche unul dintre cerceii ei multicolori, apoi un altul.

– Și vreau să-mi spui ce crezi că este acest Joc al Puterii, fără s-o dai în bară, rosti, întorcându-se spre el

– OK.

Sebastien aruncă ziarul la o parte. Merita să scape de problemă în acest stagiu, pentru că, oricum, ar fi trebuit s-o abordeze la un moment dat. Renunță încă o dată la zeflemea și tonul său deveni serios. Îi zise că era convins că influența Colegiului era mult mai complexă decât bănuia oricare dintre ei, chiar și în

calitate de Membri. Era mai degrabă o șaradă, asemenea cutiilor chinezești, mai ales pentru felul în care se foloseau informațiile primite. După doi ani petrecuți la Colegiu, era sigur că exista o politică de diseminare a anumitor informații către unele țări, în vreme ce datele erau ascunse de altele. De asemenea, Colegiul reducea în mod deliberat influența diferitelor națiuni, amplificând-o pe a altora, toate acestea în conformitate cu voința Maestrului. Colegiul nu era doar o organizație de consultanță. Era un sistem organizat pentru a efectua schimbări la scară globală, conform propriilor sale interese.

Tanya îl ascultă cu atenție. Era sigură că avea dreptate. Se așeză pe pat, alături de el.

– Tanya, când m-am alăturat Colegiului, Maestrul mi-a spus că instituția nu va încerca niciodată să controleze alte țări, nici nu va abuza de influența sa. Iată însă că asta nu-i adevărat, din moment ce Colegiul va face orice-i stă în putere să-și *păstreze* puterea. Cuvintele Maestrului au fost un foarte isteț joc de cuvinte. Vezi, Colegiul nu este guvernat de niciun fel de imperativ moral, cum ar fi Biserica catolică, de exemplu. Este neutru din punct de vedere moral sau, mai degrabă, este de un cinism profund când își folosește influența. Este justificat orice-l ajută să-și mențină statutul și puterea temporară. Jocul Puterii este cea mai limpede dovadă în acest sens, și asta încerca Maestrul să ne comunice. Vezi tu, Colegiul joacă numai după propriile sale reguli și are un scop final. Treptat, convinge lumea de-afară să se supună voinței

sale, ca un vârtej uriaș care atrage totul în orbita sa. Pe măsură ce sistemele guvernamentale intră în declin, Colegiul va dobândi o tot mai mare putere și va face ca influența sa să fie tot mai vizibilă. Va deveni un Colegiul al *eminențelor cenușii.* În cele din urmă, își va da arama pe față, iar noi facem parte din acel plan general.

Tanya nu zise nimic. Se ridică să tragă perdelele. În timp ce se întorcea spre el, părul atât de minunată în lumină, încât Sebastien aproape că se îndrăgosti de ea. Nu reveni în pat, ci se așeză pe un scaun. El remarcă această repoziționare subtilă. Era sigur că știa motivul și așteptă.

– Când am devenit Membru, spuse ea, am știut că există o posibilitate de a deveni șeful Colegiului, însă era atât de teoretică, încât mi-am îndepărtat-o din minte. Acum, iat-o. Practic, mi se oferă pe tavă.

– Oh, așadar, până la urmă, te-ai decis că vrei locul Maestrului pentru tine, nu? zise Sebastien tărăgănat.

Se ridică în capul oaselor în patul în care se întinsese. Exact cum gândise. Ce nebunatică. Totuși, n-o putea învinovăți.

– Da, răspunse ea.

Încercă să-i descifreze starea sufletească. Știa că-l dezamăgise.

– Am aceleași drepturi la locul Maestrului ca tine.

– Adevărat, făcu Sebastien.

– Atunci, asta înseamnă că suntem concurenți?

– De acord. Totuşi, n-avem niciun motiv să nu cooperăm, cel puţin până înainte de final. De fapt, avem un motiv foarte serios ca să lucrăm împreună.

Fă cu o pauză. Apoi, vocea lui deveni mohorâtă, aproape ameninţătoare.

– Trebuie să stăm aproape unul de celălalt. Nu vrem să ni se întâmple şi nouă ce i s-a întâmplat lui Rex.

– Deci crezi că a fost omorât? zise Tanya şocată.

Crezu o clipă că o să-i râdă în nas. Acum se simţea şi mai stânjenită.

– Bineînţeles. Sincronizarea evenimentelor a fost prea de tot pentru a fi o coincidenţă.

– Şi eu sunt de aceeaşi părere. Toate astea încep să mă sperie.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Sebastien, mă iubeşti?

Tanya ştia de ce îndrăgostise de el. Erau acei ochi adânci şi zâmbetul său nepăsător, acel simţământ degajat şi netulburat cu care aborda el absolut orice, cu toate că ea ştia că-i păsa de multe, mai ales de şansele de a învinge.

– Te iubesc.

Sebastien se ridică şi o îmbrăţişă. Dorinţa lui de putere şi dragostea nu erau cu totul despărţite. Căscă din pricina decalajului de fus orar.

– Cred că e timpul pentru micul dejun.

Tanya îi cercetă cu privirea pe ceilalţi clienţi din hotel, în vreme ce ei ciuguleau de prin caruselul cu mâncare. Terminând o gogoaşă, fără nici cea mai mică

urmă de ezitare, își alese încă una. Genele ei n-o vor lăsa baltă, iar greutatea nu-i provocase niciodată niciun fel de preocupare. Cât de norocoasă era. Însă asta însemna că, într-o zi, tot va trebui să plătească, nu-i așa? Își inspectă partenerul. Nu cumva pusese ceva pe el în jurul taliei? Trebuia să găsească un motiv să-l tachineze. Într-adevăr, era destul de vanitos.

– Sebastien, din moment ce lucrăm împreună, e ceva ce trebuie să-ți spun.

– Și eu ție, zise el.

Se uitase pe geam, jos, la traficul intens și rapid de pe străzile Bostonului. Se întoarse spre ea.

– A venit ora mărturisirilor, rosti zâmbind. Hai să sărbătorim. Mai ia niște sos de roșii.

Tanya așteptă până când personalul care servea plecă de lângă masa lor.

– Sebastien, am pătruns în computerul lui Rex și am dat de un mesaj. Ei, nu chiar un mesaj, mai degrabă o notă.

– Oh, chiar așa? Și ce spunea?

Se întrebă dacă nu intrase cumva și în computerul său. Putea paria. Era deșteaptă foc. N-ar trebui s-o subestimeze. Dacă i s-ar oferi și jumătate de șansă, l-ar înfrânge în competiția pentru locul Maestrului.

Tanya ezită. N-ar fi vrut să-i dezvăluie chiar totul. Fosta ei relație cu Rex trebuia să rămână confidențială. Sebastien n-ar înțelege, chiar dacă Rex era acum mort. Și mai era ceva ce-o făcu să ezite, puțin. În mesajul lăsat, Rex o avertizase să nu se încreadă în nimeni. Totuși, era în regulă dacă-i împărtășea lui Sebastian

mare parte din gândurile sale. În definitiv, era partenerul ei.

– Am dat peste o notă scrisă de Rex în calculator în seara în care Maestrul ne-a povestit despre cutia chinezească-enigmă și despre joc. Nota făcea referire la Biblioteca ziarelor și periodicelor din Boston, camera B6, și la un anume Max Stanton.

Sebastien încetă să-și mai ungă cu unt pâinea prăjită.

– Ia te uită, făcu el cu glas moale, așadar, ceva-ceva tot știa Rex atunci când i-a spus Maestrului că n-ar trebui să ia parte la joc.

El ajunsese la această concluzie cu mult timp înainte.

– Hmmm, răspunse Tanya. Și mi-am petrecut ultimele câteva zile la bibliotecă, în camera B6. Conține ziarele publicate în SUA cu mult timp în urmă. Din nefericire, nu există niciun catalog central, iar Rex n-a mai lăsat și alte detalii. Am răsfoit principalele cotidiene din ultimii douăzeci de ani, dar tot n-am dat peste nimic legat de Stanton.

Sebastien concluzionă cu glas tare:

– Bineînțeles, moartea lui Rex s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu Jocul Puterii. O fi fost o consecință a ceva la care lucra, nu?

– Nu. Cred că această informație-i importantă, zise Tanya, puțin cam prea tăios.

– Posibil.

Își întinse încă o clătită în farfurie, notând schimbarea de ton din vocea ei.

– Hai să mergem la bibliotecă, acum, dimineața asta. Am o idee despre cum să accelerăm procesarea.

– Ei, şi ce-i cu informaţiile tale?

Sebastien rânji şmecherește şi-şi frecă obrazul.

– N-am să-ţi mai spun după ce m-ai învins. De fapt, m-am străduit la fel de mult ca tine pe această pistă. Eu sunt eroul piesei – adoptă o atitudine îndurerată – şi ce zici de felul în care mi-am sacrificat costumul?

Tanya îi întrerupse frivolităţile.

– Sebastien, nicio şansă. Ori lucrăm împreună şi împărţim informaţiile, ori ne vedem fiecare de treabă.

Vocea ei era dură şi-i văzu revărsarea de furie care-i colora acum obrajii.

– Da, OK, calmează-te. Glumeam, rosti şi luă o înghiţitură de cafea. Ştii că în seara în care-a murit, Rex a băut în oraş. Ei bine, ştiu unde şi cu cine. Am să-ţi dau un indiciu. Este cineva pe care-l cunoşti.

Ochii Tanyei se căscară.

– Cine?

– Da, m-am gândit că te-ar impresiona chiar şi pe tine. Îţi aminteşti seara în care Maestrul ne-a vorbit despre concurs, iar Rex s-a comportat ca şi cum ar fi fost îngrijorat, spunând că nu ia parte la el până nu primeşte o explicaţie deplină asupra lui? A fost un bluf. Voia să devină Maestru mai mult decât oricine altcineva. Aşadar, de ce s-a dat în spectacol? Pentru că pescuia informaţii. Dorea să ştie dacă noi aflaserăm ceva ce făcuse el. Aşa că m-am decis să stau cu ochii pe el şi de-asta te-am lăsat de izbelişte. Ei bine, în dimineaţa următoare, Rex a părăsit insula şi, după ce a urmat un traseu întortocheat, a ajuns la Erris, unde s-a cazat într-o pensiune. Nu era un loc pe care l-aş

fi asociat în mod normal cu el. Nu era stilul său. Puțin cam prea ieftin. Oricum, a petrecut ziua în camera lui, iar în acea seară s-a dus la un restaurant. L-am urmărit și-am văzut că a cinat cu cineva.

– Cine?

– Ia ghicește!

– Ivan?

– Exact, prietenul nostru Ivan, care trebuie că-l urmărise până în Erris. I-am văzut pe amândoi în hotel. N-a fost posibil să aud ce vorbeau, dar era clar că puneau ceva la cale. Apoi Rex a plecat.

– Și-a murit la scurt timp după aceea.

– Exact.

Tanya se înfioră. Aștepta ca Sebastien să continue. El își termină clătita delectându-se.

– Și mai este ceva care toarnă gaz pe foc. La slujba de pomenire, l-am întrebat pe Ivan de moartea lui Rex. L-am întrebat unde-a fost Rex. Desigur, eu știam, din moment ce-l văzusem cu Ivan. Iar el mi-a răspuns: „Nimeni nu știe." A fost o minciună, din moment ce cinase cu el în acea seară. Totuși, trebuie să fi fost ceva în privirea mea care m-a dat de gol, pentru că acum sunt sigur că știe că i-am văzut împreună.

– Așadar, ce înseamnă toate astea? întrebă Tanya încruntată.

– Este un puzzle, zise Sebastien, terminându-și cafeaua. Iar noi avem câteva dintre piese. O cutie chinezească-enigmă. Un loc de Maestru. Patru concurenți. Unul mort. Restul e ușor.

– Și atunci care-i răspunsul?

– Găseşte-l singură.
El se ridică şi se duse spre caruselul cu mâncare.
– Mai vrei pâine prăjită?

Biblioteca ziarelor şi a periodicelor din Boston. Camera B6 era o încăpere mare şi impunătoare, un tavan boltit, construit din lemn pe la începutul secolului al nouăsprezecelea. Avea două niveluri. Ambele erau ticsite cu rafturi cenuşii, metalice, care se întindeau de-a lungul pereţilor încăperii şi în centrul ei. Şiruri după şiruri de rafturi umplute cu ziare de toate formele şi mărimile, majoritatea legate împreună în cotoare de carton roşu. Mai erau şi câteva aparate de citit microfilme şi mese din PAL melaminat, scaune. Sebastien fu surprins să vadă că aproape toate locurile erau ocupate. Îi privi cu interes pe cei aşezaţi, curios să vadă cine şi-ar petrece timpul citind ziare vechi. Unii dintre ocupanţii locurilor erau adolescenţi, ocupaţi cu proiectele lor de la şcoală, alţii, universitari, din specia bărboasă, iar majoritatea o reprezentau persoanele mai vârstnice, numite, într-o manieră optimistă, „momentan, fără loc de muncă", dar îşi acceptaseră soarta şi dormitau în căldura confortabilă a bibliotecii, până la începerea adevăratei lor pensionări.

Tanya şi Sebastien urcară la cel de-al doilea etaj, pe o scară şubredă din metal. Ascunsă în spate, era o tejghea de lemn înconjurată de rafturi. Era năpădită de biteţele autoadezive şi tăieturi din ziare. În această ascunzătoare se afla o asistentă de bibliotecar, de douăzeci şi ceva de ani. Era îmbrăcată într-o salopetă de

un portocaliu țipător, cu o mulțime de zorzoane pentru nas, buze, iar la urechi avea cercei. Munca grea nu era de ea, din moment ce citea o revistă de muzică pop și molfăia un cocoloș mare de gumă cu întreaga concentrare de care era capabilă și o vacă pusă pe rumegat. Sebastien remarcă un tub mare de lipici, aflat lângă cotul ei stâng. Probabil se droga în permanență cu el.

– Ah, iată pe cineva care ne-ar putea ajuta, spuse el, afișând un zâmbet prietenos, gândindu-se că o va duce cu vorba.

– N-avem așa ceva, anunță brusc salopeta și-și văzu mai departe de citit, fără măcar a-l învrednici cu o privire.

Se holbă la ea. Își mijii ochii. Fata își greșise profesiunea, se gândi. Cu postura ei aproape de orizontală și abilitatea de a rămâne mult timp în aceeași poziție, s-ar fi descurcat de minune ca și curvиștină. Fără niciun dubiu, nu avea suficientă motivație pentru a înainta pe această cale. Prea multă activitate și trebuia să fie amabilă cu oamenii. În loc de asta, se condamnase singură la o viață de plictis pe care încerca s-o îndulcească inhalând mari cantități de lipici pentru hârtie, în mod regulat, și răspunzând cu nesimțire la toate întrebările.

– Vreau ajutor.

Sună din clopoțelul de pe pupitrul ei.

– Pauză de prânz, zise asistenta, strâmbându-se spre ceasul de pe perete. Arăta zece și jumătate, la fel ca în ultimii doi ani.

– Oh, desigur, făcu el și înaintă un pas, năclăind-o cu lipici.

Tanya zâmbi şi-l apucă de braţ.

– Nu merită efortul. Am încercat deja.

Se uitară spre kilometrii de rafturi.

– Asta e, spuse, în timp ce examinau „două sute de ani" de presă americană. Şi majoritatea nu sunt în microfilme. Cum o să dăm de Max Stanton în grămada asta, nu-mi dau seama. Aici sunt milioane de pagini de text.

Se aşezară la o masă, după nişte teancuri de ziare.

– Nu crezi că „Max Stanton" ar putea fi o anagramă sau un cod? întrebă Sebastien.

O mângâie pe picior pe sub masă, neavând altceva mai bun de făcut. Un bătrân de la o altă masă admira cu mare interes privelişte cărnii dezgolite.

– Nu, răspunse ea, încrucişându-şi picioarele. Rex ar fi protejat orice fişiere importante cu nişte coduri aproape imposibil de spart. Sunt sigură. Cred că Max Stanton este numele unei persoane reale. Din felul în care a fost scrisă nota, nu cred că a considerat că era necesar s-o codifice.

– Atunci trebuie să facem câteva presupuneri, zise el, luându-şi mâna de pe genunchiul ei fără prea mare tragere de inimă şi trecând la problemele lor, altfel vom rămâne aici pe vecie.

– De acord. Ca să începem cu ceva, de ce a menţionat Rex această arhivă? De ce asta, şi nu altele, cum ar fi Biblioteca Congresului? Astfel, presupunerea numărul unu este că el o cunoştea. Sau, cel puţin, era sigur că va găsi aici ceea ce căuta. Aşa că m-am concentrat pe căutările în presa locală.

Sebastien căzu un minut pe gânduri. Dădu din cap.

– Bună idee. Presupunerea numărul doi este că ar trebui să ne uităm după ferpare.

– De ce?

– Pentru că, după cum mi se pare mie, Max Stanton e mort.

Era cu puțin înainte de ora cinci și se apropia ora închiderii. Salopeta portocalie care conținea asistenta de bibliotecar inhalase o grămadă de lipici și dispăruse de mult.

– Uau!

Fața se holba la ea dintr-o pagină de ziar decolorată. Tanya citi în șoaptă cuvintele introductive din micul necrolog: „Max Stanton, chimist, mort într-un accident nautic."

Întoarse repede pagina. Sebastien era jos. Un gând parșiv i se strecură în minte. Ce-ar fi dacă nici nu i-ar spune și ar așeza, pur și simplu, volumul cu colecția de ziare înapoi pe raft? El nu l-ar găsi niciodată. Ar fi secretul ei. Poate chiar cartea câștigătoare din Jocul Puterii. Pentru câteva clipe, luă în considerare aplicarea acestei tactici, apoi întoarse pagina și începu să citească grăbită necrologul. Stanton se înecase în timpul unei partide de pescuit în golful Cape Cod, nu departe de Boston. Fusese singur. Necrologul mai spunea că explicația cea mai plauzibilă pentru moartea sa era că alunecase în barcă și se lovise cu capul de margine, înainte de a cădea peste bord. Din lipsa dovezilor, medicul legist al autorității din Massachusetts

exclusese orice act criminal, chiar dacă modul precis în care murise Stanton rămăsese o enigmă. Un bărbat talentat, care nu avusese niciun motiv să se sinucidă, murise la vârsta de treizeci și cinci de ani, și cu asta basta. Nimic care să cutremure pământul.

Fusese Stanton Membru al Colegiului? Așa cum era de așteptat, necrologul nu făcea nicio referință la așa ceva. Totuși, descrierea lui Stanton și a naturii activității sale, în calitate de chimist de geniu, sugera pe deplin posibilitatea ca el să fi lucrat pentru Colegiu. De asemenea, anul în care murise fusese cel în care ar fi concurat în cadrul Jocului Puterii împotriva actualului Maestru, dacă această competiție se mai desfășurase și înainte. Părea că așa se întâmplase.

– Tanya?

Tresări. Îl auzea pe Sebastien urcând treptele. În câteva secunde va trece de colț. Ce să facă? Să întoarcă pagina și să nu zică nimic? Sau să-l iubească și să-i povestească totul? Inspiră adânc și se decise. Sebastien i se înfățișă încet privirii. O urmărise ceva timp. Zâmbi citind necrologul. Scoase un fluierat slab și jubilant. Avusese dreptate, totuși.

Jocul Puterii includea și crima.

Aeroportul Internațional Logan era aglomerat și lui Sebastien și Tanyei le trebui ceva timp să ajungă la punctul de vânzare a biletelor, ca ea să-și poată rezerva un loc pentru un zbor spre Elveția. După asta o luară spre bar.

– Ești sigură că te simți bine?

Ea dădu din cap.

– Da. Sunt doar obosită. Aceste ultime săptămâni au fost şocante pentru mine. E ca şi cum aş trăi în două lumi diferite. O bună parte din mine vrea să ne întoarcem acolo unde eram cândva.

Sebastien zâmbi melancolic în timp ce-şi mângâia paharul de vin roşu.

– Nu mai putem să ne întoarcem. Ştii doar. Nu mai e nimic la care să te întorci. Nu mai suntem Membri ai Colegiului, iar cineva l-a ucis pe Rex. Nu crezi că au să vină şi după noi? Şi chiar dacă am renunţa, cine ne-ar crede? În afară de asta – Sebastien îşi băgă în gură un pumn întreg de alune –, mie chiar îmi place.

– Îţi place!

– Da, răspunse el zâmbind. Vreau să aflu exact care-i treaba cu locul Maestrului şi, în plus, îmi place ideea de a-mi măsura forţele cu ceilalţi. Tu nu?

– Da, cred că şi mie-mi place asta, zise Tanya în silă şi adăugă în gând: Sebastian, dragul meu, dar vrei să şi învingi.

– Cred că ţi-ar face bine să te duci la cabană şi să te odihneşti câteva zile. Schiază după pofta inimii. Şi eu m-am bucurat de pârtiile alea cât am fost acolo.

Privi în sus spre un ecran, pentru a verifica zborul.

– Am să vin şi eu cam într-o săptămână, aşa ceva. Vreau să mai fac nişte cercetări pe la biblioteca de la Universitatea Harvard.

– Ce fel de cercetări? spuse ea uluită.

– Am să-ţi povestesc mai târziu.

Tanya puse brusc paharul jos.

– Am convenit să lucrăm împreună. Şi ţi-am zis totul despre Stanton.

Sebastien ezită o clipă, apoi râse.

– Nu fi atât de suspicioasă. Îţi promit că n-am să-ţi ascund nimic. Vorbesc sincer. Doar lasă-mă să termin ce am de făcut şi-am să-ţi explic exact cum o să facem noi cei douăzeci de milioane de dolari. Cred că ai să rămâi impresionată.

Afişă expresia lui comic-serioasă.

Tanya îşi spuse că nu merita să se înfurie pentru atât. Nu era momentul. O să-şi ia ea revanşa. Se ridică să mai aducă de băut.

– Dacă n-ai să-mi zici, am să aflu oricum, îi şopti, muşcându-l tare de lobul urechii. Ai grijă doar să nu fie ceva ilegal şi să nu fim lichidaţi.

– Am să văd ce se poate face.

Când fu anunţat zborul ei, se duseră împreună spre poarta pentru plecări şi-şi luară rămas-bun sărutându-se îndelung. Apoi Tanya rosti:

– Din moment ce tu deja ai dibuit o cale de a câştiga partida, am să ţi-o dezvălui şi eu pe a mea. Sau, poate, am să-ţi ofer doar un indiciu.

– Haide, suntem parteneri, nu-i aşa?

– Nu mai spune, răspunse ea rece. Şi cine nu vrea să-mi zică nimic despre cercetările sale?

– Haide, a fost o glumă.

– M-am gândit cum să ne combinăm talentele pentru a face rost de bani. Tu ştii totul despre sistemul bancar şi circulaţia fondurilor. Eu mă pricep la calculatoare.

Împreună am putea să ne atingem ţinta. Oricum, trebuie să planificăm lucrurile cu grijă. Mai avem o cale lungă de străbătut.

– Ultimii pasageri pentru zborul SR 512 spre Zürich şi spre Geneva, se auzi un anunţ.

Sebastien rânji.

– Păi nu mă mai ţine cu sufletul la gură.

Tanya chicoti. Avea nevoie de ajutorul ei, iar el ştia.

– Uite un indiciu. Începe să te gândeşti la America Centrală.

– De ce?

– Din cauza sistemelor lor de computere, în special cele bancare, acestea sunt mai uşor de accesat fără a fi detectate.

– Dar unde? Mexic? Guatemala? Panama?

Îi făcu semn de rămas-bun.

– Ne vedem la cabană.

– Tanya!

O privi trecând de cordonul de securitate. Râse. Drăguţă femeie. Isteaţă. N-avea nicio îndoială că-şi va face treaba ca să obţină banii. Plecă din aeroport şi prinse un taxi pentru a se întoarce la Boston. Privi pe geam, iar luminile oraşului i se înfăţişară vederii. Unde erau Andrew şi Ivan? Aflaseră şi ei de Stanton? Şi cât de mult în urmă erau? Ar fi dat orice numai să aibă aceste informaţii. Jocul începea să se încălzească, iar el şi Tanya trebuiau să fie mereu cu un pas înainte. Aceasta era singura posibilitate de a supravieţui, acum că vărsarea de sânge începuse.

Ivan studie salopeta portocalie din spatele tejghelei din Biblioteca ziarelor și periodicelor din Boston. Un colț de diamant sclipi când ea-și deschise gura. Completa zorzoanele de la nasul și urechile ei. Cu tot metalul de pe ea, sau mai bine zis din ea, era ca și cum ai fi vorbit cu un sertar cu tacâmuri. Probabil, avea chiar și vulvele tratate prin piercing. Îi dori să nu ajungă niciodată prin apropierea vreunui magnet puternic.

– Poate că reușiți să mă ajutați, repetă Ivan.

Scoțând un oftat plictisit, asistenta în salopetă portocalie spuse:

– Mă îndoiesc, și continuă să citească din revista pentru femei.

– Minunat, făcu el.

Vocea lui încă suna politicos, cu toate că tonul era cu o nuanță mai amenințător.

– Caut niște informații despre un bărbat numit Max Stanton. De fapt, mă interesează necrologul său.

– Și cine-i ăsta?

Asistenta inspiră puțin lipici în timp ce-și luă sandviciul pentru masa de prânz, așezat lângă flaconul deschis, plin cu adeziv. Era numai ora zece dimineața, însă ceasul uitase de scurgerea timpului, iar ei, oricum, nu-i păsa deloc dacă era dimineața sau amiaza.

– Un mort, spuse Ivan răbdător.

– Oh, da?

Se decise să încerce încă o dată. În pofida faptului că nu era medic, avea o bună cunoaștere practică a bolilor omenești și a tratamentelor, după cum aveau și alții dintre cei care lucrau împreună cu el, în cadrul

serviciilor secrete. În branșa lui, un leac temporar pentru prostia totală sau pierderile grave de memorie îl constituiau banii. Leacul permanent era moartea. Ivan îl prefera pe primul, pentru că permitea repetarea dozelor. Cu o față lipsită de orice expresie, își deschise portofelul și puse două sute de dolari în apropierea flaconului cu lipici. Se dădu înapoi ca să vadă miracolul. În cincisprezece minute, salopeta portocalie făcuse rost de și mai mulți bani pentru lipici, iar el citea necrologul. Dădu din cap. Încă o bucată din enigma chinezească fusese potrivită la locul ei. Jocul Puterii era unul al puterii, cu o miză foarte mare, exact cum bănuise.

– A mai căutat cineva asta.

– Cine?

Portofelul lui Ivan se deschise din nou.

– Păi, făcu salopeta portocalie, o femeie îl căuta. A luat niște fotocopii după el.

Arătă spre anunțul mortuar.

– Știu pentru că am urmărit-o când ei nu se uitau.

Își îndreptă degetul spre un fotocopiator aflat în spatele tejghelei. Evident, era ceva memorabil când această mașinărie funcționa, datorită rarității ocaziei, iar Ivan bănuia că asistenta era, mai degrabă, doar o privitoare, și nu o participantă.

– Era însoțită de vreun bărbat?

– Da.

Din descrierea oferită, deveni limpede că fusese Sebastien. Îngrijorarea lui Ivan crescu și mai mult după ce asistenta dezvălui că Tanya fotocopiase extracte

și din alte ziare și periodice. Din nefericire, aparatul funcționase de data asta, așa că nici salopeta și nici Ivan nu puteau ști ce anume.

– Știi când se întoarce? A lăsat vreo adresă?

– Nu.

Un singur cuvânt era un răspuns suficient pentru ambele întrebări. Asistenta făcea ore suplimentare.

– Ai fost foarte de ajutor, zise Ivan, lăsându-i suficienți bani, încât să-și termine năravul aspirării de lipici odată cu ea.

Părăsi clădirea și intră în cafeneaua alăturată. Sebastien și Tanya se descurcaseră bine. Avansaseră pe pista lăsată de Stanton mai mult decât el, cu toate că nu vizitaseră reședința doamnei Boone. Să-i fi spus Rex Tanyei ceva despre Jocul Puterii? Dacă da, ce anume? Trebuia să afle. Și totuși unde se aflau cei doi?

Să-i localizeze personal nu mai era posibil acum. Oricum, nu dispera. Chiar și numai prezența la Boston a Tanyei îi oferise suficiente informații pentru a continua. Trebuie să se fi cazat undeva prin apropiere, iar el avea în arsenalul său câteva arme care le lipseau Tanyei și lui Sebastien. În activitatea lui în folosul Colegiului, monitorizase serviciile secrete ale multor țări, activase drept consultant pentru unele dintre ele și, de fapt, era înregistrat ca angajat al cel puțin unuia. Își termină paharul de cappuccino. Ajutorul verișorilor americani ai lui Hadley era acum necesar, și încă repede. Oamenii care-i țineau pe toți sub supraveghere și care-i datorau niște servicii. Părăsi localul. Aprecie că va afla tot în vreo două ore.

Ivan nu avea să fie dezamăgit. În decurs de o oră, cu complimentele CIA, făcu rost de numele hotelului unde stătuse Tanya. De asemenea, mai află că plecase din Boston la Geneva cu o seară înainte. Un telefon la hotel îi dezvălui că Sebastien mai era în Boston și-i luase camera. Era încântat. Își făcu bagajele și o luă spre Aeroportul Internațional Logan.

– Noroc, își șopti el în timp ce ședea în compartimentul de clasa întâi al unui avion al companiei Swissair.

În nouă ore va fi la Geneva. Găsirea Tanyei în Elveția ar trebuit să fie o joacă de copii dacă ea continua să utilizeze cartea de credit. Acesta era modul cel mai simplu din lume prin care serviciile secrete reușeau să-i urmărească pe oameni. Ivan de-abia aștepta să vadă ce alte informații despre Stanton adunase. Poate că ar trebui să-i ofere câteva sfaturi, la schimb. Cum să scape de iubitul ei. Deși sexul și puterea se amestecau, dragostea și puterea nu. Iar acesta era un joc al puterii. Ajutându-l pe Sebastien, își asigura căderea. Spusese chiar marele Machiavelli: „*Oricine-l ajută pe altul să ajungă la putere își provoacă singur pieirea.*"

În ziua următoare, salopeta portocalie, care o conținea pe asistenta de bibliotecar, nu se arătă la Biblioteca ziarelor și periodicelor din Boston. Nici nu lucra acolo, din moment ce era actriță. Persoana care o plătise pentru talentele ei interpretative era un „curățitor" al Colegiului.

Maestrul citise mesajele din calculatorul lui Rex înainte ca Tanya să fi ajuns la ele.

12

Cel mai bine este fie să-i tratezi bine pe bărbați, fie să-i distrugi; pentru că bărbații se răzbună pentru mici insulte, însă nu se pot răzbuna pentru cele mari; așa că, dacă jignești pe cineva, trebuie făcut în așa fel încât să nu te temi de niciun fel de răzbunare.

MACHIAVELLI, *Principele*

Februarie. Elveția.

La sosirea în Elveția, Ivan trase la cel mai bun hotel din Geneva. Sorbi din ceaiul Earl Grey și privi de la fereastră spre lacul Léman. Suprafața de apă era calmă și netulburată. Asta-i plăcea lui în Elveția, totul era în ordine, totul la locul său; o societate curată, oamenii și lucrurile lor aranjați cu grijă pentru asigurarea păcii și prosperității dorite de toți. Era de acord cu asta.

Îl chemă pe *maître d'hôtel* și-i povesti că voia să contacteze un avocat din Geneva. Îi înmână numele individului. Știa că se va aranja *tout de suite.* Atât de eficienți, elvețienii.

Erau două lucruri esențiale pe care trebuia să le facă înainte de a începe Jocul Puterii. Primul, trebuia să afle unde stătea Tanya în Elveția, din moment ce voia să știe totul despre concurs, înainte de a începe să joace. În al doilea rând, să descifreze înțelesul cutiei chinezești. Începu să-și ungă croasantul cu unt și să se gândească.

Maestrul pomenise de cutia chinezească înainte de a le fi spus de concurs. Cu toate că ar fi putut fi o coincidență, era sigur de contrariu. Prin urmare, jocul și cutia-enigmă trebuiau să fie legate într-un fel sau altul. Dar cum? Maestrul n-avea cum să cunoască natura exactă a concursului; le precizase că aceasta era stabilită de Arbitri și că el nu avea nicio influență în acest caz. Astea fiind zise, trebuie să fi avut el o idee, mai ales dacă odinioară participase el însuși la cursă, fapt de care Ivan era absolut sigur, din moment ce nu exista nimic care să indice că metoda de selectare a unui nou Maestru ar fi fost o invenție recentă. Atunci ce însemna puzzle-ul chinezesc?

Știa măcar o parte a secretului. Era convins că Maestrul se folosise de cutia chinezească-enigmă ca de o ilustrare. Încerca să le transmită ceva de importanță generală. De genul: s-ar putea să credeți că asta-i o cutie-enigmă, dar nu vă lăsați înșelați. Aplicând acest fel de a gândi la Jocul Puterii, s-ar putea să credeți că acesta-i un simplu concurs, dar e mai mult decât atât.

Ivan zâmbi în sinea lui. Aparențele erau întotdeauna înșelătoare. Nu scrisese marele Machiavelli?

„Omenirea judecă, în general, mai mult cu ochii decât cu mâinile; cu toţii pot vedea aparenţele, dar puţini pot atinge realitatea. Toată lumea vede ceea ce pari a fi, însă numai câţiva descoperă ceea ce eşti."

Ivan trebuie să descopere natura jocului – un lucru crucial. Ce indicii avea? Cutia chinezească, moartea lui Rex, cea a lui Max Stanton. Cum să folosească toate acestea? Privind direct chestiunea şi ţinând cont de moartea a doi dintre participanţii la concurs, Rex şi Max Stanton, se părea că Jocul Puterii era, de fapt, bazat pe principiile darwiniene. Supravieţuirea celui mai tare. Nu existau „reguli" în joc. În locul lor, concurenţii îşi făceau propriile lor reguli şi hotărau cât de departe erau pregătiţi să meargă pentru a câştiga. Asta făcea ca jocul să devină unul foarte periculos. De asemenea, depindea, într-o măsură destul de mare, de filozofia celor implicaţi.

Comandă încă un ibric cu ceai. Se întreba dacă şi ceilalţi concurenţi luaseră în considerare încă un factor interesant: Maestrul nu le spusese, de fapt, niciodată cine juca jocul. Adevărat, fuseseră nominalizaţi. Oricum, logic, cum era, Ivan ştia faptul că dacă o persoană nu fusese inclusă în mod expres, asta nu însemna că era exclus. Ceea ce însemna că, în pofida morţii lui Rex, tot mai putea fi o persoană care reprezenta o foarte mare ameninţare, un exponent suprem în exerciţiul puterii. *Era posibil să joace şi Maestrul însuşi.*

Undele lacului Leman sclipeau în soare, iar Ivan le privea meditând adânc. Juca sau nu Maestrul? Nu

avea nicio dovadă pentru niciuna dintre variante şi bănuia că s-ar dovedi foarte greu de găsit vreuna. Exista un principiu filozofic numit „briciul lui Occam", care stipula că, atunci când există mai multe explicaţii pentru un lucru, cea mai simplă este, de obicei, şi cea corectă. Astfel, să presupună că Maestrul participa şi el, din moment ce nu menţionase niciodată contrariul? Dar de ce-ar fi implicat? El însuşi indicase că Arbitrii stabiliseră concursul şi că, în acest fel, era şi el supus voinţei lor, la fel ca Membrii nominalizaţi; ceea ce sugera că Arbitrii puteau convoca un concurs atunci când considerau că prerogativele de Maestru nu erau exercitate corect sau că puterile sale slăbiseră.

Dintr-odată, Ivan îşi simţi trupul străbătut de un fior de plăcere. Înaintea privirii sale apăru viziunea unei table de şah imense. Începu să se mărească văzând cu ochii. Tabla avea şi o înălţime şi profunzime în spaţiu, astfel că pătratele albe şi negre se multiplicau la infinit în sus şi jos, dincolo de tabla originală, o scară a lui Iacob[1], imensă şi complexă. Un joc pe care îl va juca împotriva unui adevărat expert: Maestrul însuşi.

Şocul acestei revelaţii fu atât de intens, încât căzu, pe moment, în transă, ochii-i erau perplecşi, iar croasantul rămase suspendat între degetele sale. Chelnerul îl privi din partea cealaltă a încăperii, nefiind sigur dacă extazul era cel pe care-l simţea clientul după ce gustase brioşa sau, aşa cum se mai întâmplase, tocmai

[1] Este scara spre Paradis, aşa cum o descrie Geneza, prin viziunile patriarhului Iacob (n. tr.).

suferea un atac de inimă grav. Spre ușurarea sa, Ivan își reveni.

Piesele începeau să se potrivească încet, ca o pictură care se ițea pe o pânză goală. Sau ca un puzzle. În realitate, luaseră startul șase concurenți, inclusiv Maestrul; acum mai erau cinci, odată cu moartea lui Rex. Dispariițiile puteau continua o vreme, se gândi Ivan.

Ceea ce-i aduse aminte de o altă observație făcută de acel analist excepțional al puterii și mijloacelor de a o obține. Marele Machiavelli sfătuia:

„Singurele căi de apărare, sigure și de durată sunt cele care depind de tine însuți și de propriile tale eforturi."

În acest joc, Ivan avea de gând să se bazele numai pe el însuși. Niciun fel de înțelegeri și nicio cooperare cu ceilalți concurenți. *Maître d'* sosi. Îl cercetă pe el și brioșa lui pe jumătate mâncată.

– E bun croasantul, monsieur?

– Da, e în ordine.

– Sunt încântat, monsieur. Avocatul pe care m-ați rugat să-l contactez, Herr doctor Schmidt, se va întâlni cu dumneavoastră la ora nouă și jumătate în această dimineață.

Ivan oftă ușurat. Elvețienii erau atât de eficienți. Își termină micul dejun.

Era nouă jumătate și se bucura de o altă priveliște asupra lacului Leman, de data asta dintr-un birou luxos al uneia dintre cele mai renumite firme de avocatură

din Geneva, Heidelberg și Schmidt. Stătea într-un fotoliu din piele. Vizavi de el se afla un personaj vârstnic, cu ochelari, așezat în spatele unui birou foarte mare. Doctorul Schmidt își mângâie ciocul și începu să vorbească despre firmă. Se exprima foarte lent și precis, ca și cum fiecare cuvânt îi fusese înmânat personal sub forma unui mesaj de la Dumnezeu. Vorba înceată era o caracteristică a avocaților din întreaga lume, se gândi Ivan. Asta nu surprindea într-o profesie în care erai plătit pe minut. Ar fi muți cu toții dacă le-ar merge și așa.

La rândul său, doctorul Schmidt își evaluă clientul bine îmbrăcat: subțire, păr de culoare închisă, o figură ascuțită, cu ochelari rotunzi și ochi foarte pătrunzători. Evident cultivat și de clasă. Era mulțumit. Iată un bărbat care-i putea achita nota.

– Așadar, vechiul dumneavoastră prieten și soția acestuia locuiesc în Elveția și ați dori să știți unde?

– Exact, zise Ivan.

Ciocăni într-unul din tomurile groase, cu prevederi legale, așezat pe birou.

– Doctore Schmidt, trebuie să-i găsesc imediat. Am niște informații importante pentru ei, însă nu dispun de adresa lor. Sunt convins că mă veți putea ajuta.

– Desigur, spuse avocatul. Înțeleg.

Secundele treceau. Ivan aștepta. Ce păcat că Tanya nu-și folosise cărțile de credit în Elveția. Poate că-și dăduse seama că asta o făcea ușor de urmărit. Trebuia să mai fie o cale. Întotdeauna există, pe undeva, informații despre toți. Nu trebuia decât să le cauți prin jurul tău.

– Asistenţii mei vor verifica registrele hotelurilor. După cum poate ştiţi, turiştii străini trebuie să-şi lase datele.

– Asta ar fi o idee bună.

– De asemenea, vom verifica datele legate de maşina lor, dacă posedă una.

– Nu. Cred că au închiriat una. Altceva?

– Credeţi că deţin vreo proprietate pe aici?

– Posibil.

– Ei bine, avem un registru de cadastru pentru fiecare canton, făcu doctorul Schmidt. Pentru o anumită sumă există şanse să obţinem date despre proprietarii înscrişi în registru. Desigur, va lua ceva timp.

Ivan zâmbi şters.

– Cred că nu v-am auzit bine, rosti el încet. Ceea ce voiaţi să spuneţi este că va dura foarte puţin, pentru o sumă foarte mare de bani.

Ochii elveţianului licăriră. Ce om perspicace. Înţelegea cu adevărat profesiunea de avocat.

– Ah, da, răspunse el cu lentoare. Exact asta am vrut să spun.

Peste două ore, Ivan plecă din biroul doctorului Schmidt înarmat cu câteva veşti bune. Sebastien avea o cabană la Kasteln, o staţiune de schi la cincizeci de kilometri distanţă de Geneva. Fără îndoială că era construită din lemn, avea o mică grădină şi o perspectivă încântătoare spre munţi. Poate chiar şi vreun pitic de grădină. Cât de înduioşător. Cât de previzibil.

Sebastien chiar că avea nevoie să-şi mai ascută colţii pentru acest joc.

În vreme ce Ivan era în căutare de case, Sebastien urcase la bordul avionului cu decolare de la Boston spre Elveţia. Era într-o pasă meditativă. Cercetările sale prin bibliotecile din Harvard se încheiaseră şi nu se va mai întoarce la Boston. În ultimele câteva zile îşi pusese la punct un plan să facă douăzeci de milioane de dolari în decursul unui an. Tot ce aveau de făcut Tanya şi el era să-l pună în practică; trebuiau să înceapă imediat dacă voiau să obţină banii la timp. De asemenea, era important ca amândoi să se facă nevăzuţi cât mai repede posibil, înainte ca alţi concurenţi să înceapă să le ia urma, pentru că jocul era unul mortal. Nu avea niciun dubiu în această privinţă.

– Vă rugăm, puneţi-vă centura de siguranţă.

Sebastien privi afară, pe hublou. Se simţi bucuros când Boeingul 747-400 câştigă viteză şi apoi goni pe pistă cu mai bine de trei sute de kilometri pe oră. Într-adevăr, remarcabil, cugetă. O singură piesă de echipament defectă, o scurgere minoră de combustibil şi acest monstru măreţ, în care-şi puneau cu toţii încrederea, s-ar spulbera într-un milion de bucăţi incandescente, nelăsând nimic în urmă, nici măcar din ei. Doar pentru că o piesă esenţială din echipament n-a fost instalată cum trebuie. Pentru a funcţiona, totul trebuia să se îmbine, şi încă perfect. La fel se întâmpla şi cu şarada chinezească şi concursul pentru locul Maestrului.

Faza cu jocul chinezesc nu era dificilă. Desigur, Maestrul făcea o comparaţie între cutie şi concursul pentru locul Maestrului. De asemenea, se referise şi la creatorul cutiei. Astfel, secretele amândurora stăteau

în înțelegerea nu numai a obiectului, dar și a creatorului său. Deci, jocul însemna descifrarea lui și a Maestrului. Trebuia să știi cum funcționau și cum gândeau. Iar conexiunea chinezească? Asta era ceva ciudat. Poate nu era semnificativă, totuși, nu reușea să-și scoată din minte un citat dintr-un autor de care nu-și mai amintea:

„Să-ți cunoști dușmanul și pe tine însuți. În acest fel, cu toate că lupți într-o sută de bătălii, nu vei pierde nici măcar una dintre ele."

Încă avea timp destul să lămurească asta până ajungea în Elveția. Pe moment, să se relaxeze. Își întoarse atenția spre tânăra studentă de lângă el. Ea-i răspunse printr-un zâmbet nervos.

– Îmi pare rău. Urăsc să zbor.

Începură să converseze în timp ce monstrul din aluminiu goni pe pistă și-și luă zborul, demonstrând că măcar unele dintre piesele sale erau la locul lor. Descoperi curând că numele companioanei sale era Suzanne, că era manechin și că locuia la Geneva. Până la sfârșitul celor nouă ore de zbor, mai aflase două lucruri importante: primul era că voia să descopere mai mult din aspectul ei fizic, iar al doilea, că își amintise numele autorului textului citat. Fusese un faimos tactician militar, născut în China, cu patru sute de ani înainte de Hristos. Numele lui era Sun Tzu.

Ca un semn, citatul provenea dintr-o carte a acestuia: *Arta războiului.*

Drumul se curba brusc în timp ce şerpuia printre munţi. Ivan băgă Mercedesul în viteza întâi şi se holbă prin parbriz pentru a vedea ceva dincolo de vălătucii de ceaţă care pluteau deasupra solului. În apropierea capătului unei cărări rudimentare ajunse în locul căutat de el. Mai jos sclipeau luminile micii staţiuni de schi, Kasteln. Băgă în marşarier şi parcă maşina ceva mai în urmă, pe drum. Se apropie prudent de cabana lui Sebastien, aflată peste un câmp, mai încolo, folosindu-se de o lanternă-creion pentru a se orienta.

Construcţia era asemănătoare cu celelalte din regiune: cu două etaje, din buşteni, cu verandă şi ferestre mari, care dădeau spre versantul acoperit cu copaci. În interiorul nu se vedea nicio lumină şi nu se auzea nimic care să trădeze o prezenţă umană. Era încântat. Sebastien era încă în Statele Unite, aşa cum crezuse. Se părea că şi Tanya era plecată. Mai mult, până dimineaţa, zăpada îi va acoperi urmele. Lucrurile mergeau bine.

În apropierea cabanei, se lăsă jos pentru a-şi pregăti prima lui mişcare. Era de mare importanţă, fiindcă, tot aşa cum gambitul unui jucător de şah nu era decisiv, dezvăluia mult din maniera sa de joc. În cazul lui, însemna că juca să învingă. Pentru el devenise de neconceput să nu ajungă Maestru. Aceasta nu se datora orgoliului, ca în cazul lui Rex, o convingere interioară că era mai bun decât ceilalţi. Nu. În loc de asta, la el era vorba despre o apreciere personală că doar el singur poseda înţelepciunea şi abilitatea de a conduce, pe viitor, Colegiul.

Lui îi era clar, ca Membru, că omenirea intra într-o fază nouă şi turbulentă, cu o deplasare gradată spre dictatura globală, suprimarea voinţei individului şi controlul informaţiei de către un grup restrâns. Această dictatură era mult mai subtilă decât în epocile întunecate de dinainte pentru că se impunea fără ca majoritatea oamenilor să ştie, fără ca măcar un singur lider la vreunei naţiuni să aibă puterea şi autoritatea de a o înfrunta direct. Ivan acceptase că progresul omenirii era ciclic. Cea mai mare îngrijorare a sa era ca nu cumva Colegiul însuşi să sucombe înainte de catastrofă. Chiar dacă luminile se stingeau prin alte părţi, Colegiul trebuia să rămână în picioare, dacă trebuia, putea fi ca o bijuterie într-o mare întunecată, lumina sa reamintindu-le şefilor de stat de pe întreg globul că singurul viitor al omenirii trebuia să fie cel paşnic, nu în războaie şi opresiune.

Cheia pentru toate astea era locul Maestrului. Numai această funcţie avea prerogativele şi cunoaşterea de a ţine la respect valul de putreziciune. Actualul Maestru erau un bărbat măreţ şi sclipitor, dar mai era limpede că obosise şi că nu ştia cum să se confrunte cu noile ameninţări. Ivan se mai temea că nu era nici destul de machiavelic; nu cunoştea căile puterii, şi că, uneori, duritatea trebuia folosită pentru apărarea credinţei. Ivan trebuia să ajute acum Colegiul, în aceste clipe întunecate. Era destinul său.

O luă spre cabană, gândindu-şi acţiunile cu întreaga sofisticare a unui iezuit. În afară de asta, să piardă partida şi să nu mai poată fi Membru al Colegiului ar

fi o soartă mai rea decât moartea. Își petrecuse întreaga viață în atmosfera rarefiată a intelectualității de elită și dedicării unui ideal. Când se alăturase Colegiului, cu cinci ani în urmă, misticismul și intelectualismul lui îl umpluseră, ca apa curgând într-o groapă, ținând locul căldurii umane pe care n-o simțise niciodată ca orfan, pe care n-o căutase nicicând ca adult. Colegiul devenise parte esențială a existenței lui și va lupta, ca un cruciat, pentru a-l apăra până în ultima clipă. Ce anume, se gândi, l-ar face să-și atingă obiectivul? Cât de departe ar merge în acest joc? În sinea lui nu era sigur, în timp ce urca treptele spre cabană. Era o zonă în care simțământul său de încredere nu se întărise încă. Era corect să lupte ca să-și asigure locul Maestrului, pentru a apăra instituția pe care o iubea atât de mult? Da, era. Dar cât de departe se putea merge cu această luptă, cât de departe ar merge el depindea numai de circumstanțele apărute și va rezolva problemele pe măsură ce-i apăreau în față. În afară de asta, Machiavelli avea răspunsuri. Percepea natura puterii și cum să fie folosită fără a-l distruge pe beneficiarul ei. Trebuia să ai încredere în italian.

Pe moment, următorul pas era evident. Va afla ce alte informații aveau Tanya și Sebastien despre Max Stanton. Era ceva vital, din moment ce era legat de felul în care jucaseră alții, în trecut, acest joc. Deși credea că știe ce era cu concursul pentru locul Maestrului, voia să fie sigur. Pătrunderea în cabană era doar un mic pas în drumul său spre Putere, iar el trebuia să justifice fiecare pas prin prisma rezultatelor.

Altfel nu şi-ar mai fi atins obiectivul. Această justificare nu avea, în cele din urmă, nimic de-a face cu morala, ci doar cu planificarea şi tacticile. Aşa cum spusese şi Machiavelli:

„Lăsaţi un prinţ să facă tot ce este necesar pentru a învinge şi menţine Puterea; mijloacele folosite de el vor fi întotdeauna considerate onorabile şi lăudate de toţi."

Odată ce devenea Maestru, cine şi-ar mai face probleme despre felul în care dobândise acest titlu? Ca autoritate supremă a Colegiului, nu l-ar mai fi înfruntat nimeni. Într-adevăr, curând vor ajunge să-l aprecieze ca salvator al instituţiei. În afară de asta, se gândi, uciderea lui Rex declanşase totul. Odată ce se întâmplase asta, nimeni nu mai putea da înapoi. Pătrunderea într-o casă era o categorie mult mai redusă de păcate, ceva, mai degrabă, neînsemnat prin comparaţie.

Trăgându-şi o cagulă pe faţă, se apropie de uşa din spate. Aplecat deasupra găurii cheii, tăie adânc în lemnul de lângă broască, folosindu-se de o daltă. După ce introduse o rangă în spărtură, o apăsă cu întreaga sa greutate. Se auzi un trosnet înăbuşit, de lemn rupt. În tăcere, împinse uşa, deschizând-o.

Sus la etaj, Tanya se mişcă în somn.

La aeroportul din Geneva, Sebastien şi Suzanne trecură de vamă prin culoarul verde, împreună cu ceilalţi pasageri din zborul lor, ajunşi acum un şir de călători transatlantici obosiţi, strângându-şi lucrurile

cumpărate la duty-free, nerăbdători să ajungă mai repede acasă.

– Tu unde mergi?

– Kasteln. E la o oră de aici.

– O știu bine, răspunse Suzanne. Mă duc adesea la schi acolo.

Se aflau în afara aeroportului. Ningea. Ceilalți pasageri se înghionteau pe lângă ei, grăbindu-se să pună mâna pe vreun taxi. Suzanne privi spre Sebastien.

– Ce-ar fi să bem ceva? spuse ea, puțin încordată, apoi continuă într-o manieră ceva mai degajată: Adică te invit la un pahar.

Sebastien râse. Tovarășa lui de călătorie fusese o companie foarte bună. Studentele-manechin erau așa în mod invariabil. Mai ales una cu un ten atât de frumos și picioare spectaculoase.

– E târziu. Trebuie să ajung la Kasteln.

Cuvintele fură rostite pe un ton de regret. Cu toate astea, trebuia să revină la Tanya.

Se îndreptară spre șirul de taxiuri.

– Unde? o întrebă șoferul pe Suzanne.

Ivan stătea în bucătăria cabanei lui Sebastien. Unde-ar fi putut pune Tanya informațiile despre Stanton, obținute la Boston? Nu credea că le ascunsese deja. N-avea de unde să ghicească faptul că un alt concurent era atât de aproape pe urmele ei. Locul cel mai logic părea să fie sufrageria. Plecă din bucătărie și urmă raza subțire de lumină a lanternei sale creion, orientată spre podea. Era o liniște ciudată, întreruptă,

din când în când, numai de scârțâitul zăpezii care aluneca de pe acoperiș pe sol.

Cabana era construită după un plan standard: sufragerie, sala de mese, bucătărie, hol. Sufrageria era mobilată cu gust, existau multe tablouri pe pereți și vaze frumos decorate. Aceasta trebuia să fie, desigur, influența Tanyei, se gândi el. Sebastien nu avea decât bun gust la femei. Sub lumina slabă a lanternei se înfățișă privirii sale un șemineu masiv, îngropat într-unul dintre pereți. Buștenii din interior erau proaspeți. Trecu un deget pe suprafața poliței de deasupra căminului. Nici urmă de praf. Ori Tanya era pe aici, ori aveau o menajeră care venea în mod regulat. Se apucă repede de lucru. Nu-i trebui mult să inspecteze încăperea. Nu erau decât câteva dulapuri și un bufet, fără vreun indiciu că ar fi existat și un seif sau vreun compartiment ascuns. Nimic de interes, cu excepția unui mic articol: un ghid turistic al Americii Centrale, lăsat la întâmplare pe un raft. Avea niște adnotări, scrise de mâna Tanyei, pe coperta interioară. Meritau ținute minte. Poate că se duceau acolo. Cunoscându-l pe Sebastien, Ivan se gândi că acesta plănuia să facă rost de cele douăzeci de milioane de dolari pe căi exotice.

După ce controlă și celelalte camere, fără niciun succes, se apucă să urce treptele. Zăbovi pe fiecare treaptă, pentru a se asigura că nu scârțâiau scândurile și pentru a lăsa covorul gros să absoarbă orice impact. Odată ce ajunse pe palier, se opri pentru a se putea orienta. Îndreptă raza lanternei de jur împrejur, reducându-i intensitatea prin acoperirea cu mâna. Înaintea

lui erau patru uși, închise toate. Se apropie de ele, una câte una. În fiecare caz apăsa încet pe clanță, deschizând ușa pentru a se uita înăuntru. Primele două camere erau dormitoare. Cea de-a treia, baie. Ivan încercă și clanța ultimei uși. Făcând asta, Tanya se trezi.

Visase că era din nou în camera ei de la Colegiu. Era în pat și Gemma, pisica ei, venise să se cuibărească lângă ea. Se simțea în siguranță și la căldurică. În visul ei, la ușa dormitorului apăru o rază subțire de lumină. Probabil Gemma o deschisese, se gândi ea. Totuși, ceva nu era în ordine cu visul ei și nu-și putea da seama ce anume. Deodată, precum un șofer obosit care pricepe că se află prea aproape de vehiculul din fața lui și este pe cale să-l tamponeze, conștientul Tanyei urlă la ea să se trezească. Nu se afla în Colegiu; se găsea în cabana lui Sebastien, iar Gemma nu era aici, însă lumina de la ușa dormitorului da.

Se ridică în capul oaselor în pat. Privi încremenită cum raza de lumină se lățea sub privirile ei. Chiar în timp ce se întâmpla asta, creierului ei îi trebuiră câteva secunde ca să înregistreze faptul că silueta aceea nu era Sebastien. Trupul îi fu străbătut de un val de adrenalină, iar mâinile-i căutară frenetice întrerupătorul de lângă pat. Însă era prea târziu. Personajul mascat ajunsese lângă ea și o măciucă o lovi în tâmpla dreaptă.

– Hai după mine.

Suzanne deschidea drumul în apartamentul ei, dând la o parte o bicicletă.

– Scuză-mi dezordinea. Am petrecut prea mult timp pe drum în ultima vreme, și știi cum sunt studenții.

Chicoti crispată. Nu avea decât nouăsprezece ani.

Sebastian privi în jurul său. Era un apartament mic, plin cu afișe de film, fotografii cu manechine și cărți. Contemplă imaginile de manechin nud ale lui Suzanne puse pe perete. Îi plăceau. Fuseseră realizate sub luminile aranjate de fotograf și dezvăluiau, cu niște efecte excelente, trupul ca de faun al fetei, poponețul șic și coapsele apetisante.

– Pot să te servesc cu niște cafea?

– Nu, mersi.

– Vin?

– OK.

Suzanne dispăru în bucătărie și luă o sticlă de pe raft. Se întoarse, dar Sebastien era lângă ea. Era acum sau niciodată. Încordată, se întinse și-l trase spre ea. Îl sărută moale, pe buze, și-și trecu degetele prin părul lui. Pentru o clipă, el nu mai știu cum să reacționeze. Apoi, începu s-o mângâie. Ea-l privi cum îi deschide nasturii bluzei și-i cuprinde în palme sânii tineri. Ea mătură imediat farfuriile de pe masa din bucătărie și se puse pe ea, lăsându-și trupul sprijinit de al lui. Fusta i se ridică și-i simți erecția pe pielea dezgolită.

Uitară de vin.

Tanya încă respira. Fără nicio grabă, Ivan îi legă mâinile și picioarele de rama patului și-i acoperi ochii. În gură îi puse un căluș. În cele din urmă, trase ușor una dintre draperii, să vadă orice mașină care s-ar

apropia. Începu să caute prin dormitor, lucrând pe îndelete și căutând peste tot. Se întoarse însă curând la marginea patului. Nu era nimic. Exista însă o problemă mare pentru amândoi. În câteva minute, Tanya își va reveni. Se simțea amețită și confuză. Mintea i se limpezi singură, ca un computer revenit la starea inițială după un crash. Îi spuse că zăcea întinsă pe pat, cu un căluș în gură și legată la ochi. Mai știa că lângă ea stătea cineva, din moment ce putea simți o adâncitură ușoară în saltea, lângă picioarele ei. Cine era? Un hoț? Violator? Vreunul dintre ceilalți concurenți? Mintea începu să-i lucreze nebunește în timp ce-și revenea la normal. Frica la fel.

– Ce vrei?

Călușul îi schimonosea cuvintele.

Ivan stătea pe pat, lângă ea, contemplându-i trupul pe jumătate gol în lumina slabă, gălbuie, emisă de un dispozitiv de securitate instalat în fața casei. Nu avea nimic cu Tanya. I se păruse întotdeauna o persoană amabilă și iubitoare, cu toate că el considera că făcuse o alegere proastă cu Sebastien. Rex ar fi fost un bărbat mult mai de încredere. Mai puțin playboy și mai mult iubitul îndrăgostit la nebunie. Însă Rex era mort și, indiferent ce se întâmpla, ea îl va sprijini pe Sebastien. Ei doi, împreună, erau o echipă capabilă să-l înfrângă. Deci, cum va obține informația despre Max Stanton de la ea, pentru a egaliza cumva șansele?

– Ce vrei? Cine ești?

Ivan simți în vocea ei cum i se amplifica frica, iar asta-i dădu o oarecare satisfacție. Pentru că, în acest

stadiu, frica şi nu violenţa constituia cheia obţinerii a ceea ce voia. Da, frica trebuia să fie cât se poate de reală, observă el, aşteptând momentul optim. În sinea ei, în timp ce se lupta cu legăturile, Tanya ţipa după Sebastien, cu toate că ştia că din direcţia aceea n-avea să primească, în acest moment, niciun ajutor. Cine era intrusul? Ce i-ar putea face? Simţământul ei de izolare era total, iar disperarea era atât de intensă, încât se învecina cu orbirea. Frica emana din trupul său ca un foc. Ivan simţea această frică şi o întreţinea.

În tăcere, cu celelalte simţuri ale ei anulate, auzul Tanyei se ascuţi nespus. Auzea sunetul unui trup mişcându-se aproape de şold, apoi scârţâitul moale al cauciucului şi o trosnitură uşoară. Sunetul avea o anume rigiditate antiseptică, ca şi cum cineva şi-ar fi pus mănuşi chirurgicale, un medic legist pe cale să facă disecţia unui cadavru. Ce avea de gând să facă? Membrele ei se convulsionară, zbătându-se în legăturile care-o ţineau. Nu avea niciun rost. Nu exista nicio speranţă de salvare.

Ivan aşteptă până când zbaterile ei încetară şi valurile de panică se risipiră. Auzi cum respiraţia ei hârâia din cauza căluşului în timp ce continua să stea lângă ea, fără să spună nimic sau să facă ceva; ca un preot care refuza cuiva ultimele rituri. Nici el nu avea nicio speranţă şi doar o singură cale înainte.

– Ce vrei? Bani?

Frica distorsiona cuvintele deja înăbuşite de căluş. Nu-i răspunse nimeni. Se părea că timpul îşi extinde durata din cauza tăcerii. Degetele înmănuşate ale lui

Ivan descheiară cămaşa scurtă de noapte a Tanyei, dezgolindu-i trupul. Întreaga operaţiune decurse încet şi metodic şi, după ce fiecare nasture fu desfăcut, aşteptă până când împotrivirile încetară. Apoi, o mână înmănuşată se plimbă de-a lungul trupului ei, cuprinzându-i uşor fiecare sân, simţindu-i moliciunea caldă şi tremurul cărnii.

Un deget arătător anonim începu să traseze o cărare şerpuitoare de la sfârcurile ei întărite, până în centrul corpului ei. Mişcarea fu lentă şi deliberată, pentru că Ivan avea tot timpul din lume. Privea, fascinat, fiecare tremur inutil, ca un chimist care provoacă o reacţie chimică. Degetul dădu ocol buricului ei. Continuă nepăsător. Sub atingerea lui antiseptică putea simţi încordarea rigidă a muşchilor ei abdominali, în timp ce trupul se contorsiona de frică. Degetul, umed şi unsuros de la transpiraţia Tanyei, continuă să-şi urmeze calea în jos, încet şi neînduplecat. Atinse, moale, partea de jos, făcându-şi drum acolo, ezitând pe muntele lui Venus, surprins în lumina de la fereastră. Ivan se simţea ca un copil care se juca cu un fluture captiv, intrigat de propria lui cruzime fără noimă, dar fără a avea nici cea mai mică intenţie de a se opri. Înaintea lui nu mai era nicio Tanya, ci doar un trup cu care să se joace, o experienţă pe un animal viu, cu toate satisfacţiile exercitării puterii.

– Există un seif. E jos. Sunt bani acolo.

Sângele de la gura Tanyei începu să păteze căluşul în timp ce ea striga răguşit.

Degetul înmănuşat ezită, în vreme ce celelalte îi desfăcură, cu grijă, picioarele, deja deschise pe jumătate din cauza legăturilor care o priponeau de pat. Era mult prea speriată ca să se opună. Putea simţi un deget frecându-se de şanţul umectat din carnea ei, cu căldura terifiantă a unui şarpe.

Dintr-odată, încetă.

Pentru un scurt moment de uşurare, Tanya se gândi că nu o va mai răni. Că intrusul era satisfăcut, sătul de puterea lui şi de controlul exercitat asupra ei. Începu să se roage. Era linişte, o linişte perfectă, iar dinlăuntrul ei îşi savura libertatea. În cele din urmă, uşurarea luă sfârşit de sunetul aproape inaudibil al pachetului de ţigări al lui Sebastien, ridicat de pe noptieră şi deschis. Un fâşâit uşor de celofan, în timp ce era scoasă afară o ţigară, şi un clic atunci când fu aprinsă. Tanya simţi căldura când ţigara se apropie de faţa ei şi-i urmă, lent, conturul. Tanya ştia ce va face individul când va ajunge la şale. Trupul îi deveni nărăvaş.

Se luptă cu legăturile care o ţintuiau, prinsă în propriul ei infern personal, din care timpul lipsea. Oricum, nu avea niciun rost, şi ştia. Exista o singură cale de ieşire. Aşa că, încordându-se, Tanya îi zise intrusului tăcut tot ce-ar fi vrut să ştie. Unde era seiful, cifrul, unde erau documentele, bijuterile ei, unde-i era iubitul. În final, după ceea ce părea a fi o eternitate, ţigara şovăitoare fu retrasă. Ivan continua să stea lângă pat, ascultând plânsetul ei înăbuşit. Biata Tanya. Asta fusese, bineînţeles, necesar. Justificabil în astfel de circumstanţe. După cum remarcase şi Machiavelli:

„Cruzimile bine folosite (dacă putem spune «bine» despre ceea ce este rău în sine) sunt acelea necesare pentru autoconservare și sunt aplicate într-o singură ocazie, o dată și pentru totdeauna."

Ivan coborî la parter. În câteva minute deschisese seiful și găsise documentele. Unul era necrologul lui Max Stanton. Celelalte constau în diverse tăieturi din ziare care pomeneau de realizările lui ca și chimist. După ce le citi, le puse înapoi cu atenție, în poziția lor originală.

Era dezamăgit. Tanya și Sebastien nu aflaseră cu mult mai mult decât el. Era timpul să plece. În sufragerie, trase repede cărțile de pe rafturile lor, doborî tablourile și masacră canapeaua cu cuțitul. Luă niște bani și bijuterii și le aruncă într-un sac de voiaj. Oricum, va scăpa de ele mai târziu. Tanya și Sebastien trebuiau să nu fie siguri dacă intrusul fusese un spărgător sau nu. Dar ce să facă acum cu Tanya? Cât de departe putea merge? Își scoase cuțitul din buzunar.

Chiar în acel moment sună telefonul.

Unde era Tanya?

Sebastien stătea gol pușcă în sufrageria nefamiliară, înfrigurat. Era ora trei și jumătate dimineața. Tanya trebuia să fie acolo, pur și simplu. Doar dacă nu era cu cineva. Lăsă telefonul să sune în continuare. Poate că-l părăsise. Poate că voia să concureze de una singură. Nu se simțea prea bine.

– Sebastien?

– Sunt aici.

– Vino înapoi în pat, zise Suzanne.

Va pleca dimineaţa devreme. Va ajunge în Kasteln cam pe la opt. Reveni în pat. Mâinile pipăiră coapsele Suzannei, când îl trase spre ea. Cu grijă, îi despărţi picioarele cu degetele.

Ivan aşteptă la marginea patului Tanyei până când telefonul încetă să mai sune. Remarcă detaşat că pulsul i se accelerase uşor. Făcu telefonul să răspundă numărului de apel. Sunase din Geneva. Numai Sebastien putea fi. Nimeni altcineva nu ar fi sunat la această oră. Aşadar, Tanya minţise. Îi spusese că Sebastien se afla încă la Boston. Ori asta, ori nici ea nu ştia că iubitul ei aventurier se întorsese. În orice caz, trebuia să plece. Sebastien va fi aici în scurt timp şi nu avea niciun chef să dea ochii cu el pe terenul său propriu.

Şi cum rămânea cu Tanya? Dacă o lăsa în viaţă, va fi o adversară formidabilă, pentru că va ghici, probabil, că intrusul fusese ori Andrew, ori el, nu vreun jefuitor oarecare. Era un risc, şi să-i aibă atât pe ea, cât şi pe Sebastien pe urmele lui, doritori de răzbunare, i-ar fi redus şansele de izbândă în concursul pentru locul Maestrului. Ce-ar trebui să facă? Machiavelli, acest Maestru al folosirii şi abuzului de putere, fusese foarte limpede: dacă aveai un duşman, trebuia să-l ucizi.

Totuşi, era Tanya un duşman? Ce rău îi făcuse ea? Să aibă milă sau s-o distrugă? O alegere foarte dificilă. Dacă rămânea în viaţă, şansele lui de a câştiga locul Maestrului ar fi fost foarte mult reduse. De asemenea,

nu l-ar fi lichidat Sebastien şi Tanya dacă ar fi avut ocazia? Nu s-ar simţi şi ei îndreptăţiţi? Cântări toate acestea pe talerele justiţiei sale. Mila şi compasiunea erau nişte măsuri atât de mici.

În cele din urmă, se ridică. Biata Tanya. Luă dintr-un sertar una dintre eşarfele ei de mătase. Apoi se aşeză încă o dată pe pat, lângă ea. Viaţa era o târfă. Machiavelli apreciase întotdeauna asta. Înfăşură cu grijă eşarfa în jurul gâtului ei şi începu să strângă.

În timp ce coarda de mătase se strângea peste esofagul ei, Tanya îşi dădu seama că va muri. Într-un răstimp de o fracţiune de secundă mintea ei, întotdeauna un bun analist al evenimentelor, o informă cu glasul ei interior atât de firav că viaţa i se apropia rapid de sfârşit. Îi încetinea o mulţime de funcţii pe care le îndeplinise din clipa naşterii ei şi întrerupse impulsurile care îi transmiteau frica. Nu mai avea nevoie de ele acum. Pe măsură ce eşarfa i se strângea în jurul gâtului, începu să-şi piardă cunoştinţa, iar creierul ei activă programul său final. Tanya se întrebase adesea cum era să mori. Acum era pe cale să afle şi-i mulţumi în tăcere minţii strălucite care o susţinuse prin călătoria în viaţă. Pentru că şi în moarte îşi îndeplinea şi ultima misiune, inundându-i creierul cu opiaceele naturale, atentă, ca întotdeauna, să-i reducă suferinţele.

Acum inconştientă, văzu apele morţii în timp ce se apropiau, fără grabă, îmbrăţişând totul. Mintea ei o ajută să se întoarcă spre ele cu o acceptare calmă a inevitabilului. Prinsă într-o stare ca de vis, indiferentă

de corpul său, aproape fără nicio formă, privi pentru prima oară în profunzimea fiinţei sale. Şi în ea simţi o dragoste pe care n-o mai cunoscuse înainte. Începu să rupă firele invizibile care-o ţineau pe loc. Sebastien, jocul, amintirile ei, speranţele şi temerile ei trecură cu toate pe lângă ea şi păliră când ea începu să intre în neant. Văzu totalitatea care fusese existenţa ei. Îi era imposibil să mai oprească procesul.

Când veni, vocea tatălui ei mort fu atât de aproape încât i se păru că este lângă ureche. Chiar în pragul dispariţiei ei, dragostea lui o găsi şi o ţinu pe loc, cu toate că ea se pregăti să coboare în apele uitării. I se adresa şoptind, ca unui copil, şi prin multitudinea de complexităţi a universului îşi dirija propria sa putere în minţile altora.

Zece minute mai târziu, Ivan a părăsit cabana şi dus a fost.

În dimineaţa următoare, Sebastien privi scena de dinaintea lui cu groază, nevenindu-i să creadă. Tablourile şi canapeaua fuseseră sfâşiate, porţelanurile sfărâmate, seiful devastat. Mohorât, urcă scara spre principalul dormitor din casă. Părea ca un decor de film pregătit pentru o orgie bahică, cu haine şi aşternuturi lăsate vraişte peste tot. Aici se dăduse o luptă foarte violentă. Bucăţi de cearşafuri legate cu noduri atârnau de unul dintre stâlpii baldachinului, iar pe ele se vedeau urme însângerate, tot aşa cum apăreau şi pe aşternuturi. Era scena unei crime. Sebastien privi pe fereastră. Scoase, dintr-odată, un urlet. O putea vedea

pe Tanya. Alergă la parter și deschise larg ușa din spate. Apoi o luă la goană peste câmp, spre copaci, picioarele lui afundându-se în zăpadă.

Ea stătea sub brazi, învelită într-o haină cadrilată. Ochii îi erau ațintiți asupra munților. Nici măcar nu se uită la el când se apropie. Sebastien se așeză lângă ea, prea speriat ca s-o tulbure înainte ca ea să-i vorbească. În cele din urmă, îi povesti ce se întâmplase pe un ton neutru, obiectiv, ca unor reporteri de știri. Trauma se va manifesta mai târziu. Contemplară în tăcere albul imaculat al peisajului, cu gândurile în altă parte.

– De ce nu te-a ucis?

– Nu știu.

– Să fi fost un spărgător.

– Nu. A fost fie Ivan, fie Andrew.

– Sigur?

– Da, sunt sigură. Destul de sigură.

– N-a luat documentele despre Stanton.

– Nu a fost necesar. Le-ar fi putut citi într-o clipită, spuse fără nicio inflexiune în glas, în vreme ce-i cerceta fața. Unde-ai fost noaptea trecută?

– Am sosit târziu la Geneva. Am stat acolo.

Fața lui deveni ca de piatră, iar ochii-i licăriră. Ea putu vedea ura reflectată în ei.

– Te-a violat?

Tanya nu mai zise nimic, iar el repetă întrebarea cu un glas distorsionat de furie.

– Nu. În afară de faptul că m-a speriat de moarte, nu mi-a făcut nimic.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. De ce-l mai iubea? Ce anume o mai făcea să fie încă atrasă de el, ce o fascina?

– Ce vom face?

– Ne vedem mai departe de treabă, răspunse ea cu voce joasă și hotărâtă. Am făcut amândoi o greșeală. Am presupus că nimeni altcineva n-a mai aflat de Stanton. Pentru asta, Rex și-a pierdut viața. De asemenea, am fost prea leneți și prea neglijenți. Trebuie să schimbăm asta.

Sebastien dădu din cap. Îi era frig și se simțea deprimat, o întâmplare foarte rară.

– Cred că e vremea să dispărem, vorbi după câteva minute. Ar trebui să plecăm azi.

Se opri, apoi continuă:

– Nu ar mai trebui să ne dăm cu presupusul despre acest concurs. Jocul se desfășoară pentru câștigarea cele mai puternice poziții dintre toate. Și trebuie să bănuim că Andrew și Ivan vor face totul ca să învingă.

– La fel și tu, zise ea pe un ton acuzator.

– Și tu, ripostă el.

– Adevărat. Trebuie să presupunem că toți vom lupta din greu. Și că vom face tot ce putem să ne atingem obiectivul.

Continuară să admire frumusețea peisajului. Nu voiau să plece din acel loc, cândva, sanctuarul lor. Însă, în decursul unei singure nopți, n-a mai fost la fel, nu a mai fost sigur, iar în cazul Tanyei evoca lucruri terifiante.

– A început odată cu moartea lui Rex, zise Tanya cu o voce aspră și seacă. Mai bine du-te și fă bagajele. Eu mai rămân aici o vreme.

Sebastien se ridică în picioare.

– Tanya, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Ea dădu din cap, fără să-l audă.

– Moartea lui Rex. Asta a dat startul, repetă.

Îl privi pe Sebastien păşind prin zăpadă. Părți din joc se îmbinau acum, iar ei nu se mișcaseră destul de repede. O mare greșeală. Rex murise din cauza altui jucător, pentru că nu fusese destul de rapid să examineze consecințele a ceea ce știa. Contempla frumusețea naturală dinaintea ei, iar sufletul ei era plin de disperare. Dacă Rex ar putea să-i ajute acum. El ar fi protejat-o de primejdii.

– Cutia chinezească. Afurisita de șaradă chinezească, șopti ea în fața munților.

Oare de ce era atât de proastă încât nu înțelegea ce însemna? Era pierdută. Nimic n-avea niciun înțeles. La fel ca încă ceva trăit de ea în noaptea trecută. Un alt puzzle, unul care o făcuse să-și reevalueze viața, poftele și dorințele. Pe când credea că va muri, viziunea despre lume și locul ei în ea se schimbase brusc. Începuse să aprecieze ceea ce era ea cu adevărat. Senzația fusese atât de efemeră, încât era dificil să și-o amintească. Oricum, în acel moment infim din cosmos aflase răspunsul la toate, despre locul Maestrului, despre dragostea ei, răspunsul la dorințele ei. Acum, înapoi în lume, simțământul era prea firav și mistic pentru a putea fi înțeles. Fără nicio tragere de inimă,

se desprinse de această chestiune pentru a reveni la problema mult mai presantă a identității celui care intrase în cabană noaptea trecută.

Nu fusese un hoț. Nu putea fi decât Andrew sau Ivan, iar unul dintre ei venise să afle date despre Max Stanton. Să însemne asta că unul dintre ei sau amândoi îi făcuseră felul lui Rex? Nu neapărat, pentru că oricine-a fost la cabană făcuse ceva foarte straniu. Luase o eșarfă de mătase și i-o strânsese în jurul gâtului, încercând s-o omoare. Oricum, ceva îl oprise în ultimul moment. În loc s-o omoare, îi dăduse eșarfa jos și i-o pusese cu grijă peste șale, pentru a-i acoperi goliciunea. De ce se oprise, după ce-i provocase atâta spaimă? Dacă-l omorâse pe Rex, de ce nu și pe ea? Iar dacă nu fusese Andrew sau Ivan, cine atunci?

Tanya privi înapoi, spre cabană.

13

Cel care este priceput în a-şi înfrunta duşmanul nu se ia la trântă cu el.

LAO ZI

Martie. Congo.

– Cineva vrea să te vadă, Obedi.

Băiatul încetă să se mai holbeze pe fereastră şi se ridică de pe banca şubredă, din lemn. Alţi treizeci de copii îl priveau cu invidie. Ca orfani, nu-i vizitase nimeni, niciodată. Apoi învăţătoarea bătu tare, cu un băţ, în tabla neagră, uzată, şi cu un oftat general reveniră la lecţiile lor.

Între timp, Obedi o luă la goană pe coridorul dinspre est. Inspira aerul umed al libertăţii sale în porţii uriaşe. Îi plăceau lecţiile de engleză, dar voia să meargă afară, să fie departe de oricine altcineva care l-ar fi putut răni vreodată.

– Obedi!

Se întoarse și se duse înapoi, spre biroul directorului. Acolo era Andrew. Directorul se ridică de pe scaun și-și puse mâna pe umărul băiatului.

– Am să vă las o clipă singuri, spuse el.

Obedi îl cercetă pe Andrew. Îl plăcea. Avea un chip deschis și prietenos și-i salvase din ghearele rebelilor. Nu-i mulțumise niciodată. Știa însă că nu avea nicio importanță. Cum puteai să-i mulțumești cuiva pentru că ți-a salvat viața? Știa că, oricum, bărbatul înțelegea. Recunoștința lui era dincolo de cuvinte.

– Ce-ai mai făcut? începu el.

– Am căutat ceva. În Scoția.

– Și ai găsit?

Se întreba dacă va învăța vreodată să vorbească suficient de bine engleza ca să discute cu el în această limbă. Nici nu conta, de fapt. Puteau conversa și în swahili.

– Păi, și da, și nu. Cum e pe la școală?

– OK.

Obedi se așeză la masa simplă. Observă cu plăcere că bărbatul de la ONU adusese ceva cu el. Un telefon. Un telefon îl făcea întotdeauna să se simtă bine.

– De cât timp ești aici?

– De câteva săptămâni.

Îi explică lui Andrew că ONU îi mutase din tabăra de refugiați de la Kapanga la această școală pentru orfani, din Kikwit, folosind un convoi de camioane. Fusese interesant și, totodată, o schimbare față de viața de fiecare zi, sub pânza de cort. Bărbatul observă că rana de cuțit de la mâna lui se vindecase.

– Sora ta este aici?

– Da. Se află într-o altă clasă, pentru copiii mai mari.

Obedi n-ar părăsi-o niciodată. Ea era singurul suflet pe care-l avea alături în această lume. Singura care-l iubea.

– Am venit să te văd pe tine şi pe sora ta, zise Andrew după un moment de tăcere.

– Da, răspunse Obedi. Era surprins că omul care-i salvase îşi mai aducea aminte de ei. Dacă era bucuros să-l vadă, după două luni? Era.

– Mi s-a spus că ai să rămâi aici, pentru o vreme. Asta-i bine. Să faci şcoală este important.

Se încruntă.

– Trebuie să plec din nou, dar vreau să-ţi las ceva.

Chipul băiatului îi oglindi surpriza.

– Este un telefon.

Andrew îl puse înaintea lui. Obedi îl inspectă fascinat. Nu era mai mare ca palma unui bărbat, iar pe capacul lui licăreau tastele colorate care aveau câte o cifră pe ele. Ce dar. Nu-şi imagina nimic mai grozav. Era extaziat. Dumnezeu chiar se gândea la el.

Andrew nu acordă importanţă explicaţiilor legate de funcţionarea celui mai sofisticat telefon prin satelit din lume. În loc de asta, îi arătă lui Obedi cum, prin simpla apăsare a două butoane colorate, lua legătura cu el oriunde s-ar fi aflat acesta în lume. Scoase un apart similar din buzunar şi-l puse să-l sune. Băiatul râse fericit când luară legătura unul cu celălalt.

– Vreau s-o laşi pe sora ta să ţină telefonul. Şi vreau să-l foloseşti numai dacă se întâmplă ceva foarte important.

Obedi îl privi sumbru.

– Dacă se întâmplă ceva îngrozitor?

Ghicise deja scopul real pentru care primise telefonul.

– Da, dacă se întâmplă ceva îngrozitor.

Deşi n-avea cum să ajungă la ei imediat. Dacă în Congo izbucnea războiul civil, se vor deschide porţile iadului.

– Am să mă întorc aici când am să pot, explică el, dar pentru o vreme trebuie să merg în altă parte a lumii. Totuşi, mă voi întoarce să te văd pe tine şi pe sora ta, promit.

– Da.

Însă era sigur că nu va fi aşa. La fel ca familia lui, bărbatul ONU nu se va mai întoarce.

Andrew urcă în Land Rover. Ţinându-se de mână, Obedi şi sora lui stăteau trişti pe drumeagul plin de gropi privindu-l cum pleacă. O luă pe drumul principal spre Kinshasa, o călătorie de două ore şi jumătate. Ştia că nu-l credeau că va mai veni să-i viziteze; iar propriile lor şanse de supravieţuire erau mici de tot într-o ţară în care văzuseră deja moartea secerând cu sutele de mii. Oftă.

Jocul Puterii. Trebuia să facă rost de douăzeci de milioane de dolari. De ce Dumnezeu îi trebuiau Colegiului asemenea sume? Era sigur că nu avea nevoie.

Fundația era foarte bogată, astfel că obținerea celor douăzeci de milioane trebuia să fie un test. Era evident că lucrul cel mai important îl constituia modul în care concurenții reușeau să obțină ceva atât de dificil, încât părea imposibil. Poate că era o cale de a le arăta cât era de greu să fii Maestru. În fiecare zi din viață să trebuiască să rezolvi probleme în aparent de nerezolvat ale omenirii.

Vehiculul se zdruncina pe drumul accidentat, în timp ce el răsucea volanul într-o parte și-n alta, să evite gropile enorme de pe șosea. Cum va face rost de bani? Încă nu avea habar. Părea aproape imposibil să-i obții pe cale legală. Iar ca să facă rost de ei ilegal ar fi contrar față de ceea ce reprezenta Colegiul. Sau, cel puțin, față de ce-a reprezentat el cândva.

În timp ce Land Roverul se avântă peste râu, acolo unde se prăbușise un pod, își îndreptă gândurile spre cutia-enigmă chinezească. Era limpede că Maestrul discutase despre ea ca referință pentru Jocul Puterii și de aceea chestiunile erau interconectate. De asemenea, era clar că orice cheie pentru enigma chinezească era legată de făcătorul ei. În ce fel? Pentru Andrew, singura soluție era să descopere cât mai multe despre realizatorul cutiei chinezești, meșteșugarul Chang. Și, din moment ce acesta murise de trei secole, tot ce avea la dispoziție erau doar relatări istorice și exemple din lucrările sale.

Când se apropie de periferiile Kinshasei, trecu de mii de refugiați prost îmbrăcați, care mergeau pe drum. Pășeau cu încetineală, având fețe transformate în măști

de murdărie și disperare. Veneau de nicăieri și se duceau tot acolo. Fugeau de ostilitatea etnică. Privi spre mamele istovite, cu copii la sân și disperare în suflet. Era convins că în Congo va erupe, foarte curând, următorul război african de anvergură. Putea simți duduitul lui chiar pe autostrada de-a lungul căreia se deplasa și pe marginea căreia, curând, își va face apariția o armată rebelă. Oricum, nu va mai fi pe aici. Cine de la Colegiu ar fi? Cine-ar lupta pentru cauza păcii?

Andrew era sigur că instituția suferea de pe urma unui declin mortal, chiar în timp ce membri săi se luptau între ei pentru locul Maestrului. Otrăvurile lumii pătrunseseră în cele din urmă în Colegiu, iar Maestrul, inima sistemului, era fie incapabil să opună rezistență acestor intruziuni, fie căzuse pradă farmecelor lor. Își aminti de recentul scandal prezidențial american și afirmația din biletul de adio lăsat de Paul Faucher, cum că Maestrul încercase deliberat să-l doboare pe președinte. Asta provocase rumoare în Congres. Apăruseră cereri de revocare a statutului privilegiat al Colegiului. În fața acestei zarve, Colegiul rămăsese, ca întotdeauna, tăcut și dezastrul fu evitat doar prin declarațiile președintelui Davison, prin care afirmațiile lui Faucher erau considerate mincinoase, cuvintele unui trădător. Totuși, dacă erau adevărate? Și dacă Maestrul ar fi fost demis ori, cu toate că nu era permis, ar fi încercat să demisioneze?

În afară de asta, ce-ar fi făcut Andrew, chiar dacă ar deveni Maestru? Să păstreze ceea ce avusese? Să-și rişte viața sa și pe a altora ca să obțină ceea ce era

acum pierdut pentru această lume modernă, adică un ideal? Oare de ce nu lăsa totul baltă? Să-i ia naiba cu tot cu jocul lor. Nu trebuia să fie un Membru. Putea supraviețui și fără ei. Și totuși o lume fără Colegiu, fără nicio inspirație? Ar însemna că James, Lordul Insulelor, trăise și murise de pomană.

Aceste gânduri îl chinuiau. În cele din urmă, se căzni să revină la concurs. Pe unde erau Ivan, Sebastien și Tanya? Nu avea nicio îndoială că avansaseră deja mult mai mult decât el pe calea spre Putere și că foarte curând îl vor da la o parte. Asta doar dacă nu cumva ar fi vrut el să se ascundă și să nu mai participe la joc. Trebuia să decidă dacă voia să fie vânător sau vânat. Să ucidă sau să fie ucis?

În timp ce traversa mahalalele Kinshasei, ajunse la o decizie. Trebuia să descopere unde se aflau ceilalți, ca astfel să-i țină sub observație în timp ce el se străduia să facă rost de cele douăzeci de milioane de dolari. Dar cum?

Își scoase telefonul prin satelit.

– Să răspundă cineva la afurisitul de telefon!

Șeful de la Al Johnson Investigations, una dintre cele mai prestigioase agenții de detectivi particulari din New York, își azvârli sandviciul cu brânză și murături pe farfuria din carton. Oare de câte ori nu le spusese secretarelor că trebuia să fie cineva prin birouri și la ora prânzului? Clienții se înfuriau când nu le răspundea nimeni. Pe clienți trebuia să-i tratezi cu grijă, altfel intrai în faliment. Al Johnson traversă în

grabă birourile până la secretariat. Burdihanul lui masiv se mișcă după el, având un scurt decalaj temporal.

– Da, tună vocea lui în receptor.

Cum de îndrăzneau clienții să-l deranjeze la prânz?

Se lăsă brusc jos. Își trecu palma peste creștetul pleșuv, căutându-și părul.

– Oh, da, domnule.

Al ascultă cu atenție apelul transatlantic.

– Înțeleg, făcu el, dând din cap.

Începu să noteze detaliile. Câteva minute mai târziu, intră în biroul partenerului său și-și strecură trupul mătăhălos într-un fotoliu mic. Trecu cu degetele peste cravata lui fluorescentă. Avea pe ea o pată de la murături.

– Ăăă... PJ, ascultă-mă. Tocmai am pus mâna pe un client. Să-i zicem doar Andrew. Vrea să fie urmăriți doi oameni. Doar urmăriți. Nimic altceva, nu te ambala. Va suna din când în când să i se dea informații. Uite numele lor. Banii nu sunt o problemă. Trebuie urmăriți timp de șase luni. Poți să coordonezi asta? Nu știe unde se află în momentul de față.

PJ, un negru înalt din Caraibe, cu un rânjet perpetuu și constituția unui fanatic al saloanelor de fitness, își scoase căștile de pe urechi și dădu casetofonul mai încet. Nu auzise nici măcar un singur cuvânt.

– Sună bine, gagiule.

Luă biletul scris de colegul său, îi aruncă o privire și-și văzu mai departe de ale lui ascultând în căști.

Al îl privi cu suspiciune. Sunetul părea muzică rap și nu benzile de caz. Se presupunea că PJ era în plină

activitate. Se decise să treacă asta cu vederea. PJ era bun. Cel mai bun din departamentul său. De fapt, singurul lui om în acest moment. Al și burta lui părăsiră încăperea în timp ce muzica se auzea în continuare. Câteva minute mai târziu, ușa biroului său fu dată la perete și PJ se arătă în prag, minus casetofonul, cu o expresie ciudată pe față.

– Ia uită-te la asta.

Al citi faxul pe îndelete și fluieră.

– Hristoase, zise el și se așeză pe birou. Ce ne facem?

– Dar ne pasă? spuse el, rânjind. Uite, ne-am ales cu doi clienți și fiecare dintre ei vrea să-l urmărim pe celălalt. Deci ce facem noi, ei? Păi, facem ce ne cer. Îi urmărim și-i punem la plată pe amândoi.

– Dar, făcu Al neajutorat, ne urmărim clienții.

– Minunat, gagiule, asta-i minunat!

Cuprins de extaz, PJ sărută creștetul pleșuv al partenerului său.

– E pur și simplu minunat, drăguțule! Suntem plătiți dublu și nici n-au să știe vreodată.

Al își privi partenerul. Băiatul era un escroc, dar tocmai de-asta îl angajase. Deodată, se simți înfometat, apoi flămând după bani.

– Mda.

Își înghesui încă o dată burdihanul și se scărpină la ureche.

– Cui îi pasă? Eu am să fiu cu ochii pe acest Andrew, iar tu pe Sebastein. Cu condiția să nu transpire ceva. Chestia să rămână între noi, PJ. Vom face doar ce ne spun. Le vom dezvălui unde se află celălalt. Dar să-ți

mai zic ceva. Nu mi-ar plăcea să fiu cel de-al treilea tip pe care-l caută amândoi. Cum îl cheamă?

PJ se uită spre fax.

– Ivan Radici.

Martie. New York.

Tușind, Șeful Recrutării puse jos, pe birou, hârtiile. Stătea într-o încăpere aflată la ultimul etaj al unui zgârie-nori newyorkez, ale cărui ferestre ofereau o priveliște magnifică a junglei urbane de dedesubt.

– Așadar, ăăă...se uită la scrisoare, Sebastien, cum pot să te ajut?

– Așa cum am menționat deja, aș fi interesat să lucrez în America Latină pentru organizația dumneavoastră.

– Da, înțeleg.

Americanul dădu din cap. Purta cămașa în dungi și bretelele groase și roșii, atât de îndrăgite de bancherii din New York. Acestea, împreună cu un ceas greu, din aur, cravata Ivy League și butonii masivi, îi completau imaginea standard. Iar conform principiului „ce-mi place de mine", individul proaspăt bărbierit, arătos, cu vorba unsă, care stătea înaintea sa era exact ceea ce căuta organizația.

Ei bine, există unele posibilități. CV-ul tău este impresionant și, cu toate că ești doar puțin mai în vârstă decât angajații noștri obișnuiți, asta nu-i cine știe ce. Putem să-i abordăm pe cei care ți-au dat referințele?

– Desigur.

– Cât de repede te apuci de treabă dacă ți se oferă o slujbă?

– Imediat.

Americanul înalt radia. Îi plăcea ceea ce auzise. „Fii decisiv" era motoul său. Să nu spui niciodată nu, în niciun caz Șefului cu Recrutările de la US Bank.

– Alte limbi vorbite, în afară de spaniolă?

– Eu sunt francez, prin naștere. Vorbesc și italiana, germana, rusa. Și mă mai descurc în alte vreo două limbi.

Se uită la podeaua pardosită cu marmură și la statuile de bronz. Șeful Recrutărilor i se adresă din nou:

– Uhhh... Cred că ești genul de individ pe care-l căutăm. Ciudat că numele tău a fost menționat acum câteva zile. Discutam cu Georges Billoux, președintele Bursei din Paris. Mi-a spus că vei veni să vorbim. Îți ridica osanale. Referințele tale de la Banca Mondială sunt la fel de bune.

Sebastien zâmbi. Își notă în minte să-l sune pe Georges și să-i mulțumească.

– Pari să știi ce faci, iar abilitățile tale lingvistice sunt impresionante. Va trebui să confirm poziția cu cei de la Departamentul Latino-American. Nu va dura mult și cred că vei primi o ofertă. Dacă va fi așa, va exista o perioadă de pregătire de o lună aici, în Big Apple. După aceea, te vom trimite în America Centrală sau Latină, la una dintre băncile noastre de acolo. Există vreo țară anume care te interesează?

– Panama.

Americanul își arcui întrebător sprâncenele. O alegere curioasă. Majoritatea voiau Brazilia, ca să poată regula fetele pe plaja de la Copacabana.

– De ce tocmai acolo?

– Dispune de unul dintre cele mai mari centre bancare din America Latină. Și este zonă de tranzit financiar pentru mare parte din comerțul Nord-Sud. De asemenea, cred că intenționați să vă extindeți afacerile acolo.

Americanul se lăsă pe speteaza scaunului. Nu era la curent cu faptul că informațiile fuseseră făcute publice. Consiliul de Administrație căzuse de acord asupra unei strategii de-abia ieri. Să fi obținut cineva acces neautorizat la documentele lor? Imposibil.

– Înțeleg. Cineva și-a făcut bine temele. Ești bine informat, Sebastien. Cu siguranță, vom ține cont de preferințele tale. Ei, a fost o plăcere să discut cu tine. Te vom contacta imediat ce vom fi discutat dosarul tău cu directorul de operațiuni din L.A. E ceva mai jos pe coridor.

Strângerea de mână a fost caldă și prietenoasă, în timp ce Sebastien era condus spre ușă. Banca avea o reputație binemeritată de a fi cea mai eficientă din lume.

Intrând în lift, Sebastien scoase o fisă din buzunar și o aruncă în aer. Când liftul ajunse la parter, un asistent îl opri și-l dirijă spre un telefon.

Șeful Recrutărilor avea deja niște vești.

– Slujba este a ta. Începi într-o săptămână. Pregătirea inițială va fi la New York. După o lună, vei fi trimis

în Panama. Secretara mea îți va oferi detalii suplimentare. Felicitări!

Capul câștigase. Asta însemna că Sebastien și Tanya vor lucra amândoi pentru aceeași bancă și în Panama. Prima parte a planului lor de a obține douăzeci de milioane de dolari decurgea conform celor stabilite. Tanya se dusese deja acolo. Sebastien se întrebă cum se descurca. Ieși din zgârie-nori pe trotuarul aglomerat și apoi se pierdu în mulțimea anonimă. O lună de pregătire trebuia să fie floare la ureche. Azvârli câteva fise în pălăria unui cerșetor. Oh, Doamne, o lună de frecat menta prin New York.

Păi, ar fi mai bine să se împace cu asta.

New Yorkul vineri seara era pe cât de agitat putea fi numai New Yorkul. Orașul fremăta de distracții și frenezie sexuală. Electricitatea se afla nu numai în luminile de neon. Sebastien avea două pofte în acea seară: o băutură și o parteneră de pat, dar niciuna dintre ele nu trebuia să fie prea dificil de obținut. Luă un taxi până în Skid Row și se îndreptă spre barul cel mai apropiat.

– E liber?

– Simte-te ca acasă.

Luă loc pe scaunul de la bar și comandă un bourbon. Fata cu ochii negri și pielea închisă la culoare îl examina cu interes. Privirea ei era senină și deschisă. Își trase picioarele desfăcute spre el.

– Ne faci cinste?

– Desigur.

– Cum te cheamă?

– Sebastien. Pe tine?

– Eu sunt Dawn.

Sebastien se întoarse să comande băutura şi Dawn îi admiră fesele tari şi musculatura. Curând, flecăreau amândoi ca nişte prieteni vechi, cu toate că întreaga conversaţie era neesenţială. În câteva minute, scăpară şi de formalitatea discuţiilor despre meserie şi unde locuiau. Ea era o tânără divorţată care lucra pentru o companie de asigurări. El era un bancher aflat în vizită la New York pentru câteva zile. Niciunul dintre ei nu era interesat de detalii. Nu conta ce spuneau, ci doar ce voiau. Amândoi deciseseră deja cum îşi vor încheia seara. Oricum, trebuia menţinută o anumită decenţă. Atacul, pararea, contraatacul vor avea loc până la sfârşitul lor logic.

– Te grăbeşti acasă?

– Nu, nu chiar, sclipi ea sorbindu-şi Martiniul din paharul înalt.

Tipul chiar era un seducător. Îl putea simţi deja înlăuntrul ei.

După cină şi după ce Sebastien o dezbrăcase de trei ori din priviri, zise ca într-o doară:

– N-ai vrea să treci pe la mine pentru o cafea? Te trimit acasă cu taxiul.

Ea-i zâmbi şi sfărâmă gheaţa între dinţii ei strălucitori şi albi.

– OK, dar nu pot întârzia prea mult.

Ea se întrebă dacă avea vreo periuţă de dinţi de rezervă. Desigur că trebuia să aibă el una. Probabil le

cumpăra cu baxul. Scumpule, îi transmise ea mental, ar fi bine să te pregăteşti de acţiune. Îşi flexă corpul pe ascuns. Ce bine că exersase de dimineaţă.

În apartamentul său, Sebastien apăsă comutatorul pentru lumină şi-şi verifică poşta, în vreme ce Dawn se duse la baie să verifice cum stătea treaba cu periuţa de dinţi. Mai târziu, în timp ce stătea întinsă pe pat, era fericită. Îl simţea în ea. Îşi împinse trupul într-o mişcare ritmică, pentru a se sincroniza cu a lui, în timp ce se apropia de orgasm. În vreme ce făcea asta, Sebastian îşi ridică privirile de pe trupul moale şi unduitor. Se uită pe geam spre peisajul din Manhattan, una dintre cele mai frumoase privelişti din lume. Se simţea nemaipomenit că trăia. Nu exista nimic care să nu poată fi obţinut. Nimic nu era imposibil. În propria lui fiinţă zăcea întreaga lume.

Trupul de sub el începu să geamă şi să tremure. Afară, soarele privea peste linia orizontului.

– Vin zorii, zise el şi zâmbi.

În timp ce Andrew îşi termina misiunea în Congo, iar Sebastien se pregătea să i se alăture Tanyei în Panama, Ivan îşi definise propria cale spre cele douăzeci de milioane de dolari. Prima dată trebuia să-şi ia rămas-bun de la prietenul său, Hadley. Ce alt loc era mai potrivit decât Parisul, primăvara?

14

Nimic nu aduce unui prinț atât respect cât marile izbânzi și extraordinarele realizări.

MACHIAVELLI, *Principele*

Aprilie. Paris.

– La ce-i bună viața? Ca să atingi țeluri. Așa cum a comentat Machiavelli:

„Bărbații-și urmează țelurile (care, în general, înseamnă dobândirea gloriei și bogăției) prin metode foarte diferite; unul e prudent și altul impetuos, unul folosește brutalitatea, iar altul viclenia, unul este răbdător, iar celălalt taman pe dos; și, cu toate astea, este posibil să izbândească toți, cu metodele lor atât de diferite."

Ivan îl cercetă pe Hadley peste masa restaurantului parizian.

– Nu ești de acord?

– Cred că da.

N-avea habar despre ce tot încerca celălalt să-i povestească. Oricum, era bucuros să-l vadă atât de degajat și mulțumit. Relația lor era una ciudată, mai mult una dintre discipol și maestru. Cu toate că era isteț, Hadley nu va fi niciodată ca Ivan.

Nu avea acea minte ascuțită ca briciul, acel mod de a raționa rece, aproape înghețat. Totuși, nu conta. era mulțumit să se afle în compania lui și să-l iubească fără ca dragostea să-i fie împărtășită. Era destul de sigur că Ivan nu-l iubise niciodată, nici pe el, nici pe altul, de fapt. El iubea doar idei.

– Atingerea scopului tău depinde de calea pe care o iei. Pentru că metodele produc rezultatele. Sunt convins de asta, indiferent de abordarea adoptată.

Ochii-i sclipiră și-l bătu pe James pe mână.

– Pot să-mi dau seama că nu asculți un cuvânt din ce spun. Hai să vorbim despre tine.

– Mă simt cam obosit, asta-i tot, zise Hadley și zâmbi.

– Ce se mai întâmplă pe la birou?

– E nasol de tot, răspunse și îi făcu semn chelnerului, apoi comandă încă o sticlă de Chateau Lafite.

– Cu criza armelor în India și înrăutățirea situației din Congo, lucrăm până peste puteri. Aș vrea să nu mă fi alăturat niciodată serviciului. Aș schimba, bucuros, slujba cu a ta.

– Sunt sigur că nu. Ai fi marcat, făcu Ivan înveselit.

– De ce? îl întrebă Hadley, știind prea bine că nu va primi niciun răspuns.

Ivan era atât de enigmatic, o adevărată șaradă. Cu toate că știa că era membru al Colegiului, în pofida

relației lor, nu-i dezvăluise niciodată nimic despre el. Nicio șoaptă măcar, despre sosirile și plecările sale secrete. Nici de ce trebuiseră să se vadă acum la Paris, într-o manieră atât de tainică.

– Cine știe? Apropo, n-ai pomenit nimănui despre deplasarea ta aici, nu?

– Nu, rosti Hadley obosit. Mi-ai mai cerut și înainte. N-am spus nimănui. Nici măcar celor de la lucru. Cu ce te ocupi acum?

Ivan căzu pe gânduri. Ei bine, măcar o dată îi va oferi iubitului său o privelițe asupra lumii în care trăia el și va încălca o regulă de viață. Desigur, nu-i va povesti totul. Ar fi mult prea periculos. Poate doar o idee, pentru a-i lărgi puțin orizontul. Puse furculița jos.

Hadley îl privea. Brusc, se simți incitat. Ivan avea de gând să-i dezvăluie totuși câte ceva. Se opri din mâncat.

– Hai să presupunem, începu Ivan pe un ton neutru, că ar trebui să faci rost de douăzeci de milioane de dolari în decurs de un an. Cum ai proceda?

Hadley se holbă la el uluit. Probabil glumea. Apoi își dădu seama că vorbea serios de-a binelea. Căzu pe gânduri, în vreme ce Ivan reumplea paharele cu vin.

– Poți să încalci legea?

– Bineînțeles. Tot ce vrei.

– Poți să ucizi pe cineva?

– Da, dacă asta-i filozofia ta. Așa cum am spus, poți să procedezi cum vrei, legal sau ilegal. Oricum, îmi imaginez că ai vrea să obții banii și să trăiești ca să povestești isprava.

Hadly căzu pe gânduri vreo cinci minute.

– N-am nicio idee, rosti el în cele din urmă. Nu-mi vine nicio idee despre cum să faci rost legal de atâția bani. Dar îmi vin în minte doar foarte puține căi prin care să obții banii și să rămâi în viață, liber. De ce vrei să știi?

Ivan zâmbi. Era un zâmbet îngrozitor.

– Pentru că asta-i exact ceea ce trebuie să fac. Și există niște oameni care încearcă să mă oprească.

Brusc, Hadley simți cea mai puternică spaimă de care avusese parte în întreaga sa viață. Urcă în el din adâncul stomacului, ca voma, până în gât. Era mai rău decât atunci când fusese înconjurat, în tren, de o gașcă de huligani beți, care-l amenințaseră că-l vor ciopârți. Era frica de o moarte violentă, pe o stradă lăturalnică scăldată în urină, provocată de un asasin neidentificat, noaptea. O moarte jalnică și anonimă. Temerea cea mai adâncă a oricărui agent al vreunui serviciu secret.

Simți nevoia urgentă de a se duce la toaletă.

Hadley se privi în oglindă. Știa că arăta ca un iepure speriat. Își mai turnă apă rece pe față. Se simțea foarte înspăimântat. Să ai o slujbă plictisitoare în cadrul serviciilor secrete britanice, prelucrând documente despre preferințele sexuale ale politicienilor și încercând să-i împiedice să urmărească fetițe și băieței, era un lucru, iar un iubit, care trebuia să obțină douăzeci de milioane de dolari într-un singur an, riscându-și viața pentru asta, era cu totul altceva. Își dorea să nu fi intrat niciodată în serviciile secrete. Ar fi

trebuit să asculte sfatul profesorului său de istorie. Ţine-te de predarea istoriei medievale, îi spusese acesta. Poate că era plictisitor, dar mergea şi era ceva sigur.

– Oh, Doamne! mormăi ca pentru sine.

După ce încetă să se mai ude cu apă rece, îşi uscă faţa sub uscătorul pentru mâini, din moment ce nu existau prosoape de hârtie. Se simţea îngrozitor. N-ar fi trebuit să vină la Paris. Afurisitele de restaurante franţuzeşti, îşi zise cu amărăciune, au mâncare bună, dar toalete de rahat. În cele din urmă, se întoarse la Ivan, cu întreaga zonă a colonului său lucrând cu viteza cu care ar fi preferat să-i funcţioneze picioarele. De fapt, nici n-ar fi trebuit să-l întrebe pe Ivan ce făcea. Acum era înfricoşat de moarte.

– Ţi-a trebuit ceva timp.

– Da. Fereastra de la toaletă a fost prea mică să pot ieşi pe-acolo.

– Am să-ţi explic cum voi proceda, zise Ivan, imperturbabil ca întotdeauna. Atunci când apare ceva imposibil de făcut, lucrul cel mai important este să analizezi ce abilităţi ai. Şi să nu te panichezi.

Se uită spre Hadley cu o privire de cunoscător.

– Am experienţă în teoria politică şi economică, mai ales în Europa de Est. Şi, să spunem, o înţelegere foarte exactă a modului în care funcţionează, cu adevărat, guvernele.

Spionându-le, se gândi Hadley, dar nu zise cu glas tare.

– Aşadar, continuă Ivan pe un ton degajat, douăzeci de milioane de dolari este o sumă foarte mare

de bani, iar locurile unde poate fi, în general, găsită sunt băncile.

Sorbi din vin.

James se uită spre el şi mai alarmat. Jefuirea de bănci nu era teritoriul său. Nu reuşise să fure nici măcar bomboane de la magazinul din incinta şcolii lui.

– Însă băncile au tendinţa de a-şi proteja foarte bine banii, aşa că trebuie să mă gândesc la alte căi de găsire a douăzeci de milioane de dolari. E mai puţin dificil decât crezi.

– Chiar aşa? întrebă Hadley cu încordare.

– Este doar o chestiune de istorie, răspunse Ivan zâmbind. Hai să te ajut. Să presupunem că, până nu demult, o cantitate mare de aur din timpul războiului era depozitată la Banca Angliei, în numele unei ţări est-europene. Ce ţară ar putea fi?

– Polonia? încercă Hadley, înghiţind în sec.

– Nu, făcu Ivan şi zâmbi superior. Se vede că ai studiat numai istoria medievală. Am să-ţi povestesc puţin despre istoria modernă. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, naziştii au invadat Albania. Printre alte lucruri furate de ei a fost şi o cantitate mare de aur albanez. L-au ascuns prin nişte ocne de prin Germania, să-l folosească pe îndelete după ce-ar fi câştigat războiul. După ce au fost înfrânţi, aliaţii au găsit aurul. L-au plasat în seifurile Băncii Angliei, pentru a-l pune la păstrare, intenţionând să-l înapoieze albanezilor. Dar lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. După război, comuniştii au ajuns la conducere în Albania, cu ajutorul sovieticilor. Drept urmare,

aliații au refuzat să predea aurul noilor lor dușmani. Când, în cele din urmă, regimul comunist s-a prăbușit, aliații au înapoiat aurul, însă nu în lingouri, ci în echivalentul lor monetar. În 1996, treizeci de milioane de dolari SUA au fost vărsați într-un cont dintr-o bancă elvețiană, controlat de guvernul albanez. Cred că sunt tot acolo. Înțelegi?

– Nu...

– Păi, simplu spus, într-un cont elvețian se află treizeci de milioane de dolari.

Hadley dădu din cap, încă dezgustat de tot. Poate că avea de gând să jefuiască o bancă elvețiană.

– Bun, continuă Ivan. Următorul lucru important. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, la fel ca în alte țări ocupate, Albania a avut cota ei de colaboraționiști și trădători care au lucrat pentru naziști. Aliații n-au știut cine erau acești tipi pentru că nu reușiseră să spargă codurile secrete germane pentru operațiunile din Albania înainte de sfârșitul războiului. Apoi nu avea niciun rost să se piardă timp pentru aflarea numelor acestor trădători. Puterea fusese preluată de un guvern comunist, iar aliații aveau prea puțină tragere de inimă la ajutarea noilor lor inamici din spatele Cortinei de Fier. Însă astăzi – Ivan zâmbi –, folosind calculatoarele moderne, putem sparge cu ușurință codurile și afla cine erau acești trădători albanezi. Înțelegi? întrebă, înălțând din sprâncene.

Hadley nu era sigur că da. Dădu din cap.

– Ăăă, treizeci de milioane de dolari și ceva foști trădători albanezi. Și ce-i cu asta?

– Păi, există o legătură.

– Eu n-o văd, răspunse Hadley uluit. Și cum ai dat de informațiile astea?

– Ușor, răspunse Ivan cu un surâs. Mi-am petrecut ultimele cinci săptămâni scotocind prin dosarele serviciilor secrete britanice legate de Albania în cel de-al Doilea Război Mondial. Sunt ținute într-o arhivă din subsolul clădirii din Whitehall. Unele conțin detalii legate de trădătorii albanezi, dar încă sunt codificate.

– Iar tu ai folosit un computer pentru a sparge codul și afla numele?

– Bravo, zise Ivan, vorbindu-i de sus. Cei de la CIA, în Langley, au fost destul de amabili să dea o mână de ajutor, cu toate că n-au știut pentru ce-mi trebuia. Este uluitor cât de repede găsesc soluțiile aceste computere de mare capacitate. Acum, care-i legătura dintre asta și banii pe aur?

Îl privi intens pe James, așteptând un răspuns rapid.

Nu venea niciunul. Hadley își putea simți stomacul revoltându-se din nou.

Ivan oftă. Oh, Doamne, James era un elev foarte slab.

– Păi, să zicem că ai fi o persoană foarte importantă prin Albania de astăzi și cineva ți-ar fi oferit această listă cu trădători. Ce-ai face?

– Aș cădea la o înțelegere, dacă informația mi-ar fi de folos.

– Exact. Înveți repede. Și ai fi chiar și mai interesat dacă ai fi un tip foarte puternic și ambițios, iar această informație ți-ar susține ambițiile.

– Da, dar cine-i persoana și ce vrea? Gândește-te, *tu* ce vrei?

Ivan își strânse buzele.

– Ei, acum vine partea importantă. Chiar vrei să știi?

Hadley dădu nefericit din cap.

– Păi, să zicem că omul în cauză vrea să devină șeful statului, iar eu vreau douăzeci de milioane de dolari. Deci, cum obținem amândoi ce vrem?

Celălalt deveni pământiu la față.

– Cum? șopti el.

– Vom organiza o lovitură de stat, rosti Ivan cu blândețe.

Hadley dispăru din nou la toaletă.

Până la sfârșitul serii, Ivan se consideră mulțumit, avea acel sentiment deosebit de plăcere pe care numai înalta bucătărie franceză ți-l putea oferi, o încântare a stomacului și simțului gustativ. Mergea agale prin restaurantul parizian fără nicio grijă pe lume. Hadley îl urma frecându-și abdomenul. Ivan se opri la ușa localului.

– Masa a fost delicioasă, îi spuse el managerului, iar *mousse glacée à la framboise et au champagne*[1] a fost atât de reușită. O capodoperă.

Francezul bine făcut radia, și nasul masiv îi tremură de încântare. Ce bucurie să ai astfel de clienți

[1] Înghețată-spumă de zmeură cu șampanie (n. tr.).

care înțelegeau mâncarea; care nu numai că o consumau, dar o și înțelegeau. Ivan părăsi restaurantul.

– Cu plăcere, *monsieur*, strigă managerul în urma lui.

Nimbul său se întoarse spre Hadley.

– Mâncarea a fost chiar OK, însă ar trebui să puneți prosoape la toaletă. Este dezgustător, spuse acesta pe un ton iritat și se pregăti să iasă.

Francezului îi îngheță zâmbetul pe față în timp ce privea gândacul uman dinaintea lui. Clonțul său masiv se înfipse disprețuitor în aer.

– Domnule, nu ar trebui să folosiți toaleta atât de des, făcu el cu emfază și o luă din loc.

– Mă bucur că ți-a plăcut mâncarea, zise Ivan în timp ce se plimbau pe bulevard în jos.

– Da, făcu Hadley.

Nu mai avusese niciodată în viața lui de suferit de pe urma unei astfel de combinații de frică și defecare excesivă.

– Cu ce te întorci?

– Cu avionul.

– Anulează-ți zborul. Nu te superi dacă iei Eurostarul? Ținând cont de treaba pe care o am de făcut, doresc să nu ne vadă nimeni împreună. Și, continuă el, nu cred că ar trebui să ne mai întâlnim o vreme, James. Din motive evidente. Niciun fel de contact. Uită tot ce ți-am povestit astă-seară și nu spune nimic, nimănui, despre mine. Înțelegi? Nu vreau să înceapă unii să-mi ia urma.

Pe Hadley începu să-l copleşească un formidabil sentiment de uşurare.

– Adică nu-mi ceri să te ajut cu lovitura de stat?

– Doamne, nici vorbă, răspunse Ivan râzând. James, tu te-ai uda numai gândindu-te la asta.

Hadley dădu din cap. Chiar aşa păţise.

– Nu, continuă Ivan. Am să lucrez singur.

– Bineînţeles că le-ai şi menţionat deja britanicilor de tărăşenia asta.

Ivan se mulţumi doar să zâmbească.

Hadley scoase un oftat de uşurare. Desigur, Ivan l-a anunţat pe directorul general al MI6, o cunoştea personal pe femeie. Colegiul nu făcea asta de capul lui. Nu mai era nevoie ca Hadley să informeze pe nimeni de plan.

În gară se opriră la bariera de pe peron.

– Cât ai să lipseşti?

– Cam şase luni.

– Oh...

Hadley îşi băgă capul între umeri. Va fi singur. Ivan avea ceva în el care-l liniştea întotdeauna. Acum ştia despre ce era vorba. Prezenţa unui geniu. El vedea numai şansele, nu şi dificultăţile. El făcea ca orice să fie posibil. Într-o lume foarte, foarte anostă, asta oferea speranţe.

– O să-mi fie dor de tine, rosti el.

– Chiar?

Da, se gândi, lui James o să-i fie dor. Cât de mişcător, însă nu era o emoţie pe care s-o înţeleagă imediat. Îşi luară rămas-bun.

Hadley urmări pe peron silueta subțire a lui Ivan în timp ce urca în tren. Apoi luă loc în compartimentul de clasa întâi. Mai cumpără ceva de băut, o doză generoasă. Mintea-i era înceţoşată.

Cine era Ivan, adevăratul Ivan? Îşi dădu acum seama că nu-l cunoscuse niciodată pe deplin. Era un simţământ atât neliniştitor, cât şi trist. Chiar avea de gând să provoace o lovitură de stat în Albania? Dacă spusese că asta va face, atunci aşa va fi. Desigur, el nu va zice nimănui de acest proiect. Chiar şi numai faptul că ştia îl făcea să tremure de frică. Dar mai important, ce se întâmpla cu Colegiul? Se decisese, în sfârşit, să se implice activ, pentru bani, în chestiunile politice ale unor ţări? Să formeze o dictatură a elitelor în locul dictaturii gunoaielor, care dobândeau tot mai multă putere? Clătină din cap. Unde se ajungea de aici? Nesigur, îşi croi drum spre toaletă.

Mult mai târziu, pe când peisajul din împrejurimile Parisului gonea în urmă, reveni la locul lui. Îşi deschise servieta.

– Nemernicule, şopti el furios. Asta era corespondenţa lui Ivan. Se dusese, cu o săptămână în urmă, la vechiul apartament londonez al lui Ivan s-o ridice. Avusese de gând să i-o dea astă-seară, dar uitase, mintea lui fiind preocupată de altele. Prostănac bătrân. Lucrurile astea le faci pentru cei pe care-i iubeşti. Iar acum nu mai putea să-l contacteze. Oh, oricum, Ivan nu se va supăra. Probabil era numai gunoi publicitar.

Se lăsă pe speteaza fotoliului, încă având un sentiment rezidual de neliniște. Bărbatul de vizavi era unul

dintre acei negri cu şuviţe rasta şi muzică ţâşnindu-i din urechi. Hadley îi aruncă o privire nervoasă. Spera că ticălosul n-avea de gând să-l jefuiască. Îi ajungea prin câte trecuse într-o singură zi.

Îi adresă un zâmbet timid.

PJ, de la Al Johnson Investigations, îi răspunse tot cu un zâmbet, un zâmbet mare. Albul cu faţa ca de iepure poponar îi adusese la Ivan Radici. Îl urmăriseră pe Hadley încă de când se dusese să ia corespondenţa lui din Londra. PJ continuă să zâmbească. Acum Al va fi cu ochii pe Ivan.

15

Trebuie luat de bun faptul că toți bărbații sunt perverși și vor da frâu liber răului care sălășluiește în mintea lor dacă vor avea ocazia.

MACHIAVELLI, *Discursurile*

Mai. Panama.

Panama. Țară central-americană. Limba vorbită: spaniola. Populație de 2,5 milioane de locuitori. Moneda: dolarul SUA. Țară faimoasă pentru Canalul Panama, care leagă capitala statului, Panama City, port la Pacific, de portul Colon, de pe coasta Atlanticului. Centru bancar global, cu peste 150 de bănci prezente. A făcut parte din Columbia, declarându-și independența în 1903. Junta militară a lui Manuel Noriega a fost alungată de la putere prin intervenția militară americană din 1989. Atracțiile turistice: Canalul, plajele albe, jungla, pescuitul marin de adâncime, artizanatul, populația prietenoasă. Climatul tropical, umed. Situată la trei ore de zbor de Miami.

Cam atât știa Comisia Turistică din Panama, se gândi Sebastien. Lăsă broșura de-o parte. Și acum, realitatea. Privi prin hubloul avionului. Dedesubt, oceanul sclipea sub lumina tăioasă a soarelui, iar pe cer nu se vedea niciun nor. În timp ce avionul vira, pregătindu-se de aterizare, avu parte de o priveliște completă a capitalei Panama City. Construit la marginea unui golf mare, circular, capitala era imensă și întinsă, cu zgârie-nori și hoteluri acaparând țărmul până la buza apei, fiind un soi de Hong-Kong în stare incipientă, deși mai puțin strălucitoare și mai puțin aglomerată. Oricum, din punctul lui de vedere, acolo era ceva mult mai important decât hotelurile și cazinourile panameze, femeile frumoase, fiestele și carnavalurile, samba și rumba. Panama avea una dintre cele mai mari densități bancare din lume, iar rechinul tocmai sosise.

– Vă rugăm, fixați-vă centurile de siguranță. Vom ateriza în scurt timp.

Când Sebastien păși afară din avion, îl izbi un val de aer fierbinte. Umiditatea era atât de mare, încât până să traverseze pista de aterizare, cămașa lui de bancher, albă și apretată, era deja leoarcă de transpirație. De ce i-ar păsa? După atmosfera insipidă din New York primăvara și cursul plictisitor de management de la US Bank, ăsta era un deliciu în stare pură. Se îndreptă spre ieșirea din aeroport și începutul călătoriei sale prin oraș. Se întrebă cum se descurcase Tanya în Panama și dacă-și făcuse rost de vreun amant latino. Spera că nu. Ar ucide-o.

– Bun venit la US Bank, Panama, domnule Singleton. Este o plăcere să vă avem printre noi.

Sebastien întoarse salutul şi luă loc în biroul directorului din Panama City. Era decorat în culori vii, cu drapelele american şi panamez. Pentru a-i împiedica pe ceilalţi concurenţi să le ia urma, Sebastien şi Tanya deciseseră că era indicată o schimbare de nume. Paşaportul fals şi documentele pe numele Singleton îl costaseră un teanc de bani.

Îl cercetă pe directorul băncii. Era un american lat în umeri, de vreo patruzeci de ani, cu pielea bronzată şi ochii uşor lăsaţi în jos. Părea destul de afabil şi chiar era. Doug Sullivan se afla în Panama de zece ani şi spera să mai rămână aici alţi zece. Considera că era un loc liniştit şi relaxant, cu toate că sistemul bancar procesa tranzacţii de miliarde de dolari în fiecare an. Oamenii din Panama îşi ţineau viaţa privată şi afacerile departe de ochii altora, iar lui Doug îi plăcea.

– Am auzit lucruri mari despre tine, de la New York. Ziceau că te-ai descurcat excepţional de bine în programul de pregătire.

Sebastien dădu indiferent din umeri.

Doug porni interfonul şi comandă de băut. În timp ce aşteptau, îl duse la fereastră. În faţa ochilor lor se întindea Golful Panama, cu apa sclipind în valul de căldură care rămăsese deasupra oraşului de mai bine de un an. Sebastien trecu cu privirile peste peisaj, până peste drumul de dedesubt şi mica grădină în mijlocul căreia se afla banca, al cărei nume era afişat cu mândrie pe o lespede mare, din marmură. Această bancă

ar fi ideală pentru scopurile lui şi ale Tanyei. Sosiră şi băuturile. Directorul îl conduse înapoi la fotoliul său. Glasul lui era uşor nazalizat, în stilul californian.

– O să-ţi placă aici, Sebastien. Panama este o ţară minunată. Ţara lui Dumnezeu. Are mai tot ceea ce visează alţii prin alte părţi: soare din belşug, insule cu palmieri, oameni care trăiesc să se bucure de viaţă, probleme politice puţine, nici măcar n-are armată. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

Doug sorbi din tequila şi continuă:

– Lasă-mă să te pun în temă. E o ţărişoară care s-a descurcat destul de bine, mai ales în sectorul bancar. Din acest motiv noi şi alte bănci suntem aici. Există una dintre cele mai mari densităţi bancare din emisfera vestică: este principala magistrală pentru circulaţia de fonduri din America Latină spre centrele financiare din State şi Europa, în particular Londra şi New York. Iar sistemul este foarte sofisticat, controlat în întregime de computere.

Îşi drese glasul.

– Dar s-ar putea să te întrebi de ce vin toate băncile aici, în loc de, să zicem, Mexic sau Venezuela?

Sebastien nu-şi făcea probleme, din moment ce aflase răspunsul cu multă vreme în urmă. Ronţăi un cub de gheaţă şi-l lăsă pe directorul băncii să-şi continue discursul.

– Vin în Panama pentru că impozitele sunt mici, comerţul prin Canal merge bine, iar confidenţialitatea este pe primul plan. Nu punem întrebări şi nu ne aşteptăm la răspunsuri, Sebastien. Dacă oamenii

vor să-şi pună banii la noi, suntem încântaţi să-i acceptăm. De unde-i au, asta-i treaba lor, cu toate că, bineînţeles, nu încurajăm depunerile din droguri, spălarea de bani şi altele asemenea.

Directorul aşteptă ca Sebastien să digere informaţiile.

– Acum despre banca însăşi...

Doug Sullivan îi pasă nişte pliante lucioase.

– După cum poţi vedea din dimensiunile acestei clădiri, derulăm o operaţiune masivă în Panama. Suntem în această ţară începând cu anii cincizeci şi suntem una dintre băncile americane de vârf cu un rating de trei A. Intenţionăm să păstrăm lucrurile aşa. Facem totul cum scrie la carte aici. Te rog să ţii minte. În timpul şederii tale, te vom plasa în diferite departamente ale băncii, pentru ca astfel să înţelegi cum merg lucrurile. Scrisori de credit, Forex, facturi, peste tot. Ai vreo preferinţă anume pentru locul unde-ai vrea să începi?

– Ce-ar fi depozite la termen?

– Sigur, zise directorul, sună bine. Du-te şi instalează-te într-un apartament – cei de la personal te vor ajuta – şi ne vedem mâine, la birou. O să-ţi placă Panama, Sebastien. Tuturor le place.

Doug Sullivan zâmbi, era un om mulţumit. Nu trebuia să se mai întindă prea mult la vorbă, pentru că avea o partidă de golf după amiază.

Sebastein ieşi din bancă şi păşi sub un soare năucitor. Se decise să facă o plimbare. Vizavi de secţia de poliţie erau malluri încăpătoare, pline de femei frumoase, care cumpărau articole de ultimă modă. Buticurile şic erau ticsite cu cele mai fine produse din Franţa

și Italia, iar magazinele de fițe, specializate, expuneau delicatese menite să-i facă să saliveze și pe cei mai ghiftuiți dintre gurmanzi. Îi plăcea ceea ce vedea. Mergea de-a lungul golfului, admirând mașinile. Erau visul oricărui colecționar auto: Cadillacuri negre, Jaguaruri lucioase, BMW-uri în culori de gumă de mestecat, Maseratiuri de Hollywood. Panama era ca Miami, însă fără atâta viciu. Peste tot plutea impresia de oameni fericiți, care făceau bani și se bucurau de viață. Inspiră adânc aerul fierbinte. O să-i placă Panama.

Nu în ultimul rând pentru că-i va dărui douăzeci de milioane de dolari.

La Colegiu, Maestrul tocmai încheiase o întrevedere cu președintele Franței. Reveni în cea de-a treia curte și în biroul său. Lăsând niște documente, se uită pe fereastră. Cireșii erau înfloriți, iar grădina avea o strălucire de un verde deschis. Era o priveliște pe care n-ar mai fi vrut s-o abandoneze niciodată. Sună Symes.

– Jack Caldwell ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Maestrul preluă apelul. Privi cum un corb singuratic aterizează pe o creangă a unui cireș, în căutare de hrană. Maestrul ascultă preocupat ce spunea apelantul și puse câteva întrebări.

La sfârșitul conversației, Caldwell zise:

– Pașaportul pe numele Sebastien Singleton a fost emis acum mai puțin de două luni. A plecat recent din SUA.

– Unde se află acum?

– În Panama.

– Iar Tanya?

– Și ea este tot acolo.

– Te rog, ține-mă la curent cu tot.

Puse telefonul jos. Atenția-i fusese distrasă de la corb. Poate că era mai bine așa, pentru că pasărea avea o semnificație medievală. Moartea. Cineva își va da duhul într-un viitor nu prea îndepărtat.

Maestrul nu avea absolut niciun dubiu în această privință.

– Am să o pun pe una dintre fete să-ți arate restul băncii, însă te conduc chiar eu la Depozite la termen.

– Mulțumesc, făcu Sebastien.

– Pentru puțin, răspunse Ted Baxter cu mândrie.

Era șeful sectorului Depozite la termen din US Bank și secția era copilul său.

– Vei începe în acest departament, deci este important să înțelegi bine totul.

Sebastien așteptă până când Ted își plimbă cartela prin mecanismul de securitate. Ușa groasă, din oțel, păcăni deschizându-se, iar ei pășiră înăuntru. Înaintea lor erau dulapuri cu dosare și un număr mare de birouri la care stăteau adolescente care procesau instrucțiunile clienților. Se întoarseră să se holbeze la nou-venit. Ted o luă înainte și Sebastien îl urmă. Ted avea ceva peste doi metri înălțime și trebuie să fi fost destul de vizibil pe când era tânăr, se gândi Sebastien. Totuși, la cincizeci și cinci de ani, viața nu fusese prea blândă și, cu păr alb, dezordonat, fălci cărnoase și nas de băutor, era limpede că ambulanțele

şi nu fetele vor da năvală după el. În ton cu ceilalţi manageri din US Bank, era îmbrăcat într-un costum negru oarecare, singurul element care-l individualiza fiind bretelele de un roz ţipător, pe care le afişa.

– Biroul tău este aici.

Ted arătă spre un mic birou care găzduia un pupitru, un tablou cu o imagine a Canalului pe perete şi vreo câteva plante cărnoase.

– Iar acesta-i biroul meu.

Arătă mândru de el spre o încăpere mare, decorată cu gust, cu o hartă a Republicii Panama şi tot felul de certificate de depozit frumos înrămate.

Sebastien mai observă şi un colţar şi se întrebă dacă Ted medita mult zăcând acolo sau era un mijloc de a da o mână de ajutor secretarelor. Aproape dezamăgit, notă absenţa unui bufet cu băuturi. Trebuie că bea prin alte părţi.

– Oameni buni...

Ted bătu din palme, să le atragă tuturor atenţia. Îl prezentă pe Sebastien celor aproximativ zece oameni din secţie. Discursul său fu scurt. Când termină de vorbit, îl conduse pe Sebastien înapoi spre biroul său, trăncănind în tot acest timp.

– Vei vedea că depozitele la termen nu-s cine ştie ce treabă grea. Ştii cam totul despre asta din cursul tău. Ei bine, ăăă...

Ted se opri în timp ce-şi scotocea memoria. Trecuse multă vreme de când lucrase într-o bancă la nivelul de pălmaş.

– Clienții deschid un depozit la termen pentru o anumită perioadă de timp. Poate fi în orice valută și pentru orice perioadă, deși, de obicei, contul este în dolari și, ca termen, între trei și șase luni. Cum îl deschid? Păi, ăăăă... clientul ne trimite o scrisoare cu instrucțiuni ca să-i deschidem contul. Fetele astea – își roti cu generozitate brațul prin încăpere – verifică semnătura cu cea existentă în înregistrările noastre, apoi procesează instrucțiunile, înregistrând suma într-un calculator. Când depunerea ajunge la termen, îi plătim clientului banii, cu dobândă. Iată. Asta-i tot.

Putea vedea și singur că Sebastien nu era din cale-afară de impresionat. Tinerii din zilele de astăzi erau mult prea deștepți pentru binele lor.

Sebastien dădu din cap.

– Cât de mult aveți la depozite în acest moment?

– Cam un miliard de dolari.

Sebastien se uită după una dintre tinerele secretare, cu fustă foarte scurtă, care trecu pe lângă el. Nu purta sutien, lucru pe care-l aprecia. Era mult prea cald. Nu prea avea rost nici să poarte chiloți. Mersul fără constrângeri. Fluieră încet.

– Asta-i imens. Și ce-i cu conturile cu parolă?

– Aha, văd că te pricepi. Vino în biroul meu.

Ted se lăsă în fotoliul său capitonat și-și puse picioarele pe birou.

– Conturile cu parolă sunt exact ca alea la termen. Cu o mică diferență. În afară de director și eu, nimeni nu știe cui aparțin. Vezi tu – aici își coborî vocea, de parcă s-ar fi pregătit să-i dezvăluie cine știe ce secret

întunecat – unii oameni doresc ceva mai multă confidențialitate și n-au de gând să le spună nevestelor lor despre plățile făcute către amantele lor, politicieni importanți, companii cărora nu le place să dezvăluie amploarea holdingurilor lor financiare, explică, apoi îi făcu cu ochiul. Lucruri din astea. Bineînțeles, la US Bank, trebuie să fim avem grijă cui îi deschidem astfel de conturi. Nu dorim elemente negative.

– Și cum verificați?

– Când un client nou ne cere să-i deschidem un cont cu parolă, fie eu, fie directorul ne întâlnim cu el și-i verificăm afacerile. Dacă totul este în ordine, atunci clientul semnează un formular de deschidere de cont cu parola pe el. Directorul înregistrează aceste formulare într-un catastif pe care-l ținem într-un seif. Astfel apare numai un număr de cont. În acest fel un client poate avea un cont aici, însă identitatea lui este cunoscută numai directorului și mie.

– Și ce se întâmplă dacă vrea să transfere bani din cont?

– E ușor. Clientul îmi trimite o scrisoare. Nu pomenește de numărul contului său, ci îmi spune, pur și simplu, să mă ocup de contul cu parola cutare. Îi verific semnătura din scrisoare cu cea din formularul original de deschidere a contului. Dacă se potrivesc, dăm curs cererii.

– Înțeleg, zise Sebastien, de parcă ar fi avut dificultăți să priceapă. Fiind, pe moment, avocatul diavolului, Ted, să presupunem că ai fi necinstit. N-ai putea, pur și simplu, să falsifici semnătura și să faci operațiunea?

Ted se încruntă. Nu-i plăcea deloc această idee.

– Oh, nu, nu, făcu el. Semnătura este verificată și de director. Așa că ar trebui să fim amândoi necinstiți. De asemenea, clientul ar afla repede că i-am luat bani din cont fără autorizația sa.

Chicoti.

– În sistem sunt incluse mecanisme de protecție. Clientul nu vrea ca altcineva să știe că are cont în bancă, dar dorește să rămână cu banii.

– Da, înțeleg, zise Sebastien.

– Ei bine, acum lasă-mă să te conduc la Departamentul plăți. Este la etaj.

Ted mai avea timp să-i arate asta noului angajat, înainte de a pleca să ia un prânz lichid.

– Vei vedea cum transferăm bani de la o bancă la alta. Asta se întâmplă des, atunci când un client vrea să-și anuleze depunerea.

Urcară încet treptele, flecărind despre golf, la care Ted se pricepea de minune, cu toate că Sebastien presupunea, luându-se după roșeața nasului lui, că singurul club de golf pe care-l cunoștea era unul în care te duceai să te așezi.

Trecură de o altă ușă grea, din oțel. Ted îi explică faptul că, din motive de securitate, numai el și directorul aveau acces în toate secțiile băncii.

– Deci eu nu pot să intru decât la Depozite la termen? întrebă Sebastien.

– Da. Oricum, numai pe moment. Acum, ce avem noi aici?

Le zâmbi radios fetelor din fața lui.

– Ea-i Carole, şefa secţiei Plăţi. Ea este Maria. Iar ea este...

Îi uitase numele. Cum putea să uite numele unei femei atât de drăguţe? Carole fu însă cea care acoperi lapsusul.

– Ted, ea este Tanya. Lucrează la noi de câteva săptămâni deja.

– Oh, desigur. Ăăăă... bună, Tanya.

Ted se bâţâi pe picioare cu stânjeneala unui adolescent la prima lui întâlnire, gândindu-se la sex. Se întoarse spre noua angajată.

– Tanya, el este Sebastien.

El îşi cercetă iubita. Zâmbi.

– Bună, Tanya.

În acea seară, Sebastien părăsi capitala la volanul unei maşini închiriate. Vechiul Panama City se afla la vreo opt kilometri distanţă de succesorul său. Fusese prădat de piratul galez Henry Morgan în 1671 şi nu mai rămăsese mare lucru din el, doar turnul central al unei biserici şi o ridicătură din piatră sfărâmată. Morgan nu găsise niciodată argintul pe care-l căuta. Fusese îngropat undeva la adăpost şi se zvonea că valora milioane. Poate că Sebastien va mai reveni pe aici şi se va apuca să-l caute, într-o bună zi. Ceva-l făcea însă să aibă dubii că-i va mai trebui atunci. Maestrul nu trebuia să-şi facă griji pentru bani. Colegiul se asigura de asta.

Pe lângă ruine şi la marginea drumeagului ascuns se afla unul dintre multele restaurante panameze cu

produse marine. Acesta era mai puțin vizitat. Firma lui de neon era ușor strâmbă, iar zugrăveala galbenă se scorojise din loc în loc, pe fațadă. N-ar fi atras lumea bună, dar era un local liniștit și ferit. Exact ce-și dorea și Sebastien. Intră.

– Salut!

– Salut!

Pielea Tanyei era bine bronzată, părul, moale și lucios, de la soarele neobosit. Desigur, își petrecuse weekendurile bucurându-se de plajă. Cu cine? se întrebă. Se simți gelos. El își petrecuse timpul în medii mult mai puțin prietenoase, stând într-un birou din New York și plictisindu-se de moarte cu detaliile intime ale contabilității bancare. Totuși, exista o șansă de a schimba toate astea. Era timpul să aplice contabilitatea pe care o învățase.

– Cum a fost la New York?

– OK, zise Sebastien, dar mi-a fost dor de tine.

Își puse palma într-a ei. Nu se mai văzuseră de peste o lună și menținuseră comunicația dintre ei la minimum. Era vital ca nici Andrew și nici Ivan să nu știe nimic despre ei.

– Ți-a fost dor de mine? făcu ea, iar ochii îi licăreau. La New York? Uh... Nu te cred. Mai încearcă.

Își retrase palma și ridică meniul.

– Nici eu n-am stat cu brațele încrucișate, continuă pe un ton degajat, dornică să i-o plătească pentru presupusa lui infidelitate. Mi-am găsit un iubițel local. Are trupul lui Apollo și energia unui catâr. Am fost împreună prin împrejurimi. Am făcut de toate.

Tanya privi cum ochii lui Sebastien se îngustară de furie și apoi izbucni în râs. Era atât de posesiv când venea vorba de fidelitatea ei, dar atât de neglijent cu sine. Bărbatul tipic.

– Glumeam doar.

– Cum e banca? întrebă el, gustând din berea locală, Balboa.

– E bine.

Flecăriră câteva minute despre lucruri fără importanță. Apoi ea ridică mâna pentru a risipi vorbăria.

– Sebastien, trebuie să combinăm planul tău cu al meu, spuse, apoi continuă cu glas coborît. Am fost ocupată cu studierea sistemelor lor de transferuri financiare. Va mai dura, va dura mai mult decât am crezut, până să sparg codurile computerelor. Sunt extrem de sofisticate. Oricum, nu am niciun fel de îndoieli că putem transfera banii fără a fi detectați.

– Până la sfârșitul anului?

– Da, așa cred. Atunci nu ne-ar mai rămâne decât să mutăm banii în primul loc. Asta ar fi sarcina ta.

Tanya se opri.

– Apropo, de ce Panama? Eu mă gândeam la Brazilia sau Mexic. Sistemele lor de transfer financiar sunt mai puțin complicate decât în SUA sau Europa, dar cred că și în Panama ne descurcăm.

– Ca să facem rost de bani, ne trebuie Panama, răspunse cu un zâmbet. Și-am pus totul la punct.

– Chiar așa? făcu ea surâzând, și-și dădu părul pe spate. Păi atunci, hai, impresionează-mă, istețule.

– Și ce primesc în schimb?

Tanya își umezi buzele.

– Depinde de cât de mult mă impresionezi. Mai precis, cum vom obține acești bani? E ceva legat de droguri, nu-i așa?

Vocea i se asprise. Asta se întâmpla atunci când începea să fie puțin speriată. Locul Maestrului era un lucru; folosirea unor mijloace malefice de a-l obține era cu totul altceva.

Sebastien băgă de seamă că era nervoasă.

– Da, spuse el repede. Dar nu-i ceea ce crezi. Trebuie să trecem de asta și avem nevoie de ceva mai isteț decât traficul cu droguri. Am să-ți explic la cină. Apropo, cum te descurci cu spaniola?

– Aproape perfect. Pot să-ți cer să te cari atunci când am eu chef.

Sebastien rânji.

– N-ai să faci asta niciodată, nu?

– Oh, nu știu. Cu toții avem o dată de expirare.

În cuvintele ei răzbătuse o undă de amărăciune. Știa despre el și despre câte făcuse mai mult decât își imagina el. Totuși, nu era încă pregătită să dispară.

La cina formată din pești prinși local și mult vin, Sebastien îi expuse planul pus la punct de el pentru a face rost de douăzeci de milioane de dolari. Traficul de droguri era una dintre cele mai mari industrii din lume, aducând un profit anual de peste trei sute de miliarde de dolari. Oamenii de vârf din această industrie erau foarte bine plătiți. Baronii drogurilor făceau, uneori, câte un miliard de dolari pe an sau mai mult fiecare. Chiar și pentru mijlocitori sumele puteau

ajunge la sute de milioane de dolari. Totuşi, în ciuda cercetărilor sale detaliate în marile biblioteci de la Universitatea Harvard, nu traficul cu stupefiante îl interesase. Era mult prea riscant, iar cei care transportau drogurile, „catârii", obţineau puţin în comparaţie cu ceilalţi. De asemenea, ei erau, în mod invariabil, vânduţi de şefii lor când deveneau, ei sau rutele drogurilor, prea bine cunoscuţi. Aşa că Sebastien se aplecase asupra întrebării ce făceau baronii drogurilor cu câştigurile lor ilegal obţinute?

Sumele colosale adunate de aceşti criminali le provocau dureri de cap din moment ce, pentru a ascunde faptul că bogăţia lor provenea din surse ilicite, trebuiau să transforme banii din droguri în bani curaţi, iar asta repede. De aceea era necesară asistenţa comunităţii bancare internaţionale pentru „spălarea" banilor prin sistemul lor de plăţi. Acest lucru necesita operaţiuni sofisticate, pentru că poliţia şi serviciile secrete ale multor ţări urmăreau mişcarea fondurilor ilegale în efortul de a tăia scurgerea banilor din droguri în cel mai vulnerabil moment. Drept rezultat, traficanţii de droguri aveau nevoie de oamenii lor în interiorul băncilor pentru a manipula sistemele de transfer financiar, oameni în care puteau avea încredere şi care nu-i trădau, iar găsirea de oameni cinstiţi era dificilă. Chiar şi pentru traficanţi.

– Vrei să spui că te vei folosi de US Bank pentru a spăla bani din droguri?

Tanya era oripilată.

– Eu nu sunt pregătită să fac aşa ceva.

– Hei, dă-mi doar un minut înainte de a te repezi să ajungi la o concluzie. Trebuie să-ţi explic cum spală banii baronii drogurilor în aceste zile. Am descoperit câte ceva în timp ce lucram la un proiect pentru Colegiu, acum câtva timp, privind Interpolul. Apropo, ai acces la toate etajele la US Bank?

– Nu, personalul este restricţionat la nivelul desemnat. Cu excepţia conducerii.

– Hmm. Asta-i o problemă, făcu el şi se ocupă de îngheţata de ananas. În principiu, „spălarea" banilor proveniţi din droguri este uşoară. Să presupunem că banii „murdari" ai traficantului se află aici, într-o bancă din Panama. Pentru a-i curăţa, traficantul îi mută într-un cont deschis de el într-o bancă dintr-o altă ţară, să zicem, Elveţia. Nu există niciun transfer fizic de cash. În loc de asta, totul este realizat prin transfer electronic, aşa că banii pe care traficantul îi are în Elveţia sunt destul de diferiţi de cei din Panama... Cum se face asta? Ţinând cont că cele două bănci sunt localizate în ţări diferite, transferul se operează printr-unul dintre centrele financiare principale, cum ar fi New York sau Londra, unde, în banca centrală, atât Panama, cât şi Elveţia au câte un cont. Spre exemplu, traficantul de droguri transmite băncii din Panama să transfere un milion de dolari în contul său elveţian. Banca din Panama va spune, pur şi simplu, băncii centrale din New York să debiteze din contul ei un milion de dolari şi să transmită băncii elveţiene aceeaşi sumă. Apoi banca elveţiană debitează contul şi îl creditează pe cel al traficantului. Este

foarte simplu și totul se operează prin transfer electronic. Miști banii prin contabilizarea debitelor și creditelor. Însă adevărata magie constă în faptul că banii gheață pe care traficantul îi poate acum retrage din contul lui din Elveția sunt alți dolari, sunt bani curați. Nu există nimic care să-i asocieze cu banii din Panama. Au fost „spălați". Într-o singură dimineață, banii din droguri au devenit fonduri dintre cele mai respectabile, deținute în bănci respectabile. De ce să folosești detergenți când poți utiliza o bancă? întrebă Sebastien zâmbind. Totul devine mai alb ca neaua.

– Dar de ce să folosim noi Panama?

– Din trei motive.

Le enumeră pe degete. Din nefericire pentru Panama, se afla în apropierea țărilor unde drogurile se produc în cantități uriașe, respectiv Columbia și Bolivia. Drept rezultat, sistemul său bancar era o țintă principală pentru traficanții care spălau banii prin intermediul său. În al doilea rând, centrele financiare principale din Londra, New York și Tokio erau monitorizate intens de autoritățile guvernamentale și serviciile lor secrete. Panama era mai puțin supravegheată, așa că strângeau șurubul mai tot timpul. În al treilea rând, șansele lor de a fi depistați de Ivan și Andrew erau mult mai mari dacă încercau figura în Europa sau în State. Iar dacă erau descoperiți, exista riscul real ca ei să-i toarne autorităților, pentru a câștiga Jocul Puterii.

– Eu nu vreau să-mi petrec restul zilelor mele după gratii, dar tu? Drept urmare, Panama este locul perfect.

În afară de asta, aici e cald și berea-i bună, încheie el, zâmbind.

– OK. Pot să-ți înțeleg logica în ceea ce privește sistemul de transfer și pot procesa banii. Dar tot nu m-ai lămurit cum faci rost, de fapt, de bani. Nu vreau să fiu implicată în afaceri cu droguri, știi doar.

– Da, înțeleg. Trebuie să-ți povestesc și de conturile cu parolă, ele sunt cheia.

Sebastien goli paharul de bere. Apoi se aplecă înainte și dădu la o parte câteva șuvițe de păr care căzuseră pe fața ei.

– Înainte să-ți mai spun ceva, mai am o chestiune care mă apasă și mi se pare mult mai urgentă. Ceva mai interesant decât să faci bani.

– Despre ce-i vorba? întrebă Tanya pe un ton rezervat.

Văzuse licărul din ochii lui.

– Despre sex. Hai să încercăm la tine.

– OK.

Și ea se gândise. Era convinsă că și climatul fierbinte avea o influență.

Ajunși în apartamentul ei, Tanya nici nu se mai osteni să aprindă lumina. În loc de asta, îl trase pe Sebastien în camera cufundată în întuneric și începu să-l dezbrace cu febrilitate.

Simți pe sâni mângâierea mătăsii când rochia-i alunecă de pe trup direct pe covor. Nu mai urma nimic și rămase goală în lumina lunii. Îl conduse la pat. Erau iar împreună.

Începură să facă dragoste, prima dată lent – pe măsură ce ea se obișnuia din nou cu trupul lui, după atâta absență –, apoi mult mai pasional, după ce începu să simtă violența și tensiunea ridicându-se în el. Când el obosea, Tanya o lua de la început, hotărâtă să-l stoarcă, ca și cum ar fost vorba de două fluide pe care le-ar amesteca irevocabil. Îl supse pe Sebastien în ea, știind că, în pofida tuturor lucrurilor, îl iubea și-l dorea. Oare o iubea, totuși? Asta n-ar fi putut spune niciodată.

În cele din urmă, se lăsă pe perne și se cuibări la umărul lui. Planul lor de spălare a banilor era gata. Cel puțin așa era în teorie. Acum trebuiau doar să mai găsească pe cineva dispus să le dea douăzeci de milioane de dolari.

Pe de altă parte, Tanya trebuia să-și amintească faptul că doar unul dintre ei va câștiga. Oare-l iubea mai mult decât Puterea? Trebuia lămurită și chestiunea asta. Știa ce ar fi sfătuit-o Ivan: dragostea și puterea nu se înțelegeau. Totuși, ea mai avea unul-două trucuri în mânecă. Se întrebă pe unde era Ivan. Dar Andrew? Știau ceva de Panama?

După aceea, în timp ce dormeau, se auzi un zgomot la ușa dormitorului și urme de pași. Tanya se mișcă în somn. Pașii se apropiară tot mai mult și simți cum patul se adâncește. În acel moment, coșmarul se întoarse. Pentru o clipă, se afla din nou în cabana din Elveția, zbătându-se să se elibereze din legături, cu mintea cotropită de suferință și de frica morții. Începu să scoată un icnet, cu ochii larg deschiși. Apoi

auzi un zgomot blând, de tors, și un trup cald, de felină, se lipi de coapsa ei.

– Gemma, copila mea.

Îi trebui mult mai mult timp până să închidă ochii din nou.

Pe alte meleaguri, ceilalți concurenți dormeau: Ivan la Paris, iar Andrew într-un avion cu reacție, în timp ce un soare fierbinte se strecura prin filtrele hublourilor, în timp ce avionul survola continentul african, în drum spre Londra. Pentru Andrew, munca lui în Congo, pentru Națiunile Unite, se încheiase, în sfârșit, și dormea dus, telefonul său prin satelit fiind în bagajul din cală.

Sebastien și Tanya, Ivan, Andrew. Dormeau cu toții. Iar visele lor aveau un fir comun: să câștige Jocul Puterii.

16

Astfel, înțeleptul le sprijină pe toate, însă nu crede că efortul este al său.

Dobândește merite, dar nu cere laude pentru el.

Și nu dorește să defileze cu înțelepciunea și priceperea sa.

LAO ZI

Mai. Colegiul.

În timp ce alții dormeau, Symes, majordomul, nu avea parte de un asemenea răgaz. Fu trezit de sunetul insistent al telefonului. Aruncă o privire spre ceas. Era dimineața, foarte devreme. Ieși din pat și se duse într-o cameră adiacentă gheretei portarului, unde se uită la un display electronic de mari dimensiuni. Era un apel efectuat cu un telefon prin satelit, din inima Africii. Symes nu era sigur de ceea ce trebuia să facă. Se decise să-l transmită Maestrului. Detesta că trebuia să procedeze astfel, din moment ce i se păruse atât de obosit în ultima vreme. Totuși, apelul s-ar putea să fie important.

– Maestre.

În Reşedinţa sa, acesta se ridică din pat, buimac.

– Există un apel făcut cu unul dintre telefoanele prin satelit. E din Congo.

– Cine-i?

– Nu ştiu, zise Symes pe un ton uluit. Este un aparat folosit de Andrew Brandon, dar cu siguranţă nu-i el. Vocea este a unui copil şi este foarte tulburată. Nu ştiu de ce i-a dat Brandon telefonul şi nici cum a ajuns să sune la Colegiu. Trebuie că a apăsat o tastă programată.

Maestrul îşi examină ceasul. Dormise trei ore.

– Du-te înapoi în pat, Symes. Mă ocup eu.

Coborî la parter, la biroul său. Apăsă un comutator. O parte a biroului său glisă înapoi, dezvăluind o hartă a lumii, generată de un computer. Apăsă un alt buton. În câteva secunde, pe ecran apăru o diagramă de mari dimensiuni a Republicii Congo. Rapid, focaliză pentru identificarea sursei apelului, cu o precizie de câteva sute de metri. Mai apăsă un buton şi stabili contactul telefonic.

– Alo, spuse.

La celălalt capăt al legăturii nu se deslușea nimic altceva decât bâzâitul greoi al sarcinilor electrostatice. Apoi auzi un urlet îngrozit al unui copil mic şi, într-un plan mult mai îndepărtat, ceva ce părea bubuitul tirurilor de rachete.

– Alo, făcu din nou Maestrul. Cine-i acolo?

Aşteptă. După câteva minute, zgomotele luptei începură să slăbească în intensitate, făcând loc doar

plânsetului unui copil. În cele din urmă, se auzi o șoaptă:

– Obedi.

Maestrul întrebă tot în șoaptă:

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Obedi.

Se lăsă tăcerea, o liniște traumatizantă. Maestrul trecu la franceză, apoi vorbi în swahili, încercând să afle în ce limbă se exprima copilul. Obedi începu să vorbească în swahili, uneori incoerent, iar Maestrul ascultă în timp ce bombele începură să cadă din nou, din ce în ce mai aproape. Adesea, se auzeau pârâituri pe linie și legătura devenea inaudibilă ori de câte ori avioanele tunau pe deasupra, după ce-și lansaseră încărcătura lor mortală.

Plângând, băiatul îi povesti Maestrului că rebelii atacaseră în această după-amiază, că școala lui fusese distrusă și că sora lui zăcea lângă el, cu mâna ei însângerată, fără viață, încă înlănțuită într-a lui. Maestrul ascultă în timp ce cerceta harta electronică de pe ecran. Rebelii încălcaseră acordul de încetare a focului, negociat recent cu guvernul din Congo, la care contribuise și el. Acum porniseră pe calea unui blitzkrieg și goneau în bubuitul exploziilor pe drumul principal spre Kinshasa. Izbucnise războiul civil. Pentru milioane de oameni va fi un adevărat coșmar. Maestrul ascultă de fiecare dată când îi vorbea copilul. Obedi nu voia să moară, însă nu avea cine să-l salveze.

– Vă rog, ajutați-mă.

Maestrul se întoarse cu privirea de la hartă, uitându-se pe fereastra biroului, în beznă. Atât de multă suferință, atâtea lipsuri, atât de multe pretenții. Și doar un bătrân care să țină sforile.

– Am să vin după tine, spuse el.

Câteva secunde mai târziu, se auzi un muget asurzitor când un obuz explodă direct deasupra sălii de clasă în care se afla Obedi. Din telefon nu mai ieși niciun sunet. Copilul nu mai auzise, probabil, ultimele cuvinte. Acesta continuă să se uite pe fereastră, în beznă. Unde era Andrew? Apăsă un alt buton.

– Symes, trebuie să merg imediat în Congo.

– Dar mâine aveți un program încărcat. Premierul canadian va fi aici și există numeroase teleconferințe care așteaptă.

– Știu, zise Maestrul răbdător. Totuși, trebuie să plec. În Congo a izbucnit războiul civil. Și, te rog, dă-mi-l la telefon pe secretarul general al ONU.

O oră mai târziu, primele știri despre dezastrul din Congo începură să apară pe mapamond. Andrew află la ora șase dimineața, în momentul când ieși din avion, pe aeroportul Heathrow. Se grăbi spre casele de bilete. Toate companiile aeriene care făceau legătura cu Congo îi spuseră același lucru: era imposibil să revină acolo. Toate zborurile spre această țară au fost suspendate, aeroporturile internaționale de acolo fiind ocupate, iar orice contact cu turnurile de control de trafic aerian fusese pierdut.

Andrew se așeză în sala de așteptare, folosindu-și telefonul prin satelit, formând număr după număr. Singurele relatări ale rețelelor de televiziune erau scurte și înfățișau un masacru fără seamăn. Huruitul simțit pe drum, în ultima sa deplasare spre capitală, se dovedise a fi real. În cele din urmă, după multă vreme, intră în legătură cu comandamentul ONU din Kinshasa, folosindu-se de un apel redirijat. După o așteptare considerabilă, un ofițer de legătură al ONU, Paul Hanlon, preluă apelul. În fundal, atmosfera era plină de țipete și împușcături, în timp ce oamenii fugeau de acolo pentru a-și salva viața, încercând cu disperare să se alăture acelui ultim convoi, altfel piereau.

– Andrew, se auzi vocea lui Paul, acoperind hărmălaia. Aici e un haos total. Guvernul a fugit din Kinshasa. Rebelii se află la numai cincizeci de kilometri pe drum și vor veni aici în mai puțin de o oră. Ne ducem pe coastă. ONU trimite avioane, încercând să ne scoată de aici la noapte. Curentul electric și majoritatea legăturilor telefonice au fost tăiate.

Se opri să strige cuiva un ordin, apoi continuă cu un glas tremurător.

– E o baie de sânge. Rebelii măcelăresc tot ce le iese în cale: oameni și animale.

– Am văzut la știri, azi-dimineață.

– Unde ești?

– În Europa. Mă pregătisem pentru un drum în Orientul Îndepărtat.

– Bine, atunci rămâi acolo, zise ofițerul de legătură. Asta-ți spun, stai acolo. Nu mai zboară niciun avion aici și nu mai poți face nimic. Oamenii lui Umbote au ocupat sudul, deplasându-se peste noapte pe principalul drum din Kananga. Aici nu mai e decât o mare de cadavre. Chiar și spitalele au fost atacate. Nu mai e nimic în care tu sau altcineva să vă implicați. Situația e complet scăpată de sub control.

– Dar ce-i cu copiii, Obedi și sora lui? Nu dau de ei cu telefonul meu prin satelit.

Vocea fu redusă la tăcere. Atunci Andrew își dădu seama. Nu se ținuse de promisiune.

– Îmi pare foarte rău. Orfelinatul din Kikwit a fost ras de pe fața pământului. Unul dintre oamenii de la ONU a trecut pe lângă el azi-dimineață. Nu au fost supraviețuitori. L-au bombardat în ultimul hal.

Hanlon șovăi. Nu mai era nimic de zis.

– Mai sună-mă din când în când, să menținem legătura. Îmi pare rău, trebuie să închid acum.

Andrew lăsă încet telefonul jos. În ochi i se adunară lacrimile. De dragul Jocului Puterii, două ființe umane pe care ar fi putut să le salveze muriseră, iar viața lor îi încărca acum conștiința. La fel și cea a multor altora. Dacă ar fi rămas în Congo, poate ar fi reușit să facă ceva să oprească războiul sau măcar să evite măcelul. Totuși, îi părăsise pe toți din dorința lui pentru putere.

Întristat, își adună lucrurile și plecă din aeroport. Acum nu mai era cale de întors. Va participa la concurs până la capăt. Indiferent de cost.

Una dintre puținele structuri rămase nedistruse în Kinshasa în ultimele săptămâni era stadionul de fotbal. Liderul rebelilor, Christian Umbote, se hotărâse să nu-l distrugă pentru că, pe vremea copilăriei, văzuse acolo o echipă de rezerve de la Manchester United jucând cu o echipă a localnicilor, așa că stadionul a fost cruțat datorită unei amintiri donquijotești a unui nebun, asta într-o țară a demenților și a victimelor. Acum devenise locul unei alte partide, care-i plăcea lui Umbote, din moment ce el conducea jocul. Sau pe-aproape.

Liderii prezenți la conferință clipeau sub sclipirile flash-urilor în timp ce se așezau sub cortul improvizat, ridicat în centrul terenului de fotbal. Cameramani din întreaga lume aterizaseră aici ceva mai devreme. Deja se coceau sub soarele puternic în timp ce făceau fotografii peste fotografii pentru rețelele globale. După cameramani, vor da năvală ziariștii, urmați de comentatorii de presă. Conglomeratul mediatic se va apropia de adevăr în felul său propriu. Cu toate astea, până la urmă, adevărul va deveni lucrul cel mai puțin important din întreaga poveste.

– Mai puteți zâmbi puțin, domnilor?

Christian Umbote se străduia să nu se încrunte când semna noul acord, îndoind penița stiloului străin în timp ce scrijelea ceva. Silueta corpolentă a președintelui republicii Congo se afla lângă el. Apoi dădură mâna și amândoi rânjiră ca niște lupi. Și președintele se străduia să se controleze. Își amintise să renunțe la șalul său din blană de leopard. Cineva-i spusese că

europenii și americanii încercau să salveze speciile periclitate, așa că șalul n-ar fi dat prea bine. Uciderea oamenilor era mai puțin problematică, din moment ce se găseau destui. Nu erau specie amenințată cu dispariția.

– Zâmbiți!

Rânjiră amândoi din nou, expunându-și dantura ca într-o reclamă pentru pastă de dinți, în timp ce camerele de luat vederi și aparatele de fotografiat zbârnâiau, țăcăneau și zumzăiau. Rânjetele lor largi le explicau mesajul mult mai elocvent decât cuvintele. Un rânjet care, săptămâna trecută proclamase „sunt un criminal" acum însemna „sunt prietenul vostru, cu adevărat, nu m-ați înțeles". În această săptămână, președintele și fratele lui, Christian, aveau nevoie de uriașele sume de bani pe care guvernele occidentale aveau de gând le plătească amândurora, pentru reconstruirea țării în ruine și pentru satisfacerea nevoilor lor personale, în ordine inversă. Bineînțeles că-și puteau rezolva divergențele, cu condiția să primească o felie suficient de mare din plăcintă. Mai mult de jumătate, fiecare. Așa era corect.

– Zâmbiți!

Christian Umbote zâmbi din nou și se holbă de jur împrejurul stadionului. Era grozav să-l vezi aici pe secretarul general al Națiunilor Unite. Ce mai poză de arătat nevestelor sale și oricăruia dintre copiii nelegitimi care ar mai fi în viață. Dar unde era celălalt? Bărbatul deștept, capabil să le rezolve pe toate? Nu voia și el să intre în poză? Nu voia să devină faimos? Sărmanul imbecil, nu va ajunge nicăieri dacă nu scriau

ziarele despre el. Ascultați-l pe Christian. Orice publicitate era una bună, chiar dacă trebuia să ucizi un milion de oameni ca să o ai.

Între timp, într-un spital improvizat, la sute de kilometri distanță, o soră medicală conducea un bărbat pe un coridor ciuruit de gloanțe. Îi admira curajul. Deplasarea prin această parte a țării era un pericol de moarte, din moment ce nu mai exista niciun fel de lege și ordine. Cu toate astea, nu părea deloc grăbit și era atent.

– L-au adus aici acum două zile. Sora lui e moartă. Mă tem că aici nu avem ce ne trebuie ca să-i salvăm vederea. A venit de la Kikwit. Nu suntem siguri că va supraviețui.

Bărbatul se lăsă jos lângă patul de spital și luă mâna copilașului într-a lui. Obedi se foi în somnul lui anesteziat, în timp ce în cealaltă mână strângea plasticul contorsionat al unui telefon. Obedi nu spuse nimic multă vreme. Apoi murmură în swahili:

– Tu ești cel de la capătul liniei?

– Da.

– Ai venit să mă duci de aici?

– Da, zise Maestrul.

Obedi se lăsă pe pat. Sufletul său era în pace. Venise omul de la capătul firului. El nu-l va trăda.

Trei săptămâni mai târziu, după un număr de operații chirurgicale, se trezi încă o dată din somnul provocat de anestezice. Știa că nu se mai afla în Congo, însă nu știa unde era acum. Simțea mirosul dulceag

al antisepticelor şi moliciunea aşternutului. Trecu cu degetele peste el, bandajele acoperindu-i încă ochii şi mare parte a corpului. Din tăcerea camerei sale Obedi auzea zgomote în depărtare, un nume strigat, pocnetul unei uşi.

– Cum te simţi astăzi?

Îi plăcea când vorbea sora medicală. Şi-o imagina ca pe un înger. Sora lui îi spusese că existau, cu toate că ea nu văzuse niciunul. Auzea acest glas de câteva zile. Dimineaţa, când ea venea să-l hrănească, şi de două ori în cursul zilei. În restul timpului nu era deloc conştient, pentru că se refăcea după operaţiile în urma cărora îi fuseseră extrase schijele din corp şi picioare. Ştia că fusese foarte aproape de moarte, după ce sora lui îl vizitase în somn. Îi zisese că încă nu-i venise vremea să moară.

Sora medicală se aşeză pe un scaun, lângă patul lui, şi-i vorbi foarte lent, în engleză:

– Este un bărbat care vrea să te vadă. Un om foarte important.

Îi aranjă patul şi plecă. Obedi aşteptă.

Afară, înaintea spitalului general din Washington, preşedintele Statelor Unite, Davison, ţinu un discurs despre noul său program de asistenţă medicală şi sistemul de premii naţionale pentru spitalele cu rezultate deosebite. În cele din urmă, după toate aplauzele şi zarva, intră în clădire să spună o vorbă-două şi personalului, înainte de a se ocupa de următorul punct din agenda sa.

Obedi nu auzi nimic din toate acestea. Oftă şi se răsuci în pat. Încă-l mai durea trupul, la fel şi capul, dar nu din cauza ochilor şi a bandajelor care-l acopereau, ci pentru că, deşi n-ar fi trebuit, se gândea la sora lui. La ultimele ei icnete de durere şi la mâna ei, strângându-i-o pe a lui. Ştia că ar fi făcut orice pe lume să rămână cu el. Le promisese părinţilor lor, dar Dumnezeu n-o lăsase. Cât era de ciudat Domnul în mila Lui.

Se deschise o uşă.

– Iar acesta-i copilul adus din Congo, domnule preşedinte.

– Mulţumesc.

Preşedintele Davison intră în încăpere. Închise uşa în urmă-i şi se duse să se aşeze lângă Obedi. Erau numai ei doi, ceea ce băiatului i se păru ciudat, din moment ce tatăl lui îi spusese că toţi oamenii importanţi aveau întotdeauna sute de inşi în jurul lor, pentru a sublinia cât de importanţi erau. Poate că acesta era atât de însemnat, încât nu-i mai trebuia nimeni în jur. La fel ca bărbatul de la telefon. Simţi un fior uşor.

– Bună, Obedi. Am venit să te văd.

Glasul îi era plin de încredere şi puternic. Băiatului îi plăcea. O mână i-o strânse pe a lui. Strânsoarea era fermă.

– Vreau doar să-ţi spun că te vei face bine. Şi vei mai rămâne o vreme în Statele Unite.

Preşedintele vorbea rar, în aşa fel încât să fie înţeles. În acest timp, Davison privi pe fereastră. Cu ochii minţii îşi imagină că era pe o insulă, la marginea unui iaz, şi ningea.

– Noi doi avem ceva în comun, zise el.

Obedi își întoarse ușor capul. Ce putea să aibă în comun cu un om atât de important un biet orfan, fără vedere, care de-abia știa limba engleză?

– Știi tu, continuă președintele, vorbind rar, odată am avut și eu o mare problemă și cineva m-a ajutat. Și știu că te-a ajutat și pe tine. Ceea ce înseamnă că avem ceva în comun, iar asta-i bine.

Se opri.

– Acum m-a rugat să te ajut, și am s-o fac.

Davison se uită la copilul orb. Se gândi la propriile sale fiice și la cum s-ar simți el dacă și lor li s-ar fi întâmplat așa ceva.

– Totul va fi bine, Obedi. Ai doar răbdare.

Apoi Davison îl bătu ușurel pe braț și plecă. Băiatul nu scosese niciun cuvânt și, cu toate astea, acest bărbat avea de gând să-l ajute. Era un om foarte puternic. Cel mai puternic om din lume, îi spuse mai târziu sora medicală.

Și asta numai pentru că acționase bărbatul de la telefon.

17

Cineva care-l poate face pe dușman să vină de bunăvoie reușește asta oferindu-i un anumit avantaj.

SUN TZU, *Arta războiului*

Iunie. Panama.

– Planul mai e valabil?

Ședeau pe podeaua apartamentului spațios al lui Sebastien, aflat într-un cartier exclusivist din Panama City. Tanya venise să-l vadă noaptea, în secret, pentru că nimeni nu trebuia să știe de relația dintre ei. Îl sărută. El de-abia dacă băgă de seamă.

– Avem o mare problemă, spuse el.

– Ce? făcu ea neliniștită. E rezolvabilă?

– Nu sunt sigur, mârâi el. De fapt, sunt două probleme relativ minore, dar împreună ele formează una importantă. Va trebui să ne gândim la altceva.

Tanya sorbi din tequila.

– Poate că ar trebui să renunțăm, zise ea puțin agitată.

Era iunie – jumătate de an din Jocul Puterii aproape că se dusese – şi era pentru prima dată când îl vedea demoralizat. Sau atât de furios.

El îşi ridică privirile spre tavan. Ce comentariu prostesc, la care nici nu merita să răspunzi. Să renunţe la locul Maestrului? La Paştele cailor! Continuă:

– Planul se va derula în continuare. Totuşi, va trebui să facem unele modificări. Să iei douăzeci de milioane de dolari dintr-o bancă e mai complicat decât am crezut.

– De ce?

– Nu contează.

– Sebastien, spune-mi, poate reuşesc să te ajut. Nu mai fi atât de infatuat. Trebuie să lucrăm împreună.

În cele din urmă, îi destăinui că, în cazul în care vor să obţină bani, aceştia trebuiau să provină dintr-un cont cu parolă, pentru că numai Ted Baxter, şeful de la Depozite la termen, şi directorul au lucrat cu aşa ceva şi nu mai sunt alţii care să ştie de ele. Sunt mai puţine şanse, deci, ca într-un stadiu timpuriu să descopere cineva din bancă sustragerea banilor. De asemenea, conturile cu parolă conţin invariabil mai mulţi bani decât cele ale depozitelor la termen. Însă problema zace tocmai aici. US Bank ia mai multe măsuri de siguranţă decât îl îndreptăţise pe Sebastien să creadă analiza sa preliminară.

– Detaliile conturilor cu parolă sunt notate într-un registru ţinut într-un seif. Combinaţia de deschidere e cunoscută numai de manager. Ted nu mi-ar zice nici măcar unde-i seiful. Asta înseamnă că nu cunosc

identitatea nimănui cu un cont cu parolă având un depozit la termen, chiar și mai puțin a celor cu depuneri de peste douăzeci de milioane de dolari. Și nu există nicio șansă reală de pătrundere în acel seif. E plin de alarme.

– Și care-i problema a doua?

Tanya-i mângâie părul des și negru. Era bucuroasă că se afla în Panama împreună cu el. Fără el n-ar fi fost cine știe ce distractiv. S-ar fi simțit la fel de singură ca o fată mare.

– Problema numărul doi este că, atunci când banii sunt transferați dintr-un cont cu parolă, atât Ted, cât și managerul compară semnătura de pe scrisoarea de instrucțiuni cu cea de pe formularul pe care deținătorul, el sau ea, l-a completat când a deschis contul. Într-o noapte, pe când era aproape beat, Ted mi-a dat de înțeles că și în cazul celei mai mici discrepanțe între semnături reconfirmă totul împreună cu clientul. Astfel, simpla copiere sau falsificarea unei scrisori de instrucțiuni este ceva mult prea riscant.

Tanya reflectă câteva minute.

– Nu mă pot gândi decât la o singură soluție.

– Care-i asta?

– Dacă nu ajungem la vreun cont sau să falsificăm scrisori de instrucțiuni, odată ce a fost deschis contul, trebuie să deschidem și noi unul.

Sebastien se holbă la ea. Apoi o trase spre el și o sărută cu invidie.

– Asta-i pentru că ești atât de isteață, spuse el. La aceeași concluzie am ajuns și eu, însă am avut nevoie

de ceva mai mult timp. Ceea ce trebuie să fac este să introduc în bancă un client cu totul nou, și încă unul extrem de bogat. Trebuie să am acces la un cont cu parolă încă de la bun început, când îl înființează. Odată ce e deschis contul, sistemul e blindat împotriva pătrunderilor. Am să încep să lucrez la asta chiar acum.

Se întinse pe podea.

– Tu ce mai faci?

– Bine. Lucrez la Departamentul plăților. Acum știu cum se trimit instrucțiuni de plată în sistemul interbancar, precum și mare parte din codul secret. Cel pe care banca expeditoare îl plasează în instrucțiunile de plată pentru ca banca receptoare să-i verifice autenticitatea.

– Cum adică „mare parte din cod"?

– Păi, codul secret e format din două părți. Una dintre ele este generată de computer, sub supravegherea mea, ori de câte ori este expediată din bancă o instrucțiune de plată. E în regulă, din moment ce asta-i treaba mea în acest moment și mă descurc. Cealaltă parte a codului este generată de computer la comanda Carolei, supervizoarea mea. Acest cod autorizează plata. Totuși, nu există nicio șansă ca ea să-mi dezvăluie partea ei de cod.

– Și atunci ce facem?

– Va trebui să-l spargem.

– Doamne, și cât o să ia?

– Nu prea mult.

– Glumești. O să dureze câteva secole.

Tanya râse.

– Hei, Sebastien. Tu-ţi faci treaba ta, iar eu pe a mea. Înţelegi, mi-am conectat computerul la două calculatoare Cray. Unul se află în Statele Unite, iar celălalt în Germania. Împrumut puţin din timpul lor de lucru.

Sebastien o privi admirativ.

– Acum ştiu de ce eşti Membru al Colegiului. Să însemne că reuşeşti să intri în orice computer din lume?

– Hmmm... făcu Tanya şi zâmbi dulce. Vezi tu, pot afla mult mai multe despre oameni decât crezi tu.

Îşi sărută degetul şi i-l puse pe buze.

– Asta mă îngrijorează la tine, rosti Sebastien chicotind, iar umorul său de prost-gust fu uitat.

Tanya începuse deja să cerceteze datele concurenţilor. În ultimele săptămâni, străbătuse reţelele de computere ca să afle date despre Andrew. Dăduse peste două informaţii interesante. După ce părăsise universitatea, se angajase în armată, într-o unitate de monitorizare euro-americană care se ocupa de urmărirea transporturilor de armament la scară globală. Ulterior, se alăturase ONU în calitate de consultant, iar activitatea sa îl purtase prin multe locuri fierbinţi de pe glob. Presupunerile ei erau că Andrew monitoriza pentru Colegiu organizaţii militare şi pe mercenarii din lumea întreagă. Cu antecedente de acest fel, l-ar fi putut ucide lesne pe Rex, dacă ar fi vrut.

Dar o făcuse? Tanya nu vorbise cu Andrew decât de vreo două ori. I se păruse întotdeauna amabil, aproape timid.

Totuși, putea fi o diferență foarte mare între impresia lăsată de cineva și adevărata sa fire interioară.

Tanya se va ocupa și de Ivan. Apoi de Sebastien. Îl urmări pe iubitul ei cum se hârjonea cu pisica. Oare asta nu l-ar trăda în vreun fel? Și dacă va descoperi secrete sinistre despre prietenul ei? Bineînțeles, nu-i va spune despre investigațiile sale. Aceasta ar fi polița ei de asigurare. Se întoarse pe-o parte și-i oferi un sărut franțuzesc prelungit. Sărutările de mare afecțiune și cele trădătoare nu se deosebeau cine știe ce, își zise. Doar că primele erau ceva mai nesincere.

– Ai reușit să-l convingi pe Ted să te ajute cu vreo chestie?

– Da. Ted a fost de mare ajutor, răspunse el cu un zâmbet. Așteaptă până mâine. Cine știe ce vești bune ne aduce Domnul?

– Sebastien, tu ești? Sunt Doug Sullivan, directorul de la US Bank. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez duminică. Putem discuta? Nu te-am întrerupt de la ceva?

Sebastien se ridică în pat și-i făcu semn Tanyei să tacă.

– Nu, nicio problemă. Spune.

– Mă tem că am vești rele, vorbi Doug Sullivan cu șovăială. Ted e la spital. Bietul de el a fost tâlhărit. Tocmai se întorcea de la clubul de golf, noaptea trecută, și l-au căpăcit.

– Cine?

– Oh, nu știu. Știi cum sunt toți acești gangsteri panamezi. El zice că patru inși au sărit la el. L-au lovit la cap destul de rău și l-au tăiat la picior. Așa că i-am dat un răgaz de vreo două săptămâni ca să-și revină.

– Va avea nevoie de cel puțin o lună, comentă Sebastien pe un ton egal. Lucrurile astea necesită ceva timp. Am cunoscut un instructor de schi care a făcut saltul pe trambulină de pe picior greșit. A aterizat dezastruos. L-am dus la spital și a fost recunoscător. Cu ceva noroc, acum ar trebui să poată să meargă.

– Ăăă, da, făcu managerul. E posibil să fie necesară o lună.

Și, pentru că avea tact, nu pomeni și de faptul că Ted va petrece o vreme într-o clinică de dezalcoolizare. Asta chiar nu mai era treaba lui Sebastien.

– Păi, bietul de Ted. Îmi pare rău să aud așa ceva, spuse Sebastien, mângâind cu vârful degetului sfârcul tovarășei lui de pat.

Tanya scoase limba la el.

– Și mie, răspunse directorul. Ted era un om de bază. Nu știu cum o să ne descurcăm cu cantitatea suplimentară de muncă. Oricum, din respect pentru Departamentul depozitelor la termen, am decis ca tu să preiei, temporar, și treaba lui. Asta înseamnă că vei lucra împreună cu mine la conturile cu parolă. Te poți ocupa? Desigur, o să te plătim ceva mai mult.

– Mulțumesc din suflet, spuse Sebastien.

– Nu, nu. Sunt sigur că o să dai tot ce-i mai bun și o să prinzi șpilul rapid.

– Fără doar și poate.

Puse telefonul jos. Drăguțul de Ted. Predispus la exagerări, ca de obicei. Deci au fost patru bandiți? Rahat. El plătise numai pentru doi.

– Ce-a fost asta? întrebă Tanya.

– Oh, nimic, doar ceva despre Ted. Un accident la clubul de golf. Era acolo pentru bețivăneala lui obișnuită și s-a împiedicat de un scaun la bar.

Tanya nu trebuia să știe mai mult. O sărută pe obraz.

O săptămână mai târziu, Sebastien intră în cel mai rău famat bar din zona lupanarelor din centrul capitalei. Totul pulsa în ritmul greu al rumbei și al salsei. Consumatorii de-abia dacă puteau fi văzuți prin perdeaua de fum din local, stând la mese grosolane din lemn, pline cu scrum de țigară și sticle de bere răsturnate. În mare parte, clientela consta în marinari străini și interlopii locali. Beți și scandalagii, pipăiau trupurile prostituatelor adolescentine și zbierau vorbe ieftine de dezmierdare. Întunecimea de iad a locului era vag străpunsă de becuri chioare, ascunse în abajururi de metal. Într-un colț îndepărtat clipea o lampă stroboscopică. Ignorând privirile, Sebastien comandă un rom dublu și se duse să se așeze la o masă, cu spatele la perete.

– Hei, ăsta-i un bar numai pentru cei ai casei.

Sebastien se uită la omul de ordine apărut înaintea lui, care-și încorda mușchii brațelor prin jacheta strâmtă din piele. Apoi își coborî din nou privirile spre băutura lui.

– Hei, tu, făcu gorila. Cu tine vorbesc, *amigo.*

Împunse aerul cu degetul. În curând va fi un cuțit.

– Îl aștept pe Juan, răspunse Sebastien netulburat.

– Oh!

Expresia violentă făcu loc uneia de îngrijorare și unui zâmbet vag.

– OK, OK, spuse gorila, îndepărtându-se pentru a căuta pricini în altă parte.

Dacă-l enervai pe Juan, asta ducea numai la moarte, iar el nu voia să moară la douăzeci și unu de ani.

– Pot să mă așez?

– Sigur, zise Sebastien.

O privi pe tânăra fată înveșmântată într-o rochie roșie, șifonată, pe care și-o pusese din nou pe ea cu doar câteva minute mai înainte. Era slabă ca un țâr, cu un ten obosit și o față scofâlcită, deși nu era decât o adolescentă. Avu un acces de tristețe pentru ea. Nu va rezista nici măcar un an. O supradoză sau disperarea îi va veni de hac. Unii oameni se nășteau să piardă.

– Ce vrei să bei?

– Rom, vă rog.

– Cum te cheamă?

– Clarita.

– Ești de-aici?

– Columbiană.

– Ești de mult în Panama?

– De aproape cinci luni.

– Văd că ai companie, se auzi din beznă o voce aspră.

Juan se lăsă greoi jos, așezându-se lângă Sebastien. Era un bărbat solid, de treizeci și ceva de ani, cu o cicatrice adâncă, de cuțit, pe o parte a frunții. Fuma încontinuu mici havane. Ca gorila, era îmbrăcat în piele neagră, cu toate că hainele lui erau mai bine croite. Un medalion de argint cu Maica Domnului îi atârna la gât, iar la încheietura mâinii avea un ceas Rolex masiv, din aur. Îl sărută pe Sebastien cu căldură, pe ambii obraji și apoi rânji spre Clarita. A avut-o, și încă în multe locuri. Se aplecă peste masă și-i strânse un sân de parcă ar fi pipăit un fruct la o tarabă în piață. Cu gura strâmbată de dezgust, fata se ridică de la masă și plecă.

– Deci, cum îți place barul?

– Nu-i rău. Credeam însă că ești mai pretențios, zise Sebastien.

– Sunt, răspunse Juan râzând, dar nu este un lucru bun să fii văzut prin hotelurile bune mai tot timpul. Trebuie să nu uiți unde-ți sunt rădăcinile.

Sebastien dădu din cap. Juan își căra rădăcinile cu el peste tot. Jegul era de neconfundat. Sebastien cultiva cu asiduitate contacte cu lumea interlopă. Invariabil, dădeai de traficanți de tot felul, implicați în contrabanda cu de toate: arme pentru Orientul Îndepărtat, cocaină pentru SUA, femei pentru Amsterdam și Europa de Est. Oricum, erau borfași de duzină, iar Juan nu putea fi altfel. Știa că trebuia să aibă răbdare.

– Și cum merg treburile?

– Așa și-așa, făcu Sebastien. Pe moment, am cam rămas fără fonduri. Dar cum suntem prieteni, speram că ai să mă mai împrumuți cu ceva.

Juan șuieră ca un unchi blajin. Sebastien se întrebă oare câți oameni omorâse?

– Nu, nu mai pot să-ți împrumut nimic. Tu ești acela care lucrează la bancă, nu eu. Apropo, până acum îmi datorezi trei mii, iar scadența vine în curând.

Sebastien dădu nepăsător din umeri.

– Am să găsesc banii.

Juan râse cu poftă și mai comandă rom. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat. Îi va aduce banii. Întotdeauna îi aducea. Cadavrele plăteau întotdeauna. Sebastien era un coleg de pahar de nădejde, considera Juan. Inofensiv, cu o evidentă înclinație spre băutură și bani. O pradă pe cinste. Rechinul începuse să dea târcoale victimei sale. Însă Juan nu avea de unde să știe că dădea târcoale tot unuia ca el.

Era o noapte lungă. Mai spre dimineață, amândoi erau foarte beți, iar capul lui Juan se legăna toropit spre armata de sticle din fața lui, în timp ce discuta cu Sebastien. De-abia atunci își aminti ce voia să spună. Cuvintele veneau greu, limba lui nereușind să se strecoare în spațiul îngust dintre sticla de bere și gura lui.

– Ie un chef țapăn în weekendul următor, bâigui el. Un chef mare, explică Juan, întinzându-și larg brațele. Ie în orașul meu natal, Cali, cel mai grozav din lume. Vreau să vii, Sebastien. Să te bucuri. Și pot să-ți promit, ție, cel mai bun prieten al meu, o distracție

pe cinste. Cali are cele mai frumoase femei din America Latină.

Își lipi degetele de buzele-i unsuroase, sărutându-le neîndemânatic.

– Frumoase precum nucile de cocos. Deschide-le, și laptele va curge fără să se mai oprească vreodată.

– Nu pot. Am o altă petrecere în weekend.

– Hei, nu mă lăsa baltă.

Juan se întinse înainte și-l apucă de gulerul cămășii.

– Să nu-ți lași prietenul baltă.

Tonul lui era melancolic și amenințător.

– Atunci o să văd. Hai să bem pentru petrecerea ta.

Sebastien își întoarse în altă parte ochii încețoșați. La bar izbucnise o încăierare. Un docher masiv, cu o barbă colilie, se luase la harță, din cauza plății, cu una dintre târfe. O apucase de gât și o sugruma lent. Ea lupta din răsputeri, repezindu-se să-l zgârie cu unghiile, însă degetele ei nu-i puteau atinge fața, iar strânsoarea docherului se mărea implacabil. Cei din jur priveau spectacolul cu un interes vag. Era o întâmplare frecventă pe aici și nu aveau nicio intenție să se bage. În acest loc, moartea îți putea fi servită la fel de firesc ca o bere. Omenirea și suferințele ei făceau parte din cotidian. Sebastien privi întregul spectacol.

– Merg să mai iau de băut.

Se clătină peste bar. Zbaterile de agonie ale fetei stârniră ceva mai mult interes în rândurile clientelei când își dădură seama că docherul o va ucide prin sugrumare. Sebastien văzu că era Clarita, tânăra prostituată care stătuse cu el la masă cu câteva ore mai

înainte. Își întoarse capul spre Juan. Mafiotul era împrăștiat pe masă, cu capul pe tăblia de lemn. Dădu din umeri. Privi încă o dată spre fața victimei, albul ochilor arătându-se nefiresc, iar chipul devenind de un violet închis. Ar fi putut fi Tanya, la cabană. Dar nu era ea și nu era treaba lui. Așa mergeau lucrurile. Nu te băga în treburile altora și nu fi surprins când nu te ajută nimeni.

– O sticlă de bere.

Barmanul îl servi. Era prea ușoară.

– Nu, să fie una de whisky.

Îi fu întinsă. Începu să se întoarcă. Brusc, o răsturnă, astfel ca gâtul să-i fie în palmă. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, pentru ca lovitura să aibă mai multă forță, o sparse de ceafa docherului. Un muget de încântare se ridică din mulțime la vederea acestei evoluții neașteptate. Docherul căzu la podea ca un bolovan, cu căpățâna acoperită de sânge, whisky și fragmente de sticlă. Moartea se duse prin alte părți. După o scurtă întrerupere, discuțiile celor din jur porniră din nou, docherul fiind uitat printr-o pierdere colectivă a memoriei. Sebastien păși pe deasupra trupului și comandă încă o sticlă de whisky. În acest timp Clarita se uita la el, cu mâna la gât, icnind și tușind, încercând să-și recapete respirația. Îi salvase viața. O ignoră și o luă clătinându-se înapoi spre masă, reușind să ajungă până acolo. Între timp, gorilele îl târâră afară pe docher, azvârlindu-l printre gunoaie.

– De ce-ai făcut asta? întrebă Juan, rostind cuvintele cu mare dificultate.

– Îmi stătea în cale.

Juan dădu din cap cu un aer cunoscător. Putea accepta. Era un motiv rezonabil. El ucidea un om pentru mult mai puțin.

În sâmbăta următoare, Juan se întâlni cu Sebastien pe aeroportul din Bogotá. Apărând pe după barierele de la vamă, Juan îi îmbrânci pe oameni într-o parte și-n alta și-l trase pe Sebastien la el, sărutându-l pe ambii obraji.

– Știam eu c-ai să vii, *amigo*. Ți-am pregătit niște distracții!

Plecară cu mașina de la aeroport, intrând în Bogotá, rulând pe străzi lăturalnice spre centrul uriașei conurbații. Sebastien remarcă absența traficului auto. Motivul era unul simplu. Militarii, guerilele urbane și narcotraficanții transformaseră Bogotá în cel mai ucigător oraș din lume. Sebastien îi pomeni de asta lui Juan, care scuipă pe geam.

– N-au coaie. Sunt niște poponari nenorociți, lași. De-asta se ascund oamenii prin casele lor.

Pufăind din havana lui scurtă, își expuse filozofia de viață în timp ce mașina gonea fără nicio problemă pe alei. Violența te făcea respectat. Era un articol care putea fi cumpărat și vândut. Moralitatea nu. Moralitatea nu aducea bani. De aceea nu valora nimic. Așadar, cu cât erai mai violent, cu atât deveneai mai bogat și mai respectat. Era atât de evident, *hombre*. Chiar și un idiot înțelegea, iar pe Juan îl surprindea că nu existau mai mulți oameni așa ca el. Trebuie că erau proști

grămadă. Sebastien dădu din cap. Era adevărat, moralitatea era o pavăză slabă.

După multe viraje și ocolișuri pe stradă și după ce aproape că trecuseră peste o bătrână, mașina ajunse la cel mai bun hotel din oraș. Juan dădu năvală pe ușă, precum Freddie Mercury făcându-și loc printr-un bazar bisericesc.

– *Chicas, chicas,* a venit vremea să chefuim.

Intraseră în ceea ce părea, mai degrabă, un bordello de înaltă clasă decât un hotel, pentru că era ornat cu o opulență atât de excesivă, încât era vulgară. Oglinzi uriașe, aurite, mese din cea mai fină marmură italiană, candelabre de cristal, tablouri spaniole pe teme religioase, copii după mozaicurile romane erotice, cu toate amestecate într-o pastișă donquijotescă. Era ca și cum o pictoriță religioasă dusă cu pluta ar fi copulat cu un vânzător de mașini schizofrenic.

Juan îl apucă pe Sebastien de braț și-l conduse prin mulțime. Restaurantul de la parter era ticsit cu persoane de ambele sexe, țopăind în diverse stadii de beție, în timp ce se afișau în costume de petrecere de pe vremea conchistadorilor. Sosirea lui fu salutată cu urlete răgușite de încântare. Făcu turul petrecerii sărutând și simțind orice parte a anatomiei îi era oferită, în timp ce-l prezenta pe Sebastien celorlalți invitați și priza mari cantități de cocaină. Comentariile sale *sotto voce* către Sebastien reflectau adevăratele sale sentimente.

– Vino să ți-l prezint pe Don Manuel. *Unul dintre cei mai mari traficanți din oraș. Bogat, prost și un ticălos desăvârșit și afurisit.*

– Să te prezint încântătoarei Donna Carla Lopez. *O târfă de cea mai joasă speță. Ar înspăimânta și un catâr. Nici măcar să n-o atingi.*

– Vino să-l saluți pe cel mai vechi și bun prieten al meu, Señor Santiago Ceballos. *Ticălosul îmi datorează douăzeci de mii de dolari. Dacă nu-mi plătește până luni, am să le tai beregata copiilor lui.*

Era o noapte de neuitat. La semnalul dat de un clopot, toți cei care nu erau cu totul praf, coborâră în sala de dineuri. Acolo, fete frumoase de la servire le prezentară toate formele de delicatese culinare imaginabile, dându-și jos un articol din îmbrăcămintea lor și așa sumară ori de câte ori serveau ceva. Majoritatea invitaților făcură la fel și se declanșă orgia. Avea toate caracteristicile unei bacanale romane, cu deosebirea că participanții erau dintr-un mediu mai internațional, iar limbile de ciocârlie fuseseră înlocuite cu mormane dintr-o substanță albă.

Juan observă că atenția lui Sebastien era fixată asupra uneia dintre chelneriţele nubile care-și ungea cu frișcă sfârcurile trandafirii.

– Mai abține-te, făcu el, râzând pe înfundate. Au să aducă eleve de la școlile de pe la țară.

În cele din urmă, în primele ore ale dimineții, Sebastien îl lăsă pe Juan culcat pe o masă și-și croi drum spre camera lui, trecând peste trupuri inerte și răsucite. Era un apartament împărătesc, cu un pat cu baldachin. Înăuntru, așteptându-l pe el, se afla o indiancă tânără, goală și foarte speriată.

– Îți plac acești oameni?

Ea-i aruncă lui Sebastien o privire îngrozită şi scutură din cap. Palmele-i acopereau virginitatea.

– Nici mie, spuse el. Îmbracă-te.

Sebastien se întinse lângă ea, după ce fata adormi, gândindu-se la următoarea mutare. Juan începea să-l enerveze puţin.

Unul dintre cei cărora le fusese prezentat Sebastien la petrecere era Señor Gonzalez. Un bărbat afabil, de vreo cincizeci de ani, bine conservat, bonom şi care părea cultivat. La un moment dat în timpul petrecerii, îi invitase pe Sebastien şi Juan să-i viziteze hacienda în ziua următoare. De-abia spre sfârşitul dimineţii reuşi Juan să se trezească din somnul lui provocat de droguri şi să plece, în cele din urmă, din oraş. Sebastien conducea.

Pe când părăseau mohorâtele străduţe laterale, aglomeraţia urbană făcu dintr-odată loc unui peisaj de ţară proaspăt, cu terenuri cultivate. Era cald şi cerul senin. Ca în Panama, deşi nu chiar cu o asemenea umiditate. Sebastien se simţea mulţumit în sinea lui, ca oricine altcineva care are o misiune în viaţă şi acţionează pentru a o îndeplini. Se uită în spatele jeepului.

– Hei, Juan, sunt ceva probleme cu guerilele pe drumul ăsta?

Personajul lăbărţat în spate mormăi pe sub sombrero.

– Nicio problemă. Señor Gonzalez are grijă de ei.

O oră mai târziu ieşiră de pe autostradă. Câţiva kilometri mai încolo, drumul lateral se îngustă într-un

drumeag de tractoare, care ducea într-o plantație de arbori de cafea. La capătul ei, în depărtare, se afla o casă magnifică, aidoma unui castel franțuzesc, albeața ei strălucind pe fondul munților din spate. Străbătură cărăruia, priviți de călăreții de pe câmp, care se opreau să se holbeze.

– Ăsta-i locul?

– Mda.

Juan își înălță capul buimăcit.

– Da, ăsta-i.

După ce-au fost percheziționați de gărzile de la intrarea în *château,* trecură printr-o sală mare și apoi într-o prelungire a grădinii din spate. Clădirea și ornamentațiile ei erau de un bun-gust surprinzător, remarcă Sebastien. Se întrebă cine fusese arhitectul. Señor Gonzalez se afla lângă o piscină uriașă împreună cu copiii lui mici, care făceau gălăgie și se bălăceau în apă. Îi salută dând ușor din cap și se tolăni la loc pe șezlong, lăsându-l pe Sebastien să înoate împreună cu copiii săi și soția lui cu părul ca pana corbului. Juan dispăru imediat în barul din casă pentru a-și reface capacitățile intelectuale.

Soarele sclipea pe apă. Sebastien sorbi din vin și privi un nor singuratic târându-se pe cer. După ce trecu un răstimp considerabil, Gonzalez dădu semn de viață.

– Vrei să vezi ranch-ul?

Fură aduși cai pentru Gonzalez și Sebastien, care încălecară. Gonzalez își prezentă proprietatea mândru, ca un om de afaceri de vârstă mijlocie care se descurcase bine și se retrăsese devreme ca să se bucure

în continuare de viață. Spre deosebire de Juan, era îmbrăcat elegant și cunoștea valoarea banilor. Sebastien era impresionat. Gonzalez învățase repede. Tatuajele de pe mâini erau mai dificil de înlăturat. Pentru că, spre deosebire de alte atribute ale sale, acestea pătrundeau în grosimea pielii.

– Vezi terenul de colo? Lângă munți. Este tot al meu. Tatăl meu avea o mică proprietate aici și eu am extins-o. Ale mele sunt și plantațiile de cafea și o mulțime de proprietăți în Palmira.

Gonzalez scoase un trabuc și începu să fumeze, lăsându-și calul să meargă în voie.

– Juan zicea că lucrezi la bancă. E o profesiune bună?

– Da, lucrez pentru US Bank.

– Da? făcu Gonzalez deloc impresionat. Ei bine, eu am fost băgat în afaceri întreaga mea viață. La fel ca tata. Am primit ferma asta; împreună cu asociații mei, mă mai ocup și cu o mulțime de afaceri de import-export. Zahăr, piese de schimb, hârtie și alte astfel de lucruri. De obicei, afacerile sunt profitabile, dar, la fel ca toată lumea, avem și noi ani buni și ani proști.

Își dirijă calul pe o cărăruie îngustă, croindu-și drum printre cactuși.

– Ne-am gândit la extindere, poate în SUA sau Europa. Căutăm un bancher bun. Juan zice că ești de încredere.

Sebastien păru neinteresat.

– Sunt convins că US Bank va fi încântată să vă împrumute bani, dacă puteți garanta împrumutul.

Señor Gonzalez mormăi și se afundară și mai mult pe plantație.

– Nu ne interesează împrumuturile. Vrem să scoatem bani din țară, pentru a-i investi în alte părți. Dar știi cum este. Există probleme de schimb valutar, vameși băgăcioși, oficiali de-ai guvernului. Țara asta se duce de râpă. Nu vor altceva decât să ne jefuiască pe îndelete. Aproape că nici nu merită să faci ceva aici. Ceea ce vreau eu este confidențialitate. Cineva care să ne ajute fără să pună prea multe întrebări.

Sebastien păru că ia seama, luptându-se cu conștiința sa de bancher respectabil.

– Păi, s-ar putea să vă ajut cu conturile cu parolă. Dar trebuie spus că lucrăm numai cu sume mari, iar costurile sunt ridicate.

– Da, făcu Gonzalez și scuipă în drum. Băncile astea te jecmănesc întotdeauna.

Își aduse calul aproape de Sebastien și-l atinse prietenos pe braț.

– Știu de problema ta. E la fel ca la toată lumea. Prea multe dorințe și nu destui bani.

Râse cu poftă.

– Și eu sunt la fel. Poate că ne ajutăm reciproc.

Sebastien privi cum răul i se lăfăia în ochi ca o flacără strălucitoare, licărind pe suprafața unei pete de petrol. Rânji.

– Nu vă temeți, Señor Gonzalez, rosti el cu sinceritatea unui agent imobiliar care-și vinde propria casă. Am să tratez banii dumneavoastră ca pe ai mei.

– Ăăă... mda, zise Gonzalez după un moment, mângâindu-şi calul. Cred că ne-am înţeles. Atunci, ce să facem, eu şi asociaţii mei, ca să transferăm nişte bani în mod regulat?

– Deschideţi un cont cu parolă în Panama. Tot ce am eu nevoie este o semnătură pe nişte formulare. Când doriţi să transferaţi banii în SUA sau Europa, trimiteţi băncii o scrisoare tip cu instrucţiunile. În afară de directorul băncii, adjunctul său şi eu, nimeni altcineva nu va şti cui aparţin banii.

– Mda. Or să vrea să ştie cine sunt eu?

– Bineînţeles. Iar unul dintre ei va veni până aici pentru a vă examina afacerea. Nu ar trebui să existe niciun fel de probleme. Dumneavoastră şi cu mine putem aranja asta.

– Nu vreau niciun fel de dificultăţi.

– Trebuie să deschidem un cont pentru dumneavoastră şi în Elveţia, continuă Sebastien zâmbind. Tot cu parolă. Acest lucru va fi uşor, din moment ce US Bank va garanta pentru dumneavoastră în faţa băncii elveţiene pe baza contului pe care îl aveţi la ei.

Gonzalez inspectă arborii de cafea.

– Şi cât vrei comision?

– O sută de mii de dolari. Banii jos. Şi câte cincizeci de mii de fiecare dată când transferaţi bani.

– Prea mult! exclamă Gonzalez dezgustat.

– Acesta-i preţul meu. Eu trebuie să-mi asum riscuri mai mari decât dumneavoastră, Señor Gonzalez, şi trebuie să am încredere în dumneavoastră. Desigur, dacă nu vă puteţi permite...

Gonzalez își înfipse pintenii în burta calului.

– Nu, mârâi el, în timp ce masca lui prietenoasă îi cădea de pe față. Vom plăti, dar nu vreau probleme. M-ai înțeles?

– Perfect.

Călăriră înapoi la *château* și ocoliră spre piscină. Gonzalez arătă spre fata cu care se jucase Sebastien mai înainte, în bazin.

– Ce crezi de ea?

– Aveți o soție minunată.

Señor Gonzalez își dădu capul pe spate și slobozi un hohot tunător, lumina dansând pe dinții lui îmbrăcați în aur.

– Nu-i nevastă-mea. E chelnerița la care te-a văzut Juan că te holbai azi noapte. Să ai o seară plăcută, prietene. Vino înapoi la mine săptămâna viitoare, cu formularele. Și – îl privi cu atenție pe Sebastien – un sfat bun: să nu mă dezamăgești niciodată.

Gonzalez îi urmări cu privirea pe Sebastien și pe Juan cum plecau cu jeepul, împreună cu chelnerița. Un escroc de duzină, se gândi el.

La apusul soarelui, Juan se întoarse la Cali. O lăsară pe fată la hotel. Se uită la Sebastien.

– E ceva ce Señor Gonzalez vrea să mă ajuți să fac, zise el.

Merseră cu mașina până într-o parcare care dădea într-un drum secundar. Era aproape pustie și Juan vira spre un loc gol. Îi spuse lui Sebastien să se așeze

la volan, iar el sări din jeep, cu obişnuita lui havană între buze.

– Mă întorc în câteva minute. Vreau să stai aici şi să fii atent după un scuter.

Sebastien aşteptă, cu ochii aţintiţi spre şosea, care nu se afla la mai mult de douăzeci de metri distanţă. Erau puţini trecători şi se lăsa înserarea.

Destul de repede apăru un scuter. Doi inşi erau călare pe el, unul conducea, iar celălalt era pe locul din spate. Rula încet, înaintând de-a lungul drumului. Apoi acceleră uşor. Părea să urmărească un bărbat care se grăbea pe trotuar, nerăbdător să ajungă acasă. După stilul în care era îmbrăcat şi haina lui uşor ponosită, Sebastien îl luă drept funcţionar de birou, poate angajat al unei bănci sau agent de asigurări. Unul dintre oamenii care trec neauziţi prin viaţă, cu o soţie şi doi copii. Un om care încearcă să ducă o viaţă respectabilă în circumstanţe dificile, un om bun într-o lume ticăloasă.

Când trecătorul traversă câmpul vizual al lui Sebastien, la nici cincisprezece metri distanţă de el, scuterul începu să accelereze rapid, iar cel de pe locul din spate extrase din haina sa un obiect tubular. Îngheţat brusc, Sebastien începu să-şi dea seama ce avea să se întâmple. Deschise uşa maşinii şi ieşi să strige un avertisment. Însă era prea târziu. Trecătorul auzi zgomotul de motor foarte aproape de el şi se întoarse. În timp ce făcea asta, Juan coborî ţeava puştii spre el şi-i descărcă în piept ambele încărcături. Scuterul părăsi drumul şi acceleră pe trotuar, trecând la câţiva

centimetri de trupul care se mai zbătea. Ambală cu toată viteza spre Sebastien și opri. Juan și însoțitorul său coborâră calmi. Abandonară scuterul lângă un gard și se întoarseră la mașină.

– S-o ștergem de aici, zise Juan, începând să chicotească.

– De ce ai făcut asta? întrebă Sebastien, mijindu-și ochii.

Juan privi spre el și-l împunse în piept cu degetul. Glasul lui era jos și amenințător.

– Este o lecție, Sebastien. Special pentru tine. Señor Gonzalez a vrut să-ți arate ce se întâmplă cu cei care-i fac probleme. Nu există o a doua șansă. Să nu uiți.

– Ce-a făcut bărbatul acela?

– Ăla? făcu Juan, care deja uitase incidentul.

Își lăsă capul într-o parte și-și scoase o nouă havană.

– Păi, nimic. Era acolo.

Doug Sullivan, managerul de la US Bank, era încântat că urma să fie deschis încă un cont cu parolă, și încă de un important om de afaceri columbian. Sebastien se descurcase bine. Totuși, trebuiau să se asigure că nu era vorba despre bani proveniți din droguri. Până una-alta, Ted Baxter se refăcuse după atacul din stradă și ieșise din spital. Dar, chiar mai important, terminase un curs al Asociației Alcoolicilor Anonimi. Așa că directorul îi trimise împreună cu Sebastien în Columbia pentru semnarea documentelor necesare. Sebastien îi relată lui Juan de aranjamentele sale și ce voia ca ei să facă.

– Nu-ți face griji, răspunse Juan și râse încântat. O să-l cocoțăm pe Ted în al zecelea cer. Va fi un spectacol.

În momentul când Ted ajunse în Cali, fu acoperit cu băutură. Era adevărat, îl văzu pe Gonzalez semnând formularele pentru deschiderea contului. Era adevărat și că primi extrasul de cont al companiilor controlate de Gonzalez și de partenerii săi și că era mulțumit. Nici n-avea cum să fie altfel, din moment ce contabilul lui Gonzalez fusese mai creativ decât Walt Disney, după o doză de LSD. Totuși, nu se putea spune că vizitase personal firmele. După o noapte cruntă de bețivăneală și după farmecele a nu una, ci două fete atractive, care-i treziseră la viață toți mușchii și încheieturile, nu mai era în stare, dimineață, să se ducă nici până la duș, darămite să meargă să inspecteze firmele. Ceea ce era cum nu se putea mai bine, pentru că nici nu existaseră vreodată. Prevăzător, Gonzalez îi oferi fotografii ale sediilor. Imaginile cu destrăbălările sexuale ale lui Ted fură puse deoparte de Gonzalez, cu gândul la vreo utilizare viitoare. Era uluitor de ce erau în stare bancherii, se gândi el. Îi creditase cu mai puțin decât meritau. Ce mai portofoliu.

Mai era o chestiune pe care Ted nu reușise s-o verifice, și asta l-ar fi tulburat îngrozitor dacă ar fi făcut-o, la fel pe Gonzalez. S-a întâmplat în timpul zborului de întoarcere în Panama.

– Mă întorc într-un minut, spuse Ted și o luă împleticindu-se spre coada avionului și întrebându-se dacă-l turtise tequila ori femeile.

– OK, încuviinţă Sebastien.

În vreme ce Ted medita în toaleta avionului asupra unei posibile combustii spontane a tractului său digestiv, Sebastien îi deschise servieta. În câteva secunde, substitui formularele semnate de Gonzalez cu altele identice, în care Sebastien îi falsificase acestuia semnătura.

– Acum e mai bine, zise Ted, când se întoarse la locul său. Afurisita aia de mâncare grasă m-a nenorocit.

– Şi pe mine, făcu Sebastien.

Îşi închipui că Ted va fi vedeta următoarei întâlniri a Alcoolicilor Anonimi. Va avea de dat o mulţime de explicaţii. Avionul se pregăti de aterizare.

– Oh, da, continuă Ted, răsucind nervos firele mustăcioarei sale. Încă un lucru, un mărunţiş. Nu cred că trebuie să-l plictisim pe director cu toate detaliile deplasării noastre de afaceri. Să ne rezumăm doar la lucrurile importante, ei? E un om foarte ocupat.

Sebastien privi spre el.

– Nu-ţi fie teamă, Ted. Dacă s-ar afla ceva, am fi morţi amândoi.

– Ăăă, chiar aşa.

US Bank deschise un cont cu parolă pentru Señor Gonzalez, cu o investiţie iniţială de cinci milioane de dolari. De asemenea, mai deschise un cont cu parolă pentru el la elitista Banque Lex din Geneva. Din moment ce cererea provenea de la filiala din Panama a unei binecunoscute bănci americane, Banque Lex nu ceru şi o verificare independentă a lui Gonzalez. Sebastien le trimise prin fax formularul completat pentru

contul cu parolă din Panama, cu propria sa măsluire a semnăturii lui Gonzalez.

Pe la sfârșitul lui iulie, contul din Panama conținea peste zece milioane de dolari, din care Gonzalez ceru ca jumătate să fie transferate în Elveția. Sebastien primi instrucțiunile de transfer de la Gonzalez, un formular bancar standard, semnat de traficantul de droguri. Se descotorosi de el și pregăti o scrisoare identică de instrucțiuni, falsificând semnătura lui Gonzalez. Pe aceasta i-o prezentă lui Ted care, împreună cu directorul, compară semnătura cu cea de pe formularul original de deschidere a contului. Cum Sebastien le falsificase pe ambele, corespunse. Banii fură transferați, iar Gonzalez primi o notiță de confirmare. Drept rezultat, toată lumea fu mulțumită, inclusiv Ted.

– Cred că începi să te obișnuiești, zise el în timp ce calcula comisionul pe care Gonzalez îl va plăti băncii.

– Da, cred că da, răspunse Sebastien, gândindu-se la comisionul său personal de la Gonzalez, pe care-l va folosi să-și plătească datoria către Juan. E o lume veche și hazoasă, nu? Să muți banii oamenilor dintr-un buzunar în altul și să fii plătit pentru asta. E ridicol.

– Tu chiar crezi că o să scăpăm teferi din asta? întrebă Tanya.

Stăteau la plajă pe nisipul alb, imaculat, privind cum valurile alunecau spre mal.

– Nu văd de ce n-am scăpa, iar dacă ceva nu merge, nu vor bănui niciodată că ești și tu implicată. Eu am să fiu cel care o va lua pe cocoașă.

– Am să te vizitez la închisoare.

Îl sărută pe umăr. Nu se mai întâlniseră de ceva timp, așa că se hotărâseră să se vadă aici, pe această plajă pustie a unei insule din largul coastelor Panama, să se relaxeze și să schimbe idei fără a fi văzuți. Îi fusese foarte dor de el în aceste câteva săptămâni, cât fusese plecat să aburească un traficant de droguri. Mai mult decât ar fi crezut. Pisica ei, Gemma, nu-i era o companie suficientă. Se întoarse pe partea cealaltă, pentru a-și bronza bine și fesele. Voia să facă dragoste încă o dată. Începuse să devină dependentă de partidele de sex pe plajă.

– Te-ai gândit cum o să facem să plecăm de aici după ce le-am tras clapa? întrebă Sebastien, sorbind din bere.

N-ar fi vrut să mai fie pe aici când Gonzalez ar fi descoperit că „împrumutaseră" pentru totdeauna o parte din banii lui. Nu-i povestise Tanyei toate detaliile excursiei la Cali, pentru că nu voia s-o alarmeze. Oricum, știa că traficantul nu era un om iertător. Însă tot trebuia s-o ierte pe maică-sa că-l născuse.

– Da. Calea cea mai rapidă de ieșire este cu avionul. Așa că, pentru a nu atrage prea multă atenție asupra noastră, ar trebui să mergem cu mașina până la capătul celălalt al Canalului, la Colon, și să luăm un avion particular spre Miami. Am și aranjat zborurile, zise ea și chicoti. Ți-am rezervat locul pe numele „domnul Master".

Sebastien râse și-i dădu o bere.

– Bine. Data-ţintă este prin octombrie. Asta ne oferă trei luni. Aşa că ar trebui să stăm liniştiţi şi să ne relaxăm.

– Şi ce facem cu ceilalţi? Trebuie să mai ţinem cont de Ivan şi de Andrew. Crezi că ne-au localizat?

– Nu. Lasă grijile. Ne ocupăm şi de ei în curând. În primul rând însă, trebuie să terminăm treburile pe aici şi să facem şi banii.

– E corect să-i luăm de la Gonzalez? Începe să-mi fac probleme din cauza asta.

– Ce, pentru că iei banii unui traficant de droguri?

Sebastian se ridică în capul oaselor.

– Vino-ţi în fire, de ce nu, Tanya? El îi foloseşte doar ca să cumpere şi mai multe droguri. Nu am niciun fel de mustrări de conştiinţă, te asigur. Gonzalez va primi ceea ce merită. Doar gândeşte-te la câte vieţi distruge ca să-şi facă suma.

Se lăsă tăcerea. Sebastien se încruntă. Tanya nu fusese tocmai în toanele ei în ultima vreme. Mult mai retrasă. Mai distantă faţă de el. Cărările lor începeau să se despartă. Era ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva în acea noapte, la cabană. Fusese totuşi violată? Sau se pregătea să se despartă de el? Se gândi ce caracteristică tristă avea omenirea, pentru că nu te puteai încrede cu adevărat în nimeni. Nici măcar în cei mai apropiaţi.

– Crezi că Andrew şi Ivan fac ceva similar ca să pună mâna pe bani?

– Probabil, zise el, apoi continuă pe un ton întrebător. E ceva ce ştii despre ei şi mie nu mi-ai spus? Aminteşte-ţi că am promis că vom lucra împreună.

Tanya ezită. Era momentul hotărâtor. Va concura împotriva lui pentru locul Maestrului sau nu? În contul lui Gonzalez nu vor exista destui bani pentru amândoi. Aşadar, ce-ar trebui să facă? Ştia că, în pofida defectelor lui, tot îl iubea foarte mult. De ce? O făcea fericită, îi făcea viaţa distractivă, avea stil şi subtilitate, pur şi simplu asta era. Se lăsă din nou în nisip şi privi în sus, spre cer. Asta era problema. Ştia că el dorea cu disperare să fie Maestru şi, dacă se ajungea acolo, va concura împotriva ei fără niciun fel de problemă. Credea că ea ar învinge într-o asemenea competiţie, însă mai era ceva. Îl iubea, iar atunci când iubeşti pe cineva, uneori, laşi deoparte năzuinţele personale care te-au captivat atât de mult înainte. Ajunse la un moment de răscruce. Ei? Tanya hotărî că-l va ajuta pe Sebastien să devină Maestru. După ce-şi va atinge acest obiectiv, o va iubi şi mai mult.

– Sebastien...

Totuşi, o voce lăuntrică îi zise să nu-i dezvăluie încă totul. În niciun caz relaţia ei trecută cu Rex. N-ar înţelege.

– Sebastien, vreau să-ţi spun ceva. Am făcut nişte cercetări despre Andrew prin bazele de date computerizate.

– Oho. Şi peste ce ai dat? întrebă în timp ce începu să caute prin coşul cu mâncare.

Tanya îi povesti că aflase despre Andew că fusese în armată şi că, în afară de faptul că fusese consultant ONU, monitorizase, pentru Colegiu, organizaţiile militare şi teroriste din întreaga lume. Ceea ce însemna

că putea fi o persoană foarte periculoasă, cineva care ar fi avut puține scrupule în a-l omorî pe Rex, dacă ar fi fost necesar. De asemenea, Andrew mai putea fi capabil să pătrundă foarte ușor în cabană, în acea noapte în Elveția.

Sebastien ascultă totul pe îndelete. Apoi chicoti.

– Așadar, până la urmă te-ai decis să ai încredere în mine. Așteptam acest vot de încredere. Este clar că te-ai hotărât că nu eu l-am ucis pe Rex. Noroc!

Dădu pe gât încă o bere și-și puse mâinile după cap.

– Sunt de acord cu tine referitor la Andrew, de-asta mă țin cât mai departe de el, ceea ce am făcut întotdeauna. Încearcă să vezi ce afli despre Ivan, zise, apoi continuă cu o voce neutră: M-ai verificat și pe mine, la fel ca pe ceilalți?

Tanya se uită la el, cu ochii fixați hotărât într-ai lui.

– Nu. Nu este nevoie. Te iubesc și am încredere în tine.

– La fel, spuse Sebastien, cu toate că n-o crezuse. Păi, din moment ce ai fost sinceră cu mine, am de gând să-ți destăinui secretul cutiei chinezești.

O sărută apăsat pe buze și se așeză la loc, pe nisip, să privească valurile spărgându-se de țărm, cerul limpede, albastru, soarele strălucitor. Nu poți să ai mai mult de-atât, se gândi el. Erau aproape ca în Paradis. Locul Maestrului va fi cireașa de pe tort.

– Tanya, eu cred, zise el încet, că întreaga poveste cu cutia chinezească a fost doar ca să ne avertizeze că aparențele sunt înșelătoare. Acesta în care ne-am implicat nu-i un joc obișnuit. Este o competiție. Iar

orice competiție este o formă de război. Maestrul nu s-a referit întâmplător la cutia chinezească. Încerca să ne transmită ceva și sunt sigur că știu ce-a fost.

– Și ce-a fost?

– Că acesta nu-i vreun soi de joc machiavelic al puterii, cu o tușă filozofică, în care scopul final justifică mijloacele. Este ceva mult mai simplu. Este un război și nu poate fi decât un singur învingător. Nu contează cum tu sau eu, sau chiar Maestrul intră în război. Am ajuns aici și trebuie să facem tot ce este posibil să învingem. În acest joc nu există niciun fel de dimensiune morală, la fel ca în viață. În realitate, oamenii folosesc argumentele morale ca pe o tactică, pentru a le fi de ajutor la câștigarea războiului. Dă bine să fii pios atunci când ești Papa sau Maestrul, pentru că-i inhibă pe alții de la a te ataca. Îi obligă pe eventualii adversari la mustrări de conștiință. Totuși, cu toate că pretinzi că le ai, de fapt nu le ai! Este modul perfect de a-ți slăbi dușmanul.

Tanya dădu din cap. Era pe jumătate de acord cu el. Viziunea ei asupra Colegiului suferise o reevaluare dramatică în ultimele câteva luni.

Sebastien continuă:

– Celălalt lucru interesant este că meșterul Chang, cel care a făcut cutia-enigmă, a trăit în timpul domniei împăratului Kangxi, probabil cel mai mare și mai puternic împărat al Chinei. Am citit câte ceva despre el. Cine-a fost? Nu a fost chinez, ci un manciurian, care și-a folosit inteligența sa înnăscută și forța militară ca să obțină tot ce și-a dorit: controlul Chinei.

Şi ca să facă asta s-a folosit de un ghid, o cărticică de tactici militare, care l-a ajutat să învingă.

– *Arta războiului* de Sun Tzu.

Sebastien râse fericit; ea-l lua întotdeauna prin surprindere.

– Da. De unde ai ştiut?

– Pentru că, Sebastien – Tanya îşi mângâie cu degetul părţile intime –, unii oameni sunt la fel de isteţi ca tine. Şi eu mi-am făcut temele la istoria Chinei.

– Păi, atunci, făcu el, îndepărtându-se şi ronţăind un măr, ştii ce-a spus Sun Tzu:

„Războiul este o chestiune de importanţă vitală pentru Stat; este domeniul vieţii şi al morţii, calea spre supravieţuire sau ruină. Este obligatoriu să fie studiat."

Tanya dădu din cap.

– Dar a mai zis şi că *„Toate războaiele se bazează pe înşelătorie"*.

– Exact! răspunse Sebastien. Ne aflăm în război, iar cutia chinezească este o înşelătorie, un truc foarte isteţ. Nici n-ar fi putut fi altfel. Cum să facă vreun om cea mai dificilă cutie-enigmă dintre toate? Este imposibil. În cutie nu se află nimic. Aceasta-i convingerea Maestrului şi sunt de acord cu el.

– Şi unde vrei să ajungi?

– La asta. Am tot meditat asupra Colegiului şi adevăratei sale naturi. El supravieţuieşte doar pentru că stârneşte ţări şi lideri politici unii împotriva altora. Astfel, îşi menţine puterea şi poziţia centrală şi o face asta cu o pricepere şi o viclenie desăvârşite.

Vocea lui Sebastien era pasionantă.

– Nu-ți dai seama ce fac de sute de ani, Tanya? Colegiul ține toate sforile și le trage cu mare subtilitate pentru a dirija lucrurile așa cum dorește. Desigur, complexitatea sistemului global este atât de mare, încât nici chiar Colegiul nu poate controla sau manipula rezultatul fiecărui eveniment. Totuși, le poate dirija în așa fel încât Colegiul să-și păstreze întotdeauna o poziție privilegiată. Este ca în vechile diagrame astrologice din cărțile medievale, marile cercuri concentrice ale cerului, pământului și, pe plan terestru, personajul care stă în centru și controlează totul. Este singurul mijloc de exercitare a puterii pe o perioadă foarte îndelungată, indiferent de schimbările care apar în sistemele economice și politice ale unor țări. Maestrul este, cu adevărat, un maestru al manipulării și înșelăciunii.

– Și?

– Și el asta încearcă să ne învețe. Nu-ți dai seama? Suntem precum ucenicii vrăjitorului, exersând pentru a ne asuma puterea, văzând cum ar fi să stăm în centru și să dirijăm totul. Și suntem obligați să învățăm sforăriile în modul dur. Cum să obții ceea ce pare aproape imposibil, condus numai de isteține.

– Dacă-i așa, atunci de ce ne-a oferit Maestrul locul său? făcu Tanya nedumerită. Dacă nu-i vorba decât despre putere, ar face orice să se mențină la putere.

– Exact, rosti Sebastien cu un aer triumfător. Nu ne-a oferit locul lui. Ne-a spus că Arbitrii controlează Jocul Puterii. Iar asta sunt sigur că înseamnă că Maestrul

va face tot ce poate pentru a păstra puterea. N-a zis că va renunța la funcție.

Se opri. Apoi adăugă:

– Vezi tu, cred că există numai două lucruri esențiale care mențin orice sistem și-i permit să se adapteze și să supraviețuiască. Iar asta se aplică oricărui sistem, fie el cosmic sau terestru.

– Și care sunt acelea?

– Războiul și Pacea. Războiul, pentru că dezbină și obligă la schimbări. Pacea, pentru că unește. Și pe aceste concepte simple s-au concentrat marii gânditori politici și filozofii.

– Care dintre ele este mai solid?

Sebastien o sărută pe obraz.

– Și tu, și eu știm în adâncul inimii noastre, altfel n-am fi jucat jocul.

Azvârli mărul la o parte.

– Este războiul.

Și pe Dumnezeu că-l va câștiga!

18

Pentru că, deşi nu există niciun motiv ca bărbaţii să lupte, vor lupta de dragul ambiţiei; aşa-i de puternică influenţa exercitată de această ambiţie asupra inimii omului, încât nu-i părăseşte niciodată, indiferent cât de sus au ajuns.

MACHIAVELLI, *Discursuri*

Iulie. Albania.

Albania era o ţară remarcabilă, cugetă Ivan în timp ce aştepta în clădirea aeroportului din Tirana. Cea mai săracă ţară din Europa, dar şi cea mai misterioasă. Un tărâm muntos la ţărmul Adriaticii, mărginit de Grecia pe de-o parte şi de fosta Iugoslavie de cealaltă, cu o populaţie de numai patru milioane, era o ţară cu o istorie zbuciumată. De secole, poporul ei de origine iliră a zăcut sub ocupaţia Imperiului Otoman şi de-abia în 1912 Albania a devenit stat independent. În cel de-al Doilea Război Mondial, ţara a fost invadată de italieni şi, mai târziu, de nazişti. După război, puterea a fost preluată de comunişti şi de dictatorul

local, Enver Hodja. Nu-i o istorie prea fericită, se gândi Ivan. Era ca o succesiune de condamnări la închisoare.

– Taxi?

Îl respinse pe şofer cu o mişcare a mâinii. Aştepta pe altcineva. Enver Hodja fusese o figură interesantă. Stăpânise patruzeci de ani Ţara Vulturilor, cu un pumn de oţel. Fusese un dictator de modă veche, un psihopat, nu cum sunt corciturile actuale, care controlau populaţia cu pâine şi circ, luând-o la fugă la primul semn de revoltă. Nu, el îşi băgase opozanţii în lagăre de concentrare, unde erai torturat, dacă aveai noroc, şi exterminat, dacă nu aveai. Evident, pusese la suflet sfatul lui Machiavelli, conform căruia dacă voiai să controlezi statul cu o mână de fier, trebuia să distrugi familia celui de dinaintea ta. Singura problemă era că fusese mult prea entuziast şi distrusese aproape toate familiile, cu excepţia propriei familii, bineînţeles. Aveai nevoie şi de cineva care să-ţi gătească, o chestiune pe care marii teoreticieni politici o neglijau adesea. Aşa că, de la cel de-al Doilea Război Mondial şi până în momentul morţii sale, în 1985, Hodja exercitase asupra unei ţări de jucărie o dictatură de cea mai cumplită factură. Libertatea cuvântului a fost zdrobită fără milă, iar comunismul dur era la ordinea zilei. În afară de el şi de tovarăşii lui, care o duceau bine, albanezii nu aveau maşini, nici proprietăţi private, impozite, opoziţie politică, ipoteci, clase, delicte, bănci, călătorii în străinătate şi, de fapt, nu aveau aproape nimic. Ţara Vulturilor devenise ţara nihilistului, un experiment interesant în ceea ce priveşte ingineria

socială negativă. Totuși, în alifia preparată de Hodja era o musculiță, pe care nu o băgase de seamă. Țara nu avea nici viitor.

– Domnul Ivan Radici?

Dădu din cap spre soldat și-l urmă afară din aeroport. Biata Albanie. Fusese, timp de patruzeci de ani, cel mai mare lagăr de concentrare din lume, cu excepția Coreei de Nord. După ce murise Hodja și se prăbușise imperiul sovietic, tot așa pățise și Albania. Prin anii '90 fusese declarată țară democratică. Asta nu era decât o ficțiune politicoasă. În realitate, mai ales după războiul din Kosovo, era controlată de armată, de serviciile secrete și de o varietate de facțiuni locale. Ivan știa totul despre asta în urma investigațiilor sale amănunțite; și multe altele în afară de asta.

– Domnul Ivan Radici?

Îl examină pe bărbatul de lângă mașina oficială. De înălțime medie, păr negru și ten tuciuriu, avea o față ciupită de vărsat și riduri în jurul ochilor. Un chip mai degrabă crud, aprecie.

– Numele meu este Lef.

– Ivan.

– Intrați. Nu-i nevoie să treceți cu bagajele prin vamă. Sunteți oaspetele generalului Durres.

Dădură mâna și Ivan intră în vehicul. În timp ce făcea asta, aruncă o privire pe epoleții însoțitorului său. Cele patru stele roșii indicau că avea gradul de maior. Oricum, nu era vorba doar despre un grad din armată. El aparținea serviciilor secrete albaneze, Ivan era destul de sigur. Unii dintre băieții lui Durres. Un

început bun. Era bine să fii în aceeași echipă, chiar dacă aparținea unei alte țări. Mașina se smuci din loc.

– Fumați?

– Nu.

Goneau prin zona rurală. Era o zi fierbinte de vară, iar Ivan se simțea moleșit. Călătoria din capitală până în Saranda, în sudul Albaniei, trebuia să dureze cam patru ore. Se lăsă pe spetează, relaxat. Pe dinaintea lui, pe drumul prost, frumusețea uluitoare a țării se derula în viteză. Livezi de măslini, cuibărite la poalele unor versanți muntoși ascuțiți, castani, lanuri de floarea-soarelui și, din când în când, priveliștea albastrului magnific al Adriaticii. Pe câmp vedea bărbați și femei adunând recolta, în timp ce căruțele trase de măgari sau bivoli așteptau răbdătoare. Secolul al douăzecilea și, într-o măsură mult mai mică, al douăzeci și unulea nu prea se făceau simțite în Albania. Avioane deloc, foarte puține mașini, doar oameni care lucrau la câmp, oprindu-se la fiecare câteva minute să privească lumea din jur fără grabă, cu jind, parcă. Și pretutindeni cazemate din beton. Deoarece una dintre multele obsesii ale lui Hodja era că va invada cineva Albania. Așa că pusese să fie construite peste tot cazemate din beton, într-un număr mult mai mare decât întreaga populație a țării. Un alt aspect al țării de jucărie, cazematele ca niște ciuperci.

– Generalul Durres vă invită la reședința sa, glăsui Lef. V-am rezervat cameră la un hotel din Saranda. Este un orășel pe coastă.

– Adevărat? spuse Ivan cu naivitate.

– Da.

Începu să-i povestească despre peisajele din Albania și despre istoria țării. Ivan nici nu-l luă în seamă. Lef n-avea cum să știe că fusese de nenumărate ori în Albania și era la curent cu secretele sale urâte și trecutul încărcat de suferințe, cu tot ce puteau dezvălui dosarele serviciilor secrete americane și britanice. De asemenea – și astea erau informații mult mai interesante –, citise datele despre Albania aflate în computerul de la Colegiu, nu cu mult tip înainte să înceapă Jocul Puterii, în timp ce se pregătea pentru încă o deplasare secretă acolo, să actualizeze informațiile. Totuși, ignoranța era o binecuvântare. Ivan se făcu comod. În căldura amiezii, alternând între lumină și umbră, în timp ce străbăteau șoseaua străjuită de copaci, moleșeala îl cotropi. Din când în când, trezit din picoteală, vedea clădirile vreunei ferme sau o turmă de capre mânate la marginea drumului. Maestrul și jocul fură, pe moment, uitați în timp ce Ivan dormita leneș și toropit.

Când se trezi, se gândea la douăzeci de milioane de dolari.

Saranda era un orășel în cea mai sudică parte a Albaniei, chiar la frontiera cu Grecia. Din vremuri imemoriale era un loc căutat de cei care doreau o viață liniștită: valuri curate și frumoase, un țărm sălbatic, cu golfuri protejate, climat cald, mediteraneean. Atât grecii, cât și romanii căutaseră refugiu și tihnă

în acele locuri idilice. În decursul secolelor se schimbaseră foarte puține. Cu toate că războaiele au devastat Europa, pe măsură ce națiuni și popoare s-au ridicat și au pierit, Saranda și serenitatea ei naturală au rămas aproape neatinse.

După o partidă de înot, Ivan se așeză pe veranda micului hotel. La nici cinci kilometri în larg se afla insula Corfu, grecească. În timpul regimului Hodja, mulți albanezi încercaseră să scape traversând această strâmtoare îngustă. Au fost mitraliați de ai lor, cu toate că de-abia mai reușeau să înoate. Scrutând marea albastră și limpede precum cristalul, toate i se păreau incredibile. O fâșie atât de îngustă de apă și o diferență imensă în convingerile politice și culturale.

Lef veni seara să-l ia. Arătă spre destinația lor. În jurul golfului Seranda și până sus, pe vârful unei stânci, era o felie lată de pământ unde localnicii nu aveau acces, sub pretextul că era zonă militară interzisă. Într-un fel, chiar era, pentru că în mijlocul unei livezi de măslini se afla o casă făloasă, în care locuia Durres. În timp ce se deplasau cu mașina pe drumeagul șerpuitor, Lef se întoarse spre Ivan. Era vizibil tensionat.

– Poate că ar trebui să vă mai spun câte ceva despre general. Este un om important în țara noastră, chiar dacă acum avem democrație.

Ivan dădu din cap. Lef era mai mult decât parcimonios cu adevărul. Generalul Durres fusese un om foarte important în Albania cu mult timp înainte de venirea democrației. Actual șef al serviciului secret albanez, generalul avusese o funcție similară și în timpul

epocii lui Hodja, pentru că generalul era unul dintre acei bărbați educați și nemiloși care supraviețuiesc indiferent de schimbările din atmosferă. Cunoștea toate secretele întunecate ale țării sale, din moment ce el personal transportase și îngropase multe dintre cadavre. Și, la fel ca generalul Pinochet în Chile, oamenii ezitau în a se lua de un astfel de om, chiar dacă vântul își schimbase direcția, pentru că experiența de viață îi învățase că vântul putea, cu ușurință, bate iar ca înainte, suflându-ți în față.

Ajunseră la livada de măslini și trecură de niște porți mari, din fier forjat, apoi pe o cale de acces foarte îngrijită, iar soarele strălucea printre plopii plantați de-o parte și de alta a drumului. Cinci minute mai târziu, un conac li se înfățișă privirii. Generalul ieși să-l întâmpine pe Ivan. Coborî treptele, ignorându-i pe Lef și pe cei doi soldați în poziție de drepți, așezați în fața clădirii.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră să veniți să vizitați un bătrân soldat, care o să vă plictisească spunându-vă poveștile lui de război.

Strânse cu forță mâna lui Ivan. Avea o voce profundă și sonoră, iar engleza lui era bună.

– Intrați.

Durres îi făcu loc lui Ivan înaintea lui. Avea o figură ca de taur, cu o musculatură ca de miner, cu toate că avea șaptezeci și ceva de ani. În pofida fizicului său, nu exista nicio urmă de asprime sau nepăsare în manierele sale, iar asta se oglindea în figura lui lată, leonină, cu trăsături alerte și ochi pătrunzători. Păreau

blânzi și înțelegători. Însă Ivan nu avea nicio îndoială că generalul era un maestru al înșelăciunilor și un subtil exponent al folosirii puterii. Trebuia să fie așa, ca să poată supraviețui într-un regim ca al maniacului psihopat de Hodja. Se întrebă dacă generalul Durres îl cunoștea pe Maestru. Era posibil.

Casa însăși era spațioasă și minunat decorată, ca reședința vreunui magnat italian. Lucrări de artă romană, ceramică etruscă, colonade grecești, podele de marmură, totul respira bun gust. De fapt, Ivan considera că gusturile în materie de artă ale generalului erau asemănătoare cu ale sale. Spera că aprecia și lucrările lui Machiavelli.

– Vă place arta antică?

– Foarte mult.

– Bine.

Generalul chemă un servitor.

– Vă va conduce peste tot. După aceea, vom bea ceva. Vă rog, nu vă grăbiți. În Albania avem timp berechet.

Jumătate de oră mai târziu, Ivan se întoarse și ieși în balcon. Durres stătea pe un scaun din trestie împletită, privind peste fâșia îngustă de apă spre insula Corfu, ale cărei clădiri albe sclipeau în depărtare.

– Colecția dumneavoastră este magnifică.

– Nu-i rea, zise generalul pe un ton care-i trăda falsa modestie. Mă interesează în special sculptura greacă, cum ați remarcat. Am găsit piesele pe ici, pe colo. Vă interesează arta clasică?

– Foarte mult.

Discutară preț de douăzeci de minute și, curând, generalul își dădu seama că vorbea cu un specialist ca și el.

– Care piesă vă place cel mai mult?

– Este dificil de precizat. În hol am remarcat o figurină din secolul al doilea a unui tânăr grec, gata să arunce o lance. Este o piesă foarte vie, cu o agilitate și o tensiune deosebite.

– Da, îmi place și mie. Am salvat-o dintr-o colecție de artă nazistă, pe la sfârșitul războiului. Nu știu cui i-a aparținut înainte. Mi-a făcut mare plăcere de când am obținut-o.

Făcu un gest larg.

– V-o dăruiesc.

Cuvintele lui Durres îl lăsară pe Ivan fără grai.

– Mi-e imposibil s-o accept.

Durres își strânse buzele într-un zâmbet subțire. Știa că lovise direct în inima lui de colecționar. Și orice dăruia se aștepta să-i fie întors înmiit.

– Vă rog, este a dumneavoastră. Un semn al viitoarei noastre prietenii și al dragostei noastre comune pentru artă. Nu mai spuneți nimic. Aș vrea să vă bucurați de această privelițte.

Priviră în tăcere cum se apropia asfințitul. La dreapta se afla orașul Saranda, iar la stânga țărmul albanez zimțat. În fața lor se întindea marea, licărul din apele sale dispărând cu repeziciune. Pe insula Corfu se aprinseseră luminile care produceau o strălucire puternică. Era o priveliște fermecătoare. Ca o viziune care se va

cutremura şi se va dizolva chiar când te-ai întinde s-o atingi. O bijuterie într-o cutie.

– Haideţi să cinăm.

Generalul îl însoţi pe Ivan în sufragerie. Era de o simplitate clasică: o masă lungă, din marmură, scaune din lemn, pereţi albi, două statui romane în mărime naturală. Pe peretele de vizavi de uşa din faţă se afla o frescă romană magnifică: nişte soldaţi care zdrobeau o rebeliune prin Est.

– Secolul al III-lea Anno Domini, de la Butrint, preciză generalul.

Ivan îşi ridică uşor sprâncenele. Fără nicio îndoială, bunul general nu furase nimic din toate acestea din oraşul roman din apropiere, ci, ca un om preocupat ce era, le păstra spre binele poporului albanez. Observă că una dintre statui era a lui Iulius Cezar, un semn bun. Megalomania va avea un rol important în discuţia lui.

Cina dură mai bine de două ore şi cu toate acestea păru să treacă foarte repede. Ivan nu avu aproape nicio şansă de a aprecia carnea şi vinul, nici brânza de capră şi cafeaua tare care încheiară meniul, din moment ce seara se consumă în discuţii. Odată ce terminară cu conversaţia de complezenţă, avură discuţii îndelungate şi profunde despre Albania şi politică, iar generalul descoperi curând că oaspetele lui la cină era un profund cunoscător al ţării sale, liderilor ei şi dificultăţilor actualei situaţii economice şi politice. Erau cunoştinţe despre care bunul general ştia că nu puteau proveni decât în urma unei cercetări amănunţite a

dosarelor serviciilor secrete din câteva țări. Poate că cercetările fuseseră mult mai profunde. Dacă nu cumva greșea profund, bărbatul așezat în fața lui era Membru al Colegiului și, probabil, omul specializat în țara lui. Asta-l intriga și-l impresiona chiar și pe Durres.

– De ce nu ne-am întâlnit noi mai înainte? întrebă el. Cred că ați vizitat Albania de câteva ori, știți atât de multe despre ea.

– Da, zise Ivan.

Apoi îi povesti de vizitele clandestine făcute în trecut șefului statului albanez, în numele Maestrului, vizite despre care nici măcar generalul Durres, în calitatea sa de șef al serviciilor secrete, nu auzise. Discuția continuă. Durres era din ce în ce mai impresionat. Înaintea lui se afla un om capabil să înțeleagă mecanismul de bază în virtutea căruia supraviețuiau țările; operațiunile clandestine desfășurate sub suprafața politicii, deciziile secrete ale unor oameni cinici, care țineau totul laolaltă; politicieni realiști familiarizați cu puterea și cu scopurile vizate de ea. Discutară, ca doi vechi prieteni și filozofi ai politicii, despre putere, folosirea și abuzarea ei și despre necesitatea ca ea să fie în mâinile unor oameni tari. Când Ivan își rosti vorbele lui mieroase, generalul se revăzu pe sine ca bărbat tânăr, dar cu înțelepciunea și cunoașterea celui bătrân; și-i ardea și înflăcăra inima precum puterea, iar setea de putere întotdeauna procedează așa.

La sfârșit, ieșiră din nou în balcon. Luminile Sarandei și cele din Corfu sclipeau în beznă. Tot ce vedeau în acel hău întunecat erau luminile. Totuși, Ivan știa

că luminile nu erau doar lumini, ele reprezentau un oraș. Și, într-o manieră similară, tot așa și cutia chinezească reprezenta misterul puterii și semnificația ei cea mai profundă. Pentru că puterea, la fel ca frumusețea cutiei, îl captivează și-l farmecă pe deținător. Atracția sa fatală odată gustată nu mai poate fi abandonată de bunăvoie. Asemenea dependenței, există o singură cale adevărată de vindecare. Mai mult. Maestrul, generalul și el erau la fel: toți trei aveau puterea și toți știau cum să se folosească de ea; cu pricepere, ca o floretă în mâinile unui campion de scrimă, exclusivist, ca o *éminence grise*. De asemenea, mai știau că puterea devenise o parte esențială a lor, precum iedera agățată de copac, și că după o perioadă îndelungată de folosire n-avea cum să fie desprinsă fără distrugerea deținătorului ei.

Generalul se ridică și mai turnă niște rachiu.

– Găsesc că scrisoarea de la tine este foarte interesantă. Și-am vrut să te văd în persoană. Desigur, este întotdeauna o plăcere pentru mine să mă întâlnesc cu un membru al prestigiosului Institut de Politică Internațională și al serviciilor secrete britanice. Însă, dincolo de asta, am considerat scrisoarea ta uluitoare, deci mai spune-mi câte ceva.

– N-am crezut că este indicat să scriu despre toate, zise el zâmbind. Doar suficient cât să dovedească cine sunt.

– Desigur, fu generalul de acord.

Ivan simți o schimbare subtilă de ton când șeful serviciilor secrete albaneze preluă controlul de la gazda

exuberantă. Anticipase asta, precum și abordarea pe care ar trebui s-o aplice.

– Generale, mi-ar plăcea să aud sfatul tău în chestiunea asta, rosti Ivan pe un ton ușor ezitant. Este cam dificil.

Se opri pentru a se încrunta, ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

– Să presupunem că am făcut, recent, cercetări asupra Albaniei în cel de-al Doilea Război Mondial, să zicem că am căutat în arhivele secrete britanice, iar aceste arhive conțin documente capturate de la serviciile secrete naziste, între care și o listă codificată cu agenții dubli albanezi.

Ivan se opri. Generalul îi făcu semn să continue, înclinând ușor din cap.

– Să zicem că acest material a ajuns în mâinile aliaților doar după război, când nu mai aveau niciun interes în descifrarea listei, deoarece nu doreau să-l ajute pe Hodja. Totuși, să presupunem că lista a fost decodificată prin folosirea computerelor moderne, n-ar fi interesant?

Durres contempla stelele, dar mintea îi era în altă parte.

– Da. Foarte interesant, vorbi el în cele din urmă.

Își puse paharul jos, pe o măsuță, și-și mai turnă de băut.

– Este o listă detaliată?

– Da. Și să zicem, de dragul discuției, că am descifrat lista și că sunt singura persoană care știe cine-au fost acești trădători albanezi...

– Tot de dragul discuției, precizează generalul și surâse filozofic.

Desigur, totul era teoretic.

– Majoritatea celor de pe listă sunt acum morți, continuă Ivan. Totuși, să presupunem că unul sau doi se află în funcții foarte înalte în actuala guvernare. De fapt, dacă activitățile lor din trecut ar fi dezvăluite public, probabil că s-ar declanșa o criză constituțională pentru că trădarea din timpul războiului este încă o chestiune atât de dureroasă în Albania, cu masacrarea albanezilor de către naziști și alte atrocități. Într-o astfel de situație, îmi închipui că actualul guvern s-ar prăbuși, iar militarii ar trebui să intervină.

– Asta ar fi posibil, comentă generalul, dacă toate acestea s-ar întâmpla aievea.

– Aș vrea să fac o ultimă presupunere. Să zicem că într-un cont bancar elvețian se află treizeci de milioane de dolari, echivalentul aurului albanez pe care aliații l-au achitat acum câțiva ani. Și să zicem că banii ar putea fi accesați prin semnătura actualului șef al guvernului. Dacă s-ar declanșa o criză constituțională, cineva important, eventual chiar tu, adăugă, dând din umeri, ar prelua controlul țării, pentru un timp. Atunci ai fi păzitorul finanțelor țării tale.

Generalul îl examină, dar expresia sa nu trăda absolut nimic.

– Dar cum e cu Occidentul? Ce-ar spune occidentalii dacă guvernul albanez s-ar prăbuși? Ar face tot ce pot pentru a-l susține?

– Da. Însă ce-ar mai comenta dacă lista s-ar dovedi reală? Pentru a o autentifica, ar căuta consultanța specializată a institutului internațional cel mai bine pregătit pentru astfel de chestiuni, Institutul de Politică Internațională, care i-ar solicita expertului său în chestiuni albaneze să analizeze asta, adică eu.

– Ah, făcu generalul Durres. Și Colegiul?

Ivan se strâmbă puțin.

– Oh, da, cred că vor cere și Colegiului să-și dea cu părerea. Confidențial, desigur. Iar Colegiul va consulta persoana cea mai calificată.

Se opri și privi spre Durres cu o sclipire în ochi.

– Ah, acum înțeleg, zise generalul.

Rămase tăcut pentru câteva minute. Privi din nou spre stele. Simțea aroma dulceagă a puterii tot mai aproape de el și, chiar și pentru un om bătrân, izul ei era formidabil. Aidoma mirosului profund, plin al pământului. Înviorător și plin de promisiuni.

– Ai citit Machiavelli, domnule Radici?

– Da.

– M-am gândit eu.

Durres sorbi din rachiu și cugetă:

– După cum știu eu, s-ar întâmpla cam așa: sunt făcute publice câteva documente despre Albania în cel de-al Doilea Război Mondial, nu se știe de către cine. Presa internațională ajunge la ele. Sunt autentificate de prestigiosul Institut pentru Politică Internațională. De asemenea, Colegiul certifică în secret guvernelor occidentale că documentele sunt reale. Guvernele din Vest nu mai pot face nimic. În Albania se instaurează

o criză constituțională, pică guvernul. N-am de ales decât să intervin, iar tu ești răsplătit pentru serviciile excepționale aduse prin demascarea trădătorilor.

– Corect, cu doar două excepții. Nu este nevoie să fie cunoscută contribuția mea. Sunt un tip modest. Iar onorariul meu este de numai douăzeci de milioane de dolari, ceea ce lasă o sumă importantă pentru celelalte necesități.

– Înțeleg.

Generalul Durres își dorise dintotdeauna să fie șef al statului, însă era, probabil, o funcție foarte costisitoare, una foarte costisitoare. Dacă nu, va reuși în acest fel.

– Desigur, coordonarea va fi crucială. Să intervin la momentul potrivit, când nimeni altcineva nu-i pregătit.

– Da, se învoi Ivan.

– Și când aș putea să văd aceste documente?

Generalul își termină rachiul dintr-o înghițitură.

– Copii ale documentelor, în trei săptămâni. Originalele, la plata a douăzeci de milioane de dolari, ceea ce îmi imaginez că se va întâmpla în același timp cu lovitura de stat.

Tuși, apoi continuă pe un ton înțelegător.

– Generale Durres, aș fi de acord cu ideea să fii șeful statului. În vechiul sistem, în mod sigur ai fi fost.

Generalul râse. Auzise mereu că Membrii Colegiului erau deștepți și știau ce anume-i motiva pe oameni.

– Nu mi-ai zis cine sunt acești agenți dubli. Spune-mi un nume. Impresionează-mă.

– Președintele.

Generalul Durres se holbă la el cu o uimire neprefăcută. Rânji brusc, un rânjet senzațional care însemna „adulmec încă o moarte și propria mea glorie".

– De ce faci asta? întrebă el.

Ivan n-avea nici cea mai mică intenție de a-i dezvălui generalului adevărul despre Jocul Puterii și despre propria sa misiune de a menține Colegiul. Totuși, Durres avea ceva demn de admirat, ceva ce constituia și un ingredient caracteristic lui Ivan. Să fie cinismul detașat, duritatea atingerii scopului, care-i răzbătea la suprafață? Se gândi: „Voi fi tot așa când voi ajunge Maestru, dar mult mai puternic. Am să-l manipulez chiar și pe acest om." Gândul nu-i displăcea.

– Să zicem că sunt un filantrop, așa că-mi trebuie bani. Facem târgul?

Generalul se prefăcu a medita asupra chestiunii, dar luase decizia. Puterea. Întotdeauna vrei mai multă. Iulius Cezar înțelesese problema, dar și soluția. Ia mai multă. Oricum, viața era un mare joc. Lui Durres îi plăceau jocurile. Zdrobi de perete paharul gol de rachiu.

– S-a făcut.

Două zile mai târziu, după ce Ivan se întorsese la Paris, din Albania, Sebastien primi un apel telefonic tocmai când urma să se ducă la US Bank, Panama, pentru a-și începe ziua de lucru. Ascultă concentrat vocea bărbatului. În fundal se auzea un zgomot ciudat. Părea că e muzică rap.

– Zici că Ivan e la Paris? OK, mulțam foarte mult. Te rog, încearcă să-l depistezi pe Andrew Brandon.

Puse receptorul jos. Aşadar, îl găsiseră pe Ivan. Al Johnsons Investigations făcuse o treabă bună. Îl depistaseră prin iubitul lui. Oh, fiule! Ivan chiar va trebui să-şi mai îmbunătăţească jocul. Sebastien îi va povesti mai târziu Tanyei.

În biroul lor, Al aşteptă până când PJ îşi termină conversaţia telefonică. Apoi îl sună şi el pe clientul său, Andrew Bandon. După aceea, PJ se întrebă ce se va întâmpla dacă ambii lor clienţi ar sosi la Paris în acelaşi timp. Ar putea avea o întrevedere interesantă cu omul pe care-l căutau. Dar de ce-l căutau? De ce naiba trebuia lui PJ să-i mai pese? Era plătit la fel. Dădu muzica rap cât putu de tare.

Bani grei, muzică grea.

19

Fără a ieși pe ușă, poți ști toate cele de sub ceruri
Fără a privi pe fereastră, poți vedea Calea.

LAO ZI

August. Taiwan.

Andrew alesese Taiwanul pentru a face rost de cele douăzeci de milioane de dolari.

Taiwanul sau Insula Comorii se afla la numai o sută patruzeci și patru de kilometri în largul coastelor Chinei continentale. Era un loc cu adevărat remarcabil. Separată politic din 1949 de mărețul ei vecin comunist, această mică provincie cu o populație de mai puțin de douăzeci și patru de milioane de locuitori a devenit curând un bastion al capitalismului în Orientul Îndepărtat, unde populația sa a dezvoltat o economie devenită cea mai dinamică și mai speculativă din lume. Această insuliță avea multe caracteristici similare Hong Kongului: o capitală aglomerată, plină de zgârie-nori, nesfârșite blocaje de trafic, o populație dependentă de adunat bani și împătimită de jocuri

de noroc, cazinouri și o viață bună. Pe scurt, era paradisul oricărui investitor. Andrew se decisese asupra Taiwanului, din moment ce-i era cunoscut. Locuise acolo cu părinții încă de mic. De asemenea, din Taiwan putea vizita China și capitala ei, Beijingul, locul unde meșterul Chang își prezentase cutia-enigmă înaintea împăratului Kangxi.

Andrew mai avea un motiv să se ducă în Taiwan, mai important decât celelalte. Era unul bazat pe o ironie totală: Taiwanul, cu toată zarva și agitația sa, cu susținerea sa pentru năzuințele omenești, ar fi fost ultimul loc din lume unde ar fi venit să trăiască sau doar în vizită maestrul maeștrilor, Chang. Totuși, când comuniștii au preluat puterea în China continentală, în 1949, fostul lider politic Chiang Kai-și a fugit în Taiwan, luând cu el cinci mii de cutii cu cele mai valoroase piese din Palatul Imperial din Beijing.

Printre acestea erau și trei cutii-enigmă de-ale lui Chang.

– Andrew, ce te aduce aici?

Bacherul chinez durduliu îl întâmpină cu entuziasm.

– Ar fi trebuit să ne spui că vii. Aș fi pregătit o cină pentru tine.

David Chen îl invită pe o canapea din apartamentul prezidențial din Grand Hotel. Se cunoșteau de ani și ani și fuseseră colegi la universitate. Apoi cărările lor s-au despărțit când Chen a devenit un finanțist corporatist de succes, lucrând la una dintre cele mai

mari bănci taiwaneze, în vreme ce Andrew a devenit consilier special al ONU.

– Cum merge? îl întrebă.

Prietenul său încărunțise puțin de când îl văzuse ultima dată, cu mai bine de doi ani în urmă. Stilul său vestimentar imaculat nu se schimbase deloc, nici figura sa tinerească și nici zâmbetul entuziasmat.

– Păi, foarte bine. Afacerile înfloresc. Nici nu mi-aș dori altceva mai bun, în pofida volatilității pieței est-asiatice.

– Și familia?

– Monica este bine, iar copiii cresc văzând cu ochii. Cel mic o ia pe urmele mele și se axează pe matematici. O să scoatem un finanțist pe cinste din el. În sfârșit, de ce ești aici? Te ocupi de relațiile sino-taiwaneze în preambulul preluării?

– Nu, am demisionat de la ONU.

– Ai demisionat?

– Da.

– Oh...

Chen așteptă ca Andrew să continue, însă nu urmă nicio explicație. Era uluit. Oare fiindcă voia pur și simplu mai mult timp liber? Sau consultanța sa în cadrul ONU luase o turnură dezastruoasă?

Sosi un chelner și le servi băuturi. Chen încercă să pară optimist.

– Ei bine, nu mai este nevoie să-ți spun, Andrew, că, dacă ai nevoie de vreun ajutor, nu trebuie decât să-l ceri. Aici am tone de contacte. În ce afaceri te-ai gândit să intri? Vor face coadă la tine ca să-ți ofere

o slujbă, având în vedere calificările tale şi limbile străine cunoscute. Mandarina şi taiwaneza fluente nu-s ceva de lepădat.

– Pe moment, nu am intenţia să încep o nouă carieră. Sunt alte lucruri pe care vreau să le fac aici. Acum caut un apartament. Mă gândesc la unul în zona din apropierea Muzeului de Artă Chineză.

– Nu te agita să închiriezi unul, zise Chen cu o expresie mulţumită, bucuros că poate ajuta. M-am ocupat şi de ceva speculaţii imobiliare. Am un apartament mare într-un bloc nu departe de zona aceea. În acest moment este liber. Poţi să stai acolo câteva luni. Fără nicio plată.

– Nu, mulţumesc. Prefer să-l închiriez de la tine.

Discutară încă vreo zece minute despre munca lui Chen şi despre familia lui. Deodată, David văzu cât era ceasul. Scoase un geamăt.

– Andrew, te rog să mă ierţi. Mă tem că trebuie să plec. Am o recepţie de afaceri de la care nu pot lipsi. Va fi acolo şi şeful băncii. Ştii cum este când trebuie să urci pe un stâlp unsuros.

– Da.

– Hai să ne vedem la cină într-o seară. Monica şi copiii s-ar bucura să te revadă. N-ai să-i mai recunoşti.

– Bună idee.

Chen se ridică. Trebuia să întrebe. În fond, Andrew îi era prieten.

– Iartă-mi impolitețea, dar nu pari a fi în apele tale. Eşti sigur că totul e în ordine? Nicio criză?

– N-am nimic.

Ochii lui cătară liniștiți spre interlocutor. Totuși, pentru Chen păreau mult mai melancolici, mai preocupați decât înainte.

– David, ți-aș fi îndatorat dacă ai ține prezența mea aici, în Taiwan, confidențială. Să știți doar tu și soția ta.

– Da, ăăă, sigur că da... făcu Chen mai degrabă șovăitor.

Plecă. Ce se întâmpla? Ultima dată când îl văzuse pe Andrew, acesta i se păruse bine sănătos, ocupat cu activitățile ONU. Desigur, îi trebuise ceva timp ca să-și revină după moartea soției sale, Amy, cu un an înainte. Era taiwaneză, o fată drăguță și plină de viață, prezentatoare de emisiuni TV, cu o personalitate veselă și un viitor strălucit. Apoi a murit, iar copilul din pântecul ei a murit odată cu ea. A fost o lovitură năprasnică. Cu toate astea, Andrew păruse că suportă totul cu stoicism. Să fie posibil ca trauma provocată să fi revenit pentru a-l chinui? Sau era ceva cu totul diferit? Ceva legat de munca lui și de ONU?

Chen intră în lift într-o stare meditativă. Ce îngrozitor, să-ți pierzi soția și copilul. Ce-ar face el dacă i s-ar întâmpla așa ceva? Nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Muzeul de Artă Chineză din Taiwan era o clădire mare, din beton, modernă și funcțională. Andrew urcă treptele sale late și trecu de intrarea cu uși de sticlă și de pâlcurile de elevi de gimnaziu, care se înghesuiau

în jurul caselor de bilete în timp ce profesorii lor le dădeau tichetele. Era o zi de activităţi extraşcolare şi copiii aşteptau să vadă o expoziţie de artă chineză, descrisă de afişele colorate din hol drept special alcătuită pentru tineri. Îmbrăcaţi îngrijit, în uniforme în miniatură, cu genţile agăţate de umeri, flecăreau fără încetare, unii dintre ei învârtindu-se pe podeaua din parchet, în vreme ce alţii stăteau liniştiţi, cu mâinile împreunate, cu ochii căscaţi comic, în timp ce-şi şopteau unul altuia secrete de copii, la care adulţii nu aveau acces.

– Este sus, la dreapta, domnule. La al doilea etaj.

Aşezată la o distanţă bunicică de încăperile spaţioase, pline de mobilier Qing şi Ming, se afla o cameră relativ mică. Iluminatul era redus, iar pereţii, pictaţi într-un verde marin cu pete albe, oferind o senzaţie de calm şi introspecţie. Încăperea conţinea cutiile-ghicitoare făcute de meşterul Chang. În acel moment, nu era nimeni acolo. Tăcută, contemplativă. Izolată. În mijlocul încăperii se găsea o cutie din sticlă blindată. Se îndreptă spre ea.

Şedeau pe un strat de catifea verde, trei la număr, uluitor de frumoase, cu acelaşi lac negru şi filigran văzut de Andrew pe cutia-enigmă arătată lor de Maestru. Chang gravase în aur câte o imagine frumoasă pe fiecare latură lăcuită. Una era o scenă de vânătoare, o alta înfăţişa un oraş, cea de-a treia, un templu într-o grădină. Combinaţiile acestor cutii-enigmă fuseseră descifrate cu mult timp în urmă şi acum erau deschise, pentru a dezvălui filigranul elegant din interior. În

mijlocul fiecărei cutii se găsea o piatră prețioasă – un rubin, un safir și un smarald. În pofida frumuseții lor extraordinare, Andrew se simți, într-un fel, dezamăgit. Pentru că niciuna dintre aceste cutii nu avea perfecțiunea detaliului și nu exercita atracția cutiei-enigmă arătate de Maestru concurenților în noaptea de pomină. Era mult mai rară și mai inefabilă la vedere.

Așadar, ce era în interiorul celei mai dificile dintre toate cutiile-ghicitoare? O bijuterie? Sau nimic, așa cum presupunea Maestrul. Dacă nu era nimic, ce încerca să spună meșterul Chang, ce secret intim dorea el să dezvăluie? Andrew cercetă o vreme cutiile-ghicitoare. Cu toate că încercase, adevăratul lor înțeles îi scăpa. Putea să se tot uite la ele, dar nu-l vedea. În cele din urmă, se pregăti să plece. Era trist că rămăseseră numai atât de puține dintre lucrările lui Chang. Fusese un meșter de mare geniu, totuși, de-a lungul secolelor, creația lui minunată s-a pierdut încet-încet sau a fost distrusă în războaie, din greșeală sau din cauza nebuniei oamenilor.

– Căutați și alte lucrări de Chang?

Bătrânul curator, îmbrăcat într-o haină roșie din ținuta angajaților, intrase pe o ușă laterală ca să-l întrebe. Observase că se holba la cutiile-surpriză. Privi spre personajul cu fața zbârcită și aplecat de spate.

– Da.

– Ei bine, în afară de cutiile din vitrină, pe care le-ați văzut, nu mai avem decât două vaze. Alte muzee din lume mai au și alte lucrări de-ale sale, însă aceste vaze sunt cele mai frumoase.

Îl conduse într-o altă încăpere, mai mică decât prima, dar zugrăvită în aceeași culoare. În mijlocul ei, în dosul sticlei blindate, se aflau două vaze extraordinare, textura lor fiind scoasă în evidență cu o claritate deosebită de lumina naturală filtrată printr-o fantă din tavan, căzând direct asupra lor. Se înălțau fără suport, măsurând jumătate de metru în înălțime; baza lor mică se alungea înflorind într-o rotunjime de pepene, pentru a se îngusta din nou spre vârf, terminându-se cu o deschidere largă. De un albastru de cobalt și alb, confecționate din cel mai fin porțelan din dinastia Ching. Singurele lucruri care deosebeau vazele una de cealaltă erau imaginile diferite pictate pe câte o latură a lor. Pe ambele vaze erau pictate petale fine de flori de cireș. Culorile lor, un roșu rubiniu limpede și un alb translucid, se păstraseră la fel de pure și de vii ca în ziua în care fusese pictată scena.

– Luați loc și priviți-le, zise bătrânul, arătând spre un scaun capitonat.

Se așeză lângă Andrew. Acum contemplau amândoi vazele.

Prima dintre ele avea o imagine cu copii chinezi dansând în jurul unui dud, într-un peisaj pastoral. Bătrânii satului stăteau în fundal, iar mai încolo se vedeau munți înalți. Chang se întrecuse pe sine în această pictură, nu numai prin priceperea desăvârșită cu care ilustrase spontaneitatea jocului copiilor, dar și fireasca ușurință cu care dansau. Cu capetele lăsate pe spate și corpul ușor încovoiat, se mișcau cursiv, cu fețele aprinse de încântare. Bucuria tinerească și

vitalitatea iradiau și aproape că auzeai râsetele lor copilărești. Totuși, lucrul cel mai frumos era că pictura se continua de la o vază la alta. Unul dintre copii, chiar dacă dansa împreună cu tovarășii lui de joacă, se uita direct la scena de pe a doua vază. Spre deosebire de ceilalți, el părea meditativ, aproape trist.

Această vază ilustra cum un bărbat, un meșteșugar, traversa un pod arcuit în timp ce se îndrepta spre munții înalți din fundal, de parcă ar fi fost la începutul unei călătorii îndelungate și primejdioase. Mâna bărbatului era ridicată în semn de rămas-bun. Părea limpede că acest bărbat era tatăl băiatului. Scena era profund emoționantă. Pentru că, în timp ce traversa podul, tatăl privea înapoi, atras de un impuls irezistibil de a-și privi fiul pentru ultima oară.

Andrew se uita fermecat la cele două vaze. Persoana care crease cutia-enigmă făcuse și aceste incredibile lucrări de artă; iar el nu avea niciun dubiu că meșteșugarul care se afla pe pod, în pictură, cu un chip de un calm netulburat, era chiar Chang. Era o dibăcie uluitoare a creatorului. Chiar dacă fiecare dintre vaze conținea o imagine care avea un anumit înțeles, numai atunci când cele două erau așezate una lângă alta adevărata greutate și ideea generală a viziunii deveneau vizibile.

– Ce știți despre aceste vaze? îl întrebă pe curator.

– Există o poveste despre ele, îi răspunse el. Un negustor chinez, bogat și influent, i-a cerut odată lui Chang să picteze o scenă pe două vaze minunate pe care le avea, insistând ca să se includă în imagine. În

acest fel, s-a gândit el, vazele vor valora și mai mult. Așa că le-a pictat, dar când negustorul a dat cu ochii de ele a rămas surprins. Pentru că pe ele Chang era pictat părăsindu-și fiul. În China, să ai un fiu este cel mai important lucru pe care-l poți face pentru a continua linia familiei. Astfel, când pictezi un tată care-și părăsește fiul este ca și cum ai ilustra o tragedie. Nimeni n-ar vrea asemenea vaze. Furios, bogătașul a cerut o explicație.

– Și ce i-a zis Chang?

– Că el a pictat două vaze minunate, dar că bogătașul era prea legat de lucrurile pământești pentru a observa. Că și cele mai importante lucruri din lume tot trebuie cedate pentru a le putea transcende și a le înțelege la adevărata lor valoare. De asemenea, se mai spune că Chang i-ar fi citat negustorului cuvintele unui taoist chinez: „*Oricine dă importanță la ceea ce-i în afara lui este un neîndemânatic în interior.*" Vedeți, pentru negustor, posesiunile sale și bogăția erau cele mai importante lucruri din lume și a crezut că, dacă va alătura numele lui Chang vazelor, va câștiga și mai mult. Pentru pictor, fiul său era cel mai important din lume. Pentru ceilalți, e posibil să fie altele. Totuși, Chang încerca să-l facă pe negustor să priceapă că tânjind după toate acestea înseamnă, de fapt, să le pierzi. Pentru că nu le mai apreciezi valoarea. Detașează-te însă de astfel de lucruri și atunci vei fi capabil să le apreciezi valoarea adevărată. Pofta va fi înlocuită de înțelepciune.

– Credeți în această poveste?

– Nu știu, zise bătrânul. Știu doar că acestea sunt niște vaze de o frumusețe de nedescris și le privesc în fiecare zi.

Se lăsă tăcerea. Apoi, bătrânul își continuă comentariul:

– Este ciudat cum te atrag și apoi te captivează, nu-i așa? Există un bărbat care vine aici o dată pe an. Se așază și le privește o zi întreagă, după aceea pleacă. Vine aici de când sunt eu curator, de mai bine de douăzeci de ani.

– Cine-i acest bărbat?

– Nu știu. Nu vorbește niciodată.

Andrew continuă să se uite la vaze. Într-o strălucire de inteligență, adevărul despre cutiile chinezești începu să i se dezvăluie. Pentru că locul Maestrului și cutia-enigmă erau unul și același lucru. Primul ilustra natura celui de-al doilea. Nu conținea nimic. Și totuși, în același timp, cuprindea totul.

Iar omul care venea să privească aceste vaze nu putea fi decât Maestrul.

20

Papa Alexandru al VI-lea n-a făcut sau gândit nimic altceva decât să-i înşele pe ceilalţi; iar el a găsit mereu pe cineva care să aibă încredere în el. N-a existat niciodată cineva care să ofere asigurări mai convingătoare sau care să le poată întări cu jurăminte mai mari; şi nimeni care să-şi ţină cuvântul mai puţin ca el. Şi, cu toate astea, a putut întotdeauna să-i înşele pe oameni ori de câte ori a vrut, fiind un mare maestru în această artă.

MACHIAVELLI, *Principele*

Septembrie. Panama.

– E vremea să începem cacealmaua.

Tanya ieşi din bucătăria micului ei apartament aducând două pahare de rom şi coca-cola. Le puse pe măsuţă. Apoi se aşeză pe fotoliu, vizavi de Sebastien, care se lăsase pe canapea ţinându-şi o mână la ochi. Era ora două dimineaţa şi el de-abia sosise. Tanya se întrebă pe unde umblase. Probabil prin oraş, împreună cu prietenul său Juan, traficantul, pe care nu-l

întâlnise niciodată, dar despre care auzise o mulțime de lucruri de la Sebastien. Era îngrijorată de relațiile lui cu astfel de oameni. Nu numai din cauza primejdiei – comportamentul lui față de ea începuse să se schimbe –, dar părea tot mai împietrit și nu se mai atinsese de ea de zile în șir. Se întreba dacă nu cumva ajunsese prin bordeluri cu prietenii săi. Se înstrăinau tot mai mult. Trebuia să se întâmple și asta. Gemma îi sări în poală. Măcar tot mai era cineva care să aibă nevoie de ea.

– Ești sigur? îi spuse Tanya.

– Absolut. Începem să intrăm în criză de timp. Mai avem doar patru luni și încă n-am dat de Andrew și Ivan.

Căscă și se ridică în picioare. Chefurile prelungite cu Juan începeau să-și arate colții.

– E vreo problemă?

– Nu. O să-mi fie dor de Panama.

O să-i pară rău să plece de-aici, se gândi ea. Tanyei îi plăcea clima din țară și oamenii. Se va întoarce ea într-o bună zi. Asta dacă va supraviețui. Pentru că acela care-l ucisese pe Rex și o atacase pe ea era încă acolo.

– Câți bani sunt în cont?

– În Panama, ceva mai puțin de douăzeci de milioane de dolari. În Elveția sunt două.

– Ne trebuie fie douăzeci de milioane pentru unul dintre noi, fie patruzeci pentru amândoi.

– Nu mai avem destul timp să așteptăm până ajung patruzeci de milioane, zise Sebastien brusc. Și, în afară de asta, nu cred că Gonzalez va pune vreodată atât de

mulți bani într-un singur cont. Acum e timpul să acționăm. Am de gând să curăț tot ce-i pe acolo. Cu cât are Gonzalez mai puțini bani, cu atât sunt șanse mai puține să vină după noi. În plus, va avea o grămadă de explicații de dat partenerilor lui columbieni.

Chicoti. Cam știa și ce se va întâmpla cu Juan când Gonzalez va descoperi că banii lui nu mai erau. Nu era genul de individ mărinimos, care să treacă ușor cu vederea o mică eroare contabilă. Lui Sebastien asta-i făcea plăcere și nu-i provoca niciun fel de strângere de inimă. Juan merita tot ce i se va întâmpla.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Tanya.

Îi explică ținându-și ochii închiși de oboseală. Se va duce câteva zile în Elveția. Îi spusese lui Ted Baxter, șeful Depozitelor la termen, că-și lua o mică vacanță. Își va face apariția la Banque Lex și-i va cere ca într-o anumită zi să fie transferați toți banii aflați în contul din Elveția al lui Gonzalez într-unul din New York. De acolo va face un ocol prin sistemul de transfer interbancar până în conturile deschise de el la Tokio și în Bermude. În final, banii vor intra într-un cont comun, deschis de Sebastien în numele lor în insula Cayman. Banque Lex nu va avea niciun fel de probleme la transferul banilor, din moment ce vor crede că semnătura falsificată de Sebastien este cea a lui Gonzalez. Cu toate astea, voia să meargă personal acolo pentru a fi și mai convingător. Nu trebuia să existe niciun impediment. Chiar viața lor era la bătaie.

Tanya dădu din cap și sorbi din paharul ei.

– Da, însă ai cui sunt banii ăştia în Jocul Puterii? Ai tăi sau ai mei?

Sebastien ezită. Aceasta avea să fie cea mai alunecoasă parte a poveştii şi va trebui să manevreze cu mare atenţie. Numai unul dintre ei va învinge şi era hotărât să fie el acela. Tanya va accepta cu timpul, era sigur. Se va descurca el cumva cu ea. Oricum, era vital să nu se despartă încă, din moment ce era nevoie de amândoi pentru ca ţeapa să reuşească. Geniul tactic chinez, Sun Tzu, spusese că nimic nu era mai dificil într-un război decât arta manevrării. Ceea ce o făcea dificilă era transformarea unei căi ocolite în cea mai directă. Şi Tanya trebuie că îşi dorea locul Maestrului la fel de mult ca el, aşadar înşelăciunea era cheia, chiar şi între iubiţi.

– Nu cred că ar trebui să discutăm acum. Hai să păstrăm banii în contul comun. Nu-i nicio grabă, cu condiţia ca douăzeci de milioane de dolari să fie aduşi la Colegiu până la sfârşitul anului. Nu are niciun rost să ne certăm acum din această cauză. Întâi ar trebui să ne concentrăm asupra obţinerii banilor, apoi să ne hotărâm cine merge pentru funcţia Maestrului. În afară de asta, încă trebuie luaţi în considerare Ivan şi Andrew. Posibil chiar şi Maestrul, din moment ce suntem amândoi de acord că nu va renunţa la putere decât dacă nu are de ales.

Tanya îşi potrivi rochia ei din mătase roşie şi făcu un gest aprobator. Nu merita să se certe cu el în acest stagiu. Răbdarea era cheia lucrurilor.

– De acord. Ce mai urmează?

– După ce mă întorc din Elveția, îmi dau demisia de la US Bank. După trei săptămâni, plec. Cu o zi înainte să plec din bancă, transferăm toți banii. În ziua următoare, zbor la Miami. Îți iei și tu câteva zile libere și vii la Miami, dar cu un alt zbor. Sărbătorim. Tu te întorci la bancă și-ți dai demisia. Să zicem, cam peste o lună, ca să ne asigurăm că nu se face nicio legătură între noi. Asta se va întâmpla în noiembrie, iar la vremea aceea îi voi fi depistat și pe ceilalți. Ne întâlnim în Europa și vedem cum rezolvăm cu ei.

– OK.

Tanya își puse paharul jos. Sebastien vedea că o deranja ceva.

– E vreo problemă?

– Nu. Adică da. Sunt îngrozită de ce s-ar întâmpla dacă ar afla Gonzalez sau US Bank. Dacă află Gonzalez, ne ucide. Dacă află US Bank, ne așteaptă o condamnare îndelungată la închisoare.

Sebastien râse.

– Asta-i sarea și piperul. Nu-ți face probleme, nu se va întâmpla nimic rău. Jur! Ai încredere în mine.

Însă vedea că nu era deloc convinsă și că era îngrijorată de consecințele acțiunilor lor.

– Ascultă, trebuie să procedăm așa. Nu există o altă opțiune. Dacă nu câștigăm, nu mai suntem Membri ai Colegiului. De asemenea, ne confruntăm și cu riscul de a fi lichidați. Dar, dacă unul dintre noi câștigă locul Maestrului, am luat potul cel mare.

– Și dacă refuzăm să continuăm?

– Da, făcu Sebastien sarcastic, ce idee măreață. Atunci riscăm să ne ucidă ceilalți degeaba. Tu crezi că ar admite, pur și simplu, că noi doi am ieșit din joc? Ți-amintești de Rex? Și să zicem că am încălca jurământul nostru de confidențialitate și am povesti întregii lumi despre joc, cine ne-ar crede? Colegiul ar nega totul, nu avem dovezi și nici influență. Din câte știm, exact asta încercase să facă și Max Stanton și uite ce i s-a întâmplat. Cred că ar trebui să încercăm să câștigăm, nu crezi? Am ales să luăm parte la acest joc și trebuie să suferim consecințele. Eu nu abandonez acum. Nu se va întâmpla nimic rău, promit. Nu mă lăsa baltă tocmai acum.

Tanya se simțea foarte obosită și-ar fi vrut să plece la culcare. Chiar dacă țeapa ar reușit, încă rămâneau probleme nerezolvate de încheiat. Schimbă direcția.

– Chiar crezi că Maestrul este implicat în acest concurs?

Sebastien își închise din nou ochii.

– Tanya, asta-i cu adevărat întrebarea cea mare. Răspunsul este: încă nu știu. Este atât de dificil să afli cine-i și ce este Maestrul. Ce informații avem despre el? Știm că a fost Membru al Colegiului acum treizeci de ani și că a fost, cândva, concurent într-un joc pentru locul Maestrului, despre care cred că a fost foarte asemănător cu acesta. De asemenea, ni s-a mai spus că Arbitrii, și nu Maestrul controlează acest joc. Dar ia el parte? Nu sunt sigur. Dacă da, ar fi un adversar formidabil. Cel mai tare dintre toți. Acest tip este Maestru de ani și ani. Cunoaște toate trucurile despre

folosirea și abuzul de putere și are resurse uriașe la dispoziție.

– Crezi că e malefic?

Sebastien își dădu părul pe spate.

– Ce-s binele și răul când se aplică unei persoane cu funcția Maestrului? E ca și cum ai întreba dacă Papa este bun sau malefic. Te referi la persoană sau la funcție? Ca reprezentant al lui Dumnezeu pe Pământ, tehnic vorbind, nu poate face rău. Totuși, papii medievali, în special cei din familia Borgia, și-au interpretat rolul într-o manieră liberală. Desfrâu înainte de credință, crimă înaintea liturghiei. Trebuie să fi fost măreț. Eu cred că Maestrul este unul dintre cei mai strălucitori oameni ai vremurilor noastre și are o influență dincolo de înțelegerea noastră. De aceea nu trebuie niciodată subestimat.

– Va deveni malefic?

– Oh, da. Așa cred, dacă va fi necesar pentru a-și păstra locul. Uite ce-i, ca Maestru, exerciți o putere enormă, sub forma sfaturilor pe care le oferi și a informațiilor pe care le strecori șefilor de stat. Și, având o asemenea putere, ești nevoit uneori să iei și decizii dure. Cu cât este mai mare puterea, cu atât mai nemiloase deciziile. Așa stau lucrurile. În plus, în acest concurs nu va exista decât un singur învingător.

– Iar a mânui puterea înseamnă și a ucide?

– Da, în cele din urmă ar însemna și asta. Nu-mi spune că nu știi.

Se contemplară în tăcere unul pe celălalt. Sebastien își mai turnă de băut. Acum știau amândoi cum stăteau.

Calea spre Putere era una întunecată.

Octombrie. Elveția.

– Directorul general va veni imediat.

Holul de la intrarea în Banque Lex nu dezvăluia în niciun fel că ar fi vorba despre o bancă. Mai degrabă părea o casă din secolul al nouăsprezecelea, situată în zona selectă a Genevei. Era dintr-o eră a serviciilor pentru clienți care aproape că a dispărut, o eră a curtoaziei și formalităților studiate. Lui Sebastien îi plăcea. Admiră pictura cu heruvimi de pe tavan, culoarea lor cărnoasă prinzând o strălucire suplimentară datorită candelabrului uriaș din cristal. Îi făcea plăcere să se gândească la faptul că el alesese această bancă pentru Gonzalez, întrucât dovedea mult bun-gust. Cel puțin, acest lucru îi conferea o trăsătură pozitivă traficantului de droguri.

– Señor Gonzalez!

Directorul general se apropie pe covorul roșu pășind ca un crab, cu spatele aplecat într-o declarație aproape perpetuă de obediență. Atinse mâna lui Sebastien de parcă ar fi fost niște moaște sfinte. Chiar așa și era, pentru că Mamon era dumnezeul lui.

– Sunt încântat să vă cunosc. Încântat.

Sebastien răspunse cu un zâmbet și foarte curând conversau precum doi vechi prieteni din copilărie.

Câteva milioane de dolari puteau transforma în prieten din copilărie pe oricine, mai ales pe directorii băncilor.

– Am venit pentru contul meu.

– Desigur, domnule.

Directorul general îi făcu semn să vină într-o cameră alăturată. Imediat apăru un lacheu în livrea cu un serviciu complet de ceai și un aranjament minunat din bomboane. Sebastien luă una.

– Am hotărât să transfer o parte din banii mei într-un alt cont deținut de mine.

– Nu va fi niciun fel de problemă, domnule. Spuneți-ne doar când vreți să faceți acest lucru.

Directorul general își putea da seama după croiala impecabilă a costumului lui Señor Gonzalez că era un om de mare profunzime. Mai mult, engleza sa era aproape impecabilă, fără nicio urmă de accent spaniol. Și, desigur, referințele transmise de US Bank erau excelente; arăta chiar mai distins decât fotografia sa. Exact genul de client pe care și-l doreau.

– Veți primi o cantitate mare de fonduri adiționale din Panama peste trei săptămâni. Când se va întâmpla, doresc să transfer douăzeci și două de milioane de dolari din contul meu de la dumneavoastră. Am să vă explic și de ce.

Se aplecă înainte, așteptând până când bărbatul în vârstă își apropie nasul de al lui pe cât de mult era posibil, ca și cum ar fi fost doi complotiști.

– Soția mea a aflat că am bani aici și în Panama.

Ochii bătrânului se căscară cât cepele, într-un gest de surpriză încărcată de înțelegere. Cunoștea exact

această problemă. Nu mai era nevoie să i se spună şi altceva. Luă şi el o bomboană, pentru a se linişti.

– Acestea sunt instrucţiunile. Iar acesta-i contul în care vor fi transferaţi banii. Vă rog să transferaţi soldul imediat. Desigur, nu doresc închiderea contului meu la Banque Lex.

Sebastien zâmbi cu graţie.

– Voi transfera şi mai mulţi bani în el, dar nu chiar atâţia, de astă dată. O mică sumă pe care s-o folosească nevastă-mea.

Îi făcu cu ochiul.

– Înţeleg în totalitate, răspunse directorul general. Ah, acestea sunt problemele când eşti multimilionar şi ai o soţie lacomă de susţinut. Mult prea dificil pentru a fi pe înţelesul plebei.

Problema vulgară a banilor fiind rezolvată, la ceai avură o discuţie politicoasă despre situaţia politică din Elveţia. Nu se schimbase aproape nimic în ultimii două sute de ani.

Sebastien plecă. Directorul general privi de la fereastră în timp ce lacheul îl conducea pe client ţinându-i umbrela deasupra capului până când acesta intră în Rolls Royce-ul închiriat. Sebastien îi făcu semn cu mâna, de rămas-bun, iar lacheul se retrase în clădire. Ce gentleman, se gândi directorul general. Şi cu o cunoaştere atât de vastă a Elveţiei. Ai crede că locuieşte aici. O plăcere să tratezi cu el. Şi-l va aminti vreme îndelungată.

La o săptămână după ce se întorsese în Panama din vacanţa lui în Elveţia, Sebastien îşi dădu demisia

de la US Bank. Directorul o primi stoic, însă Ted, şeful Departamentului de depozite la termen, suferi cumplit. Sebastien devenise tovarăşul său de pahar preferat şi se înţelegeau atât de bine. Cu mare tristeţe, scrise în jurnalul său data plecării lui, 25 octombrie. Desigur, vor merge la o băută de adio. Asta se putea întâmpla după întrunirea de la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi. Stătea mohorât pe scaunul de la barul clubului de golf, privind cum gazonul îngrijit dispărea înghiţit de apă. În Panama încă nu se terminase sezonul ploios. Afurisită vreme.

De ce naiba voia să se alăture altei bănci? Şi taman în Australia? Ce nu era bine în Panama? Ah, da, spiritul se manifesta pe căi misterioase.

Ted mai comandă un pahar.

Miercuri, 25 octombrie.

În ultima sa zi la US Bank, Sebastien îşi făcu apariţia la apartamentul Tanyei dimineaţa, foarte devreme, pentru a confirma că totul era pregătit. Nu fură necesare mai mult de câteva minute de conversaţie grăbită. Tanya îl conduse până la uşă.

– Sebastien, eşti sigur că ştii ce faci?

O îngrozea această zi. Semnificaţia a ceea ce se pregăteau să facă o chinuia cu şi mai multă forţă. Totul numai pentru locul Maestrului.

– Calmează-te, făcu el şi îi oferi un zâmbet destins. Eşti sigură că ai spart partea de cod a supervizorului, pentru instrucţiunile de plată?

– Da. Carole manevrează în fiecare zi sute de instrucțiuni de plată. Când procedează la o revizuire a lor, în săptămâna următoare, nu va exista nimic care să arate că eu, și nu ea a plasat partea de cod secret. Am pus totul la punct, crede-mă.

Asta era tot. Momentul adevărului. Chiar aveau încredere unul în celălalt? O singură greșeală acum și va fi un dezastru total. Ce s-ar întâmpla dacă Tanya face transferul și apoi îl lasă baltă? Ce-ar fi dacă el nu ar fi capabil să-l prostească pe director sau pe Ted cu scrisoarea de instrucțiuni?

– Pa, Sebastien.

Nu-și putea da seama la ce se gândea el. O va trăda?

– Pa.

Când Sebastien sosi la US Bank, Ted era deja acolo, întins pe canapeaua din biroul său și arătând destul de turtit. Se ridică în grabă și-i spuse că se pregătea pentru rigorile zilei. Sebastien rânji. Era mai mult o chestiune de refacere după excesele din noaptea trecută, din moment ce amândoi fuseseră la clubul de golf până la orele mici ale dimineții. Meritase, pentru că era vital ca Ted să nu fie prea alert în acest moment special. Sebastien rămase cu ochii pe ceas în decursul întregii dimineți, când timpul părea că de-abia se târăște, doar pentru a-l scoate pe el din sărite. În cele din urmă, sosi și ora fatală și se apucă de treabă.

Chiar înainte de prânz îi dădu lui Ted un număr de formulare cu instrucțiuni de plată, completate de clienți. În mijlocul teancului se afla cel care avea semnătura falsificată a lui Gonzalez, pentru transferarea

a douăzeci de milioane de dolari în contul său elveţian. Ted se duse cu ele împleticindu-se spre biroul directorului, pentru confirmarea semnăturilor. Se întoarse repede. Sebastien simţi pe umăr o strânsoare de oţel.

– Poţi să vii în biroul meu?

Lui Sebastien i se opri inima în piept. Cercetă faţa lui Ted. Era foarte sobră. Ca prin vis, se ridică şi-l urmă. Se întâmplase ceva foarte rău. Probabil îi telefonaseră lui Gonzalez. Sau dacă-l trădase Tanya? Privi spre uşă. Putea s-o şteargă din departament, dar oare şi din bancă? În mod sigur vor activa alarmele de securitate mult prea rapid pentru el.

– Îţi dai seama despre ce e vorba, nu? zise Ted închizând uşa, să nu mai audă nimeni.

Glasul lui avea o ascuţime de nervozitate.

– Cred că nu.

– Păi, n-ai să scapi aşa uşor. Am plănuit totul.

– Plănuit?

– Seara de adio. Te duc la Las Cumbres. Striptease-ul îţi va face o încălzire plăcută pentru noua ta slujbă.

Faţa bătătorită a lui Ted se încreţi într-un rânjet în timp ce el ridică mâinile în semn de protest.

– Este micul meu semn de mulţumire pentru că m-ai ajutat cu conturile cu parolă cât am fost eu în spital.

Trebui să treacă un minut întreg pentru ca expresia îngheţată de pe faţa lui Sebastien să fie înlocuită de un zâmbet nesigur.

– Ted, murmură el, tocmai m-ai dat gata.

– M-am gândit că o să-ţi placă, zise Ted, frecându-şi mâinile în aşteptarea altei seri lichide şi reîmprospătarea

senzațiilor în acele părți ale corpului său pe care alte femei, cum ar fi nevastă-sa, preferau să nu le atingă.

– Apropo, uite și rahaturile astea.

Îi întinse formularele.

– Trimite-le sus la Departamentul plăți.

Își puse palma pe capul său devenit, cumva, fragil.

– Și să plecăm azi mai devreme.

– Sunt de acord.

Sebastien tocmai luase douăzeci și două de milioane de dolari din contul lui Señor Gonzalez, așa că era încântat să plece acasă. Nu trebuia să fii prea lacom. Moderație în toate.

Între timp, sus, la Departamentul plăți, Tanya procesa instrucțiunile mai multor clienți care doreau transferarea banilor lor prin toată lumea. Când ajunse la un formular anume, introduse propriul ei cod în calculator. Apoi băgă o dischetă și, în câteva secunde, computerul dezvălui codul secret pe care Carole, supervizorul ei, îl folosea pentru autorizarea efectuării plăților via sistemul interbancar. Memorându-l, Tanya tastă și acest cod, doar pentru a se asigura că șefa ei nu va avea nicio ocazie să pună transferul sub semnul întrebării. Banii lui Gonzalez își începură călătoria.

Banii făcuți ușor zburau ușor.

Sebastien își va aminti de Las Cumbres pentru tot restul zilelor sale. Zăcea pe canapeaua din piele din clubul privat și privea cum frumoasele din Venezuela se dezbrăcau de ținuta lor superficială în timp ce dansau pe muzica samba. Era ca la petrecerea din Columbia,

se gândi, dar fără frișcă. Îi va lipsi America de Sud. A fost o experiență rentabilă din multe puncte de vedere. Privi în timp ce Ted traversa spațiul legănându-se cu încă un rând de băuturi. Bietul de el, va muri în câțiva ani. Știa că Ted nu avea nicio intenție de a-și schimba stilul de viață, bând până ajungea în propriul său mormânt lichid. De asemenea, era clar că Ted își scoase din minte rezultatul inevitabil. Sebastien se gândi cât era de ciudat că, atunci când oamenii o luau pe calea autodistrugerii, o făceau atât de repede. Direcția vieții oamenilor putea fi arareori schimbată și, odată ce apucau s-o ia pe un anumit curs, era aproape imposibil să-i deviezi de la el. Jocul Puterii nu făcea excepție.

– Noroc, Ted. Încă una pentru drumul lung și întortocheat.

Își luară rămas-bun la ușa clubului. Așa părea cuvenit.

– Rămas-bun, Sebastien. Și mult noroc.

– Mulțam.

Strânse mâna tremurătoare. De-abia aștepta să plece de-acolo.

– Oh, încă ceva. Na, am uitat ce-am vrut să-ți spun! Mi-a ieșit din minte.

– Nu-ți face probleme.

Începuse să coboare treptele.

– Nu. Oh, da. Asta-i, ceva foarte ciudat. Mergeam pe coridor în această după-amiază și tocmai eram pe cale să plec – râgâi zgomotos – când m-a oprit unul dintre curierii băncii. Știi și tu, cel care duce sus formularele depozitelor la termen, Fernando sau așa

ceva. Oricum, era foarte tulburat. Era vorba despre un transfer de bani dintr-unul dintre conturile cu parolă. Cel al lui Gonzalez. Voia să fac verificarea cu Gonzalez.

Râgâi din nou.

– Iartă-mă, am niște gaze. Oricum, habar n-aveam ce dracu' tot trăncănea acolo. I-am zis că nu-i treaba lui.

– Și-a verificat hârtia cu Gonzalez? întrebă Sebastien.

Glasul îi devenise puțin răgușit. Probabil de la scotch.

– Nu știu. Mă îndoiesc. Asta nu-i treaba lui, comentă el indignat.

Sebastien râse oarecum mânzește.

– Oh, eu nu mi-aș face nicio problemă. În orice caz, i-am trimis lui Gonzalez confirmarea de plată chiar în această după-amiază. Este în dosar. Își transferă ceva dolari în contul lui elvețian. Nimic care să dea bătăi de cap.

– Oh, bine. La asta m-am gândit și eu. Ei bine, rămas-bun, Sebastien. Și mult noroc.

Ted își ridică paharul gol și se întoarse la dansatoare. Sebastien nu-l va mai vedea niciodată.

Intră în mașină. Observă că mâinile îi tremurau aproape imperceptibil.

Señor Gonzalez nu devenise un om bogat numai prin cruzime. Avea calități mai puțin atrăgătoare. El atribuia semenilor săi aceleași instincte primare ca ale lui. Drept rezultat, presupunea automat că toată lumea l-ar trișa dacă ar avea și cea mai mică șansă. În cazul lui Sebastien, fusese puțin mai darnic. Se gândise

că va fi mulțumit cu „comisionul" său dacă nu va avea alte posibilități de a se înfrupta din banii lui. Iar el nu-și dădea seama cum ar reuși așa ceva din moment ce US Bank era o instituție foarte respectabilă și totul era făcut ca la carte. De asemenea, banii nu puteau fi transferați decât cu instrucțiunile lui scrise, deci sistemul părea infailibil. Oricum, pentru că era, de regulă, prudent, inserase încă o măsură suplimentară de protecție. O mică șpagă plătită unuia dintre curierii de la US Bank. Sarcina lui era simplă: când avea de dus instrucțiuni de transfer de bani de la Depozitele la termen, trebuia să observe orice era legat de contul lui și să-l sune. În acest fel, traficantul verifica dacă instrucțiunile îi erau respectate. Și, desigur, cum erau întotdeauna urmate, apelurile telefonice deveniră o chestiune de rutină.

Se întinse în pat. Activitatea unui important traficant de droguri avea problemele sale. Nimic în viață nu era vreodată perfect, cu toate că, în domeniul său, existau unele compensații. Ca în toate celelalte afaceri, dacă reușeai să faci față stresului și să iei niște decizii dure, era un stil de viață. Totuși, trebuia să ții un ochi pe minge. Nu exista niciun fel de protecție socială dacă lucrurile nu ieșeau, iar unele lucruri îți puteau exploda în față, la fel și în nas.

– Hei, *guapa,* hai în pat.

Se afla în vacanță la Medellin, împreună cu amanta lui preferată. Ce să-și dorească mai mult?

– Vino!

– Imediat. Să-mi pieptăn părul.

Afurisitele de muieri, se gândi. De ce se tot piaptănă, dacă tot intră în pat? O privea.

Sexul. Una dintre marile plăceri ale vieții, însă nu cea mai mare, reflectă el. Sexul era distractiv. Totuși, în cele din urmă, își pierdea puțin din farmecul său și din picanterie, indiferent cât putea fi de inventiv un bărbat ca el, trecând cu vederea problemele lui de spate și sciatica. Până la urmă, și un sibarit se satură de haremul lui. Apoi mai erau banii. Câștigă o sută de dolari și oamenii o să mârâie spre tine în stradă, dar fă un milion și vor deveni politicoși, fă zece milioane și se vor lipi atât de strâns de fundul tău că n-ai să poți trage niciun vânt dimineața. Totuși, până la urmă, nici banii nu mai erau atât de distractivi. Pentru mâncare și posesiunile pe care le îndesai într-un burdihan lacom exista o limită.

– Vin la tine într-un minut, scumpule.

Dar puterea. Ah, asta era cu totul altceva. Cu fetele te jucai, banii îi cheltuiai, însă cu puterea te adăpai pe veci. Nu avea fund. Era nesfârșită în plăcere și posibilități. Indiferent de profesiune, era la fel. Preotul satului visa să devină Papă, micul escroc spera să devină Bos, iar angajatul de la capătul lanțului ierarhic într-o corporație visa să urce până la vârf. Era la fel peste tot, în toată lumea.

– Mai puțin.

Gonzalez nu era diferit de ceilalți. Desigur, fusese întotdeauna un nemernic, dar cu toate astea cursul carierei sale fusese la fel. La banii pe care-i avea se trăgea de șireturi cu președintele Columbiei. Să mai treacă

vreo câțiva ani și-i va lua locul. Și după aceea? Păi, președintele călătorește prin străinătate, are pe mână trezoreria, oricare femeie-și dorește, i se satisfac toate plăcerile. Așa mergea lumea. Putere. Plevușca voia să fie peștele cel mare, peștele cel mare se visa balenă. În Rai era la fel. Pune mâna pe cât mai multă putere și ține-te de ea. Dumnezeu știa răspunsul. El a dat omenirii Biblia și câteva cuvinte de îmbărbătare, dar s-a asigurat că nu-și cedează propria Lui poziție. Un tip sensibil. Cei blânzi vor moșteni lumea doar în visurile lor. Ce prostănaci!

– Gata.

Gonzalez își abandonă meditația profundă. Trebuia să se țină numai de lucrurile practice. I-ar fi putut învăța pe înțelepți câteva lucruri. În scurt timp, fu potopit de fericire. Avea mâinile pline. Îi plăceau femeile cu sânii mari și coapse late. Visul latino-american. Cu cât mai mare, cu atât mai bine.

– Lasă-mă pe mine deasupra.

– Nu, e rândul meu acum.

Patul începu să se zgâlțâie, arcurile gemeau, noptiera vibra, iar Gonzalez era mulțumit. Cine-a zis că nemernicii nu aveau pace? Tocmai când se concentra asupra celei mai inteligente părți a ființei sale, sună telefonul. Înjură și ridică receptorul.

– Cine dracu' ești? mugi el. Am mâinile ocupate.

– Sunt Fernando Lambada, Señor. Contul dumneavoastră din Elveția a fost creditat.

– Mda, șterge-o!

Mormăi şi puse telefonul jos. Continuă să-şi ţină mâinile ocupate. Peste vreo două minute – nimeni nu ţinea, de fapt, socoteala timpului –, aerul vibră de un urlet sfâşietor.

– Scumpule, eu n-am terminat, se plânse amanta lui.

Urmă încă un urlet. Pământul se apropia de ochii perplecşi ai lui Gonzalez, şi încă repede.

Amanta îl strânse consternată. Faţa lui se umplu de sânge, care se transferase cu rapiditate dintr-o parte a corpului în alta. Femeia îl simţi cum îi alunecă din mâini, apoi simţi întreaga lui greutate. Doamne, avea vreun atac de cord? Ce-o să-i spună nevesti-sii? Dar, şi mai important, o să-şi păstreze oare colierul cu diamante?

– Cineva mi-a furat banii.

Gonzalez scuipă cuvintele ca un zornăit al morţii.

Azvârlind-o la o parte, se aruncă asupra telefonului.

Sebastien întoarse roţile Jaguarului cu o dexteritate de expert şi viră pe Avenida Balboa. Se auzi un scrâşnet de cauciucuri. Întoarse spre Avenida Nacional.

– Cum a aflat Gonzalez?

Faţa Tanyei era golită de orice culoare. Îi explică în mare viteză.

– Şi acum ce se întâmplă? Ce-o să ne facă acest om?

Sebastien continuă să conducă foarte repede. Voia să iasă din Panama City. Fără îndoială, Gonzalez avea oameni aici. Aşa cum spusese tacticianul chinez Sun Tzu: *„Evită-l acolo unde-i puternic."*

Dacă tot trebuiau să se confrunte cu el, să fie pe un teren mai puțin favorabil lui.

Se întoarse spre Tanya.

– Aeroporturile și porturile ies din discuție. Gonzalez își va trimite oamenii acolo rapid. Atunci ne rămâne doar autostrada Pan-Americană. Ori spre sud, spre Columbia, ori spre nord, spre Costa Rica. Ți-ar plăcea să mergi în Columbia? Am putea să vizităm ranch-ul lui Gonzalez?

Râse cu poftă.

– Sebastien, încetează cu glumele, zise Tanya, furioasă și înspăimântată. O să ne omori.

– OK, făcu el în silă. Columbia cade. Hai să mergem în Costa Rica.

– Și după aceea?

– O schimbare în planurile tale de vacanță. Vino în Costa Rica, în loc de Miami, și stai cu mine câteva zile, apoi te întorci în Panama City. Nu cred că ar trebui să mai fii pe aici când Gonzalez apare prin Panama.

– Cum scăpăm de el?

– Nu-ți face probleme, spuse, tonul lui devenind mai sobru când traversară podul Panama pentru a se avânta pe autostrada Pan-Americană. Am să mă ocup eu de Gonzalez, și încă repede.

– Și ce se întâmplă dacă ne găsește?

Tanya îi surprinse reflexia ochilor pe bordul verde, licărind. Nu mai zise nimic, pentru că știa ce se va întâmpla.

– Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să dorm puţin, rosti Sebastien. Ne vor trebui opt ore până la frontiera cu Costa Rica.

Îşi privi ceasul. Era aproape de miezul nopţii. Gonzalez n-ar fi ajuns în Panama mai devreme de ora opt dimineaţă mâine, când se deschidea aeroportul. După aceea se va dezlănţui tot iadul. Apăsă piciorul la podea şi Jaguarul ţâşni. În faţa lor se întindea autostrada Pan-Americană.

Viaţa avea să fie foarte interesantă. Mai aveau câteva ore la dispoziţie să dispară din Panama. Sau să devină hrană pentru câini.

Avionul cu reacţie particular zbura repede, însă nu destul de repede pentru Gonzalez. L-ar fi împuşcat pe pilot dacă ar fi ajutat, însă nu ar fi făcut decât să întârzie lucrurile şi ar fi mânjit cu sânge banchetele acoperite cu blană de oaie. Zborul din Columbia până în Panama dură două ore, iar Gonzalez petrecu fiecare secundă dând telefoane şi pregătindu-şi răzbunarea. Toate cruzimile şi torturile imaginabile îi înfierbântau creierii încinşi şi le rafina la nesfârşit, până în cel mai mic detaliu. Imediat ce avionul ateriză pe Aeroportul Internaţional Panama, traficantul de droguri şi anturajul său ţâşniră afară, Gonzalez conducând haita. Era de-abia trecut de ora opt, sâmbătă dimineaţa. Arătă spre bodyguarzii săi masivi.

– Juan, îi iei pe ăştia doi. Du-te la Sebastien acasă. Îl vreau viu. Adu-l la avion şi ucide pe oricine mai e acolo. Voi ceilalţi veniţi cu mine.

Chemă un taxi şi se îndreptă spre US Bank. În mintea lui nu era decât moartea. Ieşiră din maşină şi urcară treptele în goană, trecând de emblema imensă din marmură.

Portarul îl ascultă, apoi răspunse politicos:

– Mă tem că banca este deschisă numai pentru depuneri, domnule. Dacă doriţi să discutaţi cu directorul, va trebui să reveniţi luni.

Gonzalez îl împinse cu brutalitate în clădirea băncii şi-l lovi până căzu la podea.

– Dacă face o mişcare, îl omori, îl instrui el pe unul dintre gealaţii lui. Apoi o luă spre lift şi spre biroul directorului.

Dimineţile de sâmbătă. Erau atât de bune, încât trebuie să le fi inventat Dumnezeu. Doug Sullivan se lăsă pe speteaza scaunului său. Nu se întâmpla nimic important la serviciu şi soţia lui plecase la cumpărături. O sâmbătă perfectă.

Deschise intercomul şi se adresă secretarei sale:

– Suzanne, spune-i lui Ted că ne întâlnim la clubul de golf în douăzeci de minute. Mă aştept să fie treaz.

Se duse până la un dulap şi scoase crosele de golf. O partidă de golf. Ce putea fi mai potrivit ca să te bucuri de viaţă? Se îndreptă spre uşa biroului său fluierând *Dixie.* O deschise, dar nu mai făcu niciun pas. Creierului său îi trebui o fracţiune de secundă ca să recunoască faptul că un mic grup de oameni îşi făcuse apariţia de nicăieri, în mod misterios. Mai precis, un nebun furios şi două brute. Doug Sullivan recunoscu

în adâncurile minții sale că partida de golf nici nu mai intra în discuție pe ziua de azi.

Gonzalez îl azvârli înapoi în birou.

– Unde-s afurisiții ăia de bani ai mei, *hijo de puta?* urlă el, apăsând detaliile contului său pe pieptul directorului.

Uluit, directorul privi personajul dinaintea lui. Gonzalez era acum în stare de apoplexie. În colțurile gurii i se adunaseră picături de spumă, iar ochii-i luceau de o ură demențială. Totuși, rămase calm. Uneori, clienții puteau fi destul de dificili. Adună hârtiile căzute și se așeză la birou. Făcând asta, atinse un mic buton ascuns într-o parte a scaunului său. Deschise intercomul și încercă să se oprească din tremurat.

– Oh, Suzanne. Te rog, adu-mi dosarul contului cu parolă 116202339 și cartotecile cu semnătura.

Le făcu semn oaspeților săi nepoftiți.

– Luați loc.

Într-un minut, directorul avu în față dosarul lui Gonzalez.

– Și care-i problema, Señor... ăăă?

– Gonzalez. Cineva mi-a luat bani din cont.

– Da. Ieri au fost transferate douăzeci de milioane de dolari din contul dumneavoastră din Panama în contul dumneavoastră din Elveția.

– Eu n-am cerut niciodată așa ceva.

– Poate că ați uitat, spuse directorul pe un ton amabil. Iată scrisoarea de instrucțiuni atașată la dosar.

Scoase o foaie de hârtie din dosar.

Gonzalez îi smulse hârtia și se holbă la ea.

– Asta nu-i semnătura mea, urlă el, iar capul îi tremura ca un deşteptător.

Directorul contemplă, siderat, această activitate. Îi era clar acum că omul era bolnav mintal.

– Cum adică nu este semnătura dumneavoastră, Señor Gonzalez? Aceeaşi semnătură prezentă şi pe celelalte scrisori de instrucţiuni. Şi – răsfoi câteva pagini din dosar – pe formularele de deschidere a contului cu parolă.

Orice control ar mai fi avut Gonzalez asupra sa se evaporă acum. Scoţând un pistol din interiorul hainei, îl aţinti spre fruntea directorului. Aerul din încăpere îngheţă. Gonzalez îşi linse încet buzele, ca un lup pe cale să-şi devoreze prada.

– Dă-mi dosarul!

Răsfoi paginile şi apoi le azvârli pe podea.

– Niciuna nu-i semnătura mea. Dă-mi banii înapoi!

Directorul înghiţi în sec. Era obişnuit să aibă de-a face cu clienţi proşti. Însă exista o limită. Chiar şi când cineva-ţi ţinea un pistol la cap. Era înspăimântat, dar decis să rezolve problema. Desigur, Señor Gonzalez va înţelege, doar se dorea un om de afaceri.

– Señor Gonzalez, acesta-i contul dumneavoastră, nu?

– Da.

– Iar în alte ocazii ne-aţi cerut să fie mutaţi bani din acest cont în cel elveţian, da?

– Da.

– Şi nu aţi avut niciun fel de plângeri de făcut când v-am urmat instrucţiunile.

– Nu.

– Înțeleg, făcu directorul, cu toate că nu înțelegea. Señor Gonzalez, sunteți de acord că până acum v-am îndeplinit întotdeauna corect instrucțiunile. Da? Foarte bine. Iar acum spuneți că nu ați dat dumneavoastră aceste ultime instrucțiuni de transfer în contul dumneavoastră din Elveția. Chiar dacă este așa, nu ați pierdut banii. Pur și simplu, cereți la Banque Lex să-i trimită înapoi.

– Nu pot! urlă Gonzalez isteric. Banii au dispărut. Banque Lex zice că i-a transferat conform instrucțiunilor mele.

Directorul zâmbi, deși îi era greu în situația asta.

– Dacă-i așa, Señor Gonzalez, trebuie să rezolvați problema împreună cu Banque Lex. Noi nu vă putem ajuta. Totuși, trebuie să vă înștiințez că am dubii serioase că dețineți acest cont cu parolă. Trebuie să vă rog să vă semnați, să comparăm semnătura cu cea din documentele noastre.

Directorul scoase un stilou și-l puse pe birou. Se lăsă o tăcere tensionată, iar Gonzalez știu că pierduse.

Doug Sullivan continuă, vocea sa regăsindu-și o parte din autoritate:

– Señor Gonzalez, dacă aveți vreo plângere împotriva US Bank, vă rog să reveniți luni. Autoritățile legale din Panama vor investiga acuzațiile dumneavoastră și, desigur, va trebui să dovediți că sunteți proprietarul acestor fonduri și sursa lor.

Unul dintre oamenii lui Gonzalez îi șopti ceva la ureche. Banca dăduse alarma. În curând, vor fi aici

polițiști panamezi înarmați. Cu o privire încărcată de ură, care l-ar fi umilit și pe Lucifer, Gonzalez o luă la goană din birou. La aeroport, urcându-se într-un avion pentru Elveția, se întoarse spre gealații lui. Până acum, evenimentele conspiraseră să-l aducă foarte jos pe scara evoluției. Chipul său dobândise o tentă de neolitic în materie de frumusețe și inteligență.

– Găsiți-l pe Sebastien, șuieră el, și ucideți-l. Vreau să-l treceți printr-un tocător de carne. Încet.

Sebasten se aplecă și mângâie fața Tanyei. O sărută pe frunte. Era atât de frumoasă.

– Cred că avem o mică problemă.

Ajunseseră în orașul panamez de frontieră Paso Canoa. Înaintea lor se întindea o coadă lungă, formată din mașini și camioane care așteptau să treacă de punctele de frontieră, pentru a ajunge în Costa Rica. Sebastien ieșise din mașină să-și mai dezmorțească picioarele, lăsând-o pe Tanya să doarmă. După câteva minute se întorsese s-o trezească.

– Mi-e teamă că am vești rele. Poliția de frontieră cercetează toate mașinile, căutând un bărbat a cărui descriere mi se potrivește. Se pare că amicul nostru Gonzalez are legături la vârf.

– Și atunci ce facem?

Tanya se ridică, spaima începând s-o cutreiere din nou.

Sebastien scoase o hartă. În afară de trecerea de frontieră Paso Canoa, pe autostrada Pan Americană, nu mai erau alte drumuri care să traverseze granița

dintre Panama și Costa Rica. Avionul era și el exclus; Gonzalez trebuie că trimisese deja oameni să supravegheze aeroporturile. Mai exista doar posibilitatea de a traversa zona muntoasă pe jos. O cercetă pe Tanya, îmbrăcată în rochia ei subțire de bumbac. Nu va reuși niciodată.

– Tanya, nu departe de aici e un hotel. E în munți. Ar trebui să stăm acolo ceva timp. Trebuie să discutăm despre mai multe chestiuni, zise și se întoarse în mașină.

Cerro Punto era un mic hotel de lux, foarte frecventat în timpul lunilor de vară de turiștii care veneau să se bucure de aerul răcoros de munte, de peisajul minunat și să pescuiască păstrăvi. De asemenea, se afla aproape de frontiera cu Costa Rica, aflată la nici treizeci de kilometri distanță, la doi pași, printre munți. Se apropiară de hotel rulând pe drumul șerpuitor. Sebastien opri mașina.

– Tanya, nu vreau să creadă ăștia că suntem împreună. Gonzalez încă nu știe nimic despre tine. Așa că mă duc să parchez acolo și iau o cameră de o persoană. Tu vii pe jos. Te duci la bar și comanzi ceva de băut. Am să trec pe acolo și-ți pasez numărul camerei. Ne întâlnim în cameră zece minute după aceea.

Ceva mai târziu, Sebastien intră în hotel. Le explică celor de la recepție că voia să închirieze o cameră pentru două nopți, să meargă la pescuit de păstrăvi. Urmări cum recepționerul nota datele false furnizate de el.

Bărbatul părea agitat și încordat la maximum, iar Sebastien observă că se tot uita la Jaguarul de afară. Gealații lui Gonzalez trebuie să fi contactat deja hotelul. Sebastien putea simți bufnitura tăioasă a unui cui bătut încet în coșciugul său.

Tanya intră în cameră. Sebastien aruncă o privire în direcția ei în timp ce termina de făcut bagajul. Expresia ei îi spuse tot. Era clar că nu credea că el se va descurca. Expresia ei era una de rămas-bun, ca și cum ar fi încercat să înregistreze ultimele lor clipe împreună. Se apropie s-o îmbrățișeze. Știa că ajunseseră la un punct de cotitură și că era prins în capcană. Oricum, panica nu era stilul lui.

– Tanya, ar trebui să pleci acum. Du-te în satul de pe drum și ia autobuzul local spre Paso Canoa. Pe acolo trece un autocar spre Costa Rica, la ora trei după amiază. Ia-l, treci frontiera. Gonzalez nu te caută pe tine, deci vei fi în siguranță. Nu folosi mașina decât în ultimă instanță.

– Și tu ce faci?

– Am s-o iau spre munți în câteva minute. Trebuie să rezolv întâi cu Gonzalez.

Scoase niște documente din valiză.

– Ne vom întâlni la punctul convenit mai înainte, în San Jose, peste două zile.

– Și dacă nu apari?

Sebastien se așeză pe pat. Sosise vremea să dea ochii cu realitatea.

– Dacă nu apar, înseamnă că nu mai sunt pe această lume. Ce-ai să faci?

– Nu știu.

Fața ei devenise cenușie.

– Nu m-am gândit la așa ceva.

– Ei bine, trebuie să începi să te gândești acum, zise ca și cum ar fost ceva banal. Viața va merge înainte chiar și după ce-am să mor. Cred că ar trebui să-ți continui vacanța și apoi să te întorci la bancă. Peste câteva săptămâni, îți dai demisia. După aceea, trebuie să-i localizezi pe ceilalți.

Își închise bagajul cu lucrurile esențiale, lăsându-și valiza deschisă pe pat. Încerca să fie cât putea de dezinvolt, cu toate că-și simți glasul cedând ușor, din când în când.

Tanya îl privea. Strânse canatul ușii ca punct de sprijin, iar lacrimile-i curgeau în tăcere pe obraji.

– Nu știu dacă mai vreau să continui Jocul Puterii, spuse ea încet.

– Tanya...

Sebastien se ridică de pe pat. O îmbrățișă strâns, nedorind să-i dea drumul. Îi mângâie părul cu blândețe în timp ce ea scâncea. Parfumul ei ușor și înșelător îi invadă simțurile, făcându-l să se simtă și mai deplorabil. Își îngropă fața în părul ei bogat și rămaseră un timp îmbrățișați, conștienți că despărțirea lor de acum s-ar putea să fie pentru totdeauna. În adâncul sufletului său, începu să simtă un vârf de îndoială, să se întrebe dacă va eșua, în cele din urmă, dacă nu cumva locul Maestrului, pentru care luptase atât de

sălbatic, nu începea să-i alunece din mâini. Îşi suprimă cu brutalitate aceste gânduri. Apoi rosti:

– Tanya, trebuie să continui. Am terminat prima parte a concursului, cea mai dificilă. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să apari înaintea Maestrului.

– Şi cum rămâne cu Andrew şi Ivan?

Pe faţa lui se întinse o furie adâncă.

– Andrew nu trebuie să devină niciodată Maestru. Deja l-a ucis pe Rex. Trebuie oprit.

Tanya se dădu înapoi.

– Deci tu crezi că el l-a omorât? Ştiam că-mi ascunzi ceva.

– Nu, nu ţi-am ascuns. Oricum, aveam de gând să-ţi zic.

Se aşeză pe pat, vlăguit. Îi explică de ce ajunsese la convingerea că Rex fusese ucis pentru că împărtăşise, prosteşte, altuia dintre concurenţi povestea lui Max Stanton şi că jocul era unul ucigător. Aceasta părea singura explicaţie rezonabilă. Ucigaşul se decisese să-l scoată din joc devreme pentru a-l împiedica să câştige un avans din start şi pentru a păstra informaţia pentru el. Ucigaşul nu putea fi decât Andrew sau Ivan, iar Sebastien nu credea că Ivan era capabil să ucidă oameni. Era un dur, da, membru al serviciilor secrete, dar nu şi criminal. Numai Andrew putea fi. De asemenea, tot Andrew fusese cel care o atacase pe Tanya în cabană. Avea de gând să-i spună Tanyei toate astea după ce-ar mai fi adunat dovezi suplimentare. Ea ascultă în tăcere.

– N-ar fi putut să-l ucidă şi altcineva pe Rex?

– Cine, Tanya? Moartea lui n-a fost un accident și nu cred că l-a omorât Maestrul. Nu și-ar fi băgat el coada atât de devreme, chiar dacă joacă și el. Atunci mai rămânem doar noi doi.

Sebastien o privi direct în ochi.

– Crezi că am fost eu?

– Nu, răspunse ea după un moment.

Își întoarse capul într-o parte, ștergându-și lacrimile cu degetele. Nu vreau să mai continui.

Sebastien se așeză lângă ea și așteptă să se liniștească, deși știa că fiecare minut care trecea îi reducea șansele de a rămâne în viață.

– Tanya, trebuie. Pentru mine. Dacă mă iubești cu adevărat. Mă iubești?

– Da, te-am iubit întotdeauna. Dacă ar fi să aleg între tine și locul Maestrului, te-aș alege pe tine.

Sebastien o privi neîncrezător.

– Ai face-o?

Ea dădu din cap, cu obrajii plini de lacrimi proaspete.

– Desigur, îmi doresc locul Maestrului. Totuși, te iubesc și știu că și tu mă iubești pe mine. Uneori, trebuie să alegi ce iubești mai mult.

Sebastien dădu încet din cap. Apoi continuă să vorbească cu un glas scăzut și decis.

– Tanya, vreau să-mi promiți că-l vei găsi pe Andrew și-l vei ucide. Ar fi un dezastru pentru Colegiu și lumea din afară dacă ar deveni Maestru. Nu ți-am cerut niciodată ceva înainte, dar o fac acum. Aceasta-i o chestiune mult mai importantă decât destinul tău sau

al meu. Dacă Andrew devine Maestru, va distruge întreaga instituție. Știi asta. Promite-mi.

Ea se dădu înapoi, oripilată. Sebastien continuă:

– Nu-i vorba doar despre concursul pentru locul Maestrului, trebuie să-ți salvezi viața. Pentru că, odată ce încep crimele, nu se mai opresc. Andrew va veni după tine, ține minte ce-ți spun. Nu se va opri.

Se holbă la el. Știa că n-o să-l mai vadă niciodată. Sebastien continuă să vorbească, palid și decis, pe măsură ce punea lucrurile cap la cap.

– Al Johnsons vor fi de ajutor. Ei știu deja unde se află Ivan la Paris. Și sunt sigur că l-au localizat și pe Andrew până acum. În contul din Cayman e plin de bani. Trebuie să-mi promiți că-l găsești pe Andrew și că-l ucizi. Nu numai ca să-l răzbuni pe Rex. Ci pentru însăși supraviețuirea Colegiului.

– Ai să scapi. Știu că vei reuși. Ne întâlnim în Costa Rica peste două zile.

– Desigur, răspunse Sebastien pe un ton de învins. Mai trebuie jucate și ultimele cărți. Dar, în caz că nu reușesc, trebuie să-mi promiți. Dacă mă iubești, asta-i tot.

În cele din urmă, pentru dragostea ei pentru el, promise, cu moralul la pământ. Îl va căuta pe Andrew, apoi pe Ivan, și-l va ucide pe cel care-l omorâse pe Rex. Se îmbrățișară încă o dată. Peste câteva minute, se ridică să plece, trupul fiindu-i măcinat de oboseală și disperare. La ușa camerei, se întoarse să se uite la Sebastien. Din disperare, încercă să păstreze în minte o imagine a lui, un instantaneu pentru amintirea ei. Personajul

vioi, cu fața drăguță, buze senzuale și ochii adânci, de nemăsurat. Plecă după ce-și luase rămas-bun.

Când ajunse la capătul căii de acces spre hotel, gealații lui Gonzalez, Juan împreună cu alții doi trecură tunând pe lângă ea. Nu-i remarcă, fiind adâncită în gânduri.

Nu-i vorbise niciodată lui Sebastien despre intrusul care pătrunsese în camera lui Rex de la Colegiu în ziua când descoperise mesajul lui în computer. Fusese cineva care avea un interes acut să-l împiedice pe Rex să dezvăluie, într-un stadiu timpuriu, ce știa despre Jocul Puterii.

Maestrul.

Elveția.

– Directorul general va veni într-un minut.

– Eu vreau să-l văd acum, în mă-sa! Acum!

André, lacheul destul de efeminat de la Banque Lex, se uita la Gonzalez cu o uimire totală. Niciodată vreun client nu se adresase unui membru al personalului într-o asemenea manieră. Se îndepărtă în grabă, cu aripile albastre ale fracului între picioare. Era gata-gata să plângă.

După un timp, directorul general își făcu apariția la capătul coridorului și străbătu distanța în stilul său obișnuit slugarnic, aplecat. Întinse mâna.

– Domnule, ăăă...

– Gonzalez. Vreau banii mei înapoi, *mi plata!* răcni Gonzalez, ignorând mâna întinsă.

Directorul general observă tatuajele de pe degetele lui.

– Oh, Doamne, Doamne, mormăi el pentru sine.

Recunoşteai imediat un gentleman înainte ca acesta să deschidă gura. Gonzalez era o dovadă vie.

– Desigur, domnule. Vreţi să veniţi cu mine?

Îl conduse într-o încăpere laterală.

– Cum anume vă putem ajuta?

– Vreau banii înapoi! spuse Gonzalez, lovind cu pumnul într-o masă antică, subliniind fiecare cuvânt.

Azvârli extrasele de cont pe tăblia ei, acum zgâriată.

– Vreau cele douăzeci de milioane de dolari.

– Nicio problemă, domnule. Mă întorc într-un minut.

Gonzalez mergea în sus şi-n jos prin sala de conferinţe, în timp ce directorul se retrase în grabă. Reveni însoţit de trei domni. Zâmbeau cu toţii politicos şi luară loc de parcă s-ar fi adunat pentru o întâlnire de afaceri. Afară bătu un orologiu elveţian. Se lăsă tăcerea. Gonzalez se întrebă dacă nu cumva reacţionase deplasat. Totul părea atât de civilizat. Poate că era doar o eroare de sistem?

Directorul general privi spre colegii săi. Comportamentul său laş fusese înlocuit de un zâmbet subţire.

– Mă tem că este o mică dificultate. Banii au fost transferaţi într-un cont din afara acestei bănci. Vedeţi, noi am primit instrucţiuni scrise să procedăm astfel. Señor Gonzalez s-a prezentat personal la bancă, luna trecută, şi a discutat cu mine, un gentleman încântător.

Sublinie cu grijă ultimul cuvânt.

Când această informație pătrunse, în cele din urmă, în craniul său, Gonzalez se ridică și-și arătă adevăratele sale sentimente. Tremurând de furie, incapabil să scoată vreun cuvânt, oferi un spectacol impresionant al omului din neolitic care se trezește dintr-odată prins într-un blocaj de trafic la New York. Directorul general și tovarășii lui priviră debutul său surprinzător în ale actoriei cu un interes politicos. După o vreme, directorul general scoase o tuse scurtă, ca o încheiere a episodului.

– Dacă aș putea să vă arăt asta, Señor Gonzalez... Este un fax tocmai primit de mine din Panama. Conține explicații detaliate și complete despre investițiile dumneavoastră din Columbia. De asemenea, și despre traficul cu droguri.

Gonzalez se dădu înapoi, în timp ce adevărul hidos începu să-l atace. Directorul general îi zâmbi din nou. Același surâs placid oferit atunci când clienții își depășiseră suma din cont și se îndatoraseră.

– Aceștia sunt câțiva oameni care doresc să discute cu dumneavoastră mai pe îndelete chestiunea.

Se întoarse spre însoțitorii săi.

– Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe inspectorul-șef Drucker, de la Brigada Anti-Drog elvețiană, și colegii săi.

Se încruntă încurcat.

– Îmi pare atât de rău că nu vă pot oferi ceai și bomboane.

21

Își conduce dușmanul în adâncimea teritoriului ostil și acolo eliberează trăgaciul.

SUN TZU, *Arta războiului*

Panama.

Sebastien se afla în pădurea de deasupra hotelului. Îi văzu pe Juan și pe cei doi însoțitori ai săi sărind din mașină. Situația era mai rea decât anticipase. Gonzalez trebuie să fi intuit că se va îndrepta spre frontiera cu Costa Rica și-l trimisese pe Juan și brutele sale la Paso Canoa cu un avion, mai devreme, în aceeași dimineață.

În curtea de jos lucrurile se încingeau.

– Pedro Gordo.

Juan sări din camion și strigă spre unul dintre pasageri:

– Tu rămâi aici și iei armele din spate. Pedro Flaco, tu vii cu mine!

Intrară în hotel.

Sebastien se afundă în pădure. Trebuia să se pună în mintea dușmanului său dacă voia să supraviețuiască. Sun Tzu notase:

„Invincibilitatea depinde de fiecare; vulnerabilitatea dușmanului numai de el."

Ei bine, dușmanul său era formidabil. Juan nu se va da în lături de la nimic ca să-l ucidă și nici nu-l putea învinovăți. Gonzalez l-ar lichida dacă nu-i aducea un cadavru. De asemenea, Juan își alesese bine companionii: doi dintre cei mai dizgrațioși tipi din mica armată de personalități perverse și ucigași psihopați. Pedro Gordo, Pedro Grăsanul, se distra torturând oamenii și după ce-i spuneau tot ce știau. Fiind conștiincios și gata să ofere asistență, era mai degrabă dispus să acorde mult prea mult din ultima decât prea puțin. De asemenea, se zvonea că în frigiderul lui de acasă avea o colecție de părți din trupuri omenești. Pedro Slăbănogul, Pedro Flaco, era un fost braconier, care schimbase vânătoarea de animale cu cea de oameni.

Nu prea erau vulnerabilități pe acolo. Între timp, Sebastien rămăsese singur și nu avea nimic altceva cu care să lupte decât un mic cuțit băgat în teacă. Nu se putea gândi decât la două lucruri în favoarea sa. Terenul nu era familiar niciunuia dintre ei. De asemenea, Juan va fi atât de disperat să pună mâna pe el, încât era posibil să comită o greșeală. Era o speranță slabă. Oricum, era important să aibă ceva la care să se gândească.

Juan ieşi din hotel.

– A plecat, îi zise el lui Pedro Gordo şi arătă spre terenul stâncos din spatele hotelului, care ducea în pădure. E timpul să şi vânăm puţin.

Juan râse, părea un urlet ca de lup. Disecarea lui Sebastien va fi o schimbare faţă de asasinatele de pe scuter. În afară de asta, aerul proaspăt îi făcea bine la sănătate. El şi Sebastien aveau o mulţime de vorbit.

Afaceri neterminate.

Regiunea de frontieră dintre Panama şi Costa Rica este una variată. Lângă Paso Canoa terenul este stâncos şi înşelător, în majoritate împădurit. În alte părţi, fermierii au început să defrişeze pădurile pentru a face loc ranch-urilor pentru vite. Mai departe, spre nord, dacă cineva se deplasa din regiunea Chiriqui în cea numită Bocas del Toro, pădurea cedează locul unei jungle montane foarte dese. În plus, regiunea este foarte puţin populată, cu numai câteva triburi de indieni locali împrăştiate pe o suprafaţă foarte mare. Ţinând cont că această densitate de copaci este impenetrabilă de pe şosea sau din aer. Una dintre ultimele regiuni sălbatice din America Centrală. Sebastien se afunda în ea cât de repede putea.

Se decisese că era foarte probabil ca Juan să presupună că va încerca să treacă rapid în Costa Rica şi că se va îndrepta spre capitală pentru a se pierde în mulţime. Drept urmare, trebuie că le spusese deja oamenilor lui Gonzalez din Costa Rica să se ducă la frontieră. Aşa că, dacă Sebastien voia să rămână în

viață, trebuia să facă exact invers. După cum afirmase și Sun Tzu:

„Nu-i lăsa pe dușmani să se adune laolaltă."

Mări pasul. Voia să ajungă la râul Changuinola până la prânz. Era un râu interesant, despre care citise cândva într-un ghid turistic. Merita o vizită.

Trei ore petrecute în junglă și expediția devenea tot mai grea pentru toată lumea.

– Haide odată, grăsanule, poponar afurisit, urlă Juan la Pedro Gordo, altfel te las în urmă.

Pedro Gordo nu era deloc un om încântat. Să târască după el prin jungla panameză o sută douăzeci și opt de kilograme de carne nu era o ocupație plăcută, mai ales când temperatura la sol depășea treizeci de grade. Privi în sus, spre cer. Nu era niciun fel de cer. Copacii din junglă, înălțați pe deasupra lui, împiedicau în totalitate lumina să pătrundă printre crengile lor. Ca urmare, nu numai că era foarte cald, dar și umed și întunecat. Pedro Gordo hăcuia din calea lui plantele agățătoare și lujerele, sperând că nu erau șerpi. Pentru un bărbat a cărui singură experiență în junglă provenea numai din privitul filmelor (îi plăceau scenele cu crime), realitatea naturii era o surpriză neplăcută. Deja începuseră să-l atace țânțarii și lipitorile și se uita temător în jur, așteptându-se în orice clipă să vadă vreun leu sau un tigru, fără a ști că în Panama nu existau nici unii, nici alții. Aflați la o distanță considerabilă în fața

lui, Juan și Pedro Flaco înaintau rapid și vorbeau cu însuflețire. Flaco îșidăduse cu părerea că Sebastien avea un avans față de ei de mai puțin de jumătate de oră și că obosea rapid. Discutau ce vor face cu el.

Pedro Gordo oftă în timp ce tândălea și el. Începea să se gândească la alternative pentru angajare. Torturarea oamenilor era o ocupație care-ți cerea pricepere și cunoșteai oameni interesanți. Totuși, nu era sigur dacă-ți puteai face o carieră pe viață din asta sau dacă nu era decât o fundătură la fel ca și celelalte slujbe pe care le avusese: măcelar, curier de droguri, asasin. Dădu crengile la o parte, reflectând mohorât asupra chestiunii. Ceea ce i-ar fi plăcut cu adevărat să facă în viață ar fi fost să intre în afaceri cu mâncare. Un mic restaurant în Bogotá ar fi fost numai bun. Nimic luxos. În fond, îi plăcea mâncarea și era o persoană prietenoasă cu clientela până în adâncul inimii. Aceste gânduri continuară să-i ofere o umbră de confort în timp ce continua să avanseze încet spre iad. Curând, companionii săi dispărură din vedere.

Pe la ora prânzului, ajunsese pe malul râului Changuinola. Era un râu noroios și cu un curs lent. Copaci uriași se înălțau pe maluri, împodobiți cu plante agățătoare. Atmosfera era fetidă și exista ceva profund tulburător aici. Era înspăimântat. Se rătăcise. Încercase să strige după ticălosul acela de Juan și după Pedro Flaco, dar ori de câte ori se lua după urletele lor de răspuns, se părea că se pierde și mai mult, pentru că jungla distorsiona sunetele. Cum să traverseze râul?

Chiar în acea clipă, sesiză o mișcare discretă pe malul opus, la nici douăzeci de metri distanță. Scoțându-și binoclul se concentră pe direcție. Deodată, un val uriaș de plăcere îi străbătu trupul mătălos. Nu-și putea crede ochilor. Sebastien stătea întins pe malul opus, pe jumătate dezbrăcat. Se târa încet prin mocirlă. Pedro Gordo își dădu seama ce se întâmplase. Fugind de ei, în mod sigur își rănise sau își rupsese un picior. Epuizat, înotase în râu și apoi se întinsese pe malul celălalt, incapabil să meargă mai departe.

Oh, ce bucurie!

Pedro Gordo, un catolic ocazional, îi mulțumi lui Dumnezeu, iată, venise momentul salvării sale. Dacă-l găsea pe Sebastien, recompensa de la Gonzalez va fi substanțială. Probabil Gonzalez îl va lăsa pe el să se bucure de dulcea răzbunare pe Juan, pentru că-l abandonase. Desigur, va avea nevoie de o dovadă pe care să i-o arate lui Gonzalez că-l găsise pe Sebastien. Capul va fi suficient. Poate și numai o ureche. N-avea niciun rost să care greutăți după el. În timp ce urmărea sforțările agonizante ale lui Sebastien pe malul râului, saliva de încântare și frustrare. Cum să ajungă la pradă înainte să se facă nevăzută? Era prea dificil să tragă cu arma până pe malul celălalt. Îi veni inspirația. Se va furișa până la el. Pedro își dădu jos hainele în grabă, cu excepția blugilor Levi's. Învelindu-și pistolul într-o pungă etanșă, se lăsă în apă și începu să plutească spre victima sa nebănuitoare, purtat pe unde ca hoitul vreunei oi umflate de apă. Cine-a spus că Dumnezeu nu-i

ajuta pe oameni? Era o minciună. Dumnezeu îl ajuta pe el. Fusese cu ochii pe Pedro.

– Pedro! Unde eşti?

Strigătul se auzise de departe, în josul râului. Îl ignoră.

– Ia mai dă-i în mă-sa!

Tocmai când ajunse pe la mijlocul râului, Sebastien se foi prin noroi şi alunecă din nou în râu. Se îndreptă spre sacul plutitor. În timp ce înota, pentru a-şi abate gândurile de la tot felul de lucruri, Pedro continua să viseze la restaurantul său şi la mâncarea pe care o va servi acolo. Pizza, friptură de pui, crochete de peşte. Avea numai idei măreţe. Era păcat că nu-şi dedicase mai mult din viaţa sa ocupată pentru a studia mai mult bucătăria, întrucât, în timp ce înota, nu mai era singur. Alături de el se afla şi *Serrasalmus nattereri*[1], ţinându-i companie. Deodată, Pedro se simţi apucat de gleznă şi urmă o împunsătură de durere. Se întoarse tocmai ca să-l vadă pe Sebastien îndepărtându-se înot, în mare grabă. Îl tăiase la picior.

– *Puta!*

Se opri în apă pentru o clipă. Era numai o zgârietură. Chicoti. Sebastien nu avea mai mult decât un cuţit împotriva lui. Cu atât mai bine. O luă spre mal fără nicio grabă. Făcând asta, *Serrasalmus nattereri,* piranha cu burta roşie, atacă.

– La naiba! zise Juan.

---

[1] Piranha (n. tr.).

Privirăspectacolul de undeva mai jos pe râu. Piranha, când era izolat, era un pește nervos și timid. Dar când se află în bancuri, peștele carnivor de apă dulce, de treizeci de centimetri, devine cea mai feroce creatură din lume și este de neoprit, odată ce a dat de gustul sângelui. Fălcile sale puternice și dinții ascuțiți ca briciul, triunghiulari, îmbucați, vor curăța de carne un animal mare, cum ar fi un vițel, în două minute. În cazul lui Pedro, cu tot țesutul său adipos, le trebui puțin mai mult, pentru că începuseră de la gleznă. Juan și Pedro Flaco priviră oripilați cum grăsanul dispăru într-o învolburare lichidă, doar pentru a țâșni în aer, ca o pizza azvârlită în sus.

Sebastien îl privi pe Pedro în timp ce se îmbrăca pe malul celălalt. Întoarse spatele spectacolului acvatic. Să-i fie rușine lui Pedro. Toată lumea era pentru mediul ambiant în zilele de astăzi. Piranha nu se găseau decât în Brazilia și încă într-un râu, Rio Changuinola, din Panama. Sebastien se făcu nevăzut în junglă. Cinci minute mai târziu, totul se liniștise pe suprafața apei. Piranha abandonară hoitul, cu blugii Levis încă pe el, pentru ospățul aligatorilor. Pedro Gordo ar fi trebuit să fie încântat. Dumnezeu pusese ochii pe el, totuși. Pedro își descoperise și vocația sa adevărată. Le servise prânzul.

Trecură orele. Era pe la sfârșitul amiezii. Sebastien părăsise jungla și se îndrepta, din nou, spre frontiera cu Costa Rica, iar oamenii lui Gonzalez încă-l urmăreau. Peisajul se schimbase, ajunseseră iarăși pe un

teren stâncos, cu arbuşti şi cu păduri de foioase. Părea limpede că va încerca să traverseze frontiera în Costa Rica odată cu venirea nopţii.

– Încetineşte, zise Pedro Flaco încântat.

– Ai mai spus asta, cretinule! îi aminti Juan.

Totuşi, jumătate de oră mai târziu, Dumnezeu îi sări în ajutor. Îl bătu pe umăr pe companionul său. Se uitară prin luneta puştii lui. Profilându-se pe cerul tot mai întunecat, Sebastien trecuse de o stâncă proeminentă şi se strecura spre nişte copaci. Juan chicoti. Îl luă în cătare cu cea mai mare grijă. Când Sebastien ajunse pe creastă, apăsă pe trăgaci. Aerul răsună de sunetul ecoului împuşcăturii. Trupul se legănă, apoi se prăbuşi.

– Hai, e al nostru.

Se ridicară în picioare şi o luară la goană înainte.

Glonţul îi zgâriase lui Sebastien braţul stâng, lângă omoplat, dezechilibrându-l şi azvârlindu-l la pământ. Ţâşni sângele. Se strâmbă de durere.

– Rahat!

Nu era ceea ce aşteptase. Rămase o clipă la pământ, profund şocat. Comisese o greşeală. De fapt, nu fusese din cale-afară de isteţ. Ar fi trebuit să-şi dea seama că aveau şi o puşcă cu lunetă. Probabil şi ochelari pentru vedere de noapte. În timp ce zăcea acolo, suferind, îl încercă teama. Făcuse o greşeală permiţându-le să se apropie prea mult. Acum se schimbase situaţia. Vor pune mâna pe el, în cele din urmă. Planul său de a-i ademeni până ajungeau la munte trebuia abandonat. Scrâşnind din dinţi de durere, îşi strânse o batistă peste

rană și se forță să se ridice în picioare. Îi putea auzi călcând peste pietrele de dedesubt. O luă spre pădure. Aici va fi locul masacrului, cu toate că nu era un teren pe placul său. Se făcu nevăzut între copacii deși.

Ucigașii intrară în pădure cu prudență. Juan îi făcu semn cu mâna lui Pedro Flaco să dea ocol prin dreapta, în vreme ce el făcu același lucru pe stânga. Soarele începea să apună și trebuiau să-l găsească pe Sebastien pe lumina zilei. Pădurea era deasă, cu arbori, dar fără lujere și plante agățătoare, așa că înaintarea lor era relativ nestânjenită. Îl vor prinde cât de curând. Apoi vor trăncăni despre Pedro Gordo și vor face bancuri pe această temă.

Pedro Flaco nu se grăbea. Fiind un vânător înnăscut, cunoștea pericolul înaintării în grabă, mai ales în cazul când prada era rănită. Foarte curând găsi pete de sânge pe frunze. Apoi încetară. Ușor, își ridică arma. În dreapta sa, în urma lui, auzi un țipăt înăbușit.

– Pedro!

Era Juan. Se întoarse spre el. Totuși, chiar în momentul când se întoarse își dădu seama că nu se potrivea ceva. Chemarea venise dinspre dreapta lui, când ar fi trebuit să se audă din stânga.

Acest moment de neatenție îl costă crunt, pentru că Sebastien, care se afla în spatele lui, dădu drumul crengii groase. O trăsese înapoi cât de mult era posibil, ca pe un arc. În semiîntuneric se auzi un șuierat și cuțitul, legat de creangă, descrise un arc de cerc peste cărare, cu întreaga forță și duritate a unei săgeți. Se

împlântă în Pedro, vârful ascuțit pătrunzându-i în șira spinării la nivelul celei de-a șasea vertebre toracice. Se auzi un șuierat puternic când plămânii i se goliră de aer la impact. Apoi Pedro Flaco începu să urle, un țipăt ascuțit și sfâșietor.

Pentru Juan nu era deloc dificil să-și localizeze companionul de odinioară, chiar și în absența oricărui sunet. Îl urmări prin lunetă, văzându-l priponit cu spatele de un copac. Aștepta să detecteze vreo mișcare a lui Sebastien. În cele din urmă, plecă spre el. Pedro privi cum Juan îi ia pușca, scoate muniția și pune arma deoparte. Îi luă pistolul din toc și făcu același lucru. Juan avea grijă să nu atingă cuțitul, care l-ar fi ucis pe slăbănog dacă l-ar fi scos. Cel mai bine era să rămână acolo. Pedro încercă să-și ațintească privirile asupra lui, ochii-i luceau, iar din gură îi picura sânge.

– Ajută-mă. Te rog. Pentru Dumnezeu!

– Ai dat-o-n bară. Nu-mi mai ești de niciun folos, zise Juan cu brutalitate.

Îl abandonă. Lui Pedro Flaco trebuia să i se dea o lecție: nu trata prostește o treabă serioasă. Pe când se îndepărta, Pedro începu să plângă și asta-l enervă pe Juan. Nu priveliștea lui deplorabilă îl deranja, ci geamătul ca de animal. Nu-i plăceau gemetele, îi reaminteau de slăbiciune și din copilărie până acum nu mai simțise așa ceva. Orice lovitură de grație ieșea acum din discuție. În afară de asta, trebui să plece din acest loc. Se lăsa întunericul și voia să găsească un loc sigur înainte de venirea nopții. Mâine, Sebastien va fi mult mai slăbit, iar arma lui cu lunetă va

fi din nou de folos. Se îndreptă spre locul unde știa că se va duce Sebasten pentru a căuta un adăpost în timpul nopții răcoroase din junglă: munții din față și râpa dintre ei.

Pedro rămase să urle spre un Dumnezeu indiferent, până-l găsiră animalele sălbatice. Sebastien îi auzi răcnetul final, înspăimântător, în timp ce ajunse în zona munților.

În acea noapte, Sebastien fu ocupat. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-și continue marșul. Cu rana din umăr sângerându-i tare și cu ploaia intensă și frigul știa foarte bine că ar muri dacă s-ar opri. Mâine va fi ultima zi. Totuși, acum nu avea niciun fel de armă. Privi peste râpă. Pe partea cealaltă, o lumină slabă ardea în beznă, sus, printre stânci și crevase.

Între timp, Juan se cuibări lângă un foc mic, făcut într-o peșteră. Mâncă rația lui Pedro Flaco. Pe a sa o va păstra până a doua zi. Din poziția lui sigură privi afară. Era întuneric beznă și de sus curgea ploaia musonică, înghițind orice sunet. Juan era dezamăgit de prestația slabă a companionilor săi. Cei doi Pedro nu fuseseră buni de nimic. În afară de asta, nu se simțea bine. Absența cocainei începea să aibă efect asupra funcțiilor sale fizice. Începu să tremure. Totuși, Sebastien era într-o stare și mai rea ca a lui, iar asta-l consola. Mâine va rezolva și cu el. Dumnezeu avea grijă. Se lăsă cuprins de un somn chinuit.

Se trezi pe la trei dimineața, deranjat de zgomotele cele mai mici. Încet, își întinse mâna și pipăi prin jur,

căutând puşca. Apoi luă o lanternă şi o aprinse. Apariţia din faţa lui era de-a dreptul jalnică.

Sebastien era acolo. Se aplecase în căutarea hranei. Acum se îndreptă din spate. Avea hainele sfâşiate, părul năclăit, iar umărul său stâng era lăsat rău, marcat de halca de carne sfâşiată din care curgea sângele. În pofida aspectului său prăpădit, Juan putea vedea că nu pierduse nimic din curaj. Faţa care se holba la el era calmă şi mândră, ochii privindu-l intens, expresia fiind cea de furie controlată. Juan zâmbi, aţintind puşca spre inima lui. Acest om nu era ceea ce păruse. Îl prostise pe Gonzalez şi-l păcălise şi pe el; iar Juan îl respecta pentru asta.

– Te felicit, zise. *Señor, tu eres un hombre!*

Pentru că era un bărbat, un bărbat cu adevărat curajos. Juan văzuse atâţia oameni murind. Îi deosebea imediat pe cei curajoşi de laşi. Şi trebuia să fii un om curajos ca să-ţi accepţi soarta calm.

– *Adios, amigo mio!* făcu Juan triumfător şi apăsă pe trăgaci.

În afara cavernei, sunetul împuşcăturii nu avu niciun impact. Nu fu auzit de animalele sălbatice, în timp ce se ospătau din Pedro Flaco. Nu-i impresionă deloc nici pe aligatori, în timp ce ei se bucurau de resturile lui Pedro Gordo. Nu fu auzită nici de maimuţele urlătoare care trăncăneau pe sub crengile din râpa de jos.

Moartea unui om nu însemna nimic în junglă. Ploaia răpăia mai departe.

22

Dușmanul nu trebuie să știe unde intenționez să dau bătălia.

SUN TZU, *Arta războiului*

Octombrie. Colegiul.

O zăpadă timpurie începuse să cadă peste Tirah. Maestrul stătea așezat la masa din sala pentru micul dejun. Din tablourile de pe pereți, primii deținători ai titlului său îl priveau de sus. În fața lui zăcea un raport consistent și voluminos despre încălcarea drepturilor omului în lume. Maestrul îl privi, apoi își desprinse privirile de pe el. Nu se schimbase, cu adevărat, nimic, cugetă el. Război, crimă, tortură, viol, violență, nepăsare... aceeași litanie de cruzimi, păstrată deprimant de constant de-a lungul secolelor. Pentru că puterea-i corupea pe oameni atât de insidios, încât îi lăsă fără nicio urmă de omenie la fel de repede pe cât i-ar fi dezbrăcat de haine.

Symes intră în încăpere.

– Maestre, la telefon este secretarul permanent al Ministerului de Externe britanic. Să-i fac legătura?

– Da.

Se duse în biroul său. Vocea unuia dintre Membri se auzi în receptor.

– Maestre, îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, dar m-am gândit să vă comunic câteva veşti importante.

– Mulţumesc.

– Tocmai am primit un telefon de la ambasada britanică din Panama. În urmă cu câteva zile, într-o râpă din apropierea frontierei cu Costa Rica a fost descoperit un cadavru. A mai rămas foarte puţin din el, din moment ce a stat atât timp, iar animalele s-au ocupat de el. Ei spun că a rămas, totuşi, destul din îmbrăcăminte şi cadavru ca să fie făcută o identificare. Un medic legist local a efectuat o autopsie în toată regula.

– Care a fost cauza morţii?

– O prăbuşire. Se pare că bărbatul făcea o ascensiune şi a căzut în râpă printr-o crevasă. Normal, nu poţi fi niciodată sigur, pentru că în acea regiune din Panama este multă contrabandă peste frontieră şi e posibil să-i fi surprins pe traficanţi şi să fi fost atacat.

– Iar identitatea sa?

– Ne-aţi rugat să fim cu ochii pe el. Este Sebastien Defrage. Actele sale de identitate erau tot pe numele Sebastien Singleton. Necăsătorit. Oricum, nu există niciun dubiu că este cadavrul său. Era angajat la o bancă din Panama City şi a demisionat recent. Se presupune că s-a dus într-o expediţie de ascensiune pe munte înainte de a părăsi definitiv ţara. S-a cazat într-un hotel

local și după aceea a dispărut. Ambasada britanică din Panama m-a contactat pe mine. Incinerarea cadavrului va avea loc în Panama City astăzi. Îmi pare rău că trebuie să vă transmit aceste veşti triste.

– Vă mulţumesc, Sir Douglas. Panamezii sunt absolut siguri de identitate?

– Raportul medicului legist spune că nu există absolut nicio îndoială. Am verificat împreună cu Symes şi grupa sanguină se potriveşte cu cea menţionată în dosarul Colegiului. Mai existau şi alte documente asupra cadavrului şi un inel cu sigiliu pe care cei de la bancă l-au recunoscut ca fiind cel purtat de el, de obicei. Sebastien Defrage este mort, Maestre. Un scurt necrolog va fi publicat mâine în ziarul local panamez. Desigur, nu va exista nicio menţionare a Colegiului.

– Mulţumesc.

Puse receptorul jos. Scoase o bucată de hârtie şi notă două nume.

– Symes, sună-i pe aceşti doi oameni. Aş dori să mă contacteze în această seară. Am nişte veşti pentru ei. Arbitrii trebuie să fie informaţi, pentru a-şi confirma poziţia.

– Prea bine.

Reveni la masa lui pentru micul dejun. Nu mai mâncă nimic. De fapt, mânca din ce în ce mai puţin în ultimele zile. În loc de asta, se uită pe fereastră. Fulgii moi acopereau grădina. Era deja octombrie şi foarte curând va veni din nou Crăciunul. Va fi şi un nou Banchet al Membrilor. Cine va fi în locul său la ospăţ? Cine-i va lua roba de pe umeri?

– Tanya!

Se întoarse, cu rochia ei neagră fâșâind în aerul cald și nemișcat. Carole, șefa ei de la Departamentul de plăți din US Bank, își strecură brațul într-al ei.

– Ce tragedie, nu? Ce pierdere îngrozitoare. Și să moară în munți, atât de singur.

– Da, spuse Tanya cu tristețe. Dar nu l-am cunoscut prea bine. L-am întâlnit doar o dată, la bancă.

Plecară din crematoriu împreună. Ted Baxter și alți câțiva angajați ai băncii veneau în urma lor. Ted fusese afectat în mod deosebit la funeralii și plânsese după Sebastien. Oamenii ziceau că era posibil să fi fost o presimțire a propriei sale morți, un an mai târziu, din cauza cirozei.

În noaptea aceea, Tanya ieși în balconul apartamentului ei. Jos huruia circulația intensă din Panama City. Deasupra, stelele nepăsătoare priveau în jos. Tanya ridică privirile spre ele cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

– Sebastien, murmură ea în minte, iar și iar.

Îi era imposibil să creadă că nu mai era cu ea. Imposibil de crezut că el, atât de deștept și de talentat, a eșuat, în cele din urmă. Ce rău îngrozitor abătuse asupra lor acest concurs pentru locul Maestrului, în căutarea puterii; concurenții doborâți de ambiție și orgoliu. Începu să plângă.

Îl așteptase pe Sebastien în Costa Rica timp de o săptămână, stând lângă telefon ziua întreagă, uitând cu totul de vacanță. De-abia joi a primit prima veste, un mic articol pe pagina șase din *The New York Times.*

Gonzalez fusese împuşcat în timp ce era transportat de la o închisoare elveţiană spre tribunal, pentru a fi judecat pentru o serie de delicte legate de traficul cu droguri. Fără îndoială, partenerii săi columbieni se întrebaseră unde-au dispărut banii lor agonisiţi atât de mârşav. Tanya nu simţi nicio părere de rău pentru el. Primise ceea ce oferise adeseori altora, iar moartea sa fusese probabil una mult mai blândă.

Citi a doua ştire vineri. Un mic paragraf din *La Prensa*, cotidianul naţional din Panama. Era înghesuit pe ultima pagină, lângă o reclamă pentru finanţări auto şi un anunţ despre vizita în Panama City a ministrului bolivian al Comerţului. Un cadavru mutilat fusese găsit în apropierea frontierei cu Costa Rica. Pe scurt, se dădeau detalii ale identităţii false a lui Sebastien şi efectelor sale personale, împreună cu o declaraţie conform căreia se făcuse o autopsie şi teste de medicină legală. Tanya citise îngrozită. Zburase imediat în Panama şi obţinuse o copie a raportului de autopsie de la biroul local de medicină legală.

În acel raport, viaţa şi moartea bărbatului pe care îl iubise atât de mult erau rezumate cu caractere elegante. Bărbat alb, cam de treizeci şi cinci de ani, găsit într-o râpă la poalele munţilor Fabrega. Degradare avansată a cadavrului, ca rezultat al atacului animalelor sălbatice, expunere la condiţiile meteo şi scufundării în apă. Timpul aproximativ al decesului: cu cinci–şapte zile în urmă. Rănile mortale păreau a fi fost produse în urma căderii de pe versantul muntos de la circa o sută de metri înălţime. Fracturi grave ale

oaselor şi distrugeri ale tuturor organelor vitale. Grupa sanguină, lucrurile personale, caracteristici individuale etc., etc. Tanya nu mai citi, sfâşiată de viziunea lui Sebastien în acel mediu sumbru, în timp ce era încolţit de Juan şi însoţitorii lui. N-avusese prea multe şanse.

Rămase afară, pe balcon, ore în şir, amintindu-şi de timpul petrecut împreună şi de dragostea ei pentru el. Dorise atât de mult ca el să învingă, nu numai pentru că avusese o asemenea voinţă de a-şi atinge obiectivul. Totuşi, odată cu moartea lui Rex, un gând teribil începuse s-o roadă şi să-i risipească dragostea pentru el: gândul că Sebastien ar fi putut să fie el ucigaşul lui Rex, că el era criminalul din acest joc ucigător. Cu toate astea, inima-i spunea că s-ar putea să nu fie aşa. Inima-i spunea că, deşi Sebastien îşi dorise locul Maestrului, ambiţia şi dorinţa lui de putere nu fuseseră atât de mari încât să şi ucidă pentru asta. Aşa că mintea şi inima Tanyei porniră un război una împotriva celeilalte, iar ea suferise din fiecare lovitură. Acum nu va mai şti niciodată.

Simţi o atingere discretă pe picioare şi auzi pisica torcând.

– Gemma...

Continuă să plângă, însă se hotărâse deja. Peste o lună va demisiona de la bancă şi se va întoarce în Europa, pentru a-i localiza pe ceilalţi. Întâi pe Andrew. Va participa, în continuare, la competiţia pentru locul Maestrului şi va îndeplini promisiunile făcute lui Sebastien.

Nimic n-o va opri.

23

Cu cât merge cineva mai departe, cu atât ştie mai puţin.

Astfel, înţeleptul ştie fără să meargă niciunde.

LAO ZI

Octombrie. Beijing, China.

Putere. Obţinerea şi păstrarea puterii.

În Orientul Îndepărtat, timp de sute de ani, toate drumurile duceau invariabil la Beijing. În secolul al treisprezecelea, marele Kublai Khan a înfiinţat aici capitala sa, după ce intrase în China prin Mongolia, trecând peste Marele Zid, pentru a înlătura de la putere dinastia Sung. Tot la Beijing domnea şi împăratul, stând pe tronul său de dragon pentru a stăpâni asupra Regatului Mijlociu, un stat care, timp de secole, a avut cea mai mare aglomerare de populaţie de pe planetă sub domnia unui singur om. Şi tot la Beijing, în 1654, în palatul imperial, aşa-numitul Oraş Interzis, s-a născut unul dintre cei mai mari împăraţi ai Chinei, scoţând

primul lui țipăt în mijlocul unei structuri guvernamentale vechi de două mii de ani.

Kangxi a fost un împărat măreț, unul dintre cei mai remarcabili din analele istoriei omenirii. De înălțime medie, cu fața ciupită de vărsat, o voce profundă, ochi foarte luminoși, într-o expresie facială agreabilă și afectuoasă. În cei șaizeci de ani cât a domnit, a administrat imperiul cu o sârguință extraordinară, dar n-a fost tolerată niciun fel de împotrivire față de domnia sa. Pentru Kangxi, idealul a fost pacea pentru imperiul său și prosperitatea pentru întregul său popor, iar pentru asta s-a străduit până la sfârșitul zilelor sale. Cărțile și literatura se numărau printre pasiunile sale, iar în timpul domniei lui, sub îndrumarea sa personală, au fost scrise *Marele dicționar imperial* și alte opere literare. El însuși a tradus, în limba tătară, istoria Chinei. Când a murit, testamentul său cuprindea următoarea declarație: „Las imperiul în pace și fericire."

Imperiul lui Kangxi a mai avut o trăsătură care-l interesa pe Andrew: în timpul său a trăit și meșterul Chang.

Ajuns în centrul Beijingului, Andrew intră în Orașul Interzis prin Piața Tiananmen, prin Poarta Păcii Cerești. Înaintea lui se întindea palatul imperial, cu cele nouă mari săli ale sale, aliniate cu grijă pe axele centrale și secundare de nord-sud, totul în concordanță cu ideile chinezești despre cosmologie. Sălile duceau spre inima sanctuarului imperial, Sala Armoniei Supreme, Taihedian, unde obișnuia să șadă mărețul împărat, dominându-și supușii în vreme ce-și exercita puterea

sa uluitoare, o putere pe lângă care cea a Biroului Oval din zilele de azi este doar o umbră palidă, în ceea ce privește obiectivele și perfecțiunea sa.

Andrew absorbi peisajul din jur. Dalele galbene ale clădirii luceau în lumina slabă și mohorâtă a zilei de iarnă, iar aerul era nemișcat. Cât de puține se schimbaseră în orașul imperial. Timpul însuși părea că își încetinise cursul, ca un omagiu pentru locul unde se săvârșise probabil cel mai mare exercițiu de control individual din întreaga istorie a omenirii.

Înaintă încet în clădirea palatului, trecând prin curți interioare. Îi reamintea de un alt loc, de alte curți, unde încă se afla o putere imensă. Se așeză lângă un pod de marmură. Peste acesta înainta marele Kangxi de fiecare dată când intra sau ieșea din orașul imperial. Vedea cu ochii minții expresia mândră a împăratului în timp ce slujbașii îl purtau cu o lectică, astfel încât Fiul Cerului să nu fie niciodată nevoit să pună piciorul pe pământ.

Se gândi că în aceeași zi din octombrie 1682, un bătrân traversase podul. Poate că meșterul Chang se oprise și el pentru o clipă ca să privească peștii aurii, atât de îndrăgiți de chinezi, plutind încet printre trestii. Și ca să contemple vanitatea dorințelor omenești înainte de a fi chemat să prezinte cea mai frumoasă și mai dificilă cutie-enigmă dintre toate celui mai puternic om dintre oameni.

Ce i-ar spune, peste secole, meșterul Chang lui Andrew în timp ce acesta privea aceeași apă?

Pe una dintre străzile labirintice de dincolo de cartierul de afaceri din Beijing, Andrew îi ceru conducătorului pedicabului[1] să cotească pe o uliță îngustă și să oprească. Coborî și-și continuă drumul pe jos printre miile de chinezi și bicicletele lor. Aproape că nici nu-l remarcară, grăbindu-se la muncă.

Facultatea de Istorie însăși era o clădire anonimă, din beton, situată într-un mic complex. Părea prăfuită și ieșită din uz. Urcă treptele și intră pe hol. Înaintând printr-un pasaj, bătu în ușa de sticlă. O voce îi zise, în chineză, să intre.

– Profesor Wang?

– Da.

Andrew dădu mâna cu el.

– Vă mulțumesc că ați fost de acord să mă primiți.

Wang era un bătrânel mic la stat, ușor aplecat de spate, un păr alb și ochi cenușii, apoși. Îl cercetă cu interes. Fusese profesor de istorie și filozofie la Universitatea din Beijing până la Revoluția Culturală, când de-abia scăpase cu viață după ce îndrăznise să-l critice pe Mao Zedong. În locul execuției, a fost exilat mulți ani într-o provincie izolată. Andrew aprecie că avea aproape optzeci de ani. Contemplă chipul extrem de ridat al profesorului, marcat de încrețituri adânci, precum brazdele lăsate de un tractor la arat. Ridurile, își dădu seama, erau un semn al suferințelor.

– Vreți să ne așezăm în grădină?

---

[1] Un fel de tricicletă cu coviltir, folosită în transportul pasagerilor în unele țări asiatice (n. tr.).

Profesorul Wang îl conduse într-o curte mică.

– Eu o numesc grădină, spuse el zâmbind, chiar dacă, după cum puteți vedea, nu prea este.

Arătă spre câteva plante în ghivece, așezate pe un petic prăfuit de pământ bătătorit.

– În ochii mei, este grădina mea.

Se așezară.

– Vreau să discut cu dumneavoastră despre împăratul Kangxi și meșterul Chang.

– Înțeleg.

Profesorul așteptă să continue.

– Consemnările imperiale din Arhivele Istorice Regale indică faptul că în octombrie 1682, meșterul Chang a primit porunca de a aduce la palat o cutie-enigmă pe care împăratul i-o comandase mai înainte. Împăratul a precizat în mod expres că această cutie trebuia să fie cea mai frumoasă și mai dificilă dintre toate cutiile-ghicitoare.

Profesorul dădu din cap.

– Ați văzut vreodată această cutie-enigmă?

– Nu, răspunse profesorul. Se crede că a fost distrusă în urmă cu două sute de ani. Nu am nicio îndoială că a fost o cutie de o frumusețe desăvârșită. Chang a fost cel mai mare meșter din întreaga istorie a Chinei.

– Ce credeți că i-a spus împăratul lui Chang când a primit cutia?

Bătrânul profesor se sprijini de spetează și-și înălță întrebător sprâncenele.

– Nu ştiu. Vedeţi, nu există nicio consemnare a ceea ce s-a petrecut între ei. Acesta-i un lucru foarte neobişnuit, la fel ca şi întrevederea.

– În ce fel?

Bătrânul medită un moment.

– Toate întrevederile cu împăratul, fie ele publice sau private, se desfăşurau întotdeauna în prezenţa a numeroşi oficiali de la curte şi gărzi, atât pentru protecţia împăratului, cât şi de dragul spectacolului. Oricum, arhiva oficială indică doar că Kangxi a avut o discuţie privată cu Chang în acea zi, în apartamentele sale imperiale, şi că au discutat între patru ochi multe ore. Acest lucru a fost ceva extraordinar, dacă nu cumva unic în istoria Chinei; iar ceea ce s-a discutat a fost cunoscut numai de ei doi, din moment ce nu au existat consemnări ale discuţiei lor.

– Cum de s-a întâmplat? Despre ce să fi vrut să discute un simplu meseriaş cu cel mai mare cârmuitor dintre toţi, aflat în apogeul puterii sale? Ce credeţi?

Profesorul se duse înăuntru. Reveni cu un mic ibric cu ceai de crizanteme chinezeşti şi turnă două ceşti de lichid gălbui. Aşteptară să se aşeze frunzele.

– Ce cred eu? Ceea ce cred nu prea contează. Eu sunt doar un umil fost profesor de istorie şi filozofie.

– Mi-ar plăcea să-mi împărtăşiţi părerea dumneavoastră. Vă rog.

– Ei bine, eu cred că au discutat despre cutia-ghiitoare confecţionată de Chang şi de înţelesul ei. De asemenea, mai cred că orice i-a spus Chang marelui Kangxi a fost ceva remarcabil.

– De ce?

– Deoarece avem o idee vagă despre ce au vorbit. Vedeți, însuși Kangxi a scris ceva cu cerneală din vermilion, la capătul consemnării imperiale. Nu putea fi decât nota împăratului pentru că era singurul din întregul imperiu care folosea acest fel de cerneală stacojie. Iar caracterele chinezești îi aparțin lui, fără nicio îndoială.

– Ce-a scris?

– A scris un lucru cu adevărat unic. Și nu am dubii că funcționarii săi ar fi făcut orice le-ar fi stat în putință să șteargă însemnarea din anale. Totuși, era imposibil, din moment ce fusese notat chiar de împărat, iar schimbarea chiar și a unei singure ideograme ar fi însemnat cu siguranță moartea. Astfel, consemnarea a fost păstrată până la venirea Revoluției Culturale, când, după știința mea, a dispărut. Fără nicio îndoială că a fost distrusă de huliganii care au aneantizat mare parte din moștenirea Chinei. Totuși, eu și încă unul-doi oameni din China am văzut originalul. Mai există niște copii. Nu am niciun dubiu că a fost Kangxi cel care a scris ce s-a întâmplat.

– Ce-a scris?

– Împăratul a relatat că a discutat cu meșterul Chang, care i-a adus o cutie de o frumusețe de neîntrecut. Am mai scris că, la sfârșitul audienței, a poruncit să-i fie adusă o eșarfă galbenă. Pe aceasta, a aplicat marele sigiliu al imperiului și i-a poruncit lui Chang s-o ia. De asemenea, a scris că meșterul a luat eșarfa cu el și că a plecat din Sala Armoniei Supreme la sfârșitul audienței.

– Şi?

– Că în timp ce meşterul Chang pleca din palatul imperial a traversat un pod din marmură. La acel pod s-a aplecat înspre împărat şi a depus eşarfa pe vârful podului. Atunci eşarfa i-a fost adusă înapoi împăratului. Acestea au fost consemnate de Kangxi, cu mâna lui. Nu există niciun motiv de îndoială.

Andrew medită asupra cuvintelor.

– Asta ce înseamnă? întrebă el în cele din urmă.

– Înţelesul este limpede. Ceea ce i-a spus Chang împăratului a fost atât de profund încât împăratul i-a oferit imperiul său.

– Iar Chang l-a refuzat?

– Da.

– Cine a fost Chang? întrebă Andrew, după un moment de tăcere.

– Era un simplu meşteşugar, care a creat lucruri de o frumuseţe extraordinară. Naşterea lui a fost obscură. Nu se ştie unde a murit.

– Cum era el ca om?

– Se ştiu foarte puţine despre el ca individ, rosti profesorul Wang. Totuşi, se cunoaşte despre el că era adept al filozofiei taoiste.

– Se mai ştie şi altceva despre creatorul cutiilor-ghicitoare?

– Nu prea multe. Este amintit pentru umilinţa sa şi pentru bunătate. Ca artist şi meşter, a fost unul dintre cei mai mari dintre cei mari. Şi, cu toate că ar fi putut să-şi asigure bogăţii uriaşe şi faimă, n-a vrut nimic din toate acestea. Era o fire nealterată de idealuri

materiale și pofte. Mie-mi place să cred că meșterul Chang a fost ceea ce spune și taoismul: *„omul golit, care se plimbă cum îi place"*. Asta-i, a vrut să ducă o viață pe potriva adevăratei sale naturi, eliberat de zădărniciile omenești, de minciuni și pofte.

– Și despre împăratul Kangxi? Cum era el ca om? Despre el trebuie să se știe mai multe.

– Oh, da, zise profesorul. Era o persoană celebră și despre el s-au făcut consemnări meticuloase. A preluat frâiele la vârsta de cincisprezece ani și a anulat imediat autoritatea miniștrilor, care-și asumaseră controlul statului când era el mic. A dat multe bătălii pentru a asigura pacea între frontierele Chinei. A fost un conducător luminat, un soldat și un om de stat, un mare mânuitor al puterii.

– Ce doctrină sau religie a urmat el?

Tot nu înțelegea ce-ar fi avut în comun împăratul și artistul.

– Este improbabil ca împăratul să fi urmat vreo cale de inspirație personală, rosti bătrânelul. Știm că era foarte interesat de scrierile lui Sun Tzu. În special cele despre război ca instrument de conducere. Ați citit *Arta războiului?*

– Da, însă nu reușesc să înțeleg cum doctrinele lui Sun Tzu și taoismul se pot împăca unele cu altele.

– Nu sunt sigur că se pot. Ambele au considerente despre stat și despre natura puterii. Totuși, taoismul abordează aceste chestiuni dintr-o perspectivă universală și nu printr-o analiză a situațiilor pe termen scurt prin care câștigi sau aperi un regat. De asemenea,

se concentrează asupra naturii esențiale a ființei umane, din moment ce, indiferent dacă cineva este un conducător al unui imperiu măreț sau un simplu țăran, este supus acelorași pofte primare și dorințe. Numai scara lor e diferită. Taoismul mai ia în considerare încetarea urmăririi scopului spre care năzuiește ființa umană, precum și renunțarea la instrumentele prin care se atinge acel obiectiv.

Profesorul se opri. Băură amândoi din ceai.

– Credeți că la întâlnirea lor, Kangxi și meșterul Chang au discutat despre natura și folosirea puterii?

– Cred că da, zise profesorul, însă eu nu sunt decât un om simplu. Există ceva curios. În taoism, lucrul esențial este să fii eliberat de greutățile exterioare, deoarece te orbesc, împiedicând înțelegerea adevăratului tău eu și a fericirii tale personale. Puterea este o povară. Există o poveste despre unul dintre fondatorii taoismului, Zhuang Zi. Ducea o viață de pustnic și era cunoscut pentru vorbele lui de duh și filozofia sa. Un rege chinez a fost așa de impresionat de el, încât i-a trimis niște daruri foarte scumpe, promițându-i că-l va face ministru-șef. Zhuang Zi i-a răspuns că preferă să se bucure de libertatea sa de alegere. Vedeți, el înțelesese că darul nu era un dar, ci o povară.

În cele din urmă, Andrew începu să pună lucrurile cap la cap.

– Iar dumneavoastră credeți că marele Kangxi i-a oferit meșterului Chang imperiul său pentru că și-a dat seama că persoana care ar trebui învestită cu cea mai mare autoritate este cea care și-o dorește cel mai puțin?

Profesorul Wang își împreună palmele.

– Cred, rosti el, că Kangxi, în pofida faptului că era cel mai mare conducător din istoria chineză, și-a dat seama că omul din fața lui era mai măreț decât el. Că acest simplu meșter nu era afectat de poftele și năzuințele omenești și astfel era capabil să-și construiască propriul eu. Vedeți, Kangxi îi ceruse lui Chang să-i aducă cel mai greu puzzle dintre toate. Iar Chang a făcut exact așa. Fiindcă pentru Kangxi, ca ființă umană, cimilitura cea mai dificilă dintre toate era să se înțeleagă pe sine. Chang a vrut să-i arate asta, să se înțeleagă pe sine și locul său în univers. Toate bogățiile sale exterioare și toate puterile lui nu l-au ajutat, dar dacă se uita înspre interiorul propriei ființe, acolo era posibil să afle cine este el cu adevărat. Numai acolo ar găsi fericirea adevărată și împlinirea care nu va trece, ca imperiul.

– Deci, atunci când Kangxi i-a oferit împărăția sa, pentru Chang n-a însemnat nimic?

– Da. Însă când Chang i-a dat cutia-ghicitoare care nu conținea nimic, i-a oferit o înțelegere a universului și o privire în interiorul propriei sale ființe ca un suflet omenesc. Vedeți, cred că acel artist Chang, nedorindu-și nimic, avea deja totul, zise profesorul coborându-și glasul.

Nedorindu-ți nimic, câștigi totul.

Andrew se deplasă în afara orașului, la Palatul de Vară, reședința de vacanță, construită de succesorul lui Kangxi chiar lângă Beijing. Stând pe o coastă de

deal, privi peste lac. Pe partea cealaltă se aflau două pagode frumoase, din lemn. Se găseau pe insulițe legate de mal printr-un pod arcuit elegant, construit din marmură. Frumusețea priveliștii îi aminti de pictura pe lac de pe capacul cutiei-ghicitori. Se schimbaseră foarte multe de la moartea meșterului; însă aceste lucrări de o frumusețe naturală și umană nu, iar percepția lui Chang era mai relevantă astăzi decât fusese pe atunci.

Rămase pe coasta dealului întreaga zi, singur și meditând adânc. Meșterul Chang chiar atinsese înțelegerea condiției umane cu o claritate de viziune în oglindă? Chiar urmărise numai imboldurile ființei sale interioare? Și mai important, respectase el unul dintre marile principii ale taoismului: să te găsești pe tine însuți ca să ai totul?

Medită la asta și ajunse la o concluzie: va dezvălui și celorlalți concurenți unde se afla și-i va aștepta să vină la el, cu toate că era incomparabil mai periculos așa. De asemenea, va demara propriul plan pentru obținerea celor douăzeci de milioane de dolari. După aceea, trebuie să rezolve problema funcției de Maestru.

Aerul se răci foarte mult. Se zgribuli și părăsi Palatul de Vară. Andrew începea să înțeleagă acum sensul funcției Maestrului și cutia chinezească de cimilituri.

Nimic și totul.

24

Când ești ignorant în privința dușmanului, dar te cunoști pe tine însuți, șansele tale de a câștiga sau a pierde sunt egale.

SUN TZU, *Arta războiului*

Noiembrie. Panama.

Încă o săptămână și venea momentul despărțirii. *Adios, Panama.* Tanya se sprijinea de balustrada balconului ei. Mai jos, pe strada pietruită, se auzeau strigătele răgușite ale tinerilor beți în vreme ce se îndreptau spre casă nesiguri pe picioare. În blocul de vizavi, luminile din apartamente se stingeau una după alta, pe măsură ce locatarii se duceau la culcare, rufele spălate fiind lăsate la uscat pe sârme, covoarele puse peste balustradele din metal. Priveliștile și zgomotele orașului. Toate i s-au părut atât de ciudate când venise prima dată aici. Acum îi va lipsi atât de mult acest loc și nici nu voia să plece. Asta ar însemna să lase în urmă multe amintiri despre Sebastien. Barurile și restaurantele unde se întâlniseră, amorurile lor pe plajă, vizitele

lui secrete la ea, noaptea. Acum nu mai exista niciun viitor, nu pentru el, însă pentru ea Jocul Puterii continua. Se întoarse în sufrageria ei. Gemma stătea mulțumită pe canapea, torsul ei moale nu dădea niciun indiciu asupra faptului dacă știa de soarta lui Sebastien.

– E vremea să mă apuc de lucru, Gemma.

În ultimele ei săptămâni la US Bank, fusese foarte ocupată, însă nu cu afacerile băncii. În loc de asta, venea acasă în fiecare seară, pentru o cină frugală, iar după aceea revenea la computerul ei. Înainte de a se confrunta cu Andrew și Ivan, voia să știe tot ce se putea despre ei: mediul lor, trecutul, secretele lor, orice i-ar fi oferit un indiciu de ce fusese omorât Rex. Până la urmă, perspectiva și cunoștințele sale vor fi singura pavăză împotriva lor, era sigură de asta. Deja știa, din investigațiile ei anterioare, despre Andrew și legăturile lui în cadrul armatei. Ivan va fi mult mai complicat, așa cum i se potrivea unui spion. Dar spionul cui?

Avea informații elementare despre el. Era un membru important al prestigiosului Institut de Politică Internațională și era extrem de apreciat pentru analizele lui economice și politice. În ultimele câteva săptămâni, Tanya a cercetat tot ce s-a putut despre Institut și a căutat prin vastele sale baze de date și publicații. N-a găsit nimic de interes acolo. După aceasta, a accesat rețeaua unui număr de instituții academice cu care Ivan avea legături. Din nou, nimic, cu excepția unei informații utile, numărul asigurării naționale a lui Ivan.

În acea noapte și în următoarele, singură în micul ei apartament din Panama City, Tanya săpă adânc și lent în rețelele globale de calculatoare, numărul asigurării naționale a lui Ivan fiind un bilet de circulație după pofta inimii. Pentru că îi dădu acces la fișierele despre el de la Fisc. Prin intermediul lor, intră în computerul principal al guvernului britanic privind datele fiscale, ajutoare sociale, sănătate, nașteri, decese, pașapoarte, vamă, apărare și multe altele, o bază de date fără fund. Săpă tot mai adânc, în timp ce căuta în fișierele poliției și Secției Speciale. Cele ale serviciilor secrete erau mult mai dificil de penetrat. Oricum, codurile și parolele de acces erau relativ simple pentru o femeie care-și petrecuse mare parte din viața ei adultă străbătând bazele de date și rețelele de computere din întreaga lume, în folosul Colegiului. Întotdeauna se găsea o cale de pătrundere și de ieșire din sistem. Aceasta era o premisă esențială pe baza căreia fuseseră construite majoritatea computerelor și în multe cazuri Colegiul se asigurase, prin intermediul Membrilor săi din industrie, că au fost instalate căi de acces secrete, pentru a se permite pătrunderea în cazul când Colegiul ar fi avut nevoie. Colegiul avea contactele sale și fire pretutindeni. Atunci când era necesar, Tanya utiliza contactele și parolele colegilor de la fostul ei loc de muncă, European Computer Union.

Cu toate că săpase de zor, nu găsi nimic. Colegiul făcuse o treabă foarte bună. În întregul sistem Ivan nu apărea altfel decât drept un foarte talentat economist, angajat la un institut cât se poate de respectabil.

Nicio informație dubioasă, niciun fel de șușoteli secrete. Oricum, Tanya nu credea, pur și simplu, așa ceva. Ce să facă? Continuă. Nu avea nicio alternativă.

Câteva nopți mai târziu, misterul începu să se destrame. De data asta, Tanya căută dosarele personale ale altor membri ai Institutului. Nu pe universitarii cu o listă prelungă de inițiale și titluri impunătoare în urma numelor lor, ci pe pălmașii de rând, cei aproape de capătul listelor. Asta pentru că avea o intuiție. Până la urmă, dădu de ceva folositor. Trei dintre membrii facultății aveau un trecut curios de asemănător. După ce absolviseră universități, intraseră în serviciul civil britanic, apoi, după doi sau trei ani, se transferaseră la Institut. Nimic dubios, cu excepția unui mic detaliu: în vreme ce datele lor din serviciul civil nu mai conțineau nimic în plus despre ei, informațiile lor fiscale arătau că unele organisme ale serviciului civil continuau să-i plătească. Acum, de ce-ar face asta serviciul de stat, dacă lucrau pentru Institut? Răspunsul apăru pe dată. În pofida faptului că plata salariului lor era deviată printr-un șir de firme de fațadă, urmele duceau înapoi la serviciul civil și de acolo la serviciile secrete. Asta sugera că Institutul era doar un paravan pentru serviciile britanice de spionaj. Investigații suplimentare dezvăluiră că Ivan avea un cod fiscal britanic, dar și unul american. După și mai multe săpături, Tanya era convinsă că, spre deosebire de austerii săi colegi britanici, Ivan lucra și pentru serviciile secrete americane și că în ambele cazuri era plătit prin intermediul unor companii-paravan.

– Gemma.

Luă în braţe ghemotocul care torcea şi-l alintă.

– Prietenul nostru Ivan e mult mai isteţ decât pare. Cred că este în statele de plată a mai mult de un serviciu de spionaj. Cu ele, dar nu pentru ele. Cred că le monitorizează pentru Colegiu.

Pentru a putea face asta, trebuia să aibă prieteni influenţi în locuri sensibile, ceea ce-l făcea un duşman formidabil.

În noaptea aceea, Tanya nu reuşi să doarmă deloc. Adevărat, aflase ceea ce suspecta deja: printre celelalte roluri ale sale, Ivan era un spion. Totuşi, cum îl lega asta de moartea lui Rex? Încă nu avea nicio idee. Cu toate că în sinea ei ştia clar că Rex fusese ucis din cauza a ceva legat de joc, încă nu cunoştea motivul precis. Făcuse descoperirea despre Max Stanton şi se pregătea să dezvăluie cuiva că Jocul Puterii includea şi crima?

Cochetă cu ideea. Dacă aşa era, cine era ucigaşul? A fost Rex omorât de Colegiu, la ordinele Maestrului, astfel ca secretul să nu fie dezvăluit niciodată? Sau fusese ucis de un alt concurent, care deja descoperise acest secret teribil şi hotărâse ca întâi să se descotorosească de Rex, ştiind că acesta ar face la fel la prima ocazie?

Maestrul, Ivan, Andrew sau Sebastien. Care dintre ei? Întrebarea continuă să se zbată în mintea ei. Sebastien nu credea că era Maestrul. Era sigur de Andrew, deşi nu avea nicio dovadă. Ei bine, în ceea

ce o privea pe ea, nu credea că era Maestrul. Nici măcar nu era sigură că intrase în joc. Adevărat, îl văzuse intrând în camera lui Rex. Totuşi, poate că venise acolo încercând să afle cum murise.

Ea credea că era fie Andrew, fie Ivan. Cu toate astea, investigaţiile sale asupra lor nu descoperiseră nimic care să sugereze că vreunul dintre ei ar ucide ca să câştige jocul. Erau talentaţi, ambiţioşi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, la fel era şi ea. Avea nevoie de ceva mai concret ca să continue, ceva care să-l excludă în mod clar pe unul dintre ei. Şi nu avea nimic.

Acestea şi multe alte posibilităţi îi chinuiră mintea. În pofida faptului că le analizase pe fiecare, întotdeauna ajungea într-o fundătură. Nu exista nicio probă care să dovedească vreuna dintre variante. Înjură ca pentru sine. Gândea liniar, nu lateral. Gândurile ei erau o întreagă harababură şi astfel tot ceea ce vedea era confuz, numai nisipuri mişcătoare şi şuvoaie. Trebuia să existe un indiciu, o cheie.

– Gemma!

Era ora două dimineaţa şi stătea trează în pat. Pisica începu să se trezească şi ea şi Tanyei îi trebui un minut s-o liniştească. Îşi puse pe ea o cămaşă de noapte şi de repezi la computerul ei. Acum începuse să gândească lateral. Pe altă pistă.

Indiferent cine-a fost în cabană în noaptea atacului, venise acolo să afle ce informaţii aveau ea şi Sebastien despre Stanton. Cum ştiuse intrusul că informaţiile se găseau acolo? Una dintre posibilităţi era ca el să-i

fi urmărit la Boston. Ivan ar fi putut face asta cu o relativă ușurință, folosindu-se de contactele sale.

Însă cum de știuse intrusul că ea revenise la cabana lui Sebastien? Asta era marea dilemă. În câteva minute, reuși să aducă pe monitor lista pasagerilor zborului luat de ea de la Boston spre Elveția. Nu exista nicio înregistrare a numelor lui Andrew sau Ivan printre ei, deși era posibil să fi folosit nume false, iar ea nu avea cum să știe. O mare pată albă. Dar dacă Andrew sau Ivan nici n-o urmăriseră în avion, dar aflaseră că se îmbarca într-un asemenea zbor. Cum ar fi putut-o urmări ei sau gealații lor după ce coborâse din avion la Geneva? Cineva ar fi supravegheat-o la ieșirea din aeroport și s-ar fi pus pe urmele ei când luase mașina spre Kasteln. Ar fi fost dificil de realizat, însă nu imposibil.

Și dacă atacatorul ei o urmărise prin Elveția prin Sebastien? Dar cum? Sebastien nu se dusese la cabană decât după ce ea fusese atacată acolo. Ce avea Sebastien în Elveția și putea fi pus sub urmărire? Tanya începu să se gândească în viteză. Peste zece minute se întinse după telefon.

– Da, doamnă, încercăm să vă fim de folos, spuse tânăra de la Registrul de Cadastru din Elveția. Am să verific acum informațiile. Vă rog să nu vă faceți probleme, sunt convinsă că ați plătit taxa. Vă rog să așteptați un moment. Am să verific pe monitor.

Tanya o mângâie pe Gemma și se puse pe așteptat. Vocea fetei din Elveția se auzi din nou pe fir.

– Da, ați plătit, doamnă. Adresa către Oficiul de Cadastru din cantonul Geneva a fost înregistrată pe

data de 13 februarie. Se referea la proprietatea domnului Sebastien Defrage, așa cum ați zis. Taxa de examinare a fost de două sute de franci elvețieni, ceea ce înseamnă că a fost o urgență. Și sunt bucuroasă să vă anunț că taxa a fost plătită.

– Eu nu am nicio informație despre asta.

Tanya părea nervoasă.

– Pentru că, doamnă, plata a fost făcută de avocații dumneavoastră, Heidelberg și Schmidt. Prin debit direct. Doctorul Schmidt în persoană a lansat cererea. Iar adresa lor este...

Cincisprezece minute mai târziu, la Geneva, vocea secretarei doctorului Schmidt răsună în biroul lui.

– Am un apel pentru dumneavoastră, domnule.

Doctor Schmidt preluă apelul și se uită afară, spre lacul Leman, cu suprafața sa atât de neclintită și calmă. Vocea feminină era moale și prevenitoare, iar el era încântat să ajute, ca întotdeauna. Ar putea oare să scoată vreun ban de la ea? se gândi. Ah, mai bine nu. Cererea era prea insignifiantă, chiar și după regulile lui. De data asta, clienta va scăpa.

– Da, taxa a fost plătită. În bani gheață. Îmi amintesc bine. De domnul Radici. Da, încerca să dea de dumneavoastră și de soțul dumneavoastră. A reușit? Oh, mă bucur! Dacă vă mai pot fi de folos, nu ezitați să-mi spuneți.

Tanya puse telefonul jos. Atât de organizați elvețienii ăștia. Acum știa cine o atacase în acea noapte în cabană, dar fără să o ucidă.

Ivan.

25

Bărbații seamănă cu anumite păsărele de pradă, pe care dorința de a prinde prada pe care natura le incită să o urmărească este atât de puternică, încât nu observă o altă pasăre de pradă, mult mai mare, care plutește deasupra lor, gata să lovească și să ucidă.

MACHIAVELLI, *Principele*

Noiembrie. Albania.

Știrile din Albania n-au fost niciodată grozave în ultimii cincizeci de ani. Dar chiar și așa, ultimele câteva zile s-au dovedit deosebit de deprimante. Revolte la Tirana și Elbasan, un linșaj în grup la Gjirokaster, distrugerea unor posturi de poliție la Korça și Vlora. Generalul Durres lăsă jos raportul militar.

– Îngrozitor.

– Este îngrozitor și s-ar putea să fie tot mai rău, zise generalul Lleshi, șeful Statului Major al armatei albaneze.

Era un bărbat slab, cu pungi cenușii sub ochi și un tremur al degetelor sale pătate de nicotină.

– Crezi că ar trebui să merg în capitală?

Durres se așează cu oaspetele său pe verandă și contemplă orașul Saranda, încălzindu-se în soarele dimineții.

– Cred că da. Armata are nevoie de dumneata acolo, generale. Știi cum să impui respect. Țara asta începe să se destrame.

– Iar politicienii?

Durres o făcea pe bunul samaritean și-i oferi șefului Statului Major încă o țigară. I-ar fi dat orice l-ar fi ajutat să moară.

Generalul Lleshi își ridică ochii spre cer și trase adânc din țigară, să bage ceva fum în plămâni.

– Haos. Nimeni n-are încredere în nimeni. I-am întrebat pe toți. Numai afurisitul ăla de democrat, Peza, s-ar împotrivi unei intervenții. Restul se vor da pe brazdă.

– Nu, zău? făcu Durres încântat, apoi adăugă, ezitând: Ei bine, nu știu dacă ar trebui să intervenim. Nu cumva reacționăm exagerat?

– Nu, răspunse Lleshi cu un glas aspru.

Mătură scrumul de țigară de pe măsuță și trânti pe ea un dosar șifonat.

– E mult mai rău decât crezi. Copii ale acestei liste cu colaboraționiștii din timpul celui de-al Doilea Război Mondial circulă peste tot, zise și deschise mapa cu o energie încărcată de tensiune. Guvernul pierde controlul. Majoritatea trădătorilor sunt deja morți, familiile lor și cele ale victimelor lor se războiesc acum unele cu altele, după ce adevărul a ieșit la iveală. Și uită-te la nume...

– Da, făcu Durres pe un ton înţelegător. Înspăimântător ce pot face zvonurile.

Afişă o expresie facială încordată, ca şi cum cineva i-ar fi accidentat copilul. Îi plăcea să joace teatru. Iulius Cezar fusese rolul său preferat în piesele de teatru de la şcoală, cu excepţia finalului. Acum juca de-adevăratelea.

– Generale, rosti Lleshi cu disperare, aici e mai mult decât zvonuri. Un original al documentului a fost autentificat de Institutul de Politică Extern din Londra. De omul lor cel mai bun, Ivan Radici.

– Ştiu.

Venise vremea să joace cartea integrităţii morale, pentru a-l pune pe altă direcţie pe bunul general.

– Disprețuiesc zvonistica, bolborosi el. Ceea ce ne trebuie nouă este o dovadă. N-am să condamn un om pe baza unor zvonuri.

Era adevărat, pe vremea lui Hodja ucideau oameni fără să se fi auzit nici măcar o şoaptă. Ah, ce vremuri, cu cadavre în miez de noapte...

– Desigur, spuse Lleshi, din ce în ce mai îngrijorat.

Nu-l mai văzuse niciodată pe general atât de preocupat. Lucrurile stăteau cât se putea de rău.

– Ei bine, începu Durres şi se întrebă o clipă ce să-şi comande pentru prânz, ei bine, generale, detest să implic aici şi serviciile secrete, mai ales în ceea ce priveşte noua noastră societate democratică, pe care o susţin cu toată puterea. Totuşi – urmă o pauză lungă – cred că e posibil să ai dreptate. Poate că am subestimat eu situaţia. Trebuie să lucrăm împreună

pentru a limita această tragedie. Problema este că în Albania chestiunea trădătorilor este una foarte emoțională. Chiar dacă trădătorii nu mai trăiesc, povara trece asupra copiilor lor. Este posibilă o disoluție totală a ordinii și legii în țară.

– Da, zise șeful de Stat Major.

– Cred că trebuie să punem armata în stare de alarmă totală și să trimitem trupe la Tirana. Voi face la fel cu personalul serviciilor noastre secrete, rosti și tresări. Mă tem că mai am și alte vești rele.

Simți nevoia să rânjească înaintea expresiei facială a lui Lleshi.

– Aceasta-i o chestiune absolut ultrasecretă.

Se aplecă în față, știind că totul va deveni public odată ce generalul se întorcea în capitală.

– Am obținut detalii despre o a doua listă. De fapt, am cerut expertului de la Institutul de Politică Externă să vină azi în Albania pentru a o autentifica. Dacă este adevărată, atunci suntem în pragul unei crize. Președintele este și el pe ea.

Lleshi dădu foarte clar impresia că era un om care tocmai înghițise o țigară. Durres îi oferi restul pachetului. Poate că, în cele din urmă, va încerca la prânz acel vin australian de import, împreună cu niște măsline.

– Dacă acest lucru este corect, armata va trebui să preia puterea, se bâlbâi Lleshi, cu o față de o paloare de mort.

– Mă tem că da.

Aștepta răbdător. Oamenii erau atât de plăcut previzibili.

– Trebuie să preluați comanda. Eu n-am s-o fac. Nu pot. Nu mă simt bine.

Avea dureri și era înfricoșat.

– În afară de asta, n-ar fi ușor de acceptat. Cel puțin, dumneata deții și un portofoliu civil.

– Oh, nu, n-ar fi posibil, comentă Durres. Pentru a fi șef al statului ar trebui să suport o greutate teribilă. Nu am nicio dorință de putere. Sunt un om simplu, știi. Un om din popor.

– Dar trebuie.

– Poate, oftă el.

Durres îl conduse la ușă pe șeful Statului Major. Când acesta intră în limuzina sa hodorogită, se întoarse.

– Generale Durres, în calitate de comandant suprem al armatei îți ordon să preiei prerogativele ca președinte în exercițiu. Vei fi salvatorul națiunii noastre.

Generalul Durres zâmbi.

– Oh, categoric nu, murmură el.

– Am dat drumul și celei de-a doua liste, în această dimineață.

Generalul Dures dădu din cap.

– N-au fost probleme?

– Niciuna, zise Ivan. Pe baza sfatului meu, serviciile secrete britanice și americane au confirmat stăpânilor lor politici că sunt autentice și că o intervenție a militarilor din Albania este inevitabilă, cel puțin temporar. Ei sunt siguri că generalul Lleshi va prelua controlul.

– Eu nu sunt așa de sigur, murmură generalul Durres. Bunul general nu pare să se simtă prea bine în aceste zile. Chiar se teme să nu fie asasinat de vreun trădător. Doamne Dumnezeule, în ce vremuri groaznice trăim! Acum, hai să vedem cum plătim. Vii personal?

– Nu, spuse Ivan cu un zâmbet vag. Din nefericire, generale, n-am să fiu mâine la Tirana, pentru a sărbători numirea ta. Sunt sigur că vei înțelege de ce. Plata trebuie făcută în Elveția. Iată detaliile contului. Plăți pentru originalele listelor. Iar aici e numele avocatului care se va ocupa.

– Bine, făcu generalul.

Plecară împreună la mașină.

– Ți-ai amintit să adaugi și numele celorlalți pe listă, așa cum am cerut? E mai bine să rezolvăm totul dintr-o lovitură.

– Da.

Ivan dădu mâna cu el.

– Felicitări, generale! Sunt sigur că vei avea numai succes în calitate de președinte în exercițiu. Începutul este întotdeauna partea cea mai dificilă. Cum zicea Machiavelli? „*Când un om pune mâna pe putere într-un stat, trebuie să hotărască ce violențe sunt necesare și să le pună în aplicare pe toate, imediat, pentru a nu fi nevoit să le reia în fiecare zi.*" Poate că ar trebui să-ți amintești.

– Așa va fi, încuviință Durres râzând. Rămas-bun, Ivan. A fost o mare plăcere să fac afaceri cu tine.

Privi cum mașina se pierdea în depărtare. Îl chemă pe maiorul Lef, care-l condusese prima dată pe Ivan la Saranda.

– Avem o săptămână foarte ocupată, fiule. Ia-ți o altă uniformă. Ai fost înaintat la gradul de colonel. Vineri, în Albania, va avea loc un puci militar.

– Asta-i tot, domnule? întrebă el, zâmbind.

– Nu. Vineri te duci în Elveția să predai niște bani.

– Da, domnule.

Durres continuă.

– A, la două zile după efectuarea plății, vreau să-l găsești pe Ivan și să-l ucizi. Cel mai bine ar fi să nu rămână niciun fel de urme. Ivan trebuie că a uitat că Machiavelli a spus și asta: *„Distruge-i pe toți cei care au dorința sau puterea de a te vătăma."*

30 noiembrie. Geneva.

Doctorul Schmidt se ridică de la birou și privi afară, pe fereastră, așteptându-și clientul. Soarele strălucea în apele lacului Leman, placid și liniștit ca întotdeauna. Era o priveliște de care nu se sătura niciodată, din moment ce era atât de sigură. Reveni la problema lui. Instrucțiunile erau foarte simple și nu găsi nicio cale prin care să-și asigure un onorariu mai mare. Chiar păcat. Nu-i vorba că plata care-i revenea în acest caz nu era generoasă: două mii de dolari numai ca să predea niște documente. Domnul Ivan Radici insistase să cadă de acord în avans asupra unei sume și fusese extraordinar de generos. Ce plăcere să tratezi cu un astfel de client bun!

Se auzi o bătaie în uşă şi secretara bägă capul cu o expresie uşor uluită.

– Un domn vrea să discute cu dumneavoastră. Nu şi-a dat numele.

– Ah, da, te rog să-l inviţi înăuntru.

Doctorul Schmidt dădu mâna cu un bărbat brunet şi încercă să facă o conversaţie de politeţe. În pofida eforturilor sale civilizate, colonelul Lef nu era dispus să discute, aşa că doctorul Schmidt trecu peste asta.

– Îmi puteţi oferi dovada plăţii sumei de douăzeci de milioane de dolari în contul firmei noastre de avocatură la Swiss Bank?

Lef îi înmână o chitanţă. Schmidt îi verifică imediat conţinutul, iar el, la rândul său, îi dădu un plic sigilat.

– Vă rog să-l deschideţi şi să confirmaţi că documentele sunt în ordine.

Lef desfăcu plicul. Originalele listelor cu trădătorii albanezi erau acolo, adunate din dosarele serviciilor secrete britanice împreună cu versiunile lor decriptate. Încuviinţă din cap. Apoi Schmidt sună la banca firmei sale de avocatură, care confirmă creditarea conturilor.

– Este o plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră.

Bărbatul părea rus, dar nimeni n-ar fi putut şti. Lef nu spuse nimic şi plecă.

Doctorul Schmidt telefonă din nou băncii.

– Vă rog, trimiteţi acum banii conform instrucţiunilor clientului.

În vreme ce douăzeci de milioane de dolari au zburat spre Colegiu, Schmidt se aşeză din nou pe scaun.

Ce cale uşoară de a câştiga două mii de dolari! Ridică un ziar şi începu să citească de pe pagina întâi. Creşteri masive la bursa din SUA... prăbuşirea unui fabricant auto major în Franţa... docherii din Portugalia în grevă... lovitură de stat în Albania.

După ce-l văzu pe Lef plecând din biroul avocatului din Geneva şi după ce se asigurase că banca firmei de avocatură vărsase douăzeci de milioane de dolari în contul Colegiului, Ivan făcu un număr de scurte deplasări prin Elveţia pentru a-l pierde de pe urmele sale pe oricine l-ar fi filat. La sfârşit, luă trenul înapoi spre Paris. Fu o călătorie plăcută şi consumă pe drum o sticlă de şampanie de bună calitate. La momentul potrivit, îi va scrie generalului Durres pentru a-l felicita. Fără îndoială, se vor mai întâlni ei, când Ivan va fi Maestru. Asta-l va impresiona chiar şi preşedintele în exerciţiu al Albaniei.

Era pe la sfârşitul amiezii când coborî din tren şi luă metroul din Paris. Omenirea se scurgea şuvoi pe lângă el. Bărbaţi în drum spre casă, la familiile lor, la cicăleală. Studenţi îndreptându-se spre discoteci, să şi-o pună. Bătrânici mergând cu pudelii la cumpărături, să fie jefuite în stradă. În final, bătrâni târşâindu-şi picioarele odată cu visurile. Nu văzu nimic din această omenire, gândurile sale, ca ale tuturor, fiind îndreptate în altă parte.

Se gândea la Hadley şi la ce va spune când Ivan va deveni Maestru. Cât de tare va fi impresionat. Dragul de James, ei doi locuiau în lumi diferite. Totuşi,

era foarte de folos, iar undeva în inima sa Ivan nutrea o oarecare afecțiune pentru el. Urcă treptele de la metrou, ieșind în strada de la suprafață, însă indiferent la mulțimea onctuoasă care se scurgea pe lângă el în drumul ei în jos.

Deodată, se răsuci pe călcâie, stârnit de un avertizor din subconștient. O persoană, la metrou, dedesubt... neidentificată și totuși... Pe moment, i se păruse că văzuse o față familiară. Nu se putea. Era imposibil. Era imposibil să se fi luat cineva după el. Își acoperise toate urmele. Cercetă neliniștit mulțimea. Nu era nimeni. Și totuși. Totuși.

Începu să alerge. Uitându-se în urmă, văzu din nou acea față, ieșind din mulțime.

Îmbrâncind oamenii aflați în calea lui, Ivan gonea pe străzile aglomerate, convins că îl urmărea cineva. Trebuia să ajungă înapoi în apartamentul său. Acolo se putea apăra. În timp ce alerga, icnind după aer, mintea îi lucra febril. Ca la jocul de șah, verifică toate mutările. Făcuse vreo greșeală? Vreo indiscreție? Iar de fiecare dată răspunsul îi arăta că nu comisese nicio eroare. Era imposibil.

Coti spre o stradă lăturalnică, liniștită și se opri. Începea să i se năzărească tot felul de lucruri. Era liniște. Aștepta. Apoi se împliniră cele mai negre temeri ale sale. Din depărtare se auzea clămpănitul unor pași pe piatra de pavaj.

Se întoarse și o luă la fugă spre malul Senei. Singura lui speranță era apartamentul.

În timp ce fugea, simți o stare de rău în suflet, când își dădu seama că totuși făcuse o mare greșeală. Nu reușise să ia în seamă un mic amănunt: soarta. I se întâmplase și celui mai mare jucător dintre toți. Machiavelli își fundamentase *Principele* pe eroul său, Cesare Borgia, unul dintre cei mai nemiloși prinți medievali, care se pregătise să conducă Italia folosindu-se de toate mijloacele necesare: asasinate, înșelătorie, cruzime, tortură. Aproape că izbutise, dar făcuse o singură greșeală fatală, iar după cum se va dovedi, în momentul când fu gata să preia puterea ajunse să fie în agonie. Iar acum, Ivan pricepu cu mare tristețe că făcuse și el o eroare asemănătoare, fatală. Ținuse cont de toate posibilitățile, cu excepția uneia. Un derapaj de neconceput al sorții. Că Hadley, fără să vrea, îl va trăda. Pentru că-l urmăriseră prin intermediul iubitului său. Bietul și prostul de Hadley. N-ar fi trebuit niciodată să se alăture serviciilor secrete. De fapt, ar fi trebuit să rămână istoric specializat în Evul Mediu.

Ivan alerga, pentru că fiecare bărbat ucide ceea ce iubește.

Cinci minute mai târziu, deschise larg ușa de sticlă de la intrarea în blocul său. După care se avântă pe scări în sus, cu plămânii gata să plesnească, iar din gât ieșeau zgomote răgușite. Ochii i se încețoșară. Se apucă febril de balustradă, de parcă ar fi uitat cum să urce. Pentru prima oară în viața sa, își aduse aminte de divinitate și se rugă. Te rog, Doamne, ajută-mă!

Urcând treptele, le numără pe toate, știind că urmăritorul nu-i va arăta niciun fel de milă. Jos se auzi o ușă deschisă cu forța și pași tropăind pe trepte. Apoi, în mod misterios, se opriră. Lui nu-i mai păsa. Reușise, în cele din urmă. Alergă pe palier, spre apartamentul său. Înăuntru era în siguranță, exista un pistol. Reușise, după toate cele. Eroarea putea fi corectată. Ca la șah, regele mai putea fi salvat.

În timp ce strângea clanța ușii, se gândi la Tanya. Acum știa ce însemna să te simți ca într-o capcană și țintuit ca un fluture în ac, și cât era de înfiorător. În pofida tuturor lucrurilor, era bucuros că n-o omorâse în acea noapte, la cabană, pentru că teoria și practica erau cu totul diferite, indiferent de ce zicea Machiavelli. Multe lucruri puteau fi justificate de Ivan în căutarea puterii. Dar să ucidă pe cineva care nu-i făcuse niciodată rău? Nu. Nu aceasta era calea. Era un păcat de neșters, nici cu toată puterea din lume.

Când deschise ușa, bomba explodă, o deflagrație masivă, care pulverizâ întregul palier. Ivan a fost omorât instantaneu, la fel și cei doi diplomați aflați la același etaj. Câteva minute mai târziu, strada s-a umplut de fum, de vaietele sirenelor ambulanțelor și de țipetele ascuțite ale unui copil pe moarte. Pompierii luptară să țină infernul sub control. Toate privirile erau îndreptate spre cei prinși în apartamentele lor. În acest haos, asasinul lui Ivan se strecură afară neobservat.

Cât despre cine plantase bomba, nimeni nu știa. Teroriștii din Orientul Mijlociu, cartelurile drogurilor, mafia italiană – presa internațională lansă, timp

de câteva zile, tot felul de speculații, concentrându-se asupra celor doi diplomați italieni. Povestea se dezumflă, fără a se fi aflat vreo pistă sau motivele atacului. Moartea, în aceeași ocazie, a unui economist foarte talentat fu, de asemenea, înregistrată și scurte necrologuri apărură în presa internațională și în diverse publicații academice. Despre cauza morții sale era și mai puțin de spus. Ivan Radici părea să fi fost doar un trecător aflat în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Maestrul fu informat personal de moartea lui Ivan la câteva minute după eveniment. Ceilalți concurenți aflară de asta când povestea pătrunse în fluxurile de știri internaționale. Mai fu informată încă o persoană.

– Tată?

– Da, Lef, răspunse președintele Durres.

– Îmi pare rău că trebuie să te informez că Ivan Radici a murit în explozia unei bombe. Ziarele franțuzești relatează întregul eveniment.

Durres medită la asta în timp ce stătea în fotoliul prezidențial. În spatele lui se afla drapelul Albaniei. Era un om foarte ocupat, însă își permitea să petreacă un moment reflectând asupra morții unui prieten. Un prieten vechi.

– Ce trist. E lucrătura ta?

– Îmi pare rău să recunosc, nu. Cineva a ajuns la el înaintea mea.

– Trebuie să fi fost serviciile secrete britanice sau americane. Probabil au aflat de implicarea lui în puci.

Durres zâmbi.

– Ce cavaleresc din partea lor. Acum poţi veni acasă, Lef. Lucrurile sunt tot mai promiţătoare pe aici.

La urma urmei, părea a fi o preşedinţie foarte costisitoare.

Moartea lui Ivan lăsase numai doi concurenţi în joc: Tanya şi Andrew. Sau erau trei?

26

Astfel, omul bun este învățătorul celui rău, iar acesta constituie materialul din care învață cel bun.

LAO ZI

Noiembrie. Taiwan.

– Andrew, muncești prea mult, zise David Chen. Nu te vedem niciodată. Aceasta-i cea de-a doua ocazie de la sosirea ta în Taiwan când fugi de noi ca de ciumă. Nu-i suficient de bine. De unde această secretoșenie?

Stăteau amândoi într-un salon din apartamentul spațios al lui Chen, cu perspectivă deasupra râului. Cei doi copii ai lui fuseseră trimiși la culcare, iar soția se dusese în vecini să discute despre un apropiat eveniment de gală. Chen se relaxa stând pe o canapea moale, cu un pahar de whisky în mână. Andrew zâmbi ușor.

– Nu cred că ar fi o idee bună dacă ți-aș spune. Totuși, am două rugăminți la tine.

– Dă-i drumul, făcu Chen binevoitor.

– Prima ar fi că aș dori să-mi deschid un cont la banca ta. Prin el va trece o sumă mare de bani, în

tranzit. Am să-ți dau numărul de cont unde trebuie trimiși banii.

– Nicio problemă. Bucuros.

– Cea de-a doua este aceasta: există cineva în Taiwan cu care aș vrea să mă întâlnesc, dar nu știu cum să intru în legătură cu el. Tu sau cunoștințele tale s-ar putea să știți.

– Sunt convins. Îi cunosc pe toți cei cât de cât importanți în Taiwan, zise Chen cu modestie.

– Hew Li.

Chen se înecă brusc cu whiskyul. Scoase un șervețel și suflă în el. Când își ridică fața de-acolo, era roșie și cu expresie alarmată considerabil.

– În ce naiba vrei să te bagi, Andrew? șuieră el. Te joci cu focul.

– Cine-i Hew Li?

– Nu știu, se încruntă Chen. Nici nu vreau să știu. Acestea sunt niște ape foarte periculoase. Caută în dosarele poliției din Taiwan, dacă vrei neapărat, spuse el, ridicând tonul, furios. Bănuiesc că cineva ca tine ar avea acces la ele.

– Am, făcu Andrew, fără însă a destăinui cum, iar acolo sunt foarte puține informații despre el. Când am stat aici, acum un an, despre el se vorbea ca despre o legendă. Un fel de demon mitologic.

Chen își întoarse capul spre ușă, să se asigure că soția lui nu revenise. Se întrebă ce se întâmplase cu prietenul său. Ceva mersese îngrozitor de prost. Intrase într-un anturaj prost.

– Şi exact aşa şi este. Un om malefic. Un om de care oricine cu ceva minte în cap se ţine cât poate de departe.

– De ce?

Chen înghiţi cu noduri, dar ştia că Andrew nu putea fi influenţat chiar atât de uşor. Se simţea agitat. Dacă soţia lui Andrew ar mai fi fost în viaţă, ea ar fi împiedicat asta. Prietenul său îşi pierdea minţile. De fapt, nu reuşise niciodată să treacă peste moartea ei. Raţiunea lui era grav afectată. Era evident că încerca să facă rost repede de nişte bani, prin mijloace foarte periculoase.

– Uite ce-i, am să-ţi spun ce ştiu eu, iar după asta nu mai vreau să discut despre el vreodată. OK? Li este cel mai puternic lider al Tiradelor din Taiwan, iar asta lămureşte totul. În mod sigur este cel mai periculos. Poveştile despre el şi cruzimea lui sunt foarte numeroase.

– De unde a venit?

Chen îşi coborî vocea până ajunse aproape un murmur.

– A acţionat în sudul Chinei înainte să preia comuniştii puterea, în 1949. Oamenii povestesc că era şeful lumii interlope din Canton şi că el şi fratele lui erau implicaţi în toate activităţile criminale la care te-ai fi putut gândi: droguri, prostituţie, sclavie, jocuri de noroc, de toate. Practic, ei făceau legea acolo.

– Nu mi-l imaginez punându-se cu Mao, comentă Andrew sarcastic.

– Nici nu s-a pus cu el. Mao i-a vânat pe cei de teapa lui când a izbucnit revoluţia. Hew Li a scăpat

şi s-a făcut nevăzut în Taiwan. Totuşi, fratele lui n-a fost atât de norocos.

Chen mai turnă de băut.

– Comuniştii l-au capturat şi, din câte ştiu, încă se află într-o închisoare din China. Oricum, într-un timp foarte scurt, Hew Li a pus la punct o puternică organizaţie de tip Triadă în Taiwan, bazată pe cazinouri şi prostituţie. De asemenea, s-a implicat în contrabanda cu bunuri şi droguri în China. Totuşi, spre deosebire de alţii din branşa lui, care şi-au făcut-o cu mâna lor, Hew Li a fost foarte înţelept.

– În ce fel?

– Majoritatea celorlalţi lideri ai Triadelor nu voiau decât bani şi sex. Nu şi Hew Li. El nu voia numai asta, voia şi putere politică. Pe toţi cei pe care nu i-a intimidat i-a corupt. De asta poliţia n-a mai reuşit să facă aproape nimic împotriva lui în Taiwan. Sunt prea mulţi politicieni şi judecători care-l protejează. Tot timpul a fost cu un pas înaintea autorităţilor, de neatins. Chiar şi astăzi. În momentul în care poliţia reuşeşte să facă legătura între el şi vreun caz, totul se năruie. Martorii mor, juraţii sunt mituiţi, probele dispar, iar Hew Li însuşi nu-i niciodată de găsit. Însă adesea îi poţi simţi prezenţa, ca a unui crocodil bântuind prin umbră şi mocirlă. Nu exagerez.

Chen făcu o grimasă.

– Acest om este cu adevărat malefic. La bancă i-am adulmecat urma într-o afacere imobiliară de proporţii, acum câţiva ani şi toată lumea a fost înspăimântată de moarte. Şi, cu toate astea, nimeni n-a vrut

să ia măsuri de teamă că li s-ar întâmpla tot felul de lucruri urâte.

– Şi?

– Băncile au mers mai departe cu tranzacţia şi au pierdut toţi banii, până la ultimul cent.

– Dacă-i atât de descurcăreţ, de ce nu-l scoate pe frate-său din China? Nu vrea?

– Bineînţeles că vrea. Se zice că a fost un motiv de ruşine pentru el încă de la bun început. Ştii cât de mult preţ pun chinezii pe familie şi pe relaţiile lor de sânge. În pofida averii şi influenţei sale, nu-l poate scoate pe frate-său de acolo. Liderii chinezi nu sunt interesaţi de niciun târg cu el. Din câte ştiu, frate-său e posibil să fie deja mort.

Auziră amândoi un păcănit uşor la uşa de-afară când soţia lui David reveni acasă şi intră în bucătărie. Chen continuă *sotto voce:*

– Îţi spun ca prieten vechi, Andrew, nu te pune să-l cauţi pe Hew Li. Toţi cei care se apropie de el sfârşesc prin fundaţia unei clădiri ca aceasta. Aşa că las-o baltă.

– Doar încă o întrebare: pe unde se întâlnesc aceste Triade?

Chen oftă încet.

– Ţi-o cauţi cu lumânarea, prietene.

– Spune-mi.

– Încearcă în aşa-zisul Cartier Interzis, murmură Chen, ridicându-şi neliniştit privirile când soţia lui îşi făcu apariţia.

– O discuție interesantă? Vă reamintiți de vremurile de altădată? zise ea.

– Da, răspunse Chen, cu o voce mult prea categorică.

La scurt timp după aceea, Andrew se ridică, pregătindu-se de plecare. Soția lui Chen, o taiwaneză, îl îmbrățișă.

– Te rog să mai vii, cât de curând.

Chen își luă rămas-bun de la el pe palier. Era foarte nefericit.

– Andrew, suntem prieteni de multă vreme, dar cred că ar trebui să nu ne mai vedem o vreme, dacă te înhăitezi cu Hew Li.

Făcu o strâmbătură.

– Înțelegi, am o familie. Știi tu ce vreau să spun.

– Știu, Chen. Am să te contactez numai după ce toate s-au terminat.

Chen îi strânse mâna și i-o reținu o clipă.

– Rămas-bun, Andrew. Fii prudent, fii foarte prudent.

Am să-ți arăt necazul și sfârșitul necazului. Așa a grăit Buddha.

Andrew se întrebă dacă Buddha ar fi fost la fel de optimist și dacă ar fi vizitat Cartierul Interzis. Situat în cea mai săracă parte a Taiwanului, se bucura de o reputație înspăimântătoare chiar și printre localnicii învechiți în nelegiuiri. Era o zonă care fusese înghițită cu totul de criminalitate și viciu, iar faima ei era de o asemenea natură, încât puțini oameni cinstiți se

aventurau pe străduțele sale înguste și întortocheate, unde lumina însăși pătrundea cu zgârcenie.

Cine călca pe aici ajungea în cele din urmă într-un ghetou împrejmuit cu ziduri înalte, surpându-se în declin și uitare. Aidoma unei adunături de spirite rele, Triadele lui Hew Li se cuibăriseră de mult în localitate, luând-o în stăpânire. Aici puseseră baza unei societăți care nu mai trecuse de stadiul sclavagismului. Fete și băieți născuți pentru satisfacerea apetitului altora, bărbați și femei al căror singur scop în viață era să fie folosiți ca pioni de care te puteai descotorosi. Cerșetori, ologi, pești, gangsteri, asasini plătiți, borfași mărunți, proprietari de cluburi de noapte, operatori de cazinouri, cu toții dirijați cu grijă de o voință despre care știau foarte puține, tot așa cum peste râu, mulți dintre bancheri, avocați, armatori, dealeri de bunuri de larg consum și comercianți erau, de asemenea, controlați de o forță malefică ale cărei amenințări le simțeau și se supuneau, cu toate că nu-i întâlniseră niciodată sursa generatoare.

Locul unde se afla stăpânul lor nu era cunoscut cu adevărat nici măcar gealaților săi. Dincolo de pâlpâitul luminii de neon, dincolo de barurile karaoke de doi bani și de bordeluri, adânc în inima Cartierului Interzis, își așezase Hew Li bârlogul, trăind într-un lux incredibil. Nu pentru el erau mizeria și putreziciunea, nu pentru el erau scârna și disperarea, ci doar opulența de cel mai înalt grad.

Lui îi erau rezervate sufrageriile de proporțiile unei săli de spectacol, piscinele de dimensiuni olimpice,

sala de cinema privată, grădinile interioare, colecția de pornografii, muzeul ocupat de cea mai mare colecție particulară de piese de jad din Orientul Îndepărtat, toate sub pământ, toate numai pentru el, pentru încântarea lui. Acest răsfăț personal în exces, construit pe craniile și suferințele altora, reflecta numai un aspect al personalității distorsionate a lui Hew Li, tot așa cum o dietă de ginseng, labe de urs și penisuri de leu era folosită pentru a ține la distanță spaima chinuitoare de vizitatorul nepoftit despre care știa prea bine că, oricât ar încerca, n-avea cum fi mituit sau corupt. Moartea. Așa că trăia ca un crocodil bătrân, tot mai bătrân și mai rău.

Foarte puțini erau cei care ar fi fost în stare să-și măsoare puterile cu el. Poate numai Maestrul.

După ce aflase tot ce se putea, Andrew se întoarse la Beijing și la profesorul Wang. Se așezară din nou în curticică. Andrew pomeni de Hew Li, iar pe fața profesorului se citi disconfort.

– Am auzit de el și de toate atrocitățile comise de el în China. Este malefic și foarte influent și este departe de mijloacele mele limitate de a trata cu o astfel de persoană. Nici nu știu dacă fratele lui mai trăiește sau nu. În această țară, despre Hew Li încă se vorbește cu teamă și ură.

– Cum să aflu mai multe despre fratele lui?

Wang privi spre Andrew și sorbi din ceai.

– Așa cum poate știi deja, am avut probleme mari în timpul Revoluției Culturale. Dar chiar și în astfel

de momente grele există unele compensații. Mulți dintre cei care au suferit atunci împreună cu mine au acum funcții importante în această țară. Dacă știe cineva, atunci numai ei ar fi.

Se ridică și se duse la masa de scris. Luând o coală de hârtie, notă pe ea câteva ideograme și i-o dădu lui Andrew.

– În urmă cu ani, am făcut un serviciu cuiva aflat la mare ananghie. El s-ar putea să nu-și mai amintească, dar eu încerc. E posibil să te ajute.

La ușă, când Andrew se pregăti de plecare, Wang zise:

– Dacă tot am discutat noi despre meșterul Chang, ar merita să ții minte aceste cuvinte simple din taoism: *„Lasă-ți priceperea să se oprească acolo unde nu mai poți."*

Profesorul rămase în pragul facultății uitate și-și luă rămas-bun. Îl privi pe Andrew îndepărtându-se. Exista o întrebare pe care acesta nu i-o pusese. Dar chiar dacă i-ar fi pus-o, nu ar fi putut să-și asigure un răspuns.

Bătrânul profesor se duse să-l sune pe Maestru.

În ziua următoare, Andrew fu dus cu o berlină neagră la Jongnanhai, aceea parte a Beijingului unde locuiesc conducătorii Chinei. Limuzina trecu de porțile masive, țintuite cu roșu, și de citatul din președintele Mao: „Slujiți poporul". Se opri înaintea unei case de oaspeți modeste. Peste nici zece minute, ajunse față în față cu omul care dirija destinele miliardului de chinezi. Vorbiră o bucată de vreme, cu toate că nu se consemnă nimic din ce și-au spus. Apoi Andrew luă avionul înapoi spre Taiwan.

În dimineața următoare, îi făcu o vizită unui binecunoscut politician. A fost întâmpinat la ușa biroului de campanie chiar de acesta, el manifestându-și servilismul unsuros pentru care era faimos.

– Bun! Cum ne simțim azi? Bine?

– Vă rog, dați-i asta lui Hew Li.

Auzind numele destinatarului, zâmbetul de plastic al politicianului fu înlocuit cu repeziciune de o privire încruntată.

– Nu știu despre cine vorbiți.

Aruncă, rece, misiva înapoi în mâinile lui Andrew.

– Doar dați-i-o lui Hew Li.

Trei zile mai târziu, când Andrew reveni seara târziu la apartamentul său, un chinez bătrân, bine îmbrăcat, de înălțime medie, cu aer de bunic, se ridică de pe canapea să-l salute.

– Eu sunt Hew Li, zise el.

– M-am întrebat de ce-ați vrea să discutați cu un bătrân fragil așa ca mine? rosti, întinzându-și cu patos mâinile firave. Totuși, așa cum ați cerut în misivă, iată-mă, umilul dumneavoastră servitor.

Cu un gest ușor, îi făcu semn lui Andrew să ia loc, la el acasă. Ca un duh necurat, îi luase deja casa în posesie.

– Câtă amabilitate din partea dumneavoastră! Să vă ofer ceva de băut?

– Nu.

– Poate vreți să mâncați ceva?

– Nu.

Andrew nu era sigur cum și-l închipuise el pe Hew Li. Nu avea niciun dubiu că aspectul fizic și comportamentul omului erau în dezacord. După aspect, ar fi fost luat drept un diplomat de rang înalt sau un mandarin, având un chip dăltuit fin și o atitudine de o politețe exagerată, dar ochii de-abia de i se clinteau. De fapt, păreau incapabili să se miște. Se concentrau asupra unui obiect și îl țintuiau, așa cum face o cobră cu prada ei.

Când vorbea, o făcea într-o chineză aspră și guturală. Avea și un fel de aură, fiind capabil să proiecteze asupra celor din jur un sentiment profund de neliniște, un soi de teamă viscerală, care izvora din stomac. Chen discutase despre Hew Li ca despre o persoană extrem de malefică, iar acum Andrew știa ce voia să spună. Simțea că acest om pescuia în apele întunericului omenesc. Mai rău, își arunca bucuros acolo plasa.

– Așa deci, făcu Hew Li, după ce încheiase cu politețurile, deci știi unde-i fratele meu?

– Da. A fost transferat într-un lagăr de muncă din Pu'er, în provincia Yunnan.

– Și care-i starea lui?

– Satisfăcătoare, ținând cont că are aproape optzeci de ani.

– Cum ai obținut această informație? Cât ai plătit pentru ea?

– N-am plătit nimic. Provine de la comisarul-comandant al lagărului. Iată raportul său.

Hew Li i-l luă repede din mână și-l parcurse în viteză.

– Dacă n-ai plătit pentru acest material şi nici nu l-ai furat, înseamnă că ai nişte relaţii foarte bune. Un guanxi[1] foarte bun, comentă cu şiretenie.

– Da. Acesta-i omul care a cerut raportul.

Când Hew Li văzu ideogramele caligrafiate, icni. Ochii săi înguşti aruncară priviri ascuţite spre faţa lui Andrew. S-ar putea adeveri o posibilitate la care spera de mult.

– Te învârţi în cercuri foarte înalte, spuse el bănuitor.

Andrew îl privi. Era ca o cobră făcându-şi drum spre vizuina unui animal, scoţând un sunet aspru, stins la contactul cu solul.

– Ei bine, continuă Hew Li, cu toate că sunt un om bătrân, pot încă să deschid multe uşi. Însă pe acestea nu. N-am mai auzit nimic despre fratele meu de mai bine de un an şi-am crezut că-i mort. Sunt bucuros că este bine, sănătos. Mă linişteşte.

Se lăsă tăcerea. Hew Li privi spre Andrew. Pleoapele lui coborâră cu o idee peste ochi, ca şi cum ar fi fost acoperiţi cu o glugă. Cobra dinlăuntrul lui începea să-şi înalţe capul cu interes, simţind că în vizuină era ceva.

– Ce vrei? spuse Hew Li sarcastic. De ce mi-ai adus această informaţie? Doar ca să-ţi baţi joc de mine?

– Am auzit că ai vrea ca fratele tău să fie eliberat.

Hew Li se uită dispreţuitor.

---

[1] Termen în chineză care descrie legătura dintre două persoane, în care una se prevalează de statutul său dominator pentru a obţine servicii şi pentru a se impune (n. tr.).

– Asta-i imposibil. Comuniștii nu-l vor elibera niciodată. Nu-ți dai seama că încerc de ani de zile?

– Poate că da. Totuși, sunt gata să fac o înțelegere cu tine. Am să ți-l aduc pe fratele tău în Taiwan.

Lui Hew Li îi sclipiră ochii.

– Cum?

– Facem un târg. Pentru douăzeci de milioane de dolari.

Hew Li își flutură disprețuitor mâna prin aer.

– Am oferit astfel de sume, și chiar mai mari, guvernului chinez în trecut, șuieră el. Au refuzat întotdeauna. Numai un singur om poate da permisiunea, iar el mă urăște și pe mine, și pe fratele meu. Nici măcar limba mieroasă a unui fost Membru al Colegiului nu-l va convinge s-o facă. Mă faci să-mi pierd vremea.

Andrew inspiră ușor. Era cu adevărat surprinzător că știa că fusese un Membru. Dar chiar și mai remarcabil era faptul că știa că nu mai era. Probabil avea o legătură foarte bine plasată în cadrul Colegiului. Privi cum omul-cobră se legăna ușor într-o parte și alta. Pe moment, nu-i va face niciun rău, se juca cu prada sa.

– S-ar putea. Prețul meu este de douăzeci de milioane de dolari. Iată fotografia fratelui tău.

Hew Li o luă. Nu existau niciun fel de îndoieli asupra identității. Se holbă timp îndelungat asupra chipului. Măcar odată era și el angoasat. Încă nu reușise să îndeplinească o promisiune făcută părinților săi, cu mai bine de un sfert de secol în urmă: că-l va elibera pe fratele lui cu orice preț. Ar putea acest om, un fost membru al unui institut exclusivist, să reușească?

O fi furat informaţia de la Colegiu. De asta nu mai era Membru? Ochii i se fixară necruţători asupra sa.

– Domnule Brandon, ori eşti foarte influent, ori foarte prost.

– Nici una, nici alta. Oferta este făcută în termenii mei. Te interesează?

Hew Li era intrigat. Andrew arătase corect locul unde ştia şi el că era ţinut fratele său şi obţinuse un raport destinat numai celui mai puternic om din China. Şi, în sfârşit, avea şi fotografia. Evident, avea cele mai înalte relaţii posibile. Nu cumva liderul Chinei îi propunea un târg secret?

– Care sunt condiţiile tale? Spune-mi-le pe toate.

– Îl voi aduce în Taiwan pe fratele tău.

– Viu? Şi gratis?

– Da. Pentru douăzeci de milioane de dolari.

– Foarte bine. Predă-l chiar în acest apartament.

– Nu. Dacă l-aş preda aici, nu sunt deloc în siguranţă. Tu ai putea să-ţi încalci cu uşurinţă partea ta de înţelegere şi să pui să fiu lichidat.

Faţa lui Hew Li susţinea o expresie plină de resentimente, în vreme ce în ochi îi juca o scânteie de amuzament.

– Am să-mi ţin cuvântul. Ce înseamnă douăzeci de milioane de dolari pentru viaţa fratelui meu? Am bogăţii fără număr.

– Totuşi, eu sunt cel care alege locul.

– Trebuie să fie în Taiwan.

– Fie și așa. Dar nu pe uscat, ci pe apă. Am să ți-l predau pe o joncă, în apele teritoriale taiwaneze. Trebuie să vii singur.

– Nu! șuieră Hew Li. Sunt un om bătrân. Sănătatea mea e varză și mai am și dușmani. Am nevoie de o oarecare protecție.

– Foarte bine. Nu mai mult de doi bodyguarzi și încă o persoană care să manevreze jonca ta.

– Vrei să aduc banii cu mine?

– Douăzeci de milioane de dolari este o sumă mult prea mare ca să te plimbi cu ea. S-ar putea pierde. Deschizi un cont la banca asta.

Îi dădu detaliile băncii unde lucra prietenul său Chen.

– Le ceri ca douăzeci de milioane de dolari să fie transferate din contul tău în acest cont imediat ce ai dat parola.

– Și?

– Când îți predau omul și ești sigur că este fratele tău, dai parola băncii folosind un telefon mobil. Banca va avea pe cineva care să se ocupe de procesul de transfer; am să verific dacă a fost realizat.

– Ingenios!

Andrew ignoră complimentul batjocoritor.

– Trebuie să-mi dovedești că ai deschis contul. Am oameni în bancă. Vor verifica ei pentru mine.

– Și pe urmă?

– Va veni cineva să mă ia de pe joncă. Atunci fratele tău va fi liber să plece. Ăsta-i târgul.

Hew Li dădu din cap.

– Şi când o să mi-l predai pe fratele meu?

– Pentru toate aranjamentele vor fi necesare două săptămâni. Voi fi gata pe la mijlocul lui decembrie şi te voi contacta să-ţi spun când anume. Oh, mai avem de discutat o problemă, domnule Li.

Andrew făcu o pauză pentru ca mesajul să fie pe deplin înţeles.

– Este vorba despre situaţia când eu ţi-l aduc pe fratele tău, dar în pofida acestui lucru nu te ţii de cuvânt şi încerci să mă ucizi.

– Imposibil, făcu Hew Li şocat.

Era clar că nu concepea o astfel de eventualitate. Unghiile lui lungi se frecară uşor de mătasea hainei.

– Voi nota detaliile afacerii noastre, continuă Andrew, şi le voi pune într-un plic sigilat. Acesta va fi predat şefului poliţiei din Taiwan în cazul morţii mele.

Hew Li medită câteva minute.

– Prea bine, vorbi el apăsat. Douăzeci de milioane de dolari pentru fratele meu, viu şi nevătămat, în apele Taiwanului. Dar, te rog, domnule Brandon, ţine cont că eu nu fac niciodată târguri uşoare. Dezamăgeşte-mă şi nu eu voi răspunde pentru consecinţe. Este clar că ai nevoie de o sumă mare de bani; ai grijă ca lăcomia să nu te ducă la pierzanie. Contactează-mă cât mai repede.

Hew Li coborî treptele într-o stare foarte meditativă. Ca printr-o minune, apăru o mână de bodyguarzi. Aşadar, se gândi, se pare că dragii de chinezi sunt pregătiţi, în sfârşit, să-l schimbe pe fratele său. Mai bine banii acum decât un hoit şi zero bani mai

târziu. Cine se va alege cu cele douăzeci de milioane? Conducătorii Chinei? Așa credea. De ce se implicase Brandon? Probabil un intermediar, ca liderii chinezi să nu fie nevoiți să-și dezvăluie amestecul, iar Andrew putea să-și asume el vina dacă lucrurile nu mergeau bine. Hew Li trecu de intrare și păși în stradă, decis deja. Tânărul era atât de prost, încât de-abia dacă merita să-și facă probleme cu el. Oricum, șeful poliției era un prieten intim de-al lui Hew Li.

Se gândi că Membrii Colegiului ar fi trebuit să fie isteți. Zâmbi în sinea lui și se întoarse în vizuină, să-și arunce încă o dată plasa în beznă, ca un pescar al sufletelor pierdute.

Al Johnson, de la Al Johnson Investigations din New York, ridică receptorul. Era ora prânzului și, ca de obicei, îl deranjau clienții. Nu știau oare că și oamenii din agențiile de detectivi mâncau? Se întinse peste birou și apucă receptorul, lăsându-și cravata fosforescentă în salata de castraveciori murați și maioneză.

– Da! tună el.

Ascultă vocea moale de la capătul firului. Era sexy și blândă. În câteva secunde, părerea i se schimbă complet. Bineînțeles, clienții-l puteau suna și la ora prânzului. De fapt, oricând doreau, dacă aveau astfel de voci. Paria că era drăguță și ca imagine. Oare de ce nu-i vedea niciodată pe clienți în persoană?

– Da, doamnă, făcu Al, și își consultă agenda. Ăăă... păi e în Taiwan.

– Sunteți sigur? întrebă Tanya.

Era senzațional cum reușiseră să-i localizeze pe Ivan și Andrew, acceptând însă că ea și Sebastien plătiseră o avere pentru asta.

– Da, doamnă. Suntem destul de siguri. Credem că l-ați găsi la această adresă. Nu, nu. Niciun deranj. Vă rog să mă sunați oricând doriți. Am să vă dau și numărul meu de acasă, în caz de ceva.

Al puse receptorul jos. Asta era problema. Era blând ca o pisicuță. Clienții îl călcau întotdeauna în picioare. Se înfipse în sandviciul său în timp ce urmărea cum partenerul său afro-caraibean trecu cu un skateboard pe lângă el, evitând în ultima clipă un castravecior căzut. În timp ce mânca, avu o tresărire de conștiință. N-ar fi trebuit să-i spună Tanyei că Andrew le-a lăsat vorbă că pot să-i dezvăluie numele ei și celuilalt tip, cum îl chema? Se uită prin agendă – Sebastien?

Al Johnson se gândi la asta în timp ce continua să înfulece. Nee, va afla ea oricum.

27

Aşadar, înţeleptul caută cunoaşterea pentru sine, nu pentru a se împăuna. Pentru a se preţui, nu pentru a-şi da importanţă.

LAO ZI

Mijlocul lui decembrie. Taiwan.

– Acest loc este rezervat. Mă tem că va trebui să vă mutaţi la o altă masă.

Locul era întotdeauna rezervat, seara, pentru domnul Andrew Brandon. Era un client obişnuit al restaurantului Taipei Star. Chelnerul-şef se întoarse şi-i căzu faţa. Clientul tocmai sosise.

– Îmi pare rău, domnule...

– Nu-i nicio problemă.

Andrew privi spre femeia aşezată pe locul său.

– Bună, Tanya.

Ea zâmbi.

– Bună. Din moment ce ţi-am luat locul, aşază-te.

– Cu mare plăcere.

Se aşeză lângă ea. Chelnerul le aduse meniurile.

Tanya îl urmări cu privirile. Comportamentul lui nu era cel la care se aşteptase. Într-adevăr, nu părea deloc surprins să dea cu ochii de ea. Asta o îngrijora. Îşi închipuise că va fi uluit şi nesigur de el la sosirea neaşteptată a unui alt concurent, din senin, şi încă pe propriul său teren. Ori avea nervii de oţel, ori ea intrase direct într-o capcană. Începu să întoarcă problema pe toate feţele. Îl avertizase cineva că s-ar putea ca ea să vină? Al Johnson?

– Ce-ai vrea să bei?

– Votcă cu gheaţă.

Andrew comandă asta pentru Tanya şi un whisky pentru el. O studie. Era o femeie frumoasă, cu faţa ei îngustă, părul lung şi întunecat şi un chip ale cărui contururi blânde şi buze pline îi confereau o anumită inocenţă şi vulnerabilitate, chiar ca adult. Totuşi, aspectul era înşelător. În pofida aerului ei inocent, Andrew ştia că Tanya era foarte deşteaptă şi că mintea ei calculată nu se rezuma doar la computere. Crezuse dintotdeauna că, la sfârşit, când toţi ceilalţi vor fi părăsit scena, ea va rămâne pe loc. O plăcea mult. Sebastien era un om norocos.

– Te întrebi de ce m-am hotărât să vin să te văd, zise Tanya, după ce se bucurară de câteva minute de flecăreală.

Îşi legăna paharul în mâini. Câtă vreme stăteau în restaurant, era în siguranţă. Era aglomerat. N-ar îndrăzni să facă nimic aici, se gândi.

– Cred că ai vrea să vorbim despre concursul pentru locul Maestrului.

– Da. Ivan e mort, a fost ucis în explozia unei bombe, la Paris.

– Știu.

– Noi suntem singurii rămași. Și Sebastien e mort.

– Sebastien, mort? Cum a murit? întrebă el repede, neîncrezător.

Îi povesti de vitejiile lor din Panama și de căderea lui Sebastien de pe versantul muntos. Îi cercetă pe îndelete expresia în timp ce relata. Andrew nu părea să fi știut nimic. Ar fi trebuit să fie încântat de veste, din moment ce-i lăsa numai pe ei doi singurii concurenți, dar, cu toate astea, figura lui rămase impasibilă. Ce se întâmpla în mintea lui? Tanya începu să se simtă tot mai tulburată. Fusese atrasă într-o capcană? Avu un gând îngrozitor. Era posibil ca Maestrul și Andrew să lucreze mână în mână?

După ce-și termină, în cele din urmă, relatarea, Andrew întrebă aproape într-o doară:

– Și ai făcut rost de cele douăzeci de milioane?

– Nu încă.

El o privi un moment, dar ea nu credea că-i simțise minciuna. Totuși, n-ar fi trebuit să vină. Conversația lor nu se desfășura așa cum își imaginase, cu toate că fusese decizia ei să vină să discute. La fel ca Sebastien, era convinsă că el era responsabil de moartea lui Rex, după cum era sigură că Ivan fusese cel care o atacase în cabana din Elveția. În pofida acestui lucru și a promisiunii făcute lui Sebastien, Tanya voia să afle adevărul înainte de a-l ucide, ceva foarte dificil de realizat.

Nu putea dovedi că Andrew îl ucisese pe Rex sau pe Ivan, după cum n-ar fi putut dovedi că Ivan fusese la cabană. Ucigașul își ascunsese bine urmele, așa că poate fusese o prostie să-și imagineze că un element din comportamentul lui Andrew va oferi un indiciu. De fapt, detașarea lui și lipsa de îngrijorare o ademenea într-un fals sentiment de siguranță. Exact cum își dorea el, se gândi. Procedase la fel cu Rex. Toate instinctele ei îi ziceau că ar trebui să plece acum, dar rămase.

– Iar tu ce faci? Ai obținut douăzeci de milioane de dolari?

– Nu, nu încă.

– Încă încerci?

– Da, și vreau să-ți spun ceva.

Mai comandă de băut. Apoi, spre surprinderea ei, la cină începu să-i povestească de propriul lui progres în joc. Îi vorbi de activitatea lui în Congo și despre Obedi și sora acestuia. Îi povesti de întoarcerea sa la Colegiu și de descoperirea regulilor Jocului. O puse în temă cu Hew Li și planul său de a obține douăzeci de milioane de dolari. Singurele lucruri trecute sub tăcere fură discuțiile sale cu profesorul Wang și felul în care înțelegea el cutia-ghicitoare. În tot acest timp, Tanya nu făcuse altceva decât să asculte. Era intrigată. De ce-i dezvăluia toate astea? Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Nu cumva se juca cu ea?

– Dacă regulile arată că Maestrul poate lua parte la joc, să însemne că așa și este?

– Presupunerea ta e la fel de valabilă ca a mea.

– Ce crezi? întrebă ea, curioasă de această pistă neașteptată.

Avea Andrew să-i sugereze o alianță împotriva Maestrului?

– Nu cred că participă, cu toate că nu pricep de ce.

Apoi își împinse cafeaua la o parte și aruncă o privire spre ceas. Rosti fără tragere de inimă:

– Tanya, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Trebuie să dau un telefon în Congo. Dacă vrei, ne întâlnim mai târziu astă-seară să mai vorbim. Mi-ar plăcea.

După toate cele spuse de el, Tanya se simțea confuză. Era ca și cum ar fi jucat cu cineva care părea să cunoască regulile, în vreme ce ea nu avea habar. Un joc în care nu putea fi decât un singur învingător. Se simți înspăimântată. Trebuia să iasă de aici. Trebuia să se mai gândească. Dulcea lui moderație o afecta, exact așa cum plănuise el.

– Nu, nu în această seară.

Andrew dădu din cap.

– Ne-am putea întâlni mâine, sugeră ea.

– OK. Te conduc înapoi la hotelul tău.

– Este în ordine, mă descurc.

– Nicio problemă.

– Mulțumesc.

Își va schimba hotelul chiar de mâine.

Ieșiră din restaurant, iar Tanya așteptă până când el își aduse mașina la intrare. Doi bărbați o fluierară pofticioși. Îi ignoră. Se gândi la Andrew. La Colegiu se întâlniseră doar de două ori, întotdeauna în compania altora. Pe vremea aceea, o impresionase

comportamentul lui modest şi prezenţa lui voit ştearsă. Era o persoană agreabilă, chiar dacă era un ucigaş.

Ce păcat că lucrurile nu stăteau altfel.

– Intră.

Maşina străbătu încet aleile înguste. Peste tot în jurul lor era vânzoleală, agitaţia vânzătorilor ambulanţi, firmele de neon strălucitor ale cazinourilor şi strigătele şi miorlăiturile beţivilor care se clătinau afară din baruri şi dintre grupurile de pe stradă. În pofida mulţimilor, se simţea singură şi tristă. Ajunseră în faţa hotelului ei.

– Nu vrei să urci?

Andrew se opri, cu mâinile aşezate pe volan.

– Nu în seara asta, rosti el, după o scurtă ezitare. Dă-mi voie să te invit la mine. Să zicem mâine-seară, la cină.

– Mi-ar plăcea. Noapte bună, Andrew.

Nu făcu nicio tentativă de a-l săruta sau de a da mâna cu el.

Intră în apartamentul ei de la hotel şi se aşeză pe canapea, cu lumina stinsă. Mintea urla la ea: gândeşte, gândeşte! Andrew trebuie că era ucigaşul. Asta crezuse şi Sebastien, la fel şi ea. Cu toate astea, în pofida faptului că se văzuseră, nu avea niciun indiciu în plus. Dacă nu era Andrew, cine-o fi? Maestrul? Se îndoia. Să-i fi ucis Sebastien? Dacă era aşa, de ce n-o omorâse şi pe ea? Avusese o grămadă de ocazii. În orice caz, era mort. Nu se putea ca moartea lui Rex să fi fost doar un accident? Iar Ivan? Să fi fost ucis de altcineva, nu de concurenţi?

Se duse la culcare. Nu putu dormi, iar pe la ora două dimineața își dădu seama că se chinuia singură. Răspunsul cel mai simplu era cel potrivit. Andrew era responsabil. Îl va ucide mâine. Undeva într-un loc izolat, unde era cel mai expus. Își va ține promisiunea. Tanya se pregăti din nou să doarmă, împăcată. Se hotărâse.

În afară de asta, Andrew îi stătea în calea spre locul Maestrului și oare nu Puterea și-o dorea mai presus de toate?

Între timp, Andrew se întoarse la propriu-i apartament, într-o altă parte a orașului. Și el era nedumerit. Tanya fusese foarte surprinsă atunci când îi explicase regulile jocului pentru Putere. Mai mult, era clar, din limbajul ei corporal, că nu avea încredere în el. De ce venise să-l vadă singură? Chiar era Sebastien mort sau încerca să-l prostească? Dar, și mai important, când va face ea mutarea? Toate simțurile sale îi transmiteau că era acum în mare pericol și că răul se apropia cu repeziciune. Acum venise sigur clipa când trebuia să lovească.

Luă telefonul și ceru legătura cu Paul Hanlon, ofițerul ONU din Kinshasa, care-i lăsase un mesaj urgent să-l sune. Rămăseseră în contact timp de luni de zile. Paul fusese retrimis în Congo doar recent, pentru că până atunci fusese mult prea periculos să revină în zona de război, chiar și pentru personalul ONU. Țara africană rămăsese pe muchie de cuțit, odată cu recenta asasinare a liderului rebel, Christian Umbote, de către unul

dintre locotenenții săi, Musawena. Acesta decisese că voia și el jumătate din tortul care era Congo. La un alt nivel, lucrurile stăteau la fel și în Jocul Puterii.

Toată lumea voia putere și în goana după ea vor distruge totul în calea lor.

Hanlon discutase o vreme cu Andrew despre reluarea operațiunilor ONU în Congo. Paul voia să-l pregătească pentru ceea ce urma. De-abia la sfârșitul conversației lor pomeni de copii.

– Am niște vești pentru tine. Shisvannah e moartă. Îmi pare rău. Acum nu mai există nicio îndoială. Mai mult de două sute de mii de oameni au fost măcelăriți numai în acea regiune și avem date despre cei care au supraviețuit masacrului de la școală. Mă tem că sunt doar patru: un profesor și trei elevi. Locul a fost bombardat, deși se știa că era o școală acolo. Ce bestii!

Andrew se așează pe un scaun, amintirile năpădindu-l. Se gândea la copila subnutrită, în rochița roșie. Ultima lui imagine cu Shisvannah o înfățișa stând la marginea drumului plin de gropi, făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun în timp ce el se îndepărta cu mașina, iar mâna ei o strângea pe cea a micului ei frate. Și o abandonase.

– Însă credem că băiatul, Obedi, este încă în viață.

Andrew nu spuse nimic, atât de uluit era de aceste vești. Hanlon continuă:

– Cel puțin așa credem. Încă nu suntem siguri, așa că nu-ți face speranțe prea mari. Credem că a fost unul dintre cei cinci copii scoși pe calea aerului din Kikwit cu un zbor special și trimiși la General Hospital din

Washington, în SUA. Din informațiile noastre se pare că are răni foarte grave, provocate de schije. Oricum, asta-i tot ce avem. Andrew, îți sugerez să contactezi spitalul. Andrew, mai ești acolo?

– Da.

– Ei bine, mult noroc! zise Hanlon.

Se lăsă tăcerea.

– Și nu i-ai abandonat, știi doar. Doar atât că așa s-au întâmplat lucrurile.

Andrew nu spuse nimic pe moment. Apoi, răspunse cu glas moale:

– Mulțam, Paul. Ținem legătura.

Contactă Spitalul de stat din Washington. În cele din urmă, i se făcu legătura cu șefa de salon și-i explică cine era. Ea-i confirmă că Obedi era la ei.

– Vi-l dau la telefon, domnule Brandon, dar mă tem că există un aspect pentru care trebuie să vă pregătiți. A fost internat de multe ori. Cu toate că rănile lui de șrapnel s-au vindecat bine, va avea mereu dificultăți cu vederea, în pofida celor două operații. E parțial orb.

– Orb?

– Da. Cu timpul, starea lui s-ar mai putea îmbunătăți, dar nu va mai vedea niciodată bine. A primit foarte prost această veste. Nu discută cu nimeni, chiar dacă i-am adus o infirmieră care știe swahili. Stă toată ziua în camera lui.

– Obedi?

Băiatul nu zise nimic. Dintr-odată, la auzul vocii, se ridică acea cortină neagră, îngrozitoare, de tristețe

şi disperare. Pentru o clipă, fu capabil să simtă din nou fericirea, de parcă cineva s-ar fi întors din morţi. Apoi cortina se lăsă repede înapoi.

– Obedi.

Andrew continuă să vorbească, spunând că auzise de rănile sale şi de tratamentul primit în America, în timp ce copilul asculta. După o vreme îndelungată, Obedi începu să vorbească, foarte încet, în swahili – limba lui, limba lui Andrew. În cele din urmă, izbucni în lacrimi, lacrimi din adâncul fiinţei sale. Avea un prieten care încă trăia. Cineva care-l cunoştea aşa cum fusese el, un copil oarecare, născut într-o lume prost organizată. Nu era vina lui că sora lui murise şi că familia lui pierise. Nu era vina lui că se născuse într-o ţară care era un iad pe Pământ, nu era vina lui pentru că suferea. Avea un prieten, cineva care se întorsese la el. Poate că în cele din urmă viaţa continua. Dacă acest bărbat şi alţii l-ar ajuta, le datora efortul de a se ajuta şi singur. Asta ar fi vrut şi sora lui, cu toate că i-ar fi fost mai bine dacă ar fi murit împreună cu ea.

Discutară vreme îndelungată. Spre sfârşitul conversaţiei lor, Andrew îl întrebă cine l-a adus în Statele Unite. Copilul îi răspunse că nu ştia. Pur şi simplu, îl urcaseră la bordul unui avion.

– A venit un bărbat la spitalul din Kinshasa.

– Cine?

– Nu ştiu. Nu l-am putut vedea. Dar l-am sunat şi i-am zis să vină. Şi a venit.

– Cine?

– Cel de la telefon.

După discuție, Andrew reflectă asupra Puterii și asupra bărbatului de la telefon. Răspunsul fusese sub ochii lor în tot acest timp, dar ei nu reușiseră să-l vadă. Din cauza imperfecțiunii propriei lor vederi.

Exact cum spusese Maestrul.

La apus, Andrew plecă din apartamentul său și făcu o scurtă deplasare pe malurile râului Tanshui, care curgea prin capitala Taiwanului. Ieși din mașină și o luă pe jos. Curând, ajunse la marginea unui drum oarecare, traficul cu navetiști huruind pe lângă el. Privi în depărtare, spre un stâlp de iluminat aflat pe partea cealaltă. În acel loc murise soția lui, Amy, împreună cu copilul lor nenăscut.

În acea seară înmiresmată de acum cinci ani, Amy se grăbise să-l întâlnească într-un hotel din apropiere, plină de bucurie la vestea că testul cu ultrasunete făcut la spital indicase că purta un fiu în pântec.

În timp ce mergea de-a lungul trotuarului, a fost lovită de o mașină ce se răsucise violent, fiind condusă de un șofer beat, care se întorcea de la cazinou, unde pierduse niște bani. Ulterior, șoferul nu-și aminti nimic. O fată tânără, o trecătoare ca Amy, a fost și ea ucisă. Doar un alt accident auto, o altă cifră statistică. Totuși, Andrew nu avusese nicio șansă să-și ia rămas-bun de la tânăra lui soție, să-i spună acel un milion și unu de lucruri pe care ar fi vrut, să-i spună cât de mult o adora, cum era viața ei o parte esențială dintr-a lui. Dar n-a putut. Ea a murit pentru că fusese în locul greșit, în momentul nepotrivit. Nu din vina ei sau

a lui, ci pentru că o altă ființă umană își exercitase puterea într-un mod atât de egoist.

Rămase acolo în vreme ce traficul indiferent trecea, iar amurgul se transformă în întuneric. Nu se mai întorsese în acest loc din noaptea morții ei. O iubise pe Amy atât de mult, încât îngropase o mare parte din el odată cu ea: emoțiile, capacitatea de a ierta, încrederea lui în omenire. Pe undeva, el și Obedi erau la fel, cu un trecut chinuitor și necruțător. Poate că prin Obedi și sora lui, Andrew încercase să șteargă ceva din tragedie, ceva imprimat permanent în mintea lui. Și după ce eșuase în a-i salva, își crease propria suferință pentru că nu reușise să-i salveze pe cei care fuseseră mult mai aproape de el.

Rămase multă vreme la marginea drumului. Reflectă asupra Puterii și la vazele pictate de meșterul Chang, în timp ce-și lua rămas-bun de la propriul copil. Andrew venise până aici ca să facă la fel. Să-și ia rămas-bun de la cei pe care-i iubise cel mai mult, dar fără a-i pierde. Să transforme suferința în înțelepciune.

Dacă viața avea vreun sens și dacă Jocul Puterii avea vreun sens, din tot răul de acolo trebuia să vină binele. Dacă Obedi putea să recunoască asta și să-și continue viața acceptându-și trecutul, tot așa putea și el. Rămase la marginea drumului și plânse. Pentru Obedi și familia lui, pentru soția lui și copil, pentru el însuși.

Pentru orbirea lui.

Când Tanya păși peste prag în apartamentul lui, Andrew știu că-l va ucide în acea seară.

– Salut!

Îl sărută pe obraz, încercând să-şi ascundă ochii de privirile sale. Era pregătită să ucidă, fiind îmbrăcată în ceva mic şi strâmt, din mătase purpurie, care-i sublinia fiecare centimetru din trupul său senzual, pentru obţinerea celor mai bune efecte.

– Vino şi ia loc. Aproape că am terminat. Sper că-ţi place bucătăria chinezească.

– Da.

Tanya se aşeză pe o canapea, ţinându-şi poşeta aproape.

Apartamentul era mare şi spaţios. În afară de decorul standard, găsit în orice apartament mobilat, în sufragerie Andrew pusese pe pereţi câteva acuarele cu peisaje rurale australiene, iar pe măsuţe erau puţine piese ornamentale. Peste tot se găseau cărţi, hărţi şi CD-uri. O pianină cu capacul deschis stătea într-un colţ. Era un apartament simplu. Andrew scoase capul pe uşa de la bucătărie.

– De băut?

– Vin roşu, te rog!

Oare cum arăta sângele când se scurgea dintr-un om? Precum vinul roşu? O să fie împroşcată?

– Desigur.

– Cânţi la pian?

Îşi dori să-l fi întrebat pe Sebastien mai multe despre cum să procedeze. Când împuşti pe cineva, durează mult până cade? O să ţipe?

– Da. Tu?

– Da. Mama m-a învăţat când am fost mică.

Să intre în bucătărie și să termine acum?

– Cântă ceva, dacă vrei.

Tanya se duse la pian și interpretă câteva acorduri. Inspectă portativele de pe stativ. Concertul pentru pian nr. 21 de Mozart. Mama ei spusese că ar putea muri ascultând această muzică. Deodată, parcă era înapoi în mica sufragerie din Roma, cu mama ei la pian și tatăl ei odihnindu-se într-un fotoliu. Înapoi în lumea copilăriei. Ce-ar crede acum despre ea părinții? Cât de mult o corupsese dorința sa de putere.

– Cina e gata în câteva minute.

– Ai stat mult în Australia? zise ea cu glas tare, uitându-se la acuarele.

Deja-i cunoștea trecutul. Voia doar să știe dacă mințea.

– M-am născut acolo, răspunse Andrew din bucătărie. Ai mei s-au mutat în Taiwan când eram eu puștan. După universitate, am intrat în armată și-am călătorit mult înainte de a mă căsători.

– Mai ești căsătorit?

Andrew intră în sufragerie.

– Nu, spuse el încet. Soția mea a murit într-un accident de mașină acum câțiva ani. Aici, în Taiwan.

– Oh, îmi pare rău!

Tanya știa deja aceste detalii. Lovită de un șofer beat, pe trotuar, nu departe de aici. Moartă la douăzeci și șase de ani. O femeie însărcinată, care a murit împreună cu fătul ei. Șoferul condamnat la trei ani de închisoare. Iar Andrew nu fusese acolo. Dacă-l ucidea, va veni cineva la înmormântarea lui? Avea

vreo prietenă? Îi va cumpăra cineva o piatră la mormânt?

– Gata masa. Mai vrei vin?

– Te rog.

Mâncă tot. De fapt, chiar îi plăcuse. Spre deosebire de Sebastien, care domina întotdeauna evenimentele cu intensitate și aplomb, Andrew o lăsă să vorbească și chiar păru interesat de ceea ce spunea. Tanya îi aprecia stilul nepretențios și meditativ. Asta, desigur, nu schimba nimic. Vorbiră despre Colegiu și activitatea lor în folosul lui, în decursul anilor. El îi povesti de anii petrecuți în armată și despre unele proiecte cu care fusese însărcinat.

– Este ciudat că n-am lucrat niciodată împreună la un proiect, zise ea. Crezi că acesta a fost motivul pentru care am fost aleși pentru acest concurs?

– Nu. Nu cred asta. Regulile spun că alegerea concurenților se face aleatoriu. În afară de asta, am lucrat cu Ivan și cu Rex.

– Însă niciodată cu Sebastien?

– Nu. Desigur, știam că a lucrat cu Banca Mondială, însă cărările noastre nu s-au încrucișat niciodată. Colegiul este implicat în atâtea lucruri, încât nu este deloc surprinzător.

Cât se poate de adevărat, se gândi ea. Nu era deloc surprinzător. Ceea ce-ar putea fi important era faptul că amândoi, Rex și Ivan, lucraseră cu el, iar acum erau morți. Au știut ei ceva despre el, despre trecutul lui? De ce nu dăduseră niciun rezultat investigațiile ei prin rețele de calculatoare?

Odată terminată cina, Andrew duse farfuriile murdare în bucătărie. Vedea din privirile lui că-i plăcea compania sa.

– N-ai vrea să mergem afară, pe malul râului? Nu mi-ar strica o gură de aer proaspăt.

Tanya dădu din cap. Era convinsă că nu suspecta că avea de gând să-i facă ceva în această seară. Era clar că va încerca să pescuiască şi alte informaţii.

– Lasă-mă un minut.

Se duse la toaletă. O gură de aer proaspăt n-avea să-i strice. Ea voia să mai amâne ora fatidică, deşi ştia că tot va veni.

Stăteau pe malul râului. În jurul lor sclipeau miriade de lumini. În spatele lor se întindea Taipeiul, unul dintre cele mai aglomerate oraşe din lume, cu mai mult de trei milioane de locuitori. Iar înaintea lor, peste apă, se afla China continentală, cu un miliard trei sute de milioane de locuitori. Atât de mulţi oameni, atât de uşor de ajuns la ei. Cu toţii trăind o viaţă asemănătoare. Plângând, râzând, urând, iubind, trăind şi murind. De ce se simţea ea atât de îngrozitor de singură, în pofida prezenţei lor? Era absenţa lui Sebastien? Sau erau mai multe, o absenţă din propriul ei spirit a acelui ceva capabil s-o facă să se simtă împlinită? Oare încerca să-şi împlinească un vis sau era doar o ambiţie goală, care n-o va face fericită nici după ce va învinge? O parte a naturii ei sau doar un titlu gol?

– Când Maestrul ţi-a spus de concurs, ai fost surprins?

– Bineînțeles, și furios. Puteam fi de acord cu faptul că va fi o competiție pentru locul Maestrului și că totul va fi secret. Asta s-ar fi potrivit cu etosul Colegiului. Totuși, am găsit că natura concursului era aproape de necrezut. Atunci am fost sigur că devenise corupt și că decădea.

Tanya îl privi cu atenție în timp ce stăteau unul lângă celălalt.

– Nu m-ai întrebat niciodată dacă nu cumva cred că Maestrul este implicat în acest concurs.

– Nu. Nu te-am întrebat, zise Andrew. Ei, ce crezi?

Își desprinse privirile de la peisaj ca să se uite la ea.

– Cred că joacă. Multă vreme n-am fost sigură, dar acum cred că este implicat și că este mult mai înzestrat decât noi toți la un loc. Este jucătorul perfect. Ne-a legat pe toți cu dubii și incertitudini. Pricepi, vrea ca toți ceilalți concurenți să se autodistrugă înainte să intre în ring.

– Chiar crezi?

Tonul lui era al unui om curios. Sau era suspicios?

Tanya se întoarse cu fața spre el. Era atât de aproape, încât l-ar fi putut săruta. Chiar voia? Se retrase, nedumerită.

– De ce crezi că Maestrul s-a referit la cutia chinezească? întrebă Andrew.

– Cred că încerca să ne comunice ceva și că se folosea de cutie ca de un simbol. Atât cutia, cât și Puterea sunt o formă de competiție. În ambele cazuri, cred că Maestrul spunea: „Priviți cu atenție. Lucrurile nu sunt așa cum par. Credeți că Maestrul nu joacă, dar

ar putea. Nu vă dați cu presupusul, nu aveți încredere în nimeni. Rezolvați ghicitoarea singuri."

– Sunt de acord, cutia poate fi considerată drept un simbol al Puterii. Rezolvă cimilitura și rezolvi și asta. De asemenea, mai sunt de acord că fiecare în parte trebuie să dezlege ghicitoarea pentru sine. În cele din urmă, concursul și locul Maestrului se leagă prin dobândirea și folosirea unei puteri foarte mari, în special prin abordarea adoptată de oameni pentru a și-o însuși. Să fie Puterea un mare premiu pentru care te lupți, de capturat ca o pradă de război? Ori este altceva, ceva mult mai profund decât pare? Aceasta-i una dintre problemele fundamentale.

Tanya dădu din cap, sedusă în a cădea de acord cu raționamentul lui. Deodată, se scutură de reverie. O strânsoare de oțel îi cuprinse inima. Unde-i era poșeta? Era singură cu Andrew, lângă râu, fără niciun martor, iar ea-și pierduse geanta. În conștiința ei era un mare gol. Andrew o luase, găsise pistolul. Știa ce avea de gând să facă.

– Ești bine?

Andrew se apropie încet de ea. Expresia îi era ciudată, iar mișcările încordate. Tanya se dădu înapoi, înspăimântată.

– Mi-am pierdut poșeta, se bâlbâi ea.

Andrew era acum lângă ea. N-avea decât să-și întindă mâna și s-o înșface, forțând-o apoi să-i spună tot ce dorea să afle. Fusese implicată în uciderea lui Rex și Ivan ori fusese numai Sebastien? Aceasta era singura întrebare care mai rămăsese. Andrew se întristă,

pentru că, dacă fusese implicată ea, însemna că l-ar ucide dacă ar avea ocazia, poate chiar aici, aproape de locul unde murise și soția lui. Cum să afle? Tanya nu i-ar destăinui nicicum așa ceva de bunăvoie. Va trebui s-o pună la încercare.

– N-ai lăsat-o lângă zid?

O urmări să vadă cum merge să-și ia poșeta. Ar putea-o ucide, chiar dacă ea îi omorâse pe ceilalți? Ar ucide pentru Putere?

Va afla în această seară.

Se întoarseră la apartament. Tanyei îi era frig și se zgribuli ușor când reveniră la căldură. Își ținea poșeta lângă ea.

– Ți-ar plăcea un lichior? Și o cafea?

– Mmm. Am să pun ceva muzică.

Apucă un CD la întâmplare. Notele din deschiderea Concertului pentru pian nr. 21 de Mozart umplură încăperea. Ar fi vrut să plângă. La cafea, îi povesti de propria ei activitate și de programarea computerelor și de analizele făcute atât pentru European Computer Union, cât și pentru Colegiu. Ar fi vrut să-l țină de vorbă până târziu. Trebuia să reziste noaptea asta.

– Cum de are Colegiul abilitatea de a pătrunde în atâtea computere din întreaga lume?

– Ușor, răspunse ea cu un zâmbet. Doi dintre Membri lucrează pentru fabricanți. La proiectare, se instalează o poartă specială, construită în secret în memoria lor, ceea ce permite Colegiului să aibă acces la informații. În alte cazuri, pătrundem folosind

parolele tehnicienilor care asigură service-ul și lucrează cu ele.

– Tu programezi și monitorizezi și computerele Colegiului?

– Da.

– Mai poți și acum? întrebă el cu glas scăzut.

– Probabil. Dar de ce întrebi?

– Pentru că vrea să știu cât e de puternic computerul cuantic folosit de Maestru și de Arbitri și ce fel de informații sunt stocate acolo, zise și se încruntă. După ce am intrat în Reședința Maestrului, am fost absolut sigur că mi s-a permis să pătrund acolo. Crezi că-i posibil? Cum m-au detectat?

Tanya își țuguie buzele.

– Fără îndoială. Monitorizează întreaga insulă. Nimeni nu ajunge pe Tirah fără să știe Maestrul. Eu de asta am renunțat. Dar care-i rostul întrebării tale?

– Asta înseamnă că Maestrul este la curent cu faptul că am aflat de reguli. De asemenea, și de faptul că știu că s-ar putea să joace și el.

– Și?

– Faptul că s-ar putea să joace și Maestrul este un indiciu, nu-i așa? Mai degrabă, un indiciu pentru rezolvarea ghicitorii chinezești. O indicație despre unde să fie plasat un vârf metalic anume într-o latură a cutiei.

– Da, zise Tanya.

Ea ajunsese mai demult la aceeași concluzie.

– Mă întreb dacă mai există și alte indicii?

– N-am mai găsit nimic, minți Tanya.

Bineînțeles că mai găsise: Max Stanton. El era un indiciu, unul foarte mare. Pista lui Andrew și a ei, puse împreună, însemnau, pentru ea, că Maestrul juca și că Stanton murise de mâna lui, într-un concurs anterior. Totuși, nu avea nicio intenție să-i destăinuie lui Andrew. Aceste indicii îi vor salva, probabil, propria viață. N-avea decât să-și dea singur seama. Fiecare pentru el.

– Da, dacă de exemplu cutia chinezească n-ar fi una enigmă, niciun indiciu n-ar conta, nu? continuă el. Ar fi un fals indiciu, o pistă falsă. Nimic nu ar conta, în afară de ceea ce Maestrul ne-a spus deja.

Din expresia ei încurcată era clar că nu-l înțelegea. Era sigur că nu avea nicio intenție de a-l ajuta prin a-i dezvălui orice alt indiciu pe care ea și Sebastien l-ar fi descoperit.

Tanya schimbă subiectul.

– Andrew, este foarte târziu. Te-ar deranja dacă aș rămâne aici peste noapte? Mă scutește să mă întorc acum la hotel.

Era sigură că el tot nu suspecta nimic, fiind în continuare în căutare de informații. Probabil că intenționa să se ocupe de ea mai târziu. Cum? Tot așa cum făcuse și cu Ivan?

– Da, este OK. Există un dormitor în plus. Eu trebuie să mă trezesc devreme mâine, așa că nu ne vedem. Să închizi doar ușa după tine.

– Bine.

Pentru el nu va mai exista ziua de mâine.

– Atunci, noapte bună! zise ea și se ridică.

Se ridică și el.

– Presupun că data viitoare când ne vedem va fi cu puțin înainte de Banchetul Membrilor.

– Poate, cu toate că amândoi încă trebuie să facem rost de douăzeci de milioane.

– Desigur, răspunse el, zâmbind mohorât. Păi atunci, noapte bună!

Tanya se uită la el stânjenită. Ar trebui să-l sărute de noapte bună. Dar putea un criminal să-i facă asta victimei sale? Se întoarse ușor jenată și se retrase în camera liberă. O încuie. Era trecut de ora două. Îi va mai da două ore până când va adormi tun și nu vor mai exista posibilități să opună rezistență. Apoi va pleca, se va întoarce la hotelul ei și va cere nota. Va ieși din Taiwan într-o oră, cu un zbor spre Thailanda, pentru câteva zile de vacanță, să scape de urme. Apoi va decide ce era de făcut cu Maestrul. Probabil nu vor descoperi cadavrul lui Andrew decât după o săptămână. Nu va lăsa nimic care să trimită la ea.

La patru, Tanya se trezi. Deschise poșeta fără niciun zgomot și scoase de acolo pistolul cu amortizor. Avea trei gloanțe. Ațintește-l spre inimă și apasă pe trăgaci, apoi totul se va fi terminat. Atât de simplu. Se îndreptă spre ușa dormitorului și răsuci cheia fără zgomot. Camera lui Andrew era la nici trei metri distanță, cu ușa larg deschisă. Se opri, însă nu auzi nimic. Se apropie. În lumina slabă de pe coridor văzu o formă adormită și auzi sunetul slab al respirației. Ridică arma, iar degetul ei se strânse pe trăgaci.

Tanya nu mai știa cât timp trecuse de când stătea acolo, probabil cinci minute. Cu toate astea, i se părea că trecuse mult mai mult. Pentru că a te gândi să ucizi pe cineva și a face asta erau lucruri cu totul diferite. Primul era ușor de făcut, creierul putea pune la cale totul cu o logică necruțătoare și eficientă. Aștepți arma, tragi și fugi. Cât de simplu. Totuși, în actul de a apăsa pe trăgaci se afla o dilemă chinuitoare de natură emoțională și morală. În timp ce era pe cale să străbată un peisaj pustiu și lipsit de apă, toate instinctele ei îi spuneau că n-ar trebui s-o facă, îi spuneau că odată ce trecea de acel prag va păși într-o fundătură morală din care nu va mai ieși niciodată. Va cântări totul, va găsi justificarea, da, intelectul ei îi va oferi cu ușurință scuza și va continua să tot fabrice fără încetare până la sfârșitul vieții ei. Cu toate acestea, sufletul ei n-o va ierta niciodată, îi va aminti mereu că încălcase legea fundamentală a omenirii și astfel, cu toate încercările, răul făcut de ea nu mai putea fi șters niciodată.

Așteptă și inspiră adânc. Se ambală din nou. Andrew era un ucigaș. La momentul potrivit, ar ucide-o. Lichidarea unui criminal era justificată. Îi promisese lui Sebastien că-l va ucide. Ea voia locul Maestrului. Prin mintea ei goneau toate aceste justificări intelectuale, informând-o furioase că nu trebuia decât să apese pe trăgaci și termina. Uită de consecințele morale, pentru numele lui Dumnezeu, fă-o odată! Acum era momentul ei de triumf.

Şi totuşi nu era în stare. De ce nu? Respiraţia lui moale îi era singura apărare, iar sunetul ei slab îi atingea fără încetare conştiinţa. Îi tot zicea: dacă-l ucizi, nu eşti cu nimic mai bună decât el. Te-ai coborât la nivelul lui şi te-ai înjosit singură. Acesta-i un adevăr din ale cărui mreje n-ai să mai scapi niciodată. Ucide-l, chiar dacă-i un criminal, şi-ţi vei asasina propriul tău suflet. În drumul tău spre dreptate, o substitui cu propria ta tiranie. De fapt, tu ce cauţi, dreptatea sau puterea? În cele din urmă, coborî arma. Se duse înapoi în camera ei şi închise uşa.

Stând în patul ei, plânse îndelung şi pe tăcute. Nu avea şi capacitatea de a ucide şi nu era atât de aproape de adevăr pe cât credea. Cine-ar vrea, cine-ar putea s-o ajute?

Andrew zăcea treaz în pat. O auzi îndepărtându-se. Asta era problema amândurora: folosirea puterii pentru îndeplinirea dorinţelor lor. Puterea pistolului, puterea deciziei, diferenţa era foarte mică. Erau doar faţete ale aceluiaşi diamant dur, de care se zdrobeau oamenii pentru a-şi atinge obiectivul. Şi care era obiectivul lor, al Tanyei şi al lui? Puterea. Cea mai mare dintre puteri, pe care, dacă ar obţine-o, erau convinşi că ar folosi-o numai pentru binele deplin. Şi totuşi, chiar metoda prin care încercau s-o obţină le-ar spulbera toate făgăduielile lor trandafirii despre cum ar folosi-o, odată ce ar fi încăput în mâinile lor. Dacă utilizau mijloace malefice pentru a şi-o asigura, ce şanse erau să se abţină de la rău chiar dacă-l mânuiau?

Închise ochii. Se gândi încă o dată la vazele chinezești pe care le văzuse. La fel ca umilul meșter Chang, se afla și el pe un pod, pe podul deciziei, și revizuia vastele puteri de care ar dispune ca Maestru. Totuși, pe același pod percepu și umilința creatorului Chang. Unde zăcea adevărata măreție? Să obții prin dominare sau prin înțelepciune? Sosise vremea să ia o decizie.

Deschise încă o dată ochii. Apoi începu să se îmbrace. Acum știa unul dintre răspunsuri. Tanya nu-l va ucide pentru a ajunge la Putere. Dar dacă-l ucidea pentru dragostea ei pentru Sebastien era o altă chestiune, pentru că Andrew avea doar spusele ei că iubitul ei era mort. Tanya era una, Sebastien cu totul alta. Andrew nu știa ce-ar fi făcut înaintea unui mare rău și cum ar fi contracarat forța acestuia. Poate că doar Maestrul știa.

Totuși, acesta era doar un mijloc modest prin care să o ajute pe Tanya în propria-i căutare. Prin dăruirea unei perspective asupra propriei ființe. Prin dezvăluirea adevăratului ucigaș.

Odată cu prima geană de lumină, Tanya se trezi. Din cauza oboselii, avusese un somn agitat. Se puse în mișcare. Se afla în apartamentul lui Andrew, întinsă în pat, cu pistolul lângă ea. Ce-ar trebui să facă. Trebuia să plece. Trebuia să plece imediat din Taiwan și să se ducă la Arbitrul Superior. Ar trebui să-i spună că era convinsă că Rex și Ivan e posibil să fi fost uciși de Andrew și că Maestrul era implicat în joc. Ar trebui să-i dezvăluie tot. Mai presus de orice, ar trebui

să-i spună că era un lucru în acest puzzle oribil cunoscut de ea: că nu omorâse pe nimeni și că nu avea nicio intenție de a ucide pe cineva. Nu era pregătită să facă asta, nici măcar pentru locul Maestrului. Poate că se va întoarce și la Colegiu, pe la sfârșitul anului. Cine știe – poate că Andrew nu va face rost de cele douăzeci de milioane, iar locul va fi al ei?

Să-i spună, de asemenea, Arbitrului-Șef că intenționase, chiar încercase, să-l ucidă pe Andrew? I-ar fi fost dificil să-i mărturisească momentul ei de mare slăbiciune. Desigur, nu se va mai întâmpla niciodată. Nici chiar dacă Andrew era un ucigaș. Să-i lase pe alții să se ocupe de el. Se ridică în pat. Era timpul să plece. Scoase încărcătorul pistolului.

Dintr-odată, o undă de frică absolută îi coborî pe șira spinării. Cele trei gloanțe dispăruseră.

Împotrivindu-se panicii, verifică rapid ușa dormitorului ei. Era tot încuiată, așa că Andrew n-ar fi putut veni în timp ce ea dormea. Trebuie că-i luase gloanțele când se aflau pe malul râului, ceea ce însemna că știa că venise să-l ucidă. Atunci de ce n-o atacase?

Se duse și deschise ușa. Apartamentul era tăcut. Trase grăbită cu ochiul în dormitorul lui. Nu mai era acolo. Verifică și celelalte camere. În cele din urmă, intră și în bucătărie. Pe masă era un bilet. Îl citi.

Andrew o ruga să se întâlnească cu el peste două zile, la ora trei dimineața, într-o vedetă rapidă în largul insulei Matsu, una dintre insulele taiwaneze aflate la câțiva kilometri de coastele Chinei. Tanya se încruntă.

Peste două zile. Asta era cu o zi înainte de Banchetul Membrilor.

Pe masă mai era ceva.

Cele trei gloanţe.

28

Evaluează planurile dușmanului și vei ști care strategie va avea succes și care nu.

SUN TZU, *Arta războiului*

21 decembrie. Beijing, China.

Andrew urcă la bordul avionului pentru Beijing și se așează pe locul său.

Să nu vrei nimic, și totuși să ai totul. Cât de simplă era natura filozofiei taoiste și cât de dificil de trăit. Ce om remarcabil trebuie să fi fost meșterul Chang, pentru că lucrările de artă realizate de el oglindiseră adevărata sa natură și spontaneitatea ființei sale interioare. Nu fuseseră create pentru a-i asigura puterea sau pentru laude. Ele au fost mai degrabă o expresie a dragostei sale pentru univers, o recunoaștere înnăscută a întregului său mister, fără afirmația propriului eu. Fără pofte omenești. Fără contradicții nesfârșite. Fără alternative. Fără aceste forme ale bolii omenești. Așa cum zicea taoismul:

„Înțeleptul este lipsit de boli
Pentru că el recunoaște boala ca pe o boală
Și astfel, poate preveni boala."

Avionul decolă.

Când Kangxi, posibil cel mai puternic conducător din istorie, i-a poruncit meșterului să-i facă cel mai dificil puzzle dintre toate, tâmplarul cel simplu se supusese. Totuși, în locul unei cutii sofisticate pentru bijuterii, Chang se folosise de ea pentru a ilustra deosebirea dintre iluzie și realitate, pentru a-l ajuta pe Kangxi să înțeleagă care era pentru el cel mai dificil puzzle dintre toate: scopul propriei ființe. Pentru că, în pofida propriei puteri și a controlului lumii exterioare, Kangxi nici nu se apropiase măcar de descoperirea de sine și a naturii existenței sale ca suflet individual în univers. Iar această realitate, îi spunea meșterul, putea fi descoperită contemplând universul, lumea interioară unde un om putea fi mai bogat decât în orice închipuire. Cum afirmase și taoistul Zhuang Zi:

„O barcă poate fi ascunsă pe un pârâu: o plasă poate fi ascunsă într-un lac; despre acestea se poate afirma că sunt destul de în siguranță. Însă la miezul nopții poate veni un om puternic și căra totul în spate. Ignorantul nu înțelege că oricât de bine ascunzi lucrurile, cele mici în cele mari, va exista mereu o șansă ca ele să scape. Dar dacă ascunzi universul în

univers, nu va mai rămâne niciun pic de spațiu de scăpare. Acesta-i marele adevăr despre lucruri."

Pentru asta, Kangxi fusese gata să-și cedeze tronul, din moment ce-și dăduse seama că un simplu meșter îi arătase că nu exista niciun fel de cimilitură. Imperfecțiunea zăcea în propria sa vedere. Fiind un împărat, era la fel de important ca a fi neimportant. Nu acesta era sensul. A fi era înțelesul, iar asta se putea întâmpla și fără să fii împărat. Pentru omenire, misterul ei adevărat zăcea la îndemâna oricărui individ și fiecare avea șansa egală de a-l descoperi. De aceea Chang i-a refuzat oferta: imperiul. El era mai liber și mai bogat fără acele lucruri decât cu ele. Identificându-se cu universul, nu-l pierdea niciodată. Găsise Calea, însă Kangxi n-o vedea. Era stăpân al propriei sorți. Un adevărat stăpân, cu un imperiu mult mai puternic decât toate oștirile lui Kangxi. Un imperiu al înțelepciunii. N-avea putere, dar înțelegea adevărul. Cu ea, era orb.

Așa că, dacă Chang și Maestrul erau învățători, iar răspunsul privind cutia-ghicitoare a lui Chang se afla în propria personalitate, răspunsul Puterii zăcea în ființa Maestrului. Mai mult, dacă Chang și Maestrul aveau aceeași percepție, asta însemna două lucruri: că Maestrul nu-și dorise niciodată puterea și că le zisese adevărul.

Iluzie și realitate.

Avionul își vedea de zbor.

Tanya stătea în taxiul care avea s-o ducă la hotelul ei și privea cum lumea aluneca pe lângă ea ca prin

vis. Era irelevant ce se petrecea în exterior. Gândurile ei erau în altă parte. La Andrew. Avea un simțământ acut de căldură și fericirea ei creștea și se răspândea înlăuntrul ei. Odată cu moartea lui Sebastien, lumea ei se spulberase și crezuse că nu-și va mai reveni niciodată. Ultima promisiune pe care i-o făcuse o bântuise și ea. Acum nu mai era necesar să fie îndeplinită. Nu Andrew îl omorâse pe Rex sau pe Ivan, iar noaptea trecută își dăduse seama că nu era ucigaș. Așa că niciunul dintre ei nu era criminal, și știau amândoi asta.

Cât despre Putere? Va aștepta să vadă dacă Andrew obținea cele douăzeci de milioane de dolari înainte de a se decide. Poate că, de fapt, nici nu voia Puterea. Sebastien greșise la un punct. El susținea că toate sistemele, inclusiv Colegiul, pentru a supraviețui, implicau o luptă dintre marile principii ale războiului și păcii, iar războiul era cel mai mare dintre ele. Lucrurile nu stăteau așa. La sfârșit și deasupra tuturor nu era decât pacea. Restul era doar deșertăciunea autoglorificării și ea nu dorise niciodată să dețină Puterea în acești termeni. Coborî din taxi și intră în hotel.

Portarul observă că fața ei vibra de sănătate și fericire. O femeie norocoasă, se gândi el întristat. Avea totul. Tanya îi zâmbi și el simți căldura iubirii cum radiază din ea, precum un firișor de apă. Tanya intră în lift. Se gândea la Andrew. Va fi acolo ca să-l întâlnească, pe insula Matsu, când se va întoarce. Îi plăcea de el. Era atrasă de el. Cât de mult își dorea să se îndrăgostească din nou.

Camera ei de hotel era plină de flori proaspete. De unde proveneau? Se duse să absoarbă mirosul lor dulce. Le percepea frumusețea și râse, acum că viața ei părea atât de proaspătă și nouă. De data asta înțelese despre ce era vorba. Când crezuse că va muri, la cabană, avusese același sentiment de detașare și pace, sentimentul că totul era bine în univers. Acum trebuia să-l cultive în interiorul ei și să uite de trecut. Adevărat, îl adorase pe Sebastien până în străfundul sufletului ei și ar fi făcut orice pentru el, și-ar fi dat și viața. Însă, cu toate că era genial și cu mintea scrutătoare, chiar și Sebastien putea greși, și greșise în privința lui Andrew. Acesta era un om blând, nu un ucigaș. Știa, simțea, tot așa cum simțea frumusețea florilor. Nu exista nicio posibilitate ca să greșească, era o percepție care se acumulase bine în ea. Simțea o nouă parte din ea, pe care nu o mai cunoscuse înainte.

– Bună, Tanya!

Scoțând un țipăt, se întoarse și leșină. Florile-i căzură din mâini.

Sebastien o duse în brațe până la baie. O îmbrățișă și o mângâie până când își recăpătă cunoștința.

– E în ordine, Tanya, șopti el. Este în ordine. Nu-i nicio îndoială.

Se așeză lângă ea în timp ce ea plângea și se agăța de el.

– Sebastien, dar nu se poate...

El râse, același râs nepăsător, invincibil, pe care i-l cunoștea atât de bine.

– Ți-am spus că mă întorc. Doar atât că mi-a luat mai mult decât m-am așteptat.

– Dar ai murit.

– Cât pe ce. De fapt, am fost mult prea aproape ca să-mi placă.

Se așezară pe pat. Sebastien îi vorbi despre aventurile sale cu tot entuziasmul unui povestitor, mai înfrumusețând lucrurile ici-colo, fără să-i pese de nimic pe lume. Tanya ascultă povestea în tăcere. Chiar și când îi descrise ce i s-a întâmplat, figura ei începu să-i oglindească disperarea.

– Cum ai scăpat de Juan? întrebă ea brusc.

Sebastien îi explică de fuga lui prin munți și de dispariția celor doi Pedro, evitând unele detalii mai sângeroase; nu voia să-i strice micul dejun.

– Problema lor a fost că erau atât de siguri că pun laba pe mine, încât au început să facă greșeli. Apoi am știut că am învins.

– Cum? zise Tanya.

– La sfârșit, n-a mai fost decât o chestiune de tactică. Ei credeau că sunt pe fugă, când, de fapt, era taman pe dos. Așa cum sfătuia și Sun Tzu: „*Prefă-te inferior și încurajează-i aroganța.*" Tactici simple. Nu fugeam deloc. I-am tot momit după mine pentru a alege momentul cel mai potrivit să atac. Atunci când s-au despărțit și și-au redus forța, m-am dus la ei și i-am eliminat. Pedro Grăsanul a fost primul, apoi fratele său. În rest, jungla a dat o mână de ajutor. Pentru Juan a fost altfel. Mi-am schimbat abordarea. Așteptam.

– Ce?

– Venirea nopții.

Rostise asta pe un ton atât de amenințător, încât o trecură fiorii.

– A fost ceva la care prietenul meu Juan nu s-a gândit cu mintea lui mică și proastă, continuă Sebastien cu vocea rece și distantă, depănând experiența. Noaptea poți adesea să obții furișându-te ceea ce ziua realizezi cu arma. Juan credea că nu exista nicio posibilitate să-l atac în peștera sa, din moment ce era atât de puternic înarmat. Era exact ce trebuia să fac. Așa cum sfătuia Sun Tzu: *„Atacă acolo unde nu-i pregătit."*

– Și ce s-a întâmplat?

– Am intrat în peșteră dimineața, foarte devreme, când am crezut că moțăia. Știam că era atât de dependent de prizat cocaină încât va suferi de simptome de sevraj: dezorientare, letargie, somnolență. Vrei să continui?

Sebastien îi cercetă figura. Era palidă. Ea dădu din cap.

– Juan a făcut o greșeală. În junglă, dacă vrei să eviți să fii atacat de cineva noaptea, nu faci niciun foc. Asta e clar. Totuși, el a întreținut un foculeț. Cred că a făcut asta pentru că era mai speriat de junglă decât de mine. Asta i-a adus pieirea, pentru că am putut să mă apropii foarte mult de el. I-am luat pușca și am scos glonțul. Apoi i-am luat pistolul.

– L-ai omorât?

Sebastien îi examină expresia.

– Juan s-a trezit și m-a văzut, fără să-și dea seama că-l deranjasem intenționat. Era atât de încântat de

sine, pentru că se gândea că mă va ucide. Dar când a apăsat pe trăgaci nu s-a întâmplat nimic.

Tanya îl apucă pe Sebastien de braț, îngrozită. El continuă:

– Asta l-a cam șocat. Apoi i-am spus că era rândul meu. Am apăsat pe trăgaci și i-am zburat creierii.

Tanya se cutremură. Sebastien nu-i zise și de cuvintele de rămas-bun rostite înainte de a-l ucide. Nici despre cum îi terminase foarte calm rația după aceea. Nu era nevoie s-o tulbure și mai mult.

– Și cum a fost cu raportul legistului?

– A fost ceva simplu, o luă el peste picior. Venise vremea să dispar, nu numai ca să-i scot de pe urmele mele pe gealații lui Gonzalez, dar și pentru că ceilalți concurenți ar fi crezut că am murit. Mi-am schimbat hainele cu Juan și apoi i-am împins cadavrul în râpă. Am aruncat pușca și m-am dus la ferma cea mai apropiată. Un *campesino* mi-a oblojit rănile. După ce m-am odihnit o zi, m-am dus înapoi la cadavru. Animalele sălbatice locale se înfruptaseră din el. Probabil că s-au drogat mâncând. După ce am verificat ca totul să fie OK, m-am întors noaptea la hotelul din Cerro Punto și-am luat camioneta lui Juan. Apoi, m-am întors în Panama City.

– De ce nu m-ai contactat?

– Era mult prea periculos pentru amândoi. De Juan m-am ocupat, dar, din câte știam, partenerii lui Gonzalez și gealații lui încă puteau fi pe acolo. Am găsit numele medicului legist local din Panama City și

m-am dus să discut cu el. M-a peticit și am avut o mică discuție.

– Iar legistul a falsificat raportul?

– Bineînțeles. Un *campesino* a văzut cadavrul din râpă și a contactat poliția, care l-a anunțat. S-au dus cu toții acolo. Din Juan aproape că nu mai rămăsese nimic, bietul băiat, doar ceva oase. Oricum, legistul, Señor Lopez, a fost destul de drăguț să-l bage într-un sac pentru cadavre și să-i ducă resturile în Panama City. Pentru suma de 100.000 de dolari i-a identificat cadavrul drept al meu. I-am oferit modestul meu ajutor, probe de sânge, tot.

Sebastien râni. Nu-i mai povesti Tanyei că-l amenințase pe Señor Lopez cu moartea, fapt în urma căruia se produse o convertire paulină a avarului panamez.

– Te-ai dus la propria-ți înmormântare?

– Oh, da, răspunse el râzând. Nu puteam rata un mic rol secundar. Eu am fost săpătorul din colțul îndepărtat al cimitirului, cu umărul ridicat precum cocoșatul de la Notre-Dame. Aproape am crezut că m-ai recunoscut. Apropo, ai fost foarte bună.

O mângâie cu degetul pe obraz. Foarte bună, într-adevăr. De fapt, n-am văzut nicio lacrimă pe tenul tău minunat.

Tanya îl împinse de lângă ea.

– Dacă ai ști cât am plâns după tine, ticălosule! Mi-ai sfâșiat sufletul.

– Ei bine, măcar l-am văzut pe Ted plângând copios. A plâns atât de tare de ziceai că-i maică-mea, asta până când am văzut o sticlă ițindu-se din buzunarul

pantalonilor săi. Pariez că a băgat în el mai mult decât crematoriul.

Sebastien râse cu poftă. Se lăsă pe pat. Viața era atât de delicioasă.

– Ce ai făcut după aceea?

– Ajung imediat și acolo. Acum trebuie să-mi povestești și tu de aventurile tale. L-ai găsit pe Andrew?

– Da. Este aici, în Taiwan. Al Johnson l-a localizat.

O sclipire de interes păru să străbată fața lui Sebastien, cu toate că deja știa de la Al Johnson Investigations că Andrew se afla în Taiwan.

– Știi unde locuiește?

– Da. Nu-i departe de aici.

– Ai discutat cu el noaptea trecută?

– Da.

Sebastien rămase o vreme tăcut.

– Te-ai întors acasă devreme în această dimineață. Ți-a tras-o?

Cuvintele răsunară molatice, cu un iz de amărăciune.

– Nu, bineînțeles că nu.

Era speriată. O privi cu atenție. Apoi râse din nou. De data asta, în râsul lui era o nuanță brutală.

– Pariez că ar fi vrut. Pariez că și-ar fi dorit să-ți intre în chiloțeii ăia drăguți.

Tanya se întoarse dinspre el, aproape cu vinovăție.

– Nu știu, Sebastien, dar știu că nu el i-a ucis pe Rex și Ivan.

– De ce susții așa ceva?

Îi mângâie părul, iar ea se încordă.

– Doar așa simt, că n-a fost el, zise cu râvnă. Nu pare să fie capabil. Noi greșim aici. Ar trebui să-l lăsăm în pace. Prea mulți oameni au murit deja în acest joc.

– Tanya.

Sebastien clătină întristat din cap, tonul său fiind din nou blând și îngrijorat. Trăgând de cordonul rochiei ei, o sărută pe umărul dezgolit.

– Ești un miel printre lupi. A pomenit Andrew ceva despre concurs?

– Da, răspunse și se ridică în picioare. Am să-ți spun imediat. E o poveste lungă. În primul rând, mă duc să fac un duș și apoi niște cafea.

Sebastien o privi cum se dezbracă și pleacă din cameră. Se aplecă peste pat și luă chilotul subțire și alb purtat de ea în această dimineață și cu o noapte înainte. Din el se desprindea un parfum stăruitor. De asemenea, acolo era și parfumul trupului Tanyei, un iz ușor de mosc, sexual și excitant. Strânse la piept lenjeria. Apoi o lăsă să cadă la podea, lângă pat. A fost cu Andrew noaptea trecută și era acum legată de el cu ceva mai profund decât prietenia? Sfâșiat, privi afară, pe fereastră. S-a tăvălit cu dușmanul lui, ca o cățea în călduri? N-ar recunoaște niciodată, chiar dacă așa ar fi fost. De ce l-a trădat? El s-ar fi asigurat că-i este bine. N-ar fi lăsat-o niciodată baltă, odată ce se instala în locul Maestrului. Tanya sau Puterea, ce conta mai mult pentru el?

Ea reveni cu cafeaua; avea un prosop înfășurat în jurul taliei.

– Andrew mi-a vorbit despre concurs. De asemenea, mi-a zis și de Regula numărul XIX.

– Oh, ce regulă?

Sebastien își miji ochii. Puse cafeaua jos, fără s-o fi gustat. Tanya îi explică.

– Așa deci, Andrew a pătruns în Reședința Maestrului. Cât de întreprinzător a devenit.

Se lăsă din nou între perne.

– Lasă-mă să mă gândesc.

Își ținu ochii închiși câteva momente.

– El crede că Maestrul participă la joc?

– Nu.

– Înțeleg. Povestește-mi de planurile lui pentru obținerea celor douăzeci de milioane de dolari.

Îi spuse de Hew Li și încercarea lui Andrew de a-l elibera pe fratele lui.

Sebastien ascultă fascinat. Apoi glăsui:

– Și ce vrea să faci?

– Să ne întâlnim în largul insulei Matsu, într-o șalupă, peste două zile.

– Te duci?

– Trebuie, cu toate că nu știu de ce vrea să merg.

– Oh, dar știu eu, zise Sebastien sumbru și se ridică. Vrea să te ucidă. Odată ce a obținut cele douăzeci de milioane ale sale, crede că ești singura persoană care l-ar mai putea împiedica să devină Maestru.

– Nu.

– Ba da, Tanya. Nu fi proastă. Te păcălește, tot așa cum a făcut cu Rex. Te prostește pentru că pare

cinstit și rezonabil. Trebuie să-l oprim. Trebuie să-l oprim imediat, pe loc.

– Sebastien, nu pot să-l omor, spuse ea revoltată. N-am s-o fac. Nici măcar pentru Putere.

El clătină întristat din cap și o sărută.

– Scumpo, văd că ești îngrijorată și nesigură de cine i-a ucis pe Rex și Ivan și că mă suspectezi pe mine. Știu. Să nu minți. Îți citesc asta în ochi.

Își întinse mâinile ca și cum s-ar fi apărat.

– Te asigur că nu eu i-am ucis. Dar nu mă crezi. Du-te la întâlnirea cu Andrew. Am să te ajut. Dar du-te cu o armă la tine, pentru că pot să jur că unul dintre voi va fi ucis și, pe moment, pariez că vei fi tu. Vrei adevărul? Bine. Du-te și află-l. Ucide sau vei fi ucisă. Tanya, este alegerea ta. Despre asta-i vorba în tot jocul: alegerea.

– Tu ce vei face?

– Eu intenționez să-l vizitez pe Maestru, răspunse Sebastien, să-l avertizez.

Se ridică din pat și desfăcu încet prosopul de pe trupul gol.

– Te iubesc, șopti el. Hai să facem dragoste.

– Mai târziu. Nu acum.

29

Aceia care sunt capabili să mă înțeleagă sunt foarte puțini

Iar cei care mă pot urma sunt foarte dificil de întâlnit

Astfel, înțeleptul (care nu este înțeles) arată ca și cum ar purta haine aspre, însă el are o piatră prețioasă de jad în inima sa.

LAO ZI

23 decembrie. Apele teritoriale ale Taiwanului.

Valurile se loveau de marginile joncii. Totul era cât se poate de pașnic, iar ambarcațiunea sălta în sus și-n jos. Era întuneric beznă, cu excepția stelelor, al căror licăr slab era acoperit de ceața care se ridica din mare. Într-un astfel de loc, orice noțiune de timp și spațiu dispărea. Andrew se simțea de parcă s-ar fi aflat într-o capsulă sigilată, din care nu mai scăpa nimic. Aștepta așa o oră până când o altă joncă aluneca pe lângă a sa. Ambele ambarcațiuni se aflau aproape de limita apelor teritoriale taiwaneze, nu departe de insula

Matsu. Andrew se ridică și se întinse, cu mușchii înțepeniți de briză. Păși înainte spre marginea bordajului navei sale pentru a-l întâmpina pe Hew Li.

Bătrânul gangster urcă pe puntea joncii însoțit de doi bodyguarzi uriași. Le ordonă în șoaptă:

– Nu faceți nimic până nu vă spun eu.

Îl privi pe Andrew la marginea joncii. Spațiul dintre cele două ambarcațiuni era mai mic de trei metri. Hew Li își potrivi fără nicio grabă sacoul elegant din mătase. Gorilele stăteau în spatele stăpânului lor. În cele din urmă, bătrânul își împreună mâinile. Avea o expresie gânditoare.

– Bună seara, domnule Brandon! Nădăjduiesc, spre binele tău, că nu m-ai adus aici pentru nimic.

Andrew îi înfruntă privirea.

– Fratele dumitale se află la bord. Se odihnește după călătoria îndelungată. Acum aș vrea să faci plata a douăzeci de milioane de dolari.

– Întâi arată-mi-l pe fratele meu! se răsti Hew Li.

Andrew dădu din cap și dispăru sub punte. Peste câteva minute reveni aducând un bătrân firav, care se ținea strâns de brațul său. Se îndreptară spre marginea punții. Bărânul, gâfâind din cauza efortului, se agăță de balustradă. Încet, își ridică ochii obosiți și-l privi pe Hew Li direct în față.

Timp de câteva momente, niciunul dintre ei nu spuse nimic. Hew Li privi spre propriul frate, carne din carnea lui, sânge din sângele lui, pe care nu-l mai văzuse de atâția ani.

– Te simți bine, frate? întrebă el în cele din urmă.

– Sunt bine, dar obosit.

Începură să vorbească sacadat în dialectul local. Andrew îi lăsă să discute și coborî pânza joncii. După cincisprezece minute, Hew Li îl chemă.

– Te-ai descurcat foarte bine, domnule Brandon. Sunt impresionat. Numai conducătorul Chinei ar fi putut ordona eliberarea fratelui meu.

– Ceea ce a și făcut.

– Cât de înțelept din partea sa. Evident, este un om foarte civilizat. Fratele meu trebuie să se odihnească. Lasă-l să treacă în jonca mea. Înțelegerea a fost că mi-l vei preda viu și liber ca pasărea cerului.

– De acord.

Coborî o pasarelă metalică între cele două ambarcațiuni.

– Dar și tu trebuie să-ți respecți partea ta de învoială. Pune să se facă plata în contul meu.

Hew Li ezită. Dacă ataca acum, fratele său va fi rănit. Mai erau câteva minute de așteptare. Scoase din buzunar un telefon mobil și dădu instrucțiunile și parola secretă. Într-un minut, suma de douăzeci de milioane de dolari fu transferată dintr-un cont deschis de Hew Li la banca unde lucra David Chen într-un cont deschis de Andrew la aceeași bancă. Hew Li îl anunță că se ocupase. Apoi îl cercetă cu atenție, cu un zâmbet sardonic. Andrew dădu un telefon și vorbi cu David Chen.

– A fost alimentat contul meu?

– Da, încuviință Chen, și-am să trimit imediat banii în contul indicat de tine.

Era contul Colegiului, dar el nu știa. Andrew își închise mobilul.

– Transferul s-a încheiat.

– Desigur.

Gangsterul știa că Andrew va contramanda în curând ordinul.

– Acum dă-mi-l pe fratele meu.

Fratele lui Hew Li trecu dintr-o joncă în alta. După care Andrew retrase pasarela. În același timp, Tanya intră în scenă cu o șalupă rapidă. Venise devreme și așteptase la mică distanță, în spatele joncii.

Hew Li exclamă cu amărăciune:

– Chiar mă întrebam, domnule Brandon, cum ți-ai plănuit scăparea. Acum pot să-ți spun că nu ai nicio șansă. Vreau să-mi dai înapoi cele douăzeci de milioane de dolari.

Andrew urcă în șalupă și se puse lângă Tanya.

– Am făcut o înțelegere, declară el. Mi-am ținut partea de înțelegere. Ți l-am predat pe frate-tău, viu și liber. Acum trebuie să ți-o ții și tu pe a ta.

Brusc, ochii lui Hew Li scăpărară de furie.

– Nu! scuipă el. Respectarea înțelegerilor este doar pentru proști. Tu chiar credeai că am să-ți plătesc douăzeci de milioane de dolari? Acum, că fratele meu e bătrân, nu i se mai poate arunca în spate nicio infamie, tu și comuniștii vreți să profitați de pe hoitul său.

– Fratele tău a comis crime îngrozitoare. Și-a executat condamnarea. Noi am făcut o înțelegere, iar tu trebuie să-ți ții cuvântul, zise Andrew, privindu-l disprețuitor pe Hew Li.

– Trebuie? făcu Hew Li, apoplectic de furie. Trebuie? Cine eşti tu, vierme nevrednic, să-mi ordoni ce trebuie să fac? Eu am să-mi recuperez banii şi fratele. Nu ştii cine sunt şi nici ce influenţă am.

– Hew Li, oftă Andrew, cât de corect te-au judecat chinezii. Mi-au spus că nu te vei schimba niciodată. Ascultă-mă cu atenţie. Ai primit ceea ce ai plătit. Nu trişa, pentru că n-ai decât de pierdut.

Gangsterul îşi dădu capul pe spate şi chicoti de încântare, de parcă ar fi privit un copil trădându-şi propriul tată.

– Îmi vei plăti tu, vierme! În bani şi sânge.

O examină pe Tanya, devorând-o printre pleoapele coborâte.

– Şi am să mă bucur de fata asta, de fiecare părticică din ea, bucăţică cu bucăţică.

Făcu brusc un semn şi în depărtare se auzi zgomot de motoare pornite. Apoi cinci şalupe rapide se apropiară de ei în viteză, ieşind din ceaţă. La provele lor stăteau oamenii lui Hew Li, îmbrăcaţi în negru, cu automatele pregătite. Bătrânul cloncăni entuziasmat.

– Ia vezi dacă şeful poliţiei din Taiwan te mai poate ajuta acum! Astea-s şalupele lui.

Andrew preluă volanul de la Tanya şi întoarse repede şalupa din calea atacatorilor. Deschise supapa de reglaj şi o luară din loc. În grabă, una dintre cele cinci şalupe se opri să-l ia pe Hew Li şi apoi porniră după Andrew. Distanţa dintre ei se reducea.

Tanya îl apucă pe Andrew de braţ.

– Nu te întoarce în Taiwan, îndreaptă-te spre China, este singura noastră şansă.

Andrew dădu din cap. Hew Li se asigurase că nu vor ajunge pe coastele Chinei în niciun fel de circumstanţe. Îi strigă ceva Tanyei, însă ea nu-l auzi din cauza zgomotului motorului şi al valurilor. Se uită în urmă. Chiar şi cu acceleraţia la maximum, celelalte şalupe îi ajungeau din urmă cu uşurinţă şi începuseră să-i prindă într-o mişcare de învăluire. N-aveau nicio şansă în apele taiwaneze. Încercă să preia volanul. Totuşi, Andrew rezită şi arătă înainte, în timp ce goneau în pătura groasă de ceaţă. În două minute trecură de ea. Acum Tanya văzu de ce o luase în această direcţie. Pentru că, ascunsă în ceaţă, înaintea lor se afla o întreagă flotilă a marinei chineze: douăzeci de canoniere şi un distrugător. Andrew trecu rapid printre ele şi închise acceleraţia.

– Ne întoarcem în Taiwan în câteva minute.

– Ce se va întâmpla cu Hew Li? întrebă Tanya.

– A comis crime îngrozitoare. Chinezii au fost de acord să-l elibereze pe fratele său, din moment ce acesta şi-a ispăşit pedeapsa, dar cu o condiţie. Dacă Hew Li încearcă să se lepede de propria înţelegere şi încearcă să mă ucidă, pun ei mâna pe el.

– Ştiau că va trişa.

– Bineînţeles, şi eu la fel. Răul cel mare îşi aduce singur pieirea, în cele din urmă, chiar dacă trece multă vreme până atunci. Vezi, singurul lucru neluat în considerare de Hew Li a fost că navele chineze şti vor

intra în apele taiwaneze. Așa ceva era de neconceput din moment ce ar echivala cu o declarație de război între cele două țări, doar dacă...

– Doar dacă ce?

– Liderii din Taiwan și China ajungeau la un acord pentru a se scăpa de Hew Li. A fost ceva ce n-a anticipat niciodată.

Priviră cum ambarcațiunile lui Hew Li țâșniră din ceață direct în brațele justiției chineze.

Le trebuiră patruzeci și cinci de minute să ajungă în golful taiwanez. Tanya conducea șalupa. Andrew stătea la pupa, cu spatele la ea, privind peste apă.

Când se apropiară de țărm, ea întrebă:

– Ai primit cele douăzeci de milioane de dolari?

– Da.

– Înțeleg.

Vocea Tanyei era neutră și lipsită de emoții. Tăie contactul motoarelor și ambarcațiunea pluti încet spre debarcader. Era liniște. Auzind un zgomot înapoia lui, Andrew se întoarse spre ea.

– Tanya, dacă ai de gând să mă ucizi, fă-o acum.

Privi la pistolul din mâna ei și apoi o examină. Avea fața trasă, iar ochii îngrozitori. Îi vorbi încet:

– Mai trăiește Sebastien?

Tanya încuviință din cap.

– M-am gândit eu. Cred că el ți-a spus că eu i-am ucis pe Rex și Ivan.

Ea dădu din nou din cap. O privi împietrit.

– Nu am cum să-ţi dovedesc contrariul şi nu există niciun motiv să preferi cuvântul meu celui al lui, iar pe el îl iubeşti în mod evident.

Ferindu-şi privirile, Andrew îşi îndreptă ochii spre peisajul golfului. Soarele se înălţase peste orizont, luminând cerul, aşa cum o făcuse şi în prima dimineaţă a întregii existenţe. Nu se uită spre ea, nu pentru că i-ar fi fost frică, ci pentru că nu suporta să se uite în acei ochi frumoşi, dar tulburaţi, pentru ultima oară.

– Dacă asta-i ceea ce crezi cu adevărat, ucide-mă acum.

Tanya ţinea pistolul îndreptat spre inima lui. Mintea şi sufletul ei erau în plin freamăt, iar adâncimile profunde ale tristeţii ei şi nehotărârea i se citeau clar pe faţă. Era posibil să-i pese de doi bărbaţi în acelaşi timp, din motive diferite? Chiar dacă unul dintre ei era criminalul care-ţi dorea moartea pentru a-şi îndeplini destinul? Dragostea, dorinţa, moartea şi trădarea, cele mai puternice emoţii ale omenirii se învolburau înlăuntrul fiinţei ei, amestecate inseparabil, şi nu întrevedea nicio soluţie. Ar fi dat orice să aibă percepţia Maestrului pentru a rezolva şarada. Să poată vedea.

– De ce crezi că Maestrul nu este implicat?

Andrew îşi ridică mâinile obosit.

– Din cauza a ceea ce-a spus despre cutia chinezească: „Toate problemele au o rezolvare. Atunci când oamenii declară că nu există soluţii înseamnă, pur şi simplu, că ei nu văd una. Soluţia nu este nici confuză, nici complexă. Privitorul este cel care aduce confuzia asupra obiectului observat şi, prin eşecul lor de a

renunța la dorințe și la prejudecăți, căutările sunt, de obicei, în van." Cursa noastră pentru Putere este problema noastră. Maestrul ne-a vorbit și de soluție.

– Poftim?

– „Oamenii care doresc să găsească soluția trebuie, mai întâi, să se examineze pe ei înșiși și să-și analizeze propriile gânduri. În acest fel, pot reflecta asupra situației cu claritatea neumbrită de nimic a unei oglinzi." Când vorbea despre ghicitoare, a mai afirmat: „*Noi* suntem cei care decidem că avem în față o cutie-enigmă chinezească. Această presupunere apare din noțiunile noastre preconcepute. **Răspunsul nu se află în cutie, ci în noi înșine.**"

– Da, dar ce înseamnă? se bâlbâi Tanya.

– Înseamnă că Maestrul ne-a oferit răspunsul concursului de la bun început, însă noi nu l-am înțeles. Ne-a spus adevărul. Tot așa cum nu există nicio ghicitoare în cutie, tot așa nu-i nicio șaradă în drum spre Putere. Maestrul ne-a zis: „Priviți în propriile voastre inimi. Înlăuntrul vostru se află răspunsul. Dacă tânjiți după Putere, nu-i pentru voi. Pentru că Puterea nu-i un premiu. Este o povară îngrozitoare. Este un dar al puterii. Și tot așa cum ea corupe, așa și căutarea ei. Pentru că te orbește progresiv față de adevăr. Ca o boală, te afectează în așa fel încât nu mai vezi realitatea lucrurilor."

Se uită la Tanya. Pe obrajii ei se scurgeau lacrimile.

– Totuși, noi, ca niște proști, ne-am repezit înainte. Nerăbdători până peste poate să câștigăm jocul, am tot căutat indicii, iar încercând să rezolvăm șarada

din cutie am căutat indicii în imaginea pictată pe capac. Însă aceste piste sunt irelevante. Cuvintele Maestrului erau singurele pe care trebuia să le ştim.

– Deci Maestrul nu joacă?

– Exact. Indiferent ce susţin regulile, este irelevant. Maestrul însuşi ne-a comunicat răspunsul. Ne-a zis că erau cinci persoane nominalizate pentru locul Maestrului. Noi cinci. Nu el, oricât ar părea de contrar.

– Este adevărat? Cum dovedeşti?

– N-am cum. Acesta este un test. Ca pentru cutia-ghicitoare chinezească, nu este posibil să dovedeşti adevărul fără să-l distrugi. E ca şi cum ai zdrobi cutia să te uiţi înăuntru. O percepţie asupra Puterii este una interioară, o privire asupra naturii puterii, care este personală pentru fiecare dintre noi. Puterea nu poate fi capturată, nici cumpărată, nici înşelată. Ea se află, pur şi simplu, în interior sau nu. Maestrul este ceea ce pare. Asemenea cutiei chinezeşti, nu mai e nimic acolo. Şi totuşi în acel nimic există totul. De asemenea, continuă el întristat, mai înseamnă încă ceva ce nu am reuşit să înţeleg.

– Ce?

– Tot aşa cum nu există şaradă, nu există nici joc.

Degetul Tanyei tremură pe trăgaci.

Acum ştia adevărul. Dacă ar fi înţeles cu adevărat vorbele Maestrului, ar fi priceput de la bun început că locul lui nu putea fi dobândit prin metode malefice ori ilegale. Din moment ce funcţia însemna o povară şi un premiu, persoana aleasă în cele din urmă pentru

locul Maestrului era cea care-şi dorea cel mai puţin. Nu putea fi înţeleasă decât de aceia care s-au debarasat de propriul lor egoism. Văzând ceea ce vor face ca să dobândească mari puteri, Maestrul determina cine era cu adevărat vrednic.

– Tanya...

– Stop! strigă ea, în timp ce fluxul gândurilor ei continua, cu consecinţe îngrozitoare. E Sebastien malefic? El este criminalul?

– Rămâne să decizi tu asta, zise Andrew. Eu nu l-am ucis pe Rex, nici pe Ivan; sunt convins că nici tu. Cred că Sebastien i-a omorât, pentru că vrea locul Maestrului mai mult decât orice. El consideră asta drept cea mai mare răsplată dintre toate, ceea ce justifică orice acţiune declanşată pentru a intra în posesia ei. În căutarea puterii, oamenii vor comite cele mai îngrozitoare lucruri, vedem asta zilnic. Cu cât e puterea mai mare, cu atât vedem mai mult. Puterea este înspăimântător de corozivă prin natura ei. Iar singura protecţie pe care o are Colegiul împotriva acestor lucruri este numai înţelepciunea care-i permite să perceapă răul care jinduieşte la putere, chiar dacă arborează cea mai înşelătoare şi mai seducătoare deghizare.

– Atunci de ce nu m-a ucis, dacă acesta-i adevărul?

– Nu ştiu, Tanya. Poate pentru că te iubeşte, poate pentru că a avut nevoie de ajutorul tău ca să câştige locul Maestrului. Însă iată ce ştiu: nu voi avea niciun amestec în atacarea Maestrului. Este cel mai remarcabil om de pe Pământ şi încă unul capabil să-şi exercite prerogativele fără să facă niciun rău. Aşa că decizia

îți aparține. Ucide-mă sau nu. Acestea sunt exercițiul tău de putere și alegerea ta, tot așa cum Sebastien are parte de ale sale.

Tanya căzu pe gânduri. Dorința lor pentru Putere produsese mici acte de răutate, apoi din ce în ce mai mari, pe măsură ce Sebastien credea că se apropiau de obiectivul lor. Totuși, cu timpul se îndepărtase tot mai mult de ei. Ea fusese gata să ucidă. Pentru ce motiv? Pentru putere și pofta ei pentru ea. Acum știa că era prinsă în capcana unei iluzii. O tentase și o înșelase, chiar o condusese pe calea pieirii. Ivan înțelesese. Îi cruțase viața pentru că uciderea ei era o punte pe care nu voia s-o treacă pentru a dobândi Puterea. Când îi înodase eșarfa la gât, îi arătase atât puterea sa asupra ei, cât și alegerea lui. De asemenea, încercase s-o avertizeze că cineva pe care-l iubea trecuse deja această punte și că se afla deja dincolo, departe.

Acum Tanya stătea de parcă s-ar fi aflat pe pod. Încă vedea Puterea, dar se afla departe de ea, greu de atins, ca întotdeauna. Își dădu seama că nu era pentru ea; nu avea înțelepciunea de a o manevra. I-ar aduce numai distrugerea, chiar și numai dacă și-ar dori-o.

Aparținea altuia.

Îi făcu lui Andrew semn cu pistolul să coboare din ambarcațiune și să meargă pe debarcader. El se execută.

– Unde te duci?

– Să-l vad pe Sebastien.

– Tanya, nu trebuie. Nu ești în siguranță. Vin cu tine, zise el alarmat și se pregăti să coboare din nou.

Femeia reporni motoarele și desprinse ușor șalupa de lângă debarcader. Dacă lua avionul din Taiwan, s-ar întoarce pe Tirah tocmai la timp ca să se înfățișeze Arbitrilor. Prima dată l-ar suna pe Sebastien, așa cum promisese. Veștile ar fi diferite de ceea ce-ar fi vrut el să audă. Îi va spune că Andrew trăia încă și că nu-l va ucide. De asemenea, i-ar putea zice ce știa acum.

– Unde-i? strigă Andrew de pe debarcader, peste zgomotul motoarelor.

– A plecat azi-noapte să-l întâlnească pe Maestru. Acum e la Tirah.

Un lucru era sigur: îl va face pe Sebastien să înțeleagă că Puterea nu i se cuvenea și că nu putea fi însușită. Sebastien o va asculta. Indiferent cât era de malefic, nu-i va face rău. O iubea. Îl va face să înțeleagă, îl va forța chiar.

Andrew începu să gesticuleze vehement.

– Tanya, oprește șalupa. Sări! strigă, însă ea nu-l auzi din cauza mugetelor motoarelor, ambalate acum la maximum.

Când întoarse ambarcațiunea, Tanya îl sună pe Sebastien pe celular. Cuvintele lui de început erau blânde și pline de afecțiune, ca întotdeauna. Apoi întrebă pe un ton mai distant:

– Andrew e mort?

– Nu.

– Deci e acum cu tine?

– Da.

Deodată, cu un salt aproape sinucigaş, Andrew se aruncă de pe debarcader în şalupă. Ateriză la pupa. Tanya se întoarse de la volan pentru a-l vedea repezindu-se spre ea. Se întoarse să-l înfrunte, iar telefonul îi căzu din mână în timp ce înşfăca pistolul. Însă rezistenţa ei era zadarnică. Andrew o înhăţase şi se prăbuşiră amândoi peste bord, în apele murdare. Chiar în clipa când se scufundau, Sebastien apăsă o tastă a celularului.

Tanya şi Andrew coborâră în adâncimile lichide, trăgând-o în jos cât de departe putea, fără a-i lua în seamă zbaterile disperate. Deasupra lor, ambarcaţiunea se prefăcu într-o masivă minge de foc, când bomba explodă, activată prin celular. Tanya se uită în sus. Albastrul deschis şi flăcările portocalii se întinseră pe deasupra apei, apoi se avântară în beznă, s-o căute, s-o atingă, s-o mângâie cu căldura lor, chiar atunci când Andrew o împinse şi mai jos înspre mâl, s-o salveze de la o moarte sigură.

În chiar acel moment, ceva se frânse în ea. Maestrul le spusese limpede că nu existau şarade. În timp ce icnea după aer, îşi dădu seama că era profund adevărat. Îl iubise pe Sebastien, dar el n-o iubise nicio clipă, nu atunci când dragostea intra în conflict cu ceea ce-şi doreau: Puterea. Soluţia morţii lui Rex fusese tot timpul în faţa ochilor ei, dar refuzase s-o vadă, refuzase să-şi contemple contribuţia la acel eveniment îngrozitor. Pentru că secretul morţii lui Rex se găsea în trecut, în trecutul lor. Rex fusese ucis din cauza dragostei lui pentru ea.

Tanya nu știa că Sebastien găsise în camera lui Rex din Erris o scrisoare pe jumătate scrisă în care îi arăta dragostea lui eternă pentru ea și dorința de a lucra împreună pentru a câștiga Jocul Puterii, o scrisoare în care se referea și la temerile sale privitoare la Max Stanton. Ce știa acum era că Sebastien îl omorâse pe Rex nu numai pentru a câștiga Jocul Puterii, dar și pentru că pierderea ei din cauza lui Rex era de neconceput. Gelozia fusese o simplă sămânță a răului lăsată să crească, iar ea n-o văzuse, nu voise s-o vadă.

Își închise ochii. Sebastien avea dreptate. Războiul era cel mai puternic lucru din întregul univers. Pentru că dragostea ei era iremediabil distrusă. Deschise gura și lăsă apa să-i inunde plămânii. De-acum moartea îi va fi singurul iubit.

Gâfâind de epuizare, Andrew îi trase trupul inconștient afară din apa murdară, până pe debarcader. Cerând ajutor, văzu cum ambulanța își începu cursa disperată spre spital, cu toate sirenele pornite. Tanya ar putea supraviețui, însă o altă ea ar putea muri. Începu să alerge. Trebuia să-l contacteze pe Maestru. Totuși, chiar în timp ce fugea, știa că era prea târziu.

Puterea se fărâmițase.

30

Să-ți slujești spiritul, pentru a nu permite nici bucuria, nici tristețea înlăuntrul lui, dar să accepți inevitabilul ca pe o întâlnire a destinului și să fii ușurat – aceasta-i perfecțiunea virtuții.

CONFUCIUS

23 decembrie. Colegiul.

Era seara târziu. Maestrul intră în cea de-a treia curte interioară și se așeză pe una dintre băncile aflate în labirintul simplu. Privi în sus, spre stele. Noaptea era una senină și stelele se scurgeau pe Calea Lactee. Câți dintre predecesorii săi, se întrebă, au stat aici și au privit universul în timp ce se luptau cu problemele omenirii?

Mâine va fi Banchetul Membrilor. Se simți puțin trist, pentru că se apropia de sfârșitul unei lungi călătorii. Ca un timonier, saluta apropierea de port, cu toate că se simțea și melancolic, știind că voiajul său nu se va mai repeta niciodată. Cu tot geniul său, simțea intensitatea distrugerii omenești. Totuși, era ferm

pe cursul său, iar tristețea și bucuria de-abia dacă-și găseau drumul înlăuntrul său. Nu tânjea după nimic. Scrută cerul multă vreme, lăsându-și gândurile și impresiile să circule în voie prin ființa sa, în timp ce absorbea golul din jurul său. Acolo își găsea pacea.

Ce realizase? Puterea era o povară pe care nu dorise niciodată s-o poarte, dar îi fusese impusă. Pentru ea își sacrificase căsătoria, copiii, speranțele și temerile unei vieți normale. Pe măsură ce trecuseră anii, povara aceea devenise tot mai grea. Pentru că Maestrul cunoștea un mare adevăr: puterea coroda ființele umane asemenea acidului. Mușca din sufletul lor. Le șoptea false promisiuni. Crea iluzii minunate. Promitea o victorie ușoară chiar atunci când își îmboldea prada spre înfrângere. Îi făcea pe oameni malefici și, la fel ca o boală, îi orbea progresiv față de orice adevăr. Maestrul văzuse acestea în alții atât de limpede, încât știa că puterea imensă a funcției sale îl va distruge, în cele din urmă.

Așadar, oare unde se afla răspunsul pentru salvarea lui și a omenirii? Pentru el, nu se găsea în cărți, nu în studiu, nu în povestea omenească. Zăcea acolo. Dincolo de tot răul și de lucrurile îngrozitoare, dincolo de întuneric și mizerie, zăcea acolo. Un univers perfect și întreg, neatins de om. O astfel de convingere îl susținuse pe parcursul lungii și singuraticii sale călătorii de-a lungul anilor, iar dacă dorind-o suficient de mult ea se adeverea, atunci era adevărată.

În această existență fusese ca un învățător, cu toate că fusese și elevul altora, cu mult mai mare percepție și înțelepciune decât ale lui. Se gândi la cutia chinezească

și la vazele magnifice pe care nu le va mai vedea încă o dată. La Colegiu și la drumul său în viitor. Se gândi la durata scurtă a propriei existențe. Nu mai reflecta asupra Puterii, pentru că, la fel ca toate denumirile și titlurile, era o limitare. Așa cum susținea taoismul, numele și titlurile erau doar umbra adevăratului câștig. Cât de mult i-ar fi plăcut Maestrului să discute cu acel simplu meșter, Chang, și cu taoistul care zisese despre omul perfect:

„Mintea omului perfect este ca o oglindă. Nu se mișcă odată cu lucrurile și nici nu le anticipează. Răspunde lucrurilor, dar nu le reține. Astfel, este capabil să aibă de-a face cu succes cu toate, fără a fi afectat."

Cât era de simplu de spus. Cât de dificil de trăit.

Se ridică și se întoarse în Reședință, pentru studiu. Mâine era Banchetul Membrilor, și totuși munca sa nu se terminase, chiar și la acest ceas târziu. Urma și testul final, mai era și un băiețel care avea nevoie de ajutor. Maestrul îl trimisese pe Symes în Scoția. Se va întoarce mâine. Cu un oftat, începu să studieze un document; Puterea nu înceta să existe nici măcar odată cu moartea lui.

Peste câtva timp, orologiul bătu de miezul nopții. Maestrul se duse în bibliotecă să ia niște documente. Se întoarse. Focul ardea slab, așa că mai puse niște lemne în el. În acest timp, auzi pași în spatele său. Se uită împrejur. Sebastien stătea tăcut în semiobscuritate.

– Îmi cer iertare că am pătruns în domeniul dumneavoastră, zise el. Există ceva foarte important despre care ar trebui să discutăm.

Se duseră într-una dintre sălile de recepție din Reședință, așezându-se la o masă.

– Probabil ați crezut că sunt mort, remarcă Sebastien ca început de conversație. Îmi pare rău dacă v-am alarmat. Eu, personal, nu cred în ziare. Nici în rapoartele medicilor legiști.

– Nici eu, rosti Maestrul scurt.

Sebastien râse.

– Nu. M-am gândit eu că nu. Având o asemenea experiență vastă asupra naturii umane știți că toți oamenii au un preț, inclusiv legiștii. Vă asigur totuși că Rex și Ivan nu se vor mai întoarce. Mă tem că sunt morți.

– Tu i-ai ucis?

– Da.

Se lăsă tăcerea. Erau așezați vizavi, unul dintre ei tânăr și puternic, cu o expresie hotărâtă și o privire dură, celălalt mai bătrân, însă cu un aspect nu mai puțin impunător. Un leu tânăr și unul bătrân. Și totuși exista o diferență. Pe fața lui Sebastien exista o fluiditate dinamică și neastâmpărată, o activitate, pe când chipul Maestrului era imobil și liniștit ca sticla.

– Moartea este întotdeauna regretabilă. În acest caz, a fost necesară. Un mic rău pentru atingerea unui obiectiv despre care știți atât de multe, zise și dădu din umeri. Cine-a ajuns în vreo funcție înaltă fără să fi făcut nimic rău? Este singura cale prin care poți să obții puterea. Cu cât mai mare, cu atât mai mare și răul.

Îl vedem zilnic în jurul nostru. Iar pentru locul Maestrului, probabil cel mai înalt premiu dintre toate, n-are cum fi altfel. Mi-a plăcut concursul și m-a învățat multe despre putere și despre adevăratele mijloace de exercitare a sa, o experiență minunată pentru cele ce vor fi. În cele din urmă, Colegiul și lumea sunt totuna, diferă doar într-un anume grad.

– Ce ai învățat?

– Că marii tacticieni aveau dreptate. Că Sun Tzu avea dreptate. Războiul este calea spre supraviețuirea sau ruina statului, iar Colegiul este un stat ca oricare altul, care va supraviețui numai prin ațâțarea vecinilor unul împotriva altuia. Că Machiavelli avea dreptate. Pentru a conduce, distruge-i pe cei care au voința sau puterea de a-ți face rău, pentru că este mai sigur să fii temut decât iubit. Iar una dintre vorbele sale de duh o veți aprecia, Maestre, din moment ce amândoi am mers pe aceeași cale:

„Prinților cărora le-a păsat puțin de buna credință și au folosit viclenia pentru a zăpăci mintea bărbaților au realizat lucruri mărețe; astfel că la sfârșit i-au depășit pe cei care s-au bazat pe cinste."

Aceasta, Maestre, este lumea noastră, a dumneavoastră și a mea, iar acești autori o recunosc pentru ceea ce este. Restul este doar prefăcătorie și înșelăciune. Analiza dumneavoastră asupra ghicitorii chinezești a fost destul de corectă. În dosul poleielii și

al capcanelor nu se află nimic. Realitatea puterii este puterea, nu perspectiva.

Sebastien refăcu drumul său spre Putere. Rex a fost singurul pe care intenționase să-l distrugă.

– Rex m-ar fi ucis el pe mine dacă ar fi avut ocazia. Voia să câștige la fel de mult ca mine și știa care este adevărata natură a Jocului Puterii. În afară de asta, când s-a întors și m-a văzut înainte să-l lovească mașina, vă asigur că expresia de pe fața lui a fost una de ură. Ură pentru că el era hărăzit să moară, nu eu. Nu am niciun fel de regrete. Norocul lui s-a terminat, asta-i tot. A uitat regula de bază a tuturor tacticienilor: lovește devreme, lovește dur.

Maestrul îl privi cu interes.

– A mai fost ceva.

– Altceva?

– Da. Nu l-ai ucis pe Rex doar pentru că știa mai mult decât tine despre concursul pentru Putere.

– De ce ziceți asta? întrebă Sebastien pe un ton ciudat.

– Pentru că puterea corupe ceea ce este deja în interior. Motivul tău pentru uciderea lui Rex a fost susținut de altceva decât doar dorința de putere.

– Cât de bine percepeți, Maestere, glăsui el sumbru. Cât de bine înțelegeți natura umană. Presupun că nu-i niciun bai dacă vă spun acum. În noaptea în care ne-ați vorbit despre acest concurs, Rex s-a dus în orașul Erris să discute cu Ivan, dar nu să ajungă la o înțelegere cu el. Vedeți, voia să facă un târg cu altcineva.

– Tanya?

– Da. Rex a lăsat în camera sa de la Erris o scrisoare neterminată, pentru Tanya. Era clar că o iubea și că a avut odinioară o relație intimă cu ea, despre care Tanya nu mi-a vorbit. Rex a mai scris că va participa la concurs și voia să coopereze cu ea. Așa că Tanya trebuia să aleagă între el și eu. Desigur, a existat o alegere. Nu pentru mine.

– Dar nu i-ai dat niciodată de ales. S-ar fi putut să te prețuiască pe tine mai mult decât pe Rex sau Puterea. S-ar fi putut să te iubească mai mult.

Sebastien nu mai zise nimic o vreme. Evită ochii Maestrului. În cele din urmă, se duse până la o măsuță pentru a turna de băut pentru amândoi. Continuă:

– Celelalte decese au fost regretabile, deși de înțeles. Ivan a atacat-o pe Tanya în cabana din Elveția pentru a obține informații de la ea. În acest fel și-a atras nenorocirea asupra sa. În afară de asta, era sigur că eu l-am ucis pe Rex. La funeraliile acestuia mi-a spus că nu știa unde fusese Rex în noaptea morții. Nu era adevărat, din moment ce i-am văzut pe amândoi la cină. Ivan a dorit să mă testeze și trebuie să fi fost ceva în reacția mea care m-a dat de gol. Așa că a trebuit să mă ocup de el. Fără martori.

– Iar Andrew și Tanya?

Sebastien surâse sumbru.

– Am trimis-o pe Tanya să-l omoare și m-a dezamăgit. M-a trădat. La sfârșit, n-am mai avut încredere în ea, pentru că îi devenise tovarășă de pat. Ca pe Ivan, i-am ucis pe amândoi cu o bombă, acum plasată într-o șalupă. În afară de asta, calea spre Putere nu trebuie

să lase urme, tot așa cum crima perfectă nu lasă nicio urmă. Nicio urmă de pași pe nisip. N-a fost la fel și cu Max Stanton, Maestre? Până la urmă, Tanya a fost un agent de sacrificiu. Unul dintre cei despre care Sun Tzu afirmă că sunt spioni, o persoană căreia i se dau, în mod deliberat, informații false pentru a-l induce pe inamic în eroare, așa că este de sacrificiu. M-a ajutat, însă n-a vrut sau n-a fost în stare să comită actul final. A trebuit să mă descurc singur. Nimeni nu mă va lega de niciunul dintre decese și nimeni nu va face legătura între mine și douăzeci de milioane de dolari. Mai departe, nimeni nu mă va împiedica să câștig concursul pentru Putere. Cu o singură excepție.

– Cine?

– Dumneavoastră, Maestre.

Bătrânul rămase tăcut. Sebastien continuă, în timp ce pășea prin încăpere.

– Mărturisesc că o chestiune m-a tulburat pe parcursul acestui concurs. Chiar erați pregătit să renunțați la cea mai mare putere pentru nimic? întrebă el și clătină din cap ca un înțelept. Dacă istoria ne învață un lucru, acela-i că nimeni nu renunță de bunăvoie la putere. Și, cu cât e mai multă, cu atât mai puțină dorință de renunțare. N-ați fi renunțat niciodată la Putere fără luptă, nu-i așa?

În acel moment, sună un telefon. Maestrul se ridică de la masă.

– Te rog să mă scuzi...

– Desigur, dar să reveniți.

Maestrul se duse în biroul său şi ridică receptorul. În acest timp, Sebastien se apropie de uşă să tragă cu urechea. La sfârşitul scurtului discurs, Maestru rosti doar un simplu „înţeleg" şi puse jos receptorul.

Apăsă un buton, pentru a se asigura că nu va mai primi niciun apel în această noapte, şi reveni în sala de recepţii.

Sebastien sorbi din coniac.

– Şi, după cum ziceam, ştiam că nu veţi renunţa niciodată de bunăvoie la Putere. Ceea ce a fost confirmat de două informaţii.

– Şi anume? întrebă Maestrul.

– Prima a fost informaţia deţinută de Rex. În concursul la care aţi participat pentru Putere, Max Stanton a murit într-un accident misterios în timpul competiţiei. Asta a dovedit ceea ce deja suspectasem: nu există decât un singur câştigător şi moartea se află în cărţi. Nu obiectez, făcu Sebastien cu un ton înţelegător. Este în concordanţă cu lumea noastră.

– Şi cealaltă informaţie?

– Pe asta am obţinut-o printr-un noroc chior, rosti pe un ton sec, cu toate că deja aveam propriile suspiciuni. Andrew i-a povestit Tanyei despre regulile Puterii, reguli descoperite de el chiar în această Reşedinţă. Aşa că am rămas numai noi doi, Maestre. În sănătatea dumneavoastră, zise el ridicând paharul.

Băură. Maestrul îl studie îngândurat. Glasul său era consternat.

– Sebastien, tu crezi că acest concurs este unul mortal. Greşeşti. Ai preferat să-l interpretezi aşa. Este

adevărat că Stanton a murit într-un concurs pentru Putere, o competiție în care m-am implicat și eu. Cu toate astea, nu l-a ucis nimeni, cu atât mai puțin eu.

– Iar Regula numărul XIX?

– Regulile spun că Maestrul în funcție poate decide să participe la un concurs pentru Putere. Spun *ar putea,* nu *trebuie.*

– Și, fără îndoială, ați decis să nu participați.

– Așa este.

Sebastien se holbă o clipă la el. Apoi își lăsă capul pe spate și râse.

– Bravo, Maestre! O interpretare strălucită. Bravissimo! Ceva la care m-aș fi așteptat de la un om cu geniul dumneavoastră. Dar nu suficient de strălucită.

Se aplecă înainte.

– Minți-ți, făcu el rânjind, cu un glas gutural și neplăcut.

– Nu.

– Minți-ți, Maestre, repetă Sebastien, cu toate că trebuie să vă felicit. V-ați interpretat rolul într-un mod desăvârșit și m-am delectat cu fiecare moment. Descrierea făcută cimiliturii chinezești a fost un *tour de force* și m-a derutat prima dată. O păcăleală genială. Însă realitatea rămâne. Nu există niciun fel de puzzle în acest concurs. Nicio dimensiune morală. Acest concurs este un act de război.

Ciocăni cu degetele în masă.

– Un război în care rămânem numai noi doi. Un război în care nu poate fi decât un singur învingător.

– Ce intenționezi?

Sebastien se lăsă jos. Își împreună mâinile, ca și cum s-ar fi rugat. Noul Maestru.

– Această problemă este rezolvată, și în singurul mod posibil, pentru că ne-ați învățat sensul și folosirea puterii, prea bine chiar. Astfel, există un singur mod potrivit, și anume că plecarea din această lume să vă fie una socratică. Băutura a fost otrăvită și mai aveți doar câteva minute de trăit înainte să vi se oprească inima. Ținând cont de vârstă, toți vor presupune că ați pierit din cauze naturale. Iar mâine-seară, la Banchetul Membrilor, vă voi lua locul.

Vorbea cu exaltare.

– Vedeți, v-am depășit chiar și pe dumneavoastră. Voi fi Maestru. Să fiu altceva ar însemna să eșuez.

– Nu. Să faci ceva împotriva adevăratei tale firi este să eșuezi, rosti Maestrul cu fermitate.

Sebastien îl contempla. Pe obrajii Maestrului se instalase deja o tentă purpurie, pe măsură ce otrava își făcea efectul mortal. Nu asta îl surprinse, ci aspectul liniștit, chipul unui om împăcat cu el însuși și lipsit de teamă. Un om fără teamă de rău. Îl privi cu atenție, căutând semne de slăbiciune.

– Nu sunteți trist că ați pierdut?

Maestrul oftă, simțind o durere cumplită în piept. În mintea lui vedea corabia sfârșindu-și îndelungata sa călătorie.

– Sebastien, tot nu reușești să înțelegi. Puterea nu poate fi însușită.

Se lăsă tăcerea. O tăcere de moarte. Bătrânul îl scrută cu ochii mijiți. Respirația îi deveni chinuită. Spuse șovăitor:

– Sebastien, nu trebuie să ajungi Maestru. Ceea ce crezi tu despre acest concurs nu este adevărat. Concursul nu implică nici binele, nici răul. Tu ești cel care a ales. Mijloacele folosite de tine pentru a-ți atinge obiectivul sunt greșite. Ți-ai lăsat ambiția și dorința de putere să domine totul. Puterea nu conține aceste lucruri. Calea pe care ar fi trebuit s-o urmezi ți-a fost ascunsă. Nu poți lua cu forța ceea ce nu-i al tău pe drept.

– Minți, minți! făcu Sebastien rânjind. Minți pentru că ai pierdut.

– Nu-i așa.

Glasul Maestrului era tremurător. Vederea începea să-l lase, totuși, va rămâne dominant.

– Sebastien, te implor, meditează asupra cuvintelor mele. Nu-ți agrava greșeala.

– Minți! Locul tău este al meu. Am luptat și am câștigat.

– Războiul este ca focul, icni Maestrul. Cei care nu renunță la arme sunt distruși de ele. Nu-ți poți însuși adevărul. Te implor, gândește-te la asta. Funcția însăși nu presupune decât percepție, nu și război. Numai ea singură va controla multă putere.

Sebastien îl privi. Știa că mințea. Se ridică și părăsi încăperea, lăsându-și victima singură.

Maestrul simți durerea cumplită în timp ce otrava intră în ultima fază a acțiunii sale de lichidare. Acum, când ajunsese în pragul morții, îndoiala îl copleși o

clipă. Şi dacă Sebastien avea dreptate? Să fie universul supus numai legilor de fier, conform cărora cei care deţin puterea şi nu se tem să folosească mijloace malefice învinge întotdeauna? Iar puterea cea mai mare să o deţină cei care tânjesc cel mai mult după ea? O opresiune eternă? Greşiseră el şi meşterul Chang? Îşi risipiseră viaţa într-un vis, precum copiii, crezând cu disperare în ceva ce nu a existat niciodată? Noaptea întunecată a sufletului omenesc se lăsă asupra lui când trecu peste apele sale pustii şi murdare.

Deodată, Maestrul se lăsă pe spate. În eul său interior se afla într-o mică ambarcaţiune ajungând la adăpostul unui golf. Lăsă vâslele şi se predă universului. Totuşi, universul nu-l dezamăgi. Pentru că Maestrul nu pierdu nimic şi câştigă totul. Cedă de bunăvoie procesului vieţii şi morţii. Ceea ce crezuse dintotdeauna se adeverea. Lumina farului dinaintea lui era atât de puternică, încât sfinţenia ei îi eclipsa faţa. Fiinţa lui goni înainte, dincolo de cele mai îndepărtate tărâmuri ale experienţei omeneşti. Găsise Calea. Acum ştia dinlăuntrul fiinţei lui. În cutia goală făcută de un simplu tâmplar, ca şi în mormântul altuia, nu exista niciun fel de înşelăciune. În acel neant era totul. Întregul mister.

Cea mai mare putere era a celui care nu abuza niciodată de ea şi nici nu putea fi însuşită.

Sebastien aştepta. După o vreme, reveni în camera de lucru. Maestrul zăcea prăbuşit în scaunul său. Personajul care numai cu câteva minute în urmă stătuse

atât de drept se micșora, aproape că dispărea în văzduh. Totuși, expresia lui, de o pace sufletească totală, persista. Împrăștia puterea înțelepciunii. Pe moment, Sebastien simți teamă. Puse paharul otrăvit în buzunar.

Înaintea Maestrului zăceau niște documente. Observă că scrisese un mesaj pe una dintre hârtii. Trebuie să fi fost înainte de sosirea lui. Era un citat din Sun Tzu:

„Pot prevedea care parte va fi victorioasă și care înfrântă."

Furios, o înșfăcă și o băgă în buzunar, apoi părăsi grăbit încăperea, urcând în sufrageria unde, în seara fatidică, Maestrul discutase pentru prima dată cu cinci Membri despre ghicitoarea chinezească.

Dând ușa la perete, privi amenințător în jur. Pe o măsuță se afla cutia. O înșfăcă. Era cu adevărat spectaculoasă, ultima și cea mai importantă creație a unui simplu meșter. O clipă, se minună de frumusețea și ingeniozitatea ei. Apoi, aruncând-o la podea, o deschise cu o lovitură de călcâi...

Un geamăt slab, ca de animal, îi scăpă dintre buze. Cutia spartă era goală.

Acum știa adevărul.

31

Cel ce vrea să conducă oamenii ar trebui să se aşeze în urma lor.

În acest fel, înţeleptul este deasupra poporului, însă oamenii nu-l percep ca pe o povară;

El se află în faţa oamenilor (conducându-i), dar ei nu-l percep ca pe un obstacol.

Astfel, toţi oamenii de sub Ceruri îl venerează şi nu se mai satură de el.

Dar numai pentru că nu se întrece cu alţii, nimeni de sub ceruri nu se poate întrece cu el.

Lao Zi

Ajunul Crăciunului.

Ziua Banchetului Membrilor era una rece şi mohorâtă.

Zăpada sufla prin cea de-a treia curte în rafale puternice şi se depusese din greu pe crengile cireşilor. Afară era doar haos şi vânzoleală. Înăuntru, totul era calm. Singurul sunet care tulbura liniştea camerei de lucru era cel al orologiului şi, mai rar, scârţâitul

dușumelelor de stejar, care se dilatau în căldura focului. În rest, totul rămăsese tăcut în Reședința Maestrului. Oricum în aceste circumstanțe, liniștea oglindea o absență și mai profundă, o pierdere care-și proiecta giulgiul peste tot. Colegiul era în doliu.

Symes a fost cel care l-a găsit. Sosise la Reședință imediat după ivirea zorilor și se dusese spre intrare pe cărarea acoperită cu zăpadă. Închizând ușa după el, urcase pe scara de marmură și trecuse prin diverse camere pentru a trage draperiile, așa cum făcuse în fiecare zi, vreme de-o generație și mai bine. Prima dată se gândise că Maestrul dormea. Dar când atinse trupul întins, își dădu seama că nu mai se găsea pe această lume.

Symes continuă cu sarcinile sale normale, dar mintea sa nu era capabilă să asimileze evenimentul șocant. Trecu prin fiecare încăpere, ca o fantomă, prin sala de dineuri, cu galeria sa de tablouri și masa lungă, în salonul unde Maestrul putea fi găsit adesea lucrând în serile de vară, apoi prin biblioteca unde se aflau mii de cărți. Acestea și celelalte încăperi. După aceea, Symes coborî în bucătărie și făcu un ceai pe care-l duse în dormitorul Maestrului. Doar atunci când nu primi niciun răspuns la interpelările sale, înțelese din plin că Maestrul murise.

Puse încet tava și pătrunse în încăpere. Se așeză pe patul neatins și privi afară pe fereastra cu montanți. Brusc, fu copleșit de durere. Dacă nu ar fi fost trimis pe uscat, ar fi fost aici până la sfârșit. Ce trist, după toți acești ani nu reușise să-și ia rămas-bun, să-și alăture mulțumirile modeste altor câtorva milioane. Deoarece

ştia că Maestrul făcuse în timpul vieţii tot ce putea pentru a aduce pacea. Symes era un om simplu, dar alţii erau mult mai importanţi ca el, totuşi, în sufletul său înţelegea umilinţa unică a celui de care avusese grijă. Cunoştea lucruri pe care ei nu le vor şti niciodată.

Cercetă dormitorul omului ale cărui cuvinte le ascultaseră cei mari şi puternici, a cărui înţelepciune îi ajutase pe mulţi să înţeleagă atunci când ei singuri nu izbuteau. Aici era camera lui, camera unui om cu o adevărată putere. Nu conţinea, practic, nimic. Un pat simplu şi un scaun.

Symes se duse la fereastră. Îşi lipi faţa de sticlă şi plânse.

Într-o altă parte a lumii, departe de Colegiu, Jack Caldwell intră în Biroul Oval. Preşedintele Davison puse telefonul jos şi zâmbi. Lucrurile mergeau bine, economia se afla pe calea cea bună, iar problemele lui de acum un an erau deja uitate. Apoi, îngrijorat, observă că Jack Caldwell arăta istovit, aproape bolnav.

– Jack, te simţi bine? Credeam că mergi într-o vacanţă prin Europa, chiar de azi, pentru o odihnă binemeritată.

– Mă duc, spuse el. Totuşi, continuă, cu vocea cedând de emoţie, domnule preşedinte, am câteva veşti rele să vă comunic. Am fost contactat de Colegiu. Maestrul ne-a părăsit în această dimineaţă.

Davison simţi cum i se adună lacrimile în ochi.

– Înţeleg, rosti el încet.

– Domnule președinte, adăugă Caldwell, ieri am primit o scrisoare din partea Maestrului. Trebuie să v-o înmânez.

Davison îl urmări cu privirea. Nu întrebă de ce scrisoarea îi fusese trimisă lui Jack. Era sigur acum că omul din fața lui era unul dintre Membrii Colegiului. Dar nu conta. Secretul era în siguranță pe mâna lui. Ceea ce conta era că Jack și Maestrul îi fuseseră odată de mare ajutor. Toată lumea avea nevoie, uneori, de păzitori și nici nu și-ar fi dorit alții mai buni. Luă scrisoarea și rosti cu blândețe:

– Mulțam, Jack! Cred că ar trebui să pleci în vacanța aceea.

Caldwell dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

– Jack!

Celălalt se întoarse.

– A fost un om grozav, spuse președintele.

– Cel mai grozav pe care am avut privilegiul să-l cunosc.

Davison dădu din cap. Președintele Statelor Unite deschise scrisoarea și o citi. Apoi se ridică de la birou pentru a se uita spre pajiștea Casei Albe. Știuse Maestrul că urma să moară? Nu credea. Deoarece nu îi este dat omului să cunoască momentul precis al venirii sau plecării sale din această lume.

Desigur, rugămintea Maestrului va fi îndeplinită. N-ar fi putut face altfel pentru cineva pentru care nutrise o admirație fără margini. Ridică receptorul și dădu dispozițiile necesare.

Într-o zi, Obedi va afla că ultimele gânduri ale Maestrului se îndreptaseră către el, deoarece era dorința lui ca el să vină și să trăiască la Colegiu, să-l ajute pe Symes și pe noul Maestru. În sfârșit, băiatul va găsi pace într-o lume care i-o refuzase și va fi împreună cu oameni care vor avea grijă să fie în siguranță.

Bărbatul de la capătul firului nu-l dezamăgise pe Obedi, așa cum nu-i dezamăgise nici pe alții. La fel ca James, fondatorul Colegiului, Maestrul știa că pacea și compasiunea, nu puterea, duceau până în inima universului și până în mintea lui Dumnezeu.

În acea dimineață, Sebastien își declară candidatura înaintea a patru Arbitri, când aceștia sosiră la Colegiu pentru Banchetul Membrilor. Cel de-a cincilea Arbitru era așteptat să-și facă apariția mai spre sfârșitul zilei. Arbitrii luară la cunoștință că Sebastien îndeplinise prima parte a concursului și adunase douăzeci de milioane de dolari. Totuși, trebuia să îndeplinească și a doua parte a condițiilor, adică să se înfățișeze Arbitrilor la ora opt în acea seară, înainte de începerea Banchetului Membrilor. Asta părea să nu fie altceva decât o simplă formalitate. Rex și Ivan erau morți, iar Arbitrii nu mai auziseră nimic de Tanya și Andrew, cu toate că cercetau relatări potrivit cărora muriseră într-un accident îngrozitor cu șalupa, în Taiwan.

La Reședința Maestrului, Arbitrul Superior îi ceru lui Sebastien să citească jurământul pe care Maestrul în exercițiu trebuia să-l facă:

„Candidat pentru locul Maestrului, dacă ai cunoştinţă de vreun motiv pentru care nu ar trebui să fii Maestru, ţinând cont de marile poveri şi responsabilităţi ale acestei funcţii, pentru binele Colegiului, ca şi al întregii lumi, trebuie să renunţi la candidatura ta pentru ca persoana cea mai potrivită pentru această funcţie să fie aleasă. Jură că nu cunoşti niciun astfel de impediment."

Ezitând doar o fracţiune de secundă, Sebastien spuse:

– Jur!

După depunerea jurământului, ceilalţi Arbitri plecară, lăsându-l singur cu Arbitrul Superior. Acesta îi zise:

– Este un obicei ca Arbitrul Superior să rostească discursul funebru pentru Maestrul decedat. Mi-am pregătit discursul. Oricum, tu trebuie să-l citeşti.

– Aş prefera să vă las pe dumneavoastră.

– Nu. A fost dorinţa Maestrului. Mi-a spus recent că discursul funerar pentru el ar trebui transmis succesorului său în funcţie.

Sebastien era uluit.

– De ce s-a gândit Maestrul la propria sa înmormântare?

Arbitrul Superior îl privi cu şiretenie.

– Pentru că Maestrul era pe moarte. Cancer. Ştia de mai bine de un an.

Membrii Colegiului se adunară în capela mică din granit, unde cu un an înainte ţinuseră serviciul de pomenire pentru Rex. Aici aveau loc funeraliile tuturor

Maeştrilor, înainte de înmormântarea din cadrul Colegiului. Afară zăpada se depunea din greu. Peste întregul peisaj domnea doar albul. În interior, lumina lumânărilor nu reuşea deloc să risipească întunericul acaparator. Sebastien stătea lângă sicriul simplu. Apoi se duse la pupitru, să rostească discursul funerar. Pe dinafară, părea că se controlează. Dar în interior, criminalul îşi rostea propria condamnare îngrozitoare.

În timp ce păşea de-a lungul culoarului îngust, se simţea ca prin vis. Totul părea să se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă. Cu ochii minţii îi vedea pe toţi. Rex, păşind spre lac, cu vâslele suspendate pe umerii săi laţi; Ivan, când îşi ridica privirile de pe un artefact, calm şi stăpân pe sine; Andrew, dispărând în depărtările africane; şi Maestrul, mult în faţă, mergând fără niciun efort pe o cale pierdută pentru totdeauna pentru Sebastien. Şi, la urmă, Tanya. Stătea la marginea apei. Privirea ei era tristă şi disperată. Se întoarse de la imaginea din mintea lui. Nu suporta să se uite la ea.

Stătea la pupitru şi citea discursul funebru scris de cel care era mai înţelept decât el. Vorbi asistenţei despre Maestru. Despre omul remarcabil care pusese problemele Colegiului şi îndatoririle sale mai presus de sine. Despre un om care se eliberase de serviciul său cu toată credinţa şi, cu toate astea, rămăsese necorupt de imensa putere şi autoritate cu care fusese învestit. Un far călăuzitor moral şi spiritual în ruinele societăţii.

În timp ce citea aceste cuvinte, Sebastien îşi dădu seama că tot ceea ce vorbise cu Maestrul, neoficial,

era profund adevărat în realitate. Această cunoaștere inconștientă pătrunse în inima ființei lui și, oricât ar fi încercat, nu-i mai putu opri accesul. Deoarece Maestrul chiar fusese ceea ce părea, iar Sebastien comisese cea mai îngrozitoare greșeală. Dorința de a dobândi locul și puterea lui devenise o poftă, iar un act malefic condusese la alte acte mai ample de rău. Se condamnase singur prin propriul orgoliu. Ca un orb, nu mai vedea ceea ce-și dorise cel mai mult. În ochi începură să i se adune lacrimile, lacrimi din sufletul său.

Ajunse la un pasaj care i se aplica atât lui, cât și Arbitrului Superior. Citi înaintea adunării:

– Cândva, un Maestru mi-a arătat o cutie chinezească cu ghicitoare, realizată de celebrul meșter Chang. Un împărat chinez îi ceruse acestuia să facă pentru el cea mai frumoasă și cea mai dificilă cutie-enigmă dintre toate. Care este, deci, cea mai dificilă ghicitoare pentru ființa umană? Nu este înțelegerea scopului propriei noastre existențe? Pentru că nu asta încercăm, la nesfârșit, să aflăm în decursul scurtei noastre existențe, în timp ce ne împleticim orbește prin sentimentul eșecului și succesului, fără să știm care-i una, care-i alta? Totuși, puțini dintre oameni doresc să privească înlăuntrul lor pentru a contempla faptul că dorințele lor și poftele s-ar putea să nu-i ducă mai aproape de obiectivele pe care le caută cu adevărat. Deci, cum rezolvăm noi acest puzzle? Pentru Chang asta nu a însemnat recurgerea la reușite exterioare sau la forță. Rezolvarea zăcea înlăuntrul lui. Un om care-și urmează cu adevărat natura sa interioară nu va năzui la nimic.

Va hoinări liber de iluzii, să vadă în el însuşi cum se deschide întregul univers.

Sebastien privi spre sicriu.

– Cred că Maestrul a fost la fel. Detaşat de orice rapacitate, a rămas neafectat de proprietăţi. Neinteresat de putere, a fost cu adevărat potrivit să o exercite. Cu o claritate neumbrită, ca de oglindă, el singurul a avut înţelepciunea de a rezolva probleme pe care alţii n-au reuşit. Ca om golit, unul fără pofte, a hoinărit după pofta inimii.

Sebastien se opri. Privi spre oamenii adunaţi în faţa lui. Apoi continuă, cu glasul încărcat de disperare:

– Care-a fost pentru Maestru răspunsul la ghicitoarea lui, scopul propriei sale vieţi? A fost să trăiască potrivit naturii sale reale.

Se încurcă la ultimele cuvinte:

– Şi, nedorindu-şi nimic, a obţinut totul.

La sfârşitul serviciului funerar, Sebastien rămase mai departe în capelă, singur cu vinovăţia sa devastatoare şi cu fantomele celor pe care-i cunoscuse odată. Ceilalţi Membri se întoarseră la Colegiu pentru a se pregăti de Banchet. Sebastien privi petele de lumină licărind pe coloanele capelei. De fapt, Maestrul câştigase. Dominase prin renunţarea la propria viaţă pentru a-i dovedi lui Sebastien că greşea profund în ceea ce privea natura funcţiei sale. Nu era un premiu de câştigat, ci o piatră de moară de cărat ceea ce Maestrul încercase, păşind pe o cale periculoasă, ajutând societatea fără să abuzeze de putere. Totul ca să aducă

pace. Pentru că pacea nu era doar absența războiului. **Era o stare de grație.**

Își ridică privirile. Arbitrul Superior stătea la o oarecare distanță.

– Am o singură întrebare, spuse Sebastien. Cum a murit Max Stanton?

– Crede că s-a sinucis. A omorât un coleg de competiție în speranța că și-ar asigura astfel Puterea. Însă calea nu este asta, răspunse Arbitrul Superior și se opri. Cred că acum îi înțelegi adevărata natură, dar și consecințele actelor tale. Am să te las singur cu gândurile tale.

Sebastien ascultă sunetul pașilor săi reverberându-se în piatră în timp ce se îndepărta.

Părăsi capela și se îndreptă spre țărm. Păși de-a lungul plajei, amintirea Tanyei și a celorlalți urmărindu-l ca niște furii răzbunătoare. În egoismul său distrusese ceea ce iubea cel mai mult. Acum știa că drumul spre rău ducea numai spre un rău mai mare, niciodată spre bine. Îi vedea pe ceilalți adunându-se în jurul său pe o cale întunecată, dictatorii acestei lumi, în timp ce mărșăluiau spre prăpastie, convinși pe vecie că mânuiseră puterea numai spre binele altora, când, de fapt, o făcuseră numai spre a-și satisface propria lor poftă de a domina și controla. Sebastien voia să scape de coșmar. Ce făcuseră acești teoreticieni ai politicii, ale căror idei le urmase atât de îndeaproape, la fel ca, fără îndoială, milioane de alți oameni la vremea lor, pentru a-și plănui drumul spre putere? În

pofida faptului că analizase toate trucurile și tacticile bătăliei, nu constatase Sun Tzu că:

„Pentru a obține o sută de victorii în o sută de bătălii nu-ți trebuie îndemânarea maximă. Să-l învingi pe dușman fără luptă, asta-i îndemânarea maximă"?

Dar marele Machiavelli? În pofida încurajării tuturor formelor răului, la sfârșit nu concluzionase chiar el că:

„Dar nu poate fi numită, cu adevărat, pricepere uciderea semenilor tăi, trădarea prietenilor, viața fără un crez, pietate sau credință. Astfel de metode ar putea aduce puterea, însă nu vor câștiga niciodată gloria"?

Sebastien privi urmele propriilor pași pe nisipul umed, în timp ce erau șterse de valuri. Fusese înșelat. Ceea ce voise el cel mai mult nu era Puterea, ci să fie ca Maestrul. Iar în urmărirea acestui fals obiectiv o omorâse pe Tanya, cea pe care o iubise cel mai mult. Puterea îi înșela pe cei care o căutau, cu toate că strălucea în întreaga sa glorie. Sebastien oftă. Cât era de scurtă existența omului! Cât de multe erau de învățat! Locul Maestrului nu era pentru el, pentru că nu fusese capabil să-l perceapă.

Destul de calm, se avântă în mare.

32

Subtil și eteric, maestrul nu lasă nicio urmă... astfel, el este stăpânul sorții dușmanului său.

SUN TZU, *Arta războiului*

Ajunul Crăciunului. Ora 7.30 p.m.

Focul trosnea în șemineu, iar strălucirea lui dogoritoare se împrăștia în întreaga încăpere. În biblioteca din cea de-a treia curte, Arbitrii stăteau pe scaunele lor, ascultând relatarea lui Andrew. Când termină, Arbitrul Superior se ridică de pe locul său.

– Datorită puterii enorme dobândite odată cu funcția Maestrului, este vital să ne asigurăm că nu va fi folosită niciodată de cineva care ar abuza de ea. Aceasta este, într-adevăr, o sarcină foarte dificilă. Astfel, de la înființarea Colegiului procedura a fost mereu aceeași. Lansarea unui concurs sau joc, al cărui obiectiv real este determinarea precisă a ceea ce ar face oamenii pentru a-și asigura Puterea. Pentru aceasta, Arbitrii pot alege ca Maestru pe cel mai potrivit candidat.

– Candidații inițiali sunt selecționați în grup?

– Da, răspunse Arbitrul Superior. Așa cum cer Regulile, ei sunt selecționați în grup dintre Membrii Colegiului dintr-o anumită categorie de vârstă. Asta pentru ca nicio persoană să nu influențeze procesul de selecție. Arbitrii determină natura concursului, la care ei nu pot lua parte. Aceasta se schimbă rareori. Scopul său este să vadă ce sunt dispuși oamenii să facă în circumstanțe extreme. În particular, dacă se vor folosi de mijloace malefice pentru a-și atinge obiectivul. Cu toate că nimeni nu s-a îndoit vreodată că asta va avea consecințe tragice, este singurul mijloc prin care se protejează integritatea Colegiului și scopul fundamental pentru care a fost fondat: cauza păcii.

– Maestrul poate lua parte la concurs?

– Da, poate, dar în practică așa ceva nu se întâmplă niciodată. Cine-ar vrea să păstreze o asemenea povară? Dacă oamenii ar înțelege cu adevărat mutilarea adusă de putere, nu și-ar mai dori-o, spuse oftând. A fost dorința noastră cea mai mare ca actualul Maestru să-și continue mandatul. Mi-a scris acum un an, sugerând că nu ar mai fi în stare. Drept urmare, a trebuit să fie găsit un nou Maestru.

– Și de ce n-a putut continua?

– A fost așa cum ai presupus, zise Arbitrul Superior cu tristețe. Maestrul era pe moarte.

Arbitrul se duse la fereastră și privi afară. În grădina de jos, un corb căuta de mâncare în timp ce se strecura dincolo de crengile copacilor încărcate de zăpadă. Știa de semnificația lui medievală. Moartea

venise cu adevărat, și venise după Maestru. Se întoarse lângă șemineu.

– Nu mai există un asemenea joc, din moment ce important este nu rezultatul, ci metodele folosite. În acest fel, cei care încearcă să-și atingă obiectivul folosindu-se de mijloace malefice sau cei care tânjesc după el, din interes personal, se elimină singuri. În alte cazuri, concurenții își dau seama, pur și simplu, că nu sunt făcuți pentru Putere și renunță la ea.

– Deci câștigătorul concursului nu devine în mod obligatoriu Maestru?

– Corect. În realitate, Arbitrii îl aleg pe cel mai potrivit candidat după ce stabilesc cum au încercat concurenții să câștige competiția. Pentru că Arbitrii monitorizează în secret acțiunile jucătorilor în timpul concursului. Sebastien și-a dat seama de asta și de enormitatea celor săvârșite de el înainte de a-și lua viața. De asemenea, am discutat și cu Tanya, și ea nu mai dorește să continue. După ce se va fi refăcut, cred că va fi foarte potrivită pentru a deveni, la rândul ei, Arbitru, deoarece noi dorim să se reîntoarcă la Colegiu, iar înțelepciunea pe care a dobândit-o îi va ajuta pe ceilalți.

– Ce ți-a spus Maestrul? întrebă unul dintre Arbitri.

– L-am sunat din Taiwan. Eram sigur că Sebastien era deja la el în acel moment. I-am zis că Tanya și cu mine eram în viață. De asemenea, l-am prevenit că viața lui se afla în mare pericol. El nu mi-a răspuns decât „Înțeleg". Asta a fost tot.

– A fost un învățător pe parcursul întregii sale vieți, rosti Arbitrul Superior. Chiar și confruntat cu un mare rău, a încercat să le arate oamenilor greșeala din metodele lor.

– Și ce-a fost cu concursul la care a participat Maestrul?

Cel de-al cincilea Arbitru se aplecă înainte. Era Jack Caldwell.

– A fost similar acestui concurs, spuse el. În cazul meu, odată ce-am înțeles natura funcției, mi-am dat seama că a continua ar fi doar pentru automăgulire și că puterea funcției m-ar distruge. În cazul Maestrului a fost foarte diferit. El a înțeles natura Puterii încă din start și că nu era un astfel de joc. Mai degrabă, Puterea era o mare povară. De aceea nu a luat parte la concurs și a acceptat cu mare reținere Puterea când i s-a cerut de către Arbitri.

– Atunci înseamnă că nu a reușit, zise Andrew. Eu am început să înțeleg sensul ghicitorii chinezești și al Puterii numai după mari încercări și eforturi.

– Nu ești îndreptățit să hotărăști tu asta. Decizia este a noastră. Numai noi determinăm cine să poarte această mare povară, iar tu nu te-ai folosit de rău pentru a-ți atinge obiectivul, anunță Arbitrul Superior, și se ridică în picioare. Eu sunt cel care a eșuat. La începutul concursului, nu am reușit să-i mulțumesc Maestrului pentru tot ceea ce-a făcut pentru Colegiu. Va fi considerat drept unul dintre cei mai bravi Maeștri. Nedorindu-și puterea, a purtat povara din dragoste pentru ceilalți și ar fi cedat-o fără cel mai mic regret.

În acest fel, din punctul meu de vedere, el înaintase de mult pe calea conducerii, așa cum este descrisă în taoism:

„Înțeleptul... dă lecții fără să spună nimic... susține toate lucrurile fără a și le atribui și nu-și asumă niciun fel de merite când munca este îndeplinită...Astfel, înțeleptul se pune pe sine pe ultimul loc, dar, de fapt, el este pe primul."

Nu mai era nimic altceva de adăugat. Așteptară în tăcere câteva minute, fiecare cufundat în gândurile sale. Clopotul capelei bătu de ora opt. Symes intră în camera de lucru. Pe brat ducea roba de Maestru. Arbitrii se ridicară cu toții în picioare, iar Arbitrul Superior declară:

– Andrew. Dorința noastră este ca tu să devii Maestru.

Se dădură înapoi și se înclinară.

– Maestre, rosti Symes, Banchetul vă așteaptă!

NOTA AUTORULUI

Acest roman meditează pe marginea naturii puterii, asupra influenței sale corupătoare și eforturilor la care se pretează oamenii pentru a o obține, chiar dacă, în mod invariabil, le aduce pieirea. În acest roman există referințe la unii teoreticieni ai politicii și filozofi care au examinat natura puterii, în cazul lui Machiavelli fiind vorba despre o perspectivă occidentală, iar în cazul celorlalți fiind vorba despre perspectiva orientală. Pentru cititorii care ar fi interesați și de alte lecturi, mai jos le sunt oferite câteva detalii.

Niccolò Machiavelli

Unul dintre cei mai cunoscuți și infami dintre teoreticienii politici occidentali, Machiavelli s-a născut la Florența, în 1469, fiu al unui avocat cu succes moderat. În timpul tinereții sale, Florența era oficial o republică sub controlul unei singure familii: Medici. În 1498, a fost restabilit un guvern pe deplin constituțional. La vârsta de 29 de ani, Machiavelli a devenit funcționar de stat și până în 1512 a fost trimis, destul de frecvent, în misiuni diplomatice. Printre alții, l-a cunoscut și pe genialul și nemilosul

Cesare Borgia, fiul Papei Alexandru al VI-lea, care încerca să stabilească un principat în centrul Italiei, pe spezele republicii. Aceste misiuni l-au învățat pe Machiavelli multe despre conducerea statului și despre folosirea și abuzul de putere.

În 1512, familia de Medici a ajuns din nou la conducerea Florenței. Machiavelli și-a pierdut funcția lui oficială și a fost aruncat în închisoare. Când a fost eliberat, a fost condamnat la sărăcie și s-a retras pe o mică proprietate de lângă Florența, moștenită de la tatăl său. Acolo a scris, în 1513, cea mai cunoscută lucrare a sa, *Principele.* A fost dedicată lui Lorenzo de Medici, însă nu i-a asigurat revenirea în grații, cum sperase. În 1520, după moartea lui Lorenzo, Machiavelli a obținut un post minor în calitate de istoric oficial al Republicii, iar în 1527 a murit, la câteva luni după ce familia de Medici a fost expulzată din Florența, iar republica a fost restaurată din nou.

Cu toate că a fost un om integru, faima lui a fost umbrită de oportunismul nemilos și imoralitatea politică susținute în *Principele,* și atât autorul, cât și opera sa rămân controversați. Pentru unii, el este un escroc politic prin excelență, susținând interesele statului mai presus de considerentele morale. Pentru alții, el reprezintă o meditație candidă pe marginea abuzului de putere din vremea sa, fiind un susținător al democrației până în adâncul inimii. Dezbaterile continuă.

Citatele din acest roman provin din: *Principele,* traducere de Bruce Penman (1981), *Discursurile,* editate de Bernard Crick (1983), și *Arta războiului,* editată de Neal Wood (1965). Pentru comentarii asupra lui Machiavelli, pot fi

consultați, printre alții: Quentin Skinner, *Machiavelli* (1981), Leo Strauss, *Thoughts on Machiavelli* (1958), Herbert Butterfield, *The Statecraft of Machiavelli* (1955) și *Machiavelli*, volum editat de John Palmenatz (1972).

Sun Tzu (Maestrul Sun)

Szuma Chien, în *Cronicile unui istoric* (încheiate în anul 91 î. Hr.), afirmă că Sun Wu (adevăratul nume al lui Sun Tzu) era un localnic din statul Qi, care și-a prezentat *Arta războiului* în fața lui He Lu, regele statului Wu, în ultimii ani ai perioadei Primăvară și Toamnă din istoria chineză (770-476 î. Hr.), când țara trecea printr-o perioadă de tranziție de la sclavagism la feudalism. În 1972, un manuscris imprimat pe fâșii de bambus, găsit într-un vechi mormânt chinez, a dezvăluit că succesorul ereditar al lui Sun Wu, la o sută șaizeci de ani după el, Sun Bin, scrisese și el despre arta războiului în perioada Statelor Războinice (475-221 î. Hr). Este limpede că analizarea strategiei militare era un component major în viața din acele vremuri.

Dacă Sun Tzu a existat sau nu, dacă *Arta războiului* nu este decât o compilație scrisă de o mulțime de mâini, lucrarea este un studiu profund și provocator al tacticilor militare, la fel și al statului și puterii. Premisa de bază este că victoria presupune tot atât exercițiu, îndemânare și înșelăciune ca lupta și că practicantul cel mai dotat al acestei arte nu are nevoie deloc să se ducă la război. În loc de asta, el ar trebui să-și depășească dușmanul prin intrigă și prin a pretinde că deține o forță superioară și tactici, indiferent dacă dispune sau nu de acestea. Astfel, cu toate că *Arta războiului* începe cu afirmația „războiul este o chestiune

vitală pentru stat" mai spune: „Pentru a obține o sută de victorii în o sută de bătălii nu-ți trebuie îndemânarea maximă. Să-l învingi pe dușman fără luptă, asta-i îndemânarea maximă."

Citatele prezente în acest roman sunt luate din Sun Tzu, *Arta războiului*, traducere de Samuel B. Griffith (1963). De asemenea, se pot consulta: Sun Zi și Sun Bin, *Arta războiului* (1995) și două cărți ale lui Thomas Cleary, *Arta pierdută a războiului* (1996) și *Arta războiului* (1988).

Taoismul – Lao Zi și Zhuang Zi

Taoismul este o tradiție filozofică orientală care a dobândit ulterior elemente religioase. Textul său central este cuprins în *Cartea lui Lao Zi* (cunoscută și ca *Tao Te Ching* sau *Cartea despe Tao și putere).* Se presupune de către unii comentatori că autorul ei, Lao Zi („Bătrânul maestru"), a fost curator al arhivelor imperiale chineze și că a scris lucrarea pe la sfârșitul Perioadei Primăvara și Toamna (770-476 î. Hr.). Alții consideră că el nici n-a existat vreodată sau că lucrarea sa a fost scrisă mult mai târziu. Despre un alt text taoist clasic, *Zhuang Zi,* se presupune că a fost scris, cel mai târziu, în secolul al III-lea î. Hr.

Doctrina centrală a taoismului este acel Tao invizibil și fără formă (Calea), care se află la începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor și care poate fi înțeles numai prin intermediul percepției mistice, nu a gândirii raționale. Obiectivul existenței omenești este să fie în armonie cu natura interioară a omului, cea care percepe acel Tao. Numai atunci poate fi cineva liber de poftele omenești și nu se va teme de ciclul natural al vieții și morții. Taoismul afirmă

că adevăraţii conducători înţeleg acest lucru. Ei caută simplitatea exterioară şi nu sunt interesaţi de titluri sau de putere. Ei îşi dau, de asemenea, seama că urmărirea valorilor omeneşti şi înţelepciunii este să ignori totul – „cu cât merge cineva mai departe, cu atât va şti mai puţin". Sensul este să abandonezi imperfecţiunile omeneşti, nu să acumulezi tot mai multe. Înţelepciunea şi umilinţa sunt adevăratele obiective; iar cel care se consideră superior nu este, de fapt, calificat pentru a conduce.

Citatele din roman sunt extrase din *Cartea lui Lao Zi,* de Ren Jiyu, şi din *Chuang Tzu,* de Fung Yulan. De asemenea, se pot consulta: *Chuang Tzu: The Inner Chapters: A Classic of Tao* de A.C. Graham (1991) şi *Tao Te Ching,* o nouă traducere cu comentarii de Ellen M. Chen (1989).

CUPRINS

Prolog 7

NATURA PUTERII 11
COLEGIUL 61
JUCĂTORII 75
MAESTRUL 95
JOCUL 117

Nota autorului 634